

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Reynolds_Alastair-Odhalený vesmír_01-Odhalený vesmír_1.pdb

PDB Name: Reynolds OVI Odhalený vesmír 1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.12.2008
Modification Date: 11.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Alastair Reynolds
Odhalený vesmír - kniha první

© Alastair Reynolds, 2000
Translation © Jana a Jan Jara Oščádalovi, 2003
Cover © Jan Patrik Krásný, 2003
© TRITON 2003

The right of Alastair Reynolds to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

ISBN 80-7254-345-8

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

ALASTAIR REYNOLDS
ODHALENÝ VESMÍR
kniha první
TRITON

1

Sektor Výspa, Severní Nechbet, planeta Obroda, soustava Delta Pavonis, 2551

Blížila se břitvice.

Sylveste stál na okraji výkopu a napadlo ho, že někteří pracovníci nemusejí přežít noc. Archeologické vykopávky tvořila soustava čtvercových jam, oddělených příkrými hliněnými násypy, takzvaná Wheelerova čtvercová síť. Stěny jam, hlubokých několik desítek metrů, kryla průhledná vodotěsná hyperdiamantová fólie. Pod ní se táhly vrstvy, které představovaly miliony let historie planety. Stačila by však jediná pořádná prachová bouře, jediná břitvice, aby výkopy zasypala a výsledky práce srovnala se zemí.

"Potvrdili to, doktore Sylveste." Z mohutného transportéru se právě vynořil muž, hlas měl ztlumený dýchací maskou.

"Cuvier zrovna ohlásil nepříznivou předpověď počasí pro celou oblast Severního Nechbetu. Doporučují, aby se všechny týmy vrátily z terénu na nejbližší základny."

"To se máme sbalit a odjet zpátky do Výspy?"

"Tvrdí, že to bude hodně zlé, doktore Sylveste." Muž se ošil a přitáhl si límec pláště pevněji ke krku. "Mám vyhlásit evakuaci?"

Sylveste se rozhlédl po vykopávkách. Jámy jasně osvětlovaly řady reflektorů. V této zeměpisné šířce nevycházelo slunce Delta Pavonis natolik vysoko nad obzor, aby poskytovalo dostatek světla. Nyní již klesalo k horizontu, a navíc je skrýval hustý závoj prachu, takže vypadalo jako rezavě rudá skvrnka, na niž stěží dokázal zaostřit oči. Znamenalo to, že se přes Poušť okřídlených co nevidět přeženou prašné víry jako ničivá armáda setrvačníků. Po nich udeří hlavní nápor bouře jako obrovité černé kladivo.

"Ne," řekl Sylveste. "Není důvod, jsme tady dobře chráněni. Pokud sis toho nevšiml, tyhle balvany kolem nejsou nijak zvlášť obroušené. A kdyby bouře příliš zesílila, schováme se v transportérech."

Muž se zadíval na skály a zavrtěl hlavou, jako by nemohl uvěřit tomu, co právě slyšel. "Doktore, podle zpráv z Cuvieru tak silná bouře přichází jenom jednou za rok či dva. Má být o celý stupeň horší než všechny, co jsme tady dosud zažili."

"Mluv za sebe." Sylveste si povšiml, že se mu ten muž krátce podíval do očí, ale rozpačitě sklopil pohled do jámy.

"Nemůžeme si dovolit vykopávky opustit, rozumíš?"

"Mohli bychom je přikrýt, doktore Sylveste. Pak zakopeme transpondér. I kdyby prach zasypal všechny výkopy, podle signálu je zase najdeme a začneme tam, kde jsme přestali." Mluvil naléhavě, oči za ochrannými brýlemi rozrušeně těkaly. "Až se vrátíme, postavíme tady kupoli. Nebylo by to tak lepší, doktore Sylveste, než riskovat vybavení a životy lidí?"

Sylveste k muži o krok přistoupil a donutil ho, aby pozpátku zacouval k nejbližší jámě. "Řekni všem skupinám, že nepřipadá v úvahu, abychom se stáhli do Výspy. Budeme pokračovat v práci, dokud nevydám jiný příkaz. Nejcitlivější přístroje uklidíte do transportéru. Je to jasné?"

"A co lidi, doktore Sylveste?"

"Lidi budou dělat to, proč sem přišli. Kopat."

Sylveste hleděl na muže káravě, téměř jako by ho vybízel, aby zkusil zpochybnit jeho příkaz. Po dlouhém váhání se muž otočil na podpatku a rozběhl se mezi výkopy, snadno a zkušeně přebíhal po vrcholcích násypů. Kolem vykopávek stály citlivé gravimetry jako děla se sklopenými hlavními a zlehka se pohupovaly v silicím vichru.

Sylveste chvíli počkal, než se pustil stejnou cestou, pak odbočil k velké jámě přibližně uprostřed pole, kde se v tuto chvíli prováděl nejdůležitější archeologický průzkum. Jáma vznikla spojením čtyř sousedních čtverců, od stěny ke stěně měřila třicet metrů a v nejhlubším místě měla ještě o deset metrů víc. Sylveste se rychle pustil dolů po žebříku.

Právě po tomhle žebříku lezl v posledních týdnech nahoru a dolů tolikrát, že už vůbec neměl závat. Slézal podél průhledné krytiny chránící jednotlivé vrstvy planetárního času. Od Události uplynulo devět set tisíc let. Většina vrstev byla trvale zmrzlá, což bylo typické pro subpolární šířky Obrody. Hluběji, blíže k samotné Události, se nacházel regolit navrstvený následnými procesy. Událost sama byla jen černá linka, tenká jako vlas - popel ze spálených lešů.

Na dně jámy klesaly zužující se stupně do hloubky čtyřiceti metrů pod povrchem. Dole stály další světlomety, aby rozptýlily věčné šero. Celý prostor připomínal řez nějakým fantastickým mraveništem, pod ochranou vysokých stěn nebylo po větru ani památky. Archeologický tým pracoval mlčky, tři studenti, kteří se už narodili na Obrodě, sem přijeli z Cuvieru. Klečeli na matracích a snímali zeminu nástroji natolik přesnými, že by v jiných dobách mohly sloužit chirurgům. Za nimi se krčil servulus a čekal na příkazy; robotům nemohla být jemná závěrečná práce svěřena. Vedle skupinky seděla mladá žena, na klíně držela kompad se snímky právě odkrytých amarantských lebek. Jakmile spatřila Sylvesta, zaklapla víko počítače a rychle vstala. Měla na sobě dlouhý plášť, černé vlasy nad obočím rovně zastřížené do ofiny.

"Měl jsi pravdu," prohlásila. "Je to opravdu velké. A taky to vypadá úžasně zachovále."

"Nějaké teorie, Pascale?"

"To je tvoje parketa, Dane. Mám pouze pořídit reportáž."

Pascale Duboisová byla novinářka z Cuvieru. Podávala zpravodajství o vykopávkách od jejich otevření, často si zašpinila ruce společně s archeology a učila se jejich hantýrce. "Těla jsou strašlivě zkroucená. Přestože jsou to vesmířané, téměř jako bych cítila jejich bolest."

Na okraji stupňovitého dna odkryli dvě pohřební komory vyložené kameny. Přestože tam mrtví leželi přinejmenším devět set tisíc let, komory byly téměř nedotčené a kosterní pozůstatky dosud vykazovaly přibližnou anatomickou podobu. Byly to typické kostry Amarantů. Na první pohled by si je nezkušený antropolog mohl splést s pozůstatky lidí, neboť měly čtyři končetiny přibližně lidských rozměrů a víceméně srovnatelnou stavbu kostry i mozkovny.

Čichové, dýchací i komunikační orgány byly situovány na obdobných místech. Lebky Amarantů však byly protáhlé, jakoby ptačí, vystoupily lebeční hřeben se táhl dopředu mezi velkými očními důlky až po horní čelist připomínající zobák. Kostí místy pokrývaly cáry dohněda vysušené tkáně, těla vypadala zkroucená jakoby v bolestných mukách. Nebyly to fosilie v obvyklém smyslu, neboť u nich neproběhla mineralizace. Pohřební komory byly prázdné, až na hrstku artefaktů pohřbených s nebožtíky.

Sylveste se sklonil a dotkl se jedné lebky. "Možná si právě tohle máme myslet."

"Anebo se tak zkroutily, když svaly začaly vysychat," řekla Pascale.

"Anebo je tak už pohřbili."

Ohmatával lebku rukou v rukavici, která vysílala hmatové údaje do konečků prstů, a vzpomněl si na žlutý pokoj vysoko nahoře v Kaldeře. Na stěnách visely zrnkové lepty polárních metanových čepiček, servulové v livřejích roznášeli sladkosti a likéry, ze stropu belvedéru splyvaly barevné závěsy z krepdešínu, ve vzduchu se jako přízraky vlnily zářivé módní optikomy - serafové, cherubové, kolibříci a víly. Hosty, což byli dobří známí rodiny, sotva znal a neměl je rád; měl tam málo přátel. Jeho otec se jako obvykle opozdil, večírek pomalu končil, než se Calvin uráčil ukázat. V období Calvinova posledního a největšího projektu, jehož realizace sama byla pomalým umíráním završeným sebevraždou, to bylo běžné.

Vzpomněl si, jak mu Calvin podal skříňku vykládanou intarziemi s motivem stočených deoxyribonukleových vláken a pobídl ho: "Otevři ji."

Připomněl si, jak byla lehká, když ji od otce převzal. Zvedl víko. Uvnitř ležela v hnízdě z vláknitého balicího materiálu skvrnitě hnědá kupole téže barvy jako skříňka. Byla to mozkovna, zjevně lidská, bez obličejové části a dolní čelisti.

Vzpomněl si, jak se v belvedéru rozhostilo ticho. "To je všechno?" zeptal se Sylveste natolik hlasitě, aby ho všichni slyšeli. "Stará kost? Tak díky, tati. To žasnu." "To bys opravdu měl," pravil Calvin. Problém byl v tom, jak si Sylveste vzápětí uvědomil, že otec měl pravdu. Lebka totiž byla neuvěřitelně vzácná, dvě stě tisíc let stará. Brzy zjistil, že jde o týlní kost ženy ze španělského Atapuerca. Doba její smrti byla stanovena nepřímou datovací metodou pomocí doprovodných nálezů, avšak vědci, kteří ji odkryli, upřesnili stáří nejdokonalějšími technikami, jaké měli tehdy k dispozici - kalium-argonovou metodou datování skalních vrstev jeskyně, v níž byla pohřbena, určením stáří vulkanického skla, studiem rozpadu radioaktivního uranu v travertinových usazeninách na stěnách a termoluminiscenčním měřením světelných emisí pazourkových úštěpů. Tyto metody datování, ačkoli podstatně

vylepšené a mnohem přesnější, se stále používaly, žádné nové techniky moderní fyzika nepřinesla, a také Sylveste je užíval při vykopávkách na Obrodě. Měl tenkrát hned poznat, že ten lebeční fragment je nejstarší pozůstatek Homo sapiens, jaký se kdy na Žlutozemi ocitl, dopravený do soustavy Epsilon Eridani již před staletími, leč ztracený během rušné doby kolonizace. Byl to zázrak, že Calvin tu lebku vůbec našel.

Zaplavil ho stud ani ne tak z toho, že projevil nevědomost, ale protože přede všemi odhalil nevědomost, ačkoli ji mohl hravě utajit. Tenkrát dal najevo slabost, což si už nikdy nedovolí. O mnoho roků později s ním tato lebka cestovala na Obrodu, aby mu neustále připomínala slib, který si jako mladík dal.

Dnes už nesmí selhat.

"Znamenalo by to," řekla Pascale, "že je tak pohřbili z nějakého důvodu."

Sylveste zamířil k trojici studentů. "Třeba jako varování."

"Předpokládala jsem, že řekneš něco takového." Pascale šla za ním. "Čeho by se mělo to hrůzostrašné varování týkat?" Sylveste nepochyboval, že její otázka je pouze rétorická. Přesně věděla, co si o Amarantech myslí. Ale bavilo ji popichovat ho, jako by tím, že ho neustále nutila opakovat jeho teorie, v nich mohla odhalit logickou chybu, kterou by musel přiznat.

"Čeho asi?" Sylveste přejel prstem po průhledné fólii nad nejbližší černou linkou. "Události."

"K Události prostě došlo, Amaranti ji nemohli nijak ovlivnit. A taky se to stalo rychle. Neměli čas pohřbívat mrtvolu jako varování před katastrofou, dokonce ani kdyby věděli, co se právě kolem nich odehrává."

"Rozhňevali bohy," řekl Sylveste.

"Jistě," souhlasila. "Všichni se shodujeme na tom, že by Událost vykládali jako důkaz božího hněvu v rámci jejich náboženského systému - ale neměli by čas tuto víru vyjádřit jakoukoli trvalou formou, natož pohřbit těla pro nějaké budoucí archeology jiného plemene." Nasadila si kapuci a přitáhla tkanice. Do jámy se snášely obláčky jemného prachu, vzduch už nebyl tak nehybný jako před několika minutami. "Ale ty si to nemyslíš, že?" Aniž by čekala na odpověď, nasadila si na oči velké vypouklé brýle, čímž porušila rovný okraj ofiny, a zahleděla se na objekt, který studenti pomalu odkrývali.

Brýle přijímaly data z gravimetrů rozmístěných kolem výkopů, překrývaly normální pohled trojrozměrným obrazem pohřbeného objektu. Sylvestovi stačilo pouze nastavit své oči, aby viděl totéž. Půda mu zprůhledněla pod nohama, jako by se odhmotnila, stal se z ní kouřový závoj, v němž vřezlo něco velikého. Obelisk, obrovitý blok otesaného obsidiánu, uzavřený v řadě kamenných sarkofágů. Byl dvacet metrů vysoký, ale zatím se podařilo odkrýt pouze několik centimetrů. Na jednom boku byly stopy písma, standardní grafické formy pozdního období Amarantů. Gravimetrie však neposkytovaly natolik zřetelné zobrazení, aby se dal text přečíst. Musí obelisk nejdříve vykopat, než se něco dozvědí. Sylveste přikázal svým očím, aby se vrátily k normálnímu vidění. "Pracujte rychleji," pobídl studenty. "Drobnější škrábance nebudou vadit. Chci ještě dnes vidět aspoň metr."

Jeden student se k němu vkleče otočil. "Doktore, slyšeli jsme, že musíme výkop opustit."

"Proč bychom, u všech čertů, měli opouštět výkop?"

"Kvůli bouři, doktore Sylveste."

"Do háje s bouří." Už se otáčel, když ho Pascale trochu pevněji chytila za paži.

"Mají důvod ke starostem, Dane." Promluvila tak tiše, aby to slyšel jen on. "Taky jsem o té předpovědi počasí slyšela. Touto dobou už jsme měli být na cestě do Výspy."

"A tohle všechno ztratit?"

"Vrátíme se."

"Nikdy to už nemusíme najít, dokonce i kdybychom tu zakopali transpondér." Věděl, že má pravdu. Mapy této oblasti, sestavené narychlo před čtyřiceti lety z paluby Loreanu zaparkovaného na oběžné dráze, nebyly nijak detailní, poloha vykopávek nebyla zakreslena přesně. Navíc od vzpoury před dvaceti lety, kdy si polovina kolonistů odhlasovala, že se zmocní lodě a vrátí se domů, neexistoval spolehlivý způsob, jak na Obrodě určit nějaké konkrétní místo, protože telekomunikační družice fungovaly, jak se jim zachtělo. A většina transpondérů by v břitvici stejně vysadila.

"Nestojí to za to, abys riskoval lidské životy," řekla Pascale.

"Stojí to za mnohem víc." Namířil na studenty prst. "Rychleji. Použijte servula, budete-li muset. Do setmění chci vidět vršek obelisku."

Sluková, starší výzkumná asistentka, něco zamumlala.

"Chceš snad něco říct?" zeptal se Sylveste.

Sluková poprvé po několika hodinách vstala. V jejích očích zahlédl napětí. Malá špachtle, s níž pracovala, zazvonila o zem vedle kožených bot, které měla na nohou. Strhla si z tváře ochrannou masku a několik vteřin mlčky vdechovala vzduch Obrody. "Musíme si promluvit."

"O čem, Sluková?"

Asistentka se nejprve nadechla z masky, než pravila: "Pokoušíte štěstí, doktore Sylveste."

"To své jsi právě promarnila."

Zdálo se, že ho neslyší. "Záleží nám na téhle práci, jak dobře víte. Sdílíme vaše názory. Proto si tady kvůli vám křivíme záda. Ale neměl byste to brát jako samozřejmost." V očích se jí zalesklo bělmo, když pohlédla na Pascale. "Právě teď potřebujete všechny spojence, které můžete sehnat, doktore Sylveste."

"Má to být hrozba?"

"Holý fakt. Kdybyste věnoval pozornost tomu, co se děje v kolonii, věděl byste, že Girardieu proti vám něco chystá. A říká se, že k tomu dojde o hodně dříve, než předpokládáte."

Zamrazilo ho v zádech. "O čem mluvíš?"

"O čem asi? O převratu." Sluková se protáhla kolem něj a přistoupila k žebříku u stěny jámy. Když měla nohu na první

příčce, otočila se ke dvěma studentům, kteří dosud soustředěně pokračovali v odhalování obelisku. "Pracujte si, jak dlouho chcete, ale pak neřkejte, že vás nikdo nevaroval. A jestli nevíte, jaké to je, dostat se do břitvice, pořádně se podívejte na Sylvesta."

Jeden student bázně vzhledl. "Kam jdeš, Sluková?"

"Promluvit s ostatními skupinami. Všichni o té předpovědi nemusí vědět. Až se to dozvědí, nemyslím, že by tady nějak zvlášť toužili zůstat."

Začala šplhat nahoru, ale Sylveste natáhl ruku a chytil ji za kotník. Sluková se ohlédla. Na obličejích měla masku, ale Sylveste přesto vycítil, že se tváří pohrdavě. "Skončila jsi, Sluková."

"Ne," odpověděla a ležla dál. "Právě jsem začala. To vy byste si měl dělat starosti, zda nekončíte."

Sylveste prozkoumal své duševní rozpoložení, a zjistil, že je naprosto klidný, což bylo to poslední, co by čekal. Byl to však klid oceánu metalitického vodíku jako na obřích planetách, které obíhaly Deltu Pavonis ve větší vzdálenosti než Obroda, klid udržovaný pouze drtivými tlaky.

"Tak co?" zeptala se Pascale.

"Musím si s někým promluvit," řekl Sylveste.

Sylveste vyšel po schůdkách do svého transportéru. Druhý byl nacpaný regály s vybavením a kontejnery se vzorky, hamaky pro studenty zavěšenými v úzkých uličkách. Museli spát v transportérech, protože vykopávky byly dál než den cesty od Výspy. Sylvestův transportér byl podstatně líp zařízen, více než třetina vozu sloužila jako soukromá pracovna a ložnice. Zbytek zabíralo další vybavení a dvě mnohem prostší ložnice pro starší asistenty nebo hosty, v tomto případě pro Slukovou a Pascale. Teď však měl celý transportér pro sebe.

Zařízení pracovny neodpovídalo skutečnosti, že se nachází v transportéru. Stěny pokrýval rudý samet, na policích stály přesné kopie historických vědeckých přístrojů a suvenýry. Visely tam velké, úhledně popsané mapy Obrody v Mercatorově zobrazení s vyznačenými nejvýznamnějšími amarantskými nálezy. Na jednu stěnu si připíchoval průběžně aktualizované zprávy o výsledcích výzkumu, na nichž pracoval. Sylvestova beta dělala nyní na textech většinu mravenčí práce, vyučil svou simulaci do té míry, že dokázala napodobit jeho styl lépe, než kdyby to v současném návalu práce psal sám. Později, až bude mít čas, text zreviduje, ale teď na zprávy pokaždé jen letmo pohlédl, když kolem nich procházel k psacímu stolu. Stolní deska byla vyložená mramorem a malachitem, z nichž byly sestaveny scény z raného výzkumu vesmíru, napodobující japonský styl.

Sylveste otevřel zásuvku a vytáhl paměťový modul se simulací, neoznačenou šedou destičkou podobnou keramickému kachlíku. Stačilo modul vložit do štěrby v desce stolu, aby Calvina probudil. Zaváhal však. Uběhlo již několik měsíců, co naposledy přivedl Calvina k životu, jenže to setkání neproběhlo právě nejlíp. Slíbil si, že ho příště probudí pouze v případě závažné krize. Nyní se musel rozhodnout, zda krize skutečně nastala a je opravdu natolik zlá. Problém s Calvinem spočíval v tom, že jeho rady byly spolehlivé jen na padesát procent.

Sylveste zasunul paměťový modul do štěrby.

Uprostřed pracovny se ve vzduchu objevil zářivý zjev - Calvin usazený v mohutném královském křesle. Vypadal mnohem realističtěji než jakýkoli optikom, až po ty nejjemnější stíny, neboť obraz byl vytvářen přímou manipulací se Sylvestovým zorným polem. Simulace úrovně beta představovala Calvina takového, jaký byl v dobách své největší slávy na Žlutozemí, když mu nebylo ani padesát let. Bylo s podivem, že vypadal starší než Sylveste, přestože zobrazení bylo z fyziologického hlediska o sedmdesát let mladší. Sylveste nedávno začal třetí století, ale gerontoterapie, již se mu dostalo na Žlutozemí, byla mnohem pokročilejší než v Calvinově době.

Měli však stejné rysy i tělesnou stavbu a oběma se na rtech usadil jakoby pobavený úšklebek. Calvin měl kratší vlasy a na rozdíl od relativně jednoduchého Sylvestova pracovního oděvu byl oblečen s parádou jako Demarcha z belle époque - měl nabíranou košili, elegantní kostkované kalhoty zastrčené do vysokých holínek, na prstech se mu třpytily prsteny s drahokamy. Dokonale upravený vous vypadal spíš jako rezavá linka na čelisti. Sedící postavu obklopovaly drobné vzorce, významné výpočty a dlouhé řetězce binárního kódu. Prsty jedné ruky se probíral porostem na bradě, zatímco druhá si pohrávala s vyřezávanou hlavicí na opěrci křesla.

Projekce jako by náhle ožila a v bledých očích blýskl zájem.

Calvin ospale zvedl ruku. "Takže..." začal. "To lejno už téměř dospělo k souřadnicím větráku."

"Přilíš si toho domýšlíš."

"Tady není co si domýšlet, milý synu. Právě jsem přelétl síť a stáhl si několik tisíc posledních zpráv." Natáhl krk, aby si prohlédl pracovnu. "Máš tady hezké hnízdečko. Mimochodem, jak se daří tvým očím?"

"Fungují podle očekávání."

Calvin přikývl. "Obrazové rozlišení není příliš na výši, ale nic lepšího jsem s přístroji, s nimiž jsem byl nucen pracovat, nedokázal. Pravděpodobně jsem propojil pouze čtyřicet procent zrakových nervů, takže i kdybych ti dal dokonalejší kamery, stejně by to k ničemu nebylo. Jestli je dnes na této planetě alespoň trochu slušné chirurgické vybavení, mohl bych se ještě o něco pokusit. Nemůžeš strčit Michelangelovi do ruky kartáček na zuby, když chceš, aby ti vymaloval Sixtinskou kapli."

"Přestaň to omílat pořád dokola."

"To by mě ani nenapadlo," prohlásil Calvin nevinně. "Jenom chci naznačit, že když už jsi Alici dovolil, aby ti sebrala Lorean, mohl jsi ji aspoň přesvědčit, aby nám tady nechala pořádné lékařské přístroje."

Byla to Alice Sylvestová, Calvinova snacha, kdo před dvaceti lety vedl vzpouru proti Sylvestovi, což byla skutečnost, na kterou mu Calvin nedal nikdy zapomenout.

"Zkrátka jsem se obětoval." Sylveste mávl rukou, aby zjevení umlčel. "Promiň, ale neprobudil jsem tě kvůli klábosení, Cale."

"Přál bych si, abys mi říkal otče."

Sylveste ho ignoroval. "Viš, kde jsme?"

"Na vykopávkách, předpokládám." Calvin na chvíli zavřel oči, prsty si přiložil ke spánkům a předstíral soustředění.

"Ano. Podíváme se na to. Dva expediční transportéry z Výspy... Jsme nedaleko Pouště okřídlených... Wheelerova čtvercová síť... Jak malebně zastaralé! Ačkoli předpokládám, že pro tvé výzkumy docela postačuje. A copak je tohle? Výkonné gravimetry a seizmografy... Tys opravdu něco našel, že?"

V tu chvíli ohlásil pracovní stůl hovor z Výspy. Sylveste gestem Calvina přerušil a uvažoval, zda má hovor přijmout. Volal ornitolog Henry Janequin, jeden ze Sylvestových nepochybných spojenců. Janequin sice znal skutečného Calvina, Sylveste však naprosto jistě věděl, že Calvinovu betu nikdy neviděl... určitě ne ve chvíli, kdy ji žádá o radu. Kdyby připustil, že potřebuje Calovu pomoc, že ho vůbec napadlo za tím účelem simulaci probudit, mohlo by se to vykládat jako neodpuštělný projev slabosti.

"Na co čekáš?" zeptal se Cal. "Vezmi to."

"Neví o tobě... O nás."

Calvin zavrtěl hlavou a pak - naprosto překvapivě - se Janequin objevil v pracovně. Sylveste se snažil zachovat klid, přestože pochopil, co se právě stalo. Calvin se naboural do jeho soukromých aplikací v psacím stole.

Cal byl odjakživa prohnáný previt, pomyslel si Sylveste. Koneckonců mu právě proto mohl být užitečný.

Janequinova projekce byla o něco méně ostrá než Calvinova, neboť Janequinův obraz přicházel přes nespolehlivou satelitní síť z Výspy. Kamery, které ho snímají, mají už pravděpodobně nejlepší dny za sebou, pomyslel si Sylveste, stejně jako všechno ostatní na Obrodě.

"Tady jsi." Janequin si nejprve všiml pouze Sylvesta. "Už se ti hodinu snažím dovolat. Copak tě nic neupozorní, že máš hovor, když jsi dole v jámě?"

"Vypnul jsem to," řekl Sylveste. "Příliš mě to otravovalo."

"Aha," řekl Janequin jen s nepatrným náznakem rozmrzení. "To je opravdu velmi chytré. Zvlášť u člověka v tvé situaci. Jistě víš, o čem mluvím. Začaly potíže, Dane, možná větší, než si..." Teprve pak si Janequin povšiml Cala. Chvilí si prohlížel postavu v křesle, než promluvil: "Můj ty světe. Jsi to ty, že?"

Cal beze slova přikývl.

"Beta-simulace," řekl Sylveste. Bylo důležité vyjasnit situaci dřív, než se konverzace rozvine. Alfý a bety se zásadně lišily a společenské zvyklosti Žlutozemců je úzkostlivě rozlišovaly. Sylveste by se dost znemožnil, kdyby dovolil, aby si Janequin myslel, že jde o dávno ztracený záznam úrovně alfa. "Právě jsem s ním... s tím něco konzultoval."

Calvin protáhl obličej.

"A copak?" Janequin byl nejstarší člověk na Obrodě a s každým rokem jako by se jeho vzhled o kousek vrátil k opičím předkům. Bílé vlasy a vousy rámovaly malý růžový obličej jako některým vzácným kosmanům. Na Žlutozemí nebylo talentovanějšího genetického odborníka, kromě mixnistrů, a byli takoví, kteří Janequina považovali za mnohem lepšího než kohokoli z téhle sekty, neboť jeho génus byl neokázalý, neprojevoval se záblesky geniality, ale výsledky dlouholeté precizní práce. Měl už za sebou hodný kus čtvrtého století, složitá gerontoterapie se vrstva za vrstvou viditelně rozpadala. Sylveste předpokládal, že Janequin bude brzy prvním člověkem na Obrodě, který zemře stářím. Ta představa ho naplňovala smutkem. Přestože v mnoha věcech s Janequinem nesouhlasil, měli stejný názor na všechny důležité otázky.

"Něco našel," prohlásil Cal.

Janequinovi se rozzářily oči, radost z vědeckého objevu jako by z něj smyla léta. "Opravdu?"

"Ano, já..." Potom se znovu stalo něco podivného. Pracovna zmizela. Všichni tři stáli na balkoně vysoko nad Kalderou, jak Sylveste okamžitě poznal. Calvin to opět udělal. Stůl plnil jeho příkazy jako poslušný psík. Jestliže má Cal přístup k mým soukromým aplikacím, pomyslel si Sylveste, dokáže taky spustit jakékoli standardní prostředí, které stůl umí vytvořit. Byla to dobrá simulace, včetně závanů větru na Sylvestově tváři a neurčitého pachu města, který bylo těžké definovat, ale okamžitě to bylo poznat, pokud v levnějších simulacích chyběl.

Bylo to město jeho dětství, éra belle époque. Úctyhodné zlaté stavby se táhly do dálky jako zhmotnělá oblaka, mezi nimi bučel vzdušný provoz. Pod balkonem klesaly stupňovité parky a zahrady až do závratné hloubky k zelenavé mlze rostlin, zalévaných světlem, kilometry pod jejich nohama.

"Není skvělé vidět zas to staré město?" zeptal se Cal. "Bylo téměř naše, téměř na dosah našeho klanu... Kdo ví, co všechno bychom dokázali změnit, kdybychom drželi oště my?"

Janequin se opřel o zábradlí. "Hezké, ale nemám čas obdivovat vyhlídku, Calvine. Dane, cos chtěl říct, než jsme byli tak..."

"Hrubě přerušeni?" zeptal se Sylveste. "Chtěl jsem požádat Cala, aby ze stolu natáhl data gravimetrů, když má očividně přístup k mým soukromým souborům."

"V mém postavení na tom není nic těžkého." Calvinovi netrvalo dlouho, než získal potřebné přístupy, a náhle za zábradlím visel šedivý obraz obelisku ve skutečné velikosti.

"Velmi zajímavé," pravil Janequin. "Opravdu velmi zajímavé!"

"Není to špatné," poznamenal Cal.

"Není to špatné?" ohradil se Sylveste. "Je to ten největší a nejzachovalejší nález, který jsme doposud objevili. Je to jasný důkaz, že Amaranti měli mnohem vyspělejší techniku, než jsme si mysleli, možná stáli na prahu průmyslové revoluce."

"Domnívám se, že by to mohl být docela významný nález," zabručel Cal. "Předpokládám, že máš v úmyslu to vykopat, že?"

"Původně jsem takový úmysl měl." Sylveste se odmlčel. "Dokud jsem se něco nedozvěděl. Právě před chvílí jsem zjistil, že Girardieu proti mně podniká nějaké kroky o hodně dřív, než jsem čekal."

"Nemůže se tě ani dotknout, pokud nezíská většinu rady expedice," řekl Cal.

"To by skutečně nemohl," pravil Janequin, "kdyby měl ovšem v úmyslu takto postupovat. Ale Danova informace je správná. Zdá se, že Girardieau plánuje mnohem otevřenější akci."

"To by se rovnalo... převratu, mohu-li to tak nazvat."

"Ano, to je správný odborný termín," připustil Janequin.

"Víš to jistě?" Pak Calvin znovu předvedl svou hru na koncentraci, mezi obočím se mu vytvořily zlověstné vrásky.

"Ano... Mohl bys mít pravdu. V médiích se během posledních dnů objevila řada spekulací o dalším Girardieauově kroku, a vzhledem k tomu, že Dan je na vykopávkách, zatímco se kolonie potácí v kritické situaci bez řádného vedení... Rovněž značně narostl počet zašifrovaných zpráv mezi známými sympatizanty Girardieaua. Mohl bych je pochopitelně rozšifrovat, ale myslím, že by to byla zbytečná práce."

"Něco plánují?" Sylveste si uvědomil, že Sluková měla pravdu. Vlastně mu udělala dobrou službu, přestože hrozila, že opustí vykopávky. Bez jejího varování by Cal neprobudil. "Vypadá to tak," řekl Janequin. "Proto jsem se s tebou potřeboval spojit. To, co říká Cal o Girardieauových sympatizantech, mé obavy pouze potvrdilo." Pevněji sevřel zábradlí. Na manželkách saka, které na jeho kostnaté postavě přímo viselo, měl vzorek pavích ok. "Myslím, že není důvod, abych tady dál setrval. Snažil jsem se s tebou zůstat v kontaktu, aniž bychom vyvolali podezření, ale obávám se, že tento rozhovor je odposloucháván. Raději bych už nic víc neměl říkat." Otočil se zády k městu i obelisku a pohlédl na sedícího muže. "Calvine... Rád jsem se s tebou po tak dlouhé době zase setkal."

"Dávej na sebe pozor." Cal pokynul Janequinovi. "A hodně štěstí s pávy."

Janequin byl očividně překvapený. "Ty o mém malém projektu víš?"

Calvin se usmál, ale neodpověděl. Janequinova otázka byla zbytečná, pomyslel si Sylveste. Starci si potřásli rukama - prostředí umožňovalo úplný hmatový kontakt - a pak Janequin ustoupil z dosahu přenosového zařízení.

Zůstali na balkoně sami dva.

"Tak co?" zeptal se Cal.

"Nemůžu si dovolit ztratit nad kolonií kontrolu."

Sylveste stále ještě formálně řídil celou expedici na Obrodě, dokonce i po Alicině zběhnutí. Kdo se na planetě rozhodl zůstat a nevrátil se domů s její skupinou, byl v zásadě jeho spojenec, což mělo znamenat, že jeho pozice byla vlastně posílena. Jenže to nebylo tak jednoduché. Ne všem, kteří s Alicí sympatizovali, se podařilo dostat na palubu Loreanu, než opustil oběžnou dráhu. A mnoho z těch, kdo zůstali a zpočátku se přikláněli k Sylvestovi, mělo pocit, že situaci nezvládl, že ji dokonce zvládl až trestuhodně špatně. Jeho nepřátelé tvrdili, že to, co provedli Přetvařecí s jeho hlavou před setkáním se Zahalenými, teprve nyní vyplouvá na světlo, že je to patologické a hraničí to s šílenstvím. Výzkum Anarantů sice pokračoval, ale stále pomaleji, zatímco rozdíly v názorech a politické nepřátelství stále rychleji rozšiřovaly propast, která se již nedala překlenout. Bývalí spojenci Alice - jejich vůdcem byl Girardieau - se sjednotili a začali si říkat Vodonoši. Sylvestovi archeologové byli notoricky rozhořčeni a zaujali obranný postoj. Na obou stranách již došlo k úmrtím, která se nedala snadno vysvětlit jako nehody. Sylvestovi přerůstala situace přes hlavu, a navíc teď nebyl na tom správném místě, aby mohl krizi řešit.

"Jenže nemůžu opustit ani tohle." Ukázal na obelisk. "Potřebuji tvou radu, Cale. Také ji dostanu, protože jsi na mně naprosto závislý. Nezapomeň, jak jsi křehký."

Calvin se upjatě zavrtěl. "Takže v podstatě svého starého otce vydíráš. Jak roztomilé."

"Ne," procedil Sylveste skrze zuby. "Jenom se snažím naznačit, že bys mohl padnout do špatných rukou, pokud mi neporadíš. Podle většiny jsi prostě jen dalším členem našeho slavného klanu."

"Ačkoli ty s tím rozhodně nesouhlasíš, že? Soudím podle toho, jak jsi mi připomněl, že jsem jen program, pouhá iluze. Kdy mi dovolíš, abych znovu ovládl tvé tělo?"

"Hned tak to nebude."

Calvin káravě vztyčil prst. "Nebud' umíněný, synu. To tys probudil mě, nikoli naopak. Můžeš mě klidně vypnout, pokud chceš. Jsem takto docela spokojený."

"To taky udělám, ale až mi poradíš."

Calvin se v křesle předklonil. "Řekni mi, cos provedl s mou alfa-simulací, a třeba to zvážím." Uličnický se pousmál. "K čertu, mohl bych ti říct pár věci o Osmdesáti, které ještě nevíš."

"Umřelo sedmdesát devět nevinných lidí. To není žádné tajemství. Ale neviním tě za to. Bylo by to jako obvinít tyranovu fotografii z válečných zločinů."

"Dal jsem ti život, ty nevděčný holomku!" Křeslo se otočilo, takže Sylveste hleděl na vysoké opěradlo. "Připouštím, že tvé oči se dají těžko považovat za vrchol umění, ale cos čekal?" Křeslo se otočilo zpátky. Calvin teď byl oblečený jako Sylveste, měl podobně učené vlasy a tvář stejně hladkou. "Pověz mi o Zahalených. Prozrad' mi tvé špinavé tajemství, synu. Pověz mi, co se doopravdy stalo v Lascailleově záhlu, a nech si tu snůšku lži, kterou jsi rozšířil, když ses vrátil." Sylveste přistoupil ke stolu a chystal se paměťový modul vytáhnout.

"Počkej!" Calvin náhle zvedl ruce. "Potřebuješ radu?"

"Konečně se někam dostáváme."

"Nemůžeš nechat Girardieaua vyhrát. Jestli hrozí převrat, musíš se dostat do Cuvieru. Tam dej dohromady alespoň zbytek podpory, kterou ještě máš."

Sylveste vyhlédl z okna transportéru k vykopávkám. Po násypech se mihaly stíny - pracovníci opouštěli výkopy, mlčky se přesouvali pod ochranu druhého transportéru. "Tohle může být nejdůležitější nález od našeho příletu."

"A ty ho můžeš docela klidně obětovat. Udržíš-li Girardieaua na uzdě, budeš si moci dovolit ten luxus vrátit se sem a obelisk vykopat. Ale pokud Girardieau vyhraje, nic z toho, cos tady našel, nebude mít ani za mák významu."

"Já vím," řekl Sylveste. Na okamžik mezi nimi zavládlo přátelství. Calvinovy úvahy byly bezchybné a bylo by

neomalené předstírat něco jiného.

"Dáš tedy na mou radu?"

Sylveste natáhl ruku ke stolu, aby vyndal paměťový modul. "Rozmyslím si to."

2

Světlohonec Nostalgie nekonečna, mezihvězdný prostor, 2543

S mrtvými je problém v tom, pomyslela si triumvir Ilja Voljovová, že nikdy neví, kdy zmlknout.

Právě nastoupila na můstku do výtahu, unavená po osmácti hodinách konzultace s různými simulacemi kdysi živých lidí ze vzdálené minulosti Nostalgie nekonečna. Snažila se je natchytat, doufala, že některému uklouzne důležitý fakt o původu zbraňových kompletů. Byla to vyčerpávající práce také proto, že některé starší osobnosti úrovně beta ani nemluvíly moderní severštinou a z nějakého důvodu jejich software nejevil ochotu překládat. Voljovová kouřila během porady jednu cigaretu za druhou a snažila se rozluštit gramatické zvláštnosti staré severštiny. Ani teď neměla v úmyslu nechat plíce odpočinout. Potřebovala cigaretu možná ještě víc než předtím, neboť měla z té složité konverzace záda ztuhlá nervózním napětím. Klimatizace ve výtahu pořádně nefungovala, takže stačilo pouhých pár vteřin, než kabinu zahalil kouř.

Voljovová si povytáhla manžetu kožené bundy podšité beránkem a promluvila do náramku na kostnatém zápěstí.

"Kapitánova paluba." Loď na její příkaz uvolnila mikroskopickou část pozornosti na primitivní úkol, jímž bylo ovládání výtahu. O chvíli později kabina začala klesat.

"Přejete si během cesty hudbu?"

"Ne, a už jsem ti nejmíň tisíckrát opakovala, že jediné, co si přeju, je ticho. Zmlkni a nech mě přemýšlet."

Projížděla hlavní, čtyři kilometry dlouhou šachtou, která probíhala celou délkou Nostalgie nekonečna. Nastoupila někde na začátku (přibližně znala nějakých tisíc padesát pater) a klesala rychlostí deset palub za vteřinu. Skleněná kabina se pohybovala v silovém poli, holé stěny šachty tu a tam zprůhledněly, takže mohla odhadnout, kde právě je, aniž by se musela dívat na interní plán. Teď projížděla lesy - stupňovitými sady se zanedbanou planetární vegetací, zpusťlou a skomírající, neboť UV lampy, jež měly rostlinám nahrazovat sluneční svit, byly většinou polámané a nikdo se nenamáhal je opravit. Pod lesy proletěla jako duch osmi sty patry, ohromnou oblastí, kterou kdysi dávno, když ještě na lodi žily tisíce lidí, využívala posádka. Pod osmistovkou klesal výtah mohutnou hřídelí, nyní nehybnou, oddělující otáčivý habitat od pevné technické sekce a dvou set podlaží kryogenického skladiště, jež mělo dostatečnou kapacitu pro sto tisíc spáčů, kdyby tu nějakí byli.

Voljovová se teď ocitla přes kilometr od místa, kde do zdviže nastoupila, tlak vzduchu však zůstal konstantní, neboť podpora života ve zdviži patřila mezi nemnoho systémů, které dosud fungovaly, jak měly. Přesto ji nějaký reziduální instinkt varoval, že by jí při tak rychlém klesání mělo praskat v uších.

"Atrium," ozvala se už hodně dlouho zbytečná nahrávka původního situačního plánu. "Pro vaši zábavu a rekreaci."

"Skutečně směšné."

"Prosím?"

"Máš dost divné představy o rekreaci. Pokud si ovšem relaxaci nepředstavuješ jako pobyt v těžkém skafandru, kombinovaný se systematickým vyplachováním střev při antiradiační terapii. Mně to nepřipadá ani jako zábava, ani jako rekreace."

"Promiňte?"

Voljovová si povzddechla. "Zapomeň na to."

Další kilometry klesala oblastmi s nižším atmosférickým tlakem. Zdviž se nepohybovala volným pádem, když prosvístěla kolem motorů upevněných vně trupu na ladných, dozadu zahnutých nosnících. Hladově nasávaly molekuly mezihvězdného vodíku, jež podrobovaly jakýmsi naprosto nepředstavitelným fyzikálním procesům. Ani Voljovová se netvářila, že chápe, jak motory Spojených pracují. Důležité bylo, že fungují. Vyzařovaly rovnoměrný proud žhavých exotických částic, a přestože většina byla odstíněna lodním pláštěm, díl záření trupem proletěl. Proto výtah kolem motorů zrychlil, aby zpomalil, teprve když nebezpečí pominulo.

Urazila již dvě třetiny cesty lodí. Znala tuto oblast lépe než ostatní členové posádky. Sadžaki a Hegazi jezdili tak daleko zřídka, pokud neměli pádný důvod, o ostatních ani nemluvě. A kdo by se jim mohl divit? Čím déle výtah klesal, tím víc se blížil ke kapitánovi. Jedině Voljovovou neděsilo pouhé pomyšlení, že se ocitne v jeho blízkosti.

Kdepak, měla v této oblasti pro strach uděláno, proto si ji zvolila za své království. Na palubě šest set dvanáct mohla vystoupit, projít chodbou do pavoučího modulu a vydat se na vnější stranu trupu, kde mohla poslouchat duchy, kteří strašili v prostoru mezi hvězdami. Bylo to lákavé - jako vždy. Ale měla práci, musela něco vyřídit, a duchové tam budou i jindy. Minula palubu pět set, kde bylo střelecké stanoviště, zauvažovala nad všemi problémy, které představovalo, a musela odolat pokušení zastavit výtah, aby provedla několik nových průzkumů. Po střeleckém stanovišti projížděla halou se zbraňovými komplety, jedním z několika obrovitých lodních celků, kde nebyla atmosféra.

V rozlehlé hale, dobře půl kilometru z jednoho konce na druhý, panovala tma, čtyřicet kompletů si musela pouze představit, ale nebylo to těžké. Přestože existovalo mnoho nezodpovězených otázek o jejich možnostech a původu, jejich tvar a polohu znala stejně dokonale jako slepec rozmístění nábytku ve svém pokoji. Dokonce i ve výtahu měla pocit, že by mohla natáhnout ruku a dotknout se slitinového povrchu nejbližšího objektu, aby se ujistila, že tam pořád je. Od té doby, co se stala členkou triumvirátu, se o nich pokoušela zjistit co nejvíc, ale rozhodně nemohla tvrdit, že je v jejich přítomnosti klidná. Přistupovala k nim nervózně jako k novému milenci, věděla, že vědomosti, jež nashromáždila, jsou jen povrchní a že to, co je uvnitř, může rozbít všechny její představy napadrt'.

Když depozitář zbraňových kompletů opouštěla, nikdy jí to nepřišlo líto.

Ve čtyři sta padesátém patře proletěla druhou hřídle oddělující technickou sekci od zúžené, kilometr dlouhé lodní zádi. Výtah opět zrychlil, když projížděl další radiační zónou, pak začal zpomalovat. Klesal druhou sadou kryogenických pater a pořád zpomaloval. Dvě stě padesát podlaží mohlo přijmout sto dvacet tisíc lidí, v současnosti tu však byl pouze jeden spáček, pokud se tak dal kapitánův stav označit. Uprostřed kryopalub výtah konečně zastavil a srdečně prohlásil, že dorazili k cíli.

"Paluba pro pasažéry v kryogenickém spánku," ohlásil výtah. "Přeji vám, aby vám let ve spánku příjemně ubíhal. Děkuji, že jste použili mých služeb."

Dveře se otevřely a Voljovová překročila práh, otočila se a pohlédla do hlubin osvětlené, sbíhající se šachty. Procestovala Nostalgiu téměř po celé délce (nebo výšce, pokud ji člověk chápal jako nesmírně vysokou budovu), a přesto jako by šachta vedla pořád dál, do nekonečné hloubky. Loď byla tak velká, tak nesmyslně velká, že se vymykala lidské představivosti. "Jasně, jasně. Teď laskavě zmiz." "Promiňte?" "Odjed!" Kdyby to výtah doopravdy udělal, tak pouze proto, aby jí vyhověl. Neměl nic jiného na práci, než na ni čekat. Vzhledem k tomu, že Voljovová byla jediná vzhůru, byla také jediná, kdo měl důvod používat výtahy.

Od ústřední šachty až k místu, kde ležel kapitán, to byla dlouhá procházka. Nemohla jít přímo, neboť celé sekce byly nepřístupné, zamořené viry vyvolávajícími rozsáhlé infekce, některé části zaplavila chladicí kapalina, jiné obsadily zdivočelé údržbové krysy, další střezily obranné systémy, které zešilely - bylo lepší se jim vyhnout, pokud neměla chuť si zasportovat. Do ostatních se nedalo vstoupit kvůli jedovatým plynům či vysoké radiaci, nebo tam bylo vzduchoprázdno. O některých se povídalo, že v nich straší.

Voljovová nevěřila na strašidla (ačkoli měla samozřejmě vlastní duchy, které navštěvovala v pavoučím modulu), ale vše ostatní brala vážně. Do některých úseků lodě by nevstoupila bez náležité výzbroje. Zнала však kapitánovu palubu natolik dobře, že se obešla bez bezpečnostních opatření. Bylo tam chladno, proto si zvedla límec bundy a stáhla si čepici přes uši, pletenina zašustila na krátkých vlasech. Zapálila si další cigaretu a zhluboka potáhla, aby zahнала vakuum v mozku a nahradila je ledovou vojenskou ostrážostí. Vyhovovalo jí, že je sama. Těšila se na lidskou společnost, ale nijak vřele. A samozřejmě vůbec ne, pokud ta společnost znamenala, že bude řešit Nagorného problémy. Až se dostanou do soustavy Žlutozemě, měla by zvážít, zda se nemá poohlédnout po novém střelci. Jak to, že ty starosti mohly proniknout jejím soustředěním?

Teď by se neměla zajímat o Nagorného, ale o kapitána. A tady ležel, nebo spíš to, co se z něj stalo. Voljovová se vši silou ovládla. Bylo to nezbytné. Z toho, co musela provést, aby mohla pokračovat ve výzkumu, se jí vždycky dělalo nevolno. Bylo to pro ni horší než pro ostatní, její nechuť byla silnější. Byla brezglívava, štítla se, trpěla nepřekonatelným odporem.

Spací mrazák, v němž Brannigan ležel, jako zázrakem pořád fungoval. Voljovová věděla, že je to naštěstí hodně starý, masivní model. Ustavičně se snažil uchovávat buňky kapitánova těla, přestože kryt dávno pukl a vlákna kovového porostu se vyvalila ven jako houbovitá invaze. To málo, co z Brannigana zůstalo, se nacházelo až kdesi uvnitř celé té hromady. Byla tam příšerná zima, brzy se začala třást. Měla však práci. Vytáhla z kapsy kyretu a upálila kousky kovu pro analýzu. V laboratoři na něj zkusí zaútočit různými virovými zbraněmi v naději, že najde nějakou, která na porost zapůsobí. Ze zkušenosti věděla, že je to zbytečné. Porost měl neuvěřitelnou schopnost ničit subminiaturní nástroje, jimiž ho zkoumala. Ne že by měla nějak zvlášť napilno. Mrazák udržoval Brannigana jen několik desetin kelvinu nad absolutní nulou, zmrazení se ukázalo jako účinná překážka proti dalšímu rozšiřování. Žádný člověk sice ještě nepřežil oživení z takového mrazu, což byla jistá nevýhoda, ale ve srovnání s kapitánovým stavem se to zdálo nepodstatné.

Tiše promluvila do náramku: "Voljovová. Otevři můj palubní deník, kapitánův soubor, a připoj tento záznam..." Náramek zacvrlikal, že je vše připraveno. "Třetí kontrola kapitána Brannigana od mého probuzení. Rozsah..." Zaváhala, neboť si byla vědoma, že pokud zvolí špatný termín, navzteká triumvira Hegaziho. Ne že by jí na tom záleželo, ale může si dovolit nazvat infekci tavomorem, přestože jí dali Žlutozemci takové jméno? Asi by to nebylo moudré. "Rozsah choroby od posledního záznamu nezměněný. Nepřibýlo víc než pár milimetrů. Kontrolky kryogenického pouzdra svítí zeleně, což je svým způsobem zážrak, ale měli bychom počítat s tím, že selhání jednotky je dříve či později nevyhnutelné..." Pomyslela si, že kdyby přestala fungovat dřív, než se jim podaří kapitána přenést do nového mrazáku (tohle dosud nevyřešili), bude o jeden problém méně.

Taky by tím skončily veškeré kapitánovy potíže, jak upřímně doufala.

Řekla do náramku: "Uzavřít palubní deník." A moc si přála, aby s sebou měla víc cigaret. "Ohřej mozkovou kúru kapitána o padesát milikelvinů," dodala.

Zkušenost ji naučila, že to bylo minimální, ale nezbytné zvýšení teploty. O milikelvin míň, a kapitánův mozek by dál zůstal v ledové stagnaci. O milikelvin víc, a mor by ho začal požírat a přetvářet na její vkus až příliš rychle.

"Kapitáne? Slyšíš mě? To jsem já, Ilja."

Sylveste vystoupil z transportéru a zamířil k výkopům. Během jeho rozhovoru s Calvinem vítr znatelně zesílil, cítil, jak ho prach bodá do tváře jako pohazení čarodějnice.

"Doufám, že ta krátká konverzace byla užitečná." Pascale si odtáhla masku, aby překřičela vítr. Věděla o Calvinovi všechno, přestože s ním nikdy sama nehovořila. "Už jsi přišel k rozumu?"

"Sežen Slukovou."

Jindy by takový příkaz odmítla, nyní se prostě poddala jeho náladě a běžela do druhého transportéru, odkud se zanedlouho vynořila se Slukovou a hrstkou dalších pracovníků.

"Mám tomu rozumět tak, že jste ochoten nás vyslechnout?" zeptala se Sluková. Vítr jí povíval volným pramenem vlasů před ochrannými brýlemi. Pravidelně se nadechovala z masky, kterou držela v jedné ruce, zatímco druhou měla opřenu v bok. "Pokud ano, určitě zjistíte, že dovedeme být rozumní. Záleží nám na vaší pověsti. Nikdo z nás nebude o téhle

záležitosti mluvit, jakmile se vrátíme do Výspy. Řekneme, že jste nás okamžitě odvolal, jakmile přišla předpověď. Zásluha bude patřit vám."

"A ty si myslíš, že z hlediska budoucnosti na tom záleží?"

Sluková zavrčela: "Co je tak zpropadeně důležitého na nějakém obelisku? A když už jsme u toho, co je tak zpropadeně důležitého na Amarantech?"

"Tys to nikdy doopravdy neviděla z širšího hlediska, vid'."

Pascale začala výměnu názorů natáčet - sice diskrétně, nikoli však natolik diskrétně, aby si toho Sylveste nepovšiml. Stála bokem a v jedné ruce držela kameru připojenou ke kompu.

"Někteří lidé by mohli tvrdit, že tu není nic k vidění," oponovala Sluková. "Že jste nafoukl význam Amarantů, abyste nějak archeology zaměstnal."

"Ti někteří lidé jsi ty, Sluková, že? Jenže tys k nám nikdy tak docela nepatřila."

"Co tím chcete říct?"

"Jen to, že kdyby mezi nás chtěl Girardieu umístit provokatéra, byla bys skvělý kandidát."

Sluková se otočila k pracovníkům, které si Sylveste v duchu označil jako partu Slukové. "Slyšíte toho ubožáka? Už začal rozvíjet teorii o konspiraci. Teď sami poznáte, co zbytek kolonie vidí už celé roky." Obrátila se zpět k němu. "Nemá smysl s vámi mluvit. Odjedeme, jakmile bude vybavení zabaleno. Pokud bouře zesílí, tak okamžitě. Můžete jet s námi."

Nadechla se z masky a do tváří se jí vrátila barva. "Nebo si klidně zůstaňte tady, to záleží jenom na vás."

Podíval se na partu Slukové. "Tak do toho. Odjeďte. Nedovolte, aby se vám do cesty postavilo něco tak triviálního jako loajalita, když už nikdo z vás nemá tolik odvahy, aby tady zůstal a dokončil svou práci." Hleděl z jedné tváře na druhou, ale viděl jen rozpačité, odvrácené pohledy. Vlastně ani neznal jejich jména. Vzal je na vědomí jen díky tomuto konfliktu. Nikdo z nich nepřiletěl ze Žlutozemě, neznali nic jiného než Obrodu a hrstku lidského osídlení roztroušeného v naprosté pustině. Musel jim připadat neuvěřitelně atavistický.

"Doktore Sylveste," řekl někdo, pravděpodobně muž, který ho jako první upozornil na bouři. "Doktore Sylveste, to neznáměná, že si vás nevážíme. Musíme myslet taky na sebe. Můžete to pochopit? Ať už je tady v zemi cokoli, nestojí to za to riziko."

"V tom se právě mýlíte," řekl Sylveste. "Stojí to za mnohem větší riziko, než si vůbec vy všichni umíte představit. K Události jen tak nedošlo. Amaranti ji zapříčinili. Způsobili, že se stala."

Sluková pomalu zavrtěla hlavou. "To jako sami způsobili, že jejich slunce vzplálo? Tomu doopravdy věříte?"

"Jedním slovem - ano."

"Tak jste na tom hůř, než jsem se obávala." Sluková se k němu otočila zády a oslovila svou partu: "Nastartujte transportéry, okamžitě odjíždíme."

"A co vybavení?" zeptal se Sylveste.

"Pokud jde o mě, může tady klidně zrezivět."

Parta Slukové se začala rozcházet ke dvěma mohutným strojům.

"Počkejte!" zavolal Sylveste. "Poslouchejte mě! Stačí vám jeden transportér. Je v něm pro všechny dost místa, když tady necháte vybavení."

Sluková se k němu otočila. "A co vy?"

"Zůstanu a dokončím práci třeba i sám, pokud se nenajde nikdo, kdo by se ke mně přidal."

Sluková zavrtěla hlavou, strhla si masku a znechuceně si odplivla. Pak dohonila svou skupinu a nahnala ji k nejbližšímu transportéru. Nechali mu ten druhý, v němž byla jeho pracovna. Parta Slukové nastoupila do stroje, někteří nesli drobnější vybavení nebo artefakty a kosti uložené v krabicích - vědecký instinkt se nezapřel ani během vzpoury. Díval se, jak se zasouvají schůdky a uzavírají dvířka, pak se stroj zvedl na nohy a zamířil pryč od vykopávek. Za necelou minutu zmizel z dohledu, v řevu větru nebyl slyšet ani hluk motoru.

Rozhlédl se, aby zjistil, kdo s ním zůstal.

Zbyla tu Pascale, ale to mohl s nejvyšší pravděpodobností předpokládat. Podezíral ji, že ho bude pronásledovat až do hrobu, pokud z toho vytěží dobrý příběh. Dále hrstka studentů, kteří se vzepřeli Slukové. Trochu ho zahanbilo, když si uvědomil, že nezná jejich jména. Možná pět šest dalších zůstalo dole ve výkopech, pokud má štěstí.

Ovládl se, luskl prsty na dva studenty. "Začněte rozebírat gravimetry, už je nebudeme potřebovat." Další dvojici poručil: "Posbírejte všechny nástroje, které po dezertérech zbyly ve výkopech, také poznámky a všechny artefakty. Až budete hotovi, sejdem se v hlavní jámě."

"Co máš v plánu teď?" zeptala se Pascale, vypnula kameru a zastrčila ji do kompu.

"Myslel jsem, že je to jasné," řekl Sylveste. "Chci se dozvědět, co je napsáno na obelisku."

Kaldera, planeta Žlutozem, soustava Epsilon Eridani, 2524

Stolní počítač cinkl, zrovna když si Anna Kuriová čistila zuby. Vyšla z koupelny ještě se zubní pastou na rtech.

"Dobré ráno, Bedno."

Hermetik vplul do apartmá v cestovním palankýnu zdobeném vyřezáváním. V přední stěně bylo tmavé okénko. Při správném světle dokázala rozeznat pouze mrtvolně bledou tvář B. D. Enga, jak se pohupuje tři centimetry za zeleným sklem.

"Vypadáš skvěle." Jeho hlas zaskřípěl z reproduktoru připevněného na palankýnu. "Kde můžu dostat tvůj životabudič?"

"Kávu? Máš pravdu, Bedno. Piju té zatracené bryndy nějak moc."

"Jen jsem žertoval," řekl Eng. "Vypadáš sežvýkaně, jako bys vypadla krávě z huby."

Otřela si dlaní pěnu ze rtů. "Právě jsem se probudila, ty pitomče."

"Tak promiň." Engovi se podařilo vyslovit to tak, jako by probouzení byl tělesný nedostatek, který vyšel z módy a dávno se ho zbavil jako slepého střeva. I to bylo docela dobře možné.

Kuriová muže v palankýnu na vlastní oči nikdy neviděla. Hermetici tvořili jednu z nejpodivnějších kast, které se objevily v posledních letech po morové ráně. Na jedné straně se odmítali zbavit implantátů, jež mohla infekce napadnout, a na druhé byli přesvědčeni, že virulence stále přetrvává i v relativní čistotě Nebes, proto nikdy palankýny neopouštěli, pokud se nenacházeli v hermeticky uzavřeném prostředí svých orbitálních karuselů.

Hlas znovu zaskřípěl: "Promiň, ale na dnešní ráno máme naplánovanou likvidaci, pokud se příliš nemýlíš. Pamatuješ se na toho chlapíka Taraschiho, s nímž jsem se poslední dva měsíce snažil dohodnout? Už ti to dochází? Je dost důležité, aby ti to došlo, protože ty jsi ta osoba, která ho má zbavit trápení."

"Přestaň se po mně vozit, Bedno."

"To by bylo anatomicky dost problematické, dokonce i kdybych toužil umístit se do takové polohy, zlatíčko. Ale vážně. Stanovili jsme předpokládané místo a přibližnou dobu skonu. Už jsi pozornost sama?"

Kuriová si nalila trochu kávy a zbytek postavila na ohřívač, aby ji měla při ruce, až se vrátí. Káva byla jejím jediným zlozvykem, který získala během dnů, kdy sloužila jako voják na Vítězství. Potřebovala ji vypít tolik, aby získala plnou ostražitost, ale ne zas takové množství, aby se jí při míření chvěla ruka.

"Myslím, že jsem snížila hladinu krve v mém kofeinovém řečišti na přijatelnou úroveň, pokud jsi měl na mysli zrovna tohle." "Tak si probereme poslední detaily Taraschiho likvidace." Eng začal odříkávat podrobnosti. Většinou byly naplánované, nebo je díky svým zkušenostem z předchozích akcí snadno odhadla. Likvidace Taraschiho byla - nebo měla stát - její pátou vraždou, takže už začínala chápat širší rámec zábavy zvané Stínohra. Ačkoli to nebylo vždy zřejmé, hra měla pravidla, která se v podstatě opakovala. Avšak média již zbystřila pozornost, její jméno se začínalo čím dál častěji objevovat v relacích o Stínohře, a Bedna zjevně chystal několik šťavnatých, vysoce postavených terčů pro příští štvance. Cítila, že je na nejlepší cestě stát se jednou ze stovky předních zabíjáků na planetě, což byla vskutku vybraná společnost.

"Tak dobře," souhlasila. "Památník, osmá úroveň náměstí, západní křídlo, jedna hodina. Nemůže být nic jednoduššího."

"Nezapomnělas na něco?"

"Správně. Kde je vražedná zbraň. Bedno?"

Eng přikývl. "Tam, kde ji nechala víla, která odnáší vypadané zuby, mé dítě."

Pak otočil palankýnu a opustil místnost, zanechal po sobě jen lehký pach mazadla. Kuriová se zamračila, sáhla pod polštář na posteli. Něco tam bylo, přesně jak Bedna říkal. Když šla spát, nebylo tam nic, ale teď ji už takové věci neznepokojovaly. Společnost se vždy chovala tajuplně.

Brzy byla připravena.

Na střeše přivolala lanovůz, schovala zbraň a zvedla dvířka. Vůz zaznamenal zbraň pod pláštěm i implantáty v její hlavě. Odmítl by ji přepravit, kdyby mu neukázala identifikační znak ve tvaru omegy, drobný holografický symbol, který jako by jí tančil pod nehtem pravého ukazováku.

"Památník Osmdesáti," řekla Kuriová.

Sylveste slezl po žebříku a kráčet po stupňovitém dně jámy až do louže světla kolem odhalené špičky obelisku. Zůstal tam jeden pracovník, když ho Sluková a druhý student opustili, a za pomoci servula se mu podařilo odkrýt skoro metr objektu. Odlučoval usazené vrstvy kamenného sarkofágu, až se dostal k masivnímu bloku obsidiánu, dovedně opracovanému, do něhož byly v přesných liniích vyryty grafické znaky Amarantů. Většina tvořila text - řady ideopiktogramů. Archeologové již rozluštili základy amarantského jazyka. Amaranti byli osmá vymřelá civilizace vesmíranů, kterou lidstvo objevilo v okruhu padesáti světelných let od Země, ale neexistoval důkaz, že by se některý z těch osmi druhů dostal do kontaktu s ostatními. Pomoc jim neposkytli ani Přetvářeči či Zahalení, u jedněch ani u druhých nebylo nalezeno nic, co by aspoň vzdáleně připomínalo písmo. Sylveste, který se dostal do styku s Přetvářeči i Zahalenými, nebo alespoň s obranou těch druhých, to věděl lip než kdokoli jiný.

Jazyk Amarantů rozluštily počítače. Třicet let trvalo porovnávání milionů artefaktů, ale nakonec byl stanoven pevný model, s jehož pomocí mohli určit zásadní význam většiny nápisů. Pomohlo jim, že alespoň ke konci amarantské éry existoval pouze jediný jazyk, který se měnil poměrně zvolna, takže se tentýž model dal použít na nápisy oddělené tisíci lety. Jemné rozdíly významů, to už bylo něco jiného. Tady musela zapracovat lidská intuice - a teorie.

Amarantské písmo se vymykalo jakékoli lidské zkušenosti. Všechny texty byly stereoskopické, sestávaly z propojených řádků, které se musely spojit až v zrakovém centru čtenářova mozku. Předkové Amarantů se kdysi podobali ptákům nebo spíš ptakoještěrům, jakými dinosaurům s inteligencí lemurů. V určitém okamžiku evoluce měli oči umístěny po stranách lebky, což vedlo ke vzniku dvou mozkových komor, každá hemisféra vytvářela vlastní obraz světa. Když se z nich stali lovci, vyvinulo se u nich binokulární vidění, ale nervový systém si uchoval něco málo z dřívější vývojové fáze. Na většině amarantských artefaktů se zrcadlila jejich psychická dualita poznamenaná významnou symetrií kolem svislé osy.

Ani obelisk nebyl výjimkou.

Sylveste nepotřeboval speciální brýle jako jeho spolupracovníci, aby přečetl amarantské písmo, stereoskopické spojení dvou obrazů v jeden prováděly jeho oči pomocí jednoho z užitečnějších Calvinových programů. Přesto bylo čtení poměrně zdlouhavé a vyžadovalo naprostou koncentraci.

"Posviť mi sem." Kývl na studenta, který vzal jeden z přenosných reflektorů a přidržel ho nad obeliskem. Kdesi nahoře udeřil blesk, elektrické výboje se míhaly v rozbouraném prachu nad plání.

"Dokážete to přečíst, doktore Sylveste?"

"Pokouším se. Jak vidíš, není to ta nejjednodušší věc na světě. Zvlášť když nedokážeš to světlo držet klidně."

"Promiňte, doktore Sylveste. Dělá, co umím. Ale začíná tady pořádně foukat."

Měl pravdu. Dokonce i v jámě se tvořily víry. Brzy tady bude o mnoho víc větrno, pak se prach zvedne do vzduchu jako neprůhledné šedé závoje. Za těchto podmínek nebudou moci dlouho pracovat.

"Omlouvám se," řekl Sylveste. "Oceňuji tvou pomoc." Cítil, že by měl dodat ještě něco navíc. "A jsem vděčný, že ses rozhodl zůstat se mnou a nepřidal ses ke Slukové."

"To nebylo tak těžké, doktore Sylveste. Ne všichni považujeme vaše myšlenky za nedůležité."

Sylveste se otočil od obelisku. "Ne všichni?"

"Alespoň máme za to, že se to musí prozkoumat. Je to ostatně v zájmu kolonie, abychom pochopili, co se stalo."

"Máš na mysli Událost?"

Student přikývl. "Jestli si ji skutečně způsobili sami Amaranti... A jestli se skutečně udála v době, kdy se začali zajímat o vesmír, pak je to víc než jen akademický zájem."

"Tuhle frází nesnáším. Akademický zájem - jako kdyby byl jakýkoli jiný automaticky důležitější. Ale máš pravdu."

Musíme se to dozvědět."

Pascale přistoupila blíž. "Co přesně se musíme dozvědět?"

"Co přesně udělali, že je slunce zabilo." Sylveste se na ni zadíval nadměrně velkými, lesklými čočkami svých umělých očí. "Abychom neskončili stejně, kdybychom se dopustili stejné chyby."

"Chceš říct, že to byla souhra okolností?"

"Pochybují, Pascale, že to udělali záměrně."

"To si uvědomuji. Také vím, že vesmířané na úrovni doby kamenné prostě nemají prostředky na to, aby ovlivnili chování svého slunce, ať již náhodou nebo ne."

Choval se k ní povýšeně, přestože věděl, že to nesnáší. Sám se za to, že se tak chová, nesnášel. "Víme, že byli mnohem vyspělejší," poznamenal. "Víme, že znali kolo, střelný prach a základní zákony optiky, že studovali astronomii pro zemědělské účely. Lidstvo došlo z podobné úrovně až k vesmírným letům za necelých pět století. Byla by to předpojatost, kdybychom se domnívali, že jiné druhy nejsou schopny dosáhnout téhož."

"Ale kde je důkaz?" Pascale si setřásla prach z pláště. "Ano, vím, co chceš říct. Že žádné artefakty vyspělé techniky nepřežily, protože jsou mnohem méně trvanlivé než ty starší a primitivnější. Ale i kdyby existoval důkaz, co se tím změnilo? Dokonce ani Spojení si nezahrávají s hvězdami. A Spojení jsou mnohem vyspělejší než zbytek lidstva."

"A právě to mi dělá starosti."

"Co je tam napsáno?"

Sylveste si povzdechl a podíval se na obelisk. Doufal, že krátké odvedení pozornosti umožní jeho podvědomí text mezitím zpracovat, takže nyní mu bude význam nápisu jasný, podobně jako získal odpovědi na některé problémy, jimiž se zabýval před výpravou k Zahaleným. Ale rozluštění pořád ne a ne přijít. Písmo stále nechtělo vydat své tajemství. Nebo možná, pomyslel si, za to může mé očekávání. Doufal, že to bude něco důležitého, co potvrdí jeho teorii, přestože byla tak děsivá.

Místo toho se zdálo, že nápis pouze připomíná jakousi událost, která mohla mít význam v historii Amarantů, ale v rozporu s jeho předpokladem měla jen omezený místní dopad. Bude zapotřebí úplné počítačové analýzy, aby měl jistotu. Přečetl teprve první metr textu, ale už cítil příval zklamání. Ať už obelisk představoval co chtěl, přestal ho zajímat.

"Něco se tu stalo," řekl Sylveste. "Možná došlo k bitvě nebo se zjevil bůh. Je to pouze památník. Dozvíme se víc, až to celé vykopeme a provedeme datování okolních vrstev."

"Nenašel jsi, cos hledal, že?"

"Chvilí jsem si myslel, že ano." Sylveste pohlédl na nejnižší odkrytou část obelisku. Text končil několik centimetrů nad osekáním sarkofágem, pod ním začínalo něco jiného, jakýsi obrazec, z něhož rozeznal pouze horní oblouky několika soustředných kružnic, víc nic. Co to je?

Sylveste nemohl, nechtěl hádat. Bouře sílila. Už nebyly vidět žádné hvězdy, pouze celistvá stěna prachu, která se řítla nad jejich hlavami jako obrovitá netopýří křídla. Jakmile opustí jámu, bude to hotové peklo.

"Dejte mi něco na kopání," požádal. Pak začal odškrabávat ztvrdlou půdu kolem vršku sarkofágu jako věžeň, který musí do rozednění vykopat tunel z cely. Za několik okamžiků se k němu přidala i Pascale a student, zatímco nad nimi vyla bouře.

"Moc si toho nepamatuju," řekl kapitán. "Jsme pořád u Uzenáčů?"

"Ne." Voljovová se snažila nedat najevo, že už mu to vysvětlovala aspoň desetkrát, kdykoli mu ohrála mozek. "Opustili jsme Kruger 60A před několika lety, jakmile Hegazi dojednal ledový štít, který jsme potřebovali."

"Aha. Tak kde jsme?"

"Míříme ke Žlutozemí."

"Proč?" Kapitánův basový hlas zaduněl z reproduktorů postavených vedle mrazáku. Komplikované přístroje skenovaly jeho mozkové vlny, převáděly je do řeči a doplňovaly odpovědi, když to bylo zapotřebí. Neměl být vlastně vůbec při vědomí - veškerá aktivita neuronů měla ustát, jakmile teplota mozkové kůry klesla pod bod mrazu. Jeho mozek však byl prostoupen drobnými stroji, svým způsobem to byly právě tyto stroje, které teď myslely, přestože se tak dělo při teplotě nižší než půl kelvinu nad absolutní nulou.

"To je dobrá otázka." Voljovová něco dělala starosti, ale nebyla to jen tato konverzace. "Míříme ke Žlutozemí z důvodu..."

"Ano?"

"Sadžaki si myslí, že je tam člověk, který by ti mohl pomoci."

Kapitán se nad tím zadumal. Na blokovém schématu jeho mozku, které svítilo Voljovové na náramku, se míchaly barvy jako armády na bojišti.

"Nemůže to být nikdo jiný než Calvin Sylveste," řekl kapitán.

"Calvin Sylveste je mrtvý."

"Tak ten druhý. Dan Sylveste. Jeho Sadžaki hledá?"

"Neumím si představit, kdo jiný by to měl být."

"Ne přijde dobrovolně. Ani minule nepřišel dobrovolně." Nastala chvíle ticha, kvantové kolísání teploty tlačilo kapitána zpět do bezvědomí. "Sadžaki si toho musí být vědom," řekl, když se znovu probíral.

"Jsem si jista, že zvážil všechny možnosti." Voljovová to řekla způsobem, z něhož bylo jasné, že si tím vůbec jistá není. Ale dávala si pozor, aby nemluvila proti druhému triumviru. Sadžaki byl vždy nejbližší kapitánův pobočník, ti dva spolu uletěli dlouhou cestu, znali se dávno před tím, než se k posádce připojila Voljovová. Pokud věděla, nikdo jiný - včetně Sadžakiho - s kapitánem nemluvil, ani nevěděl, že tato možnost existuje. Nebyl však důvod podstupovat hloupé riziko, ani vzhledem k nevyzpytatelné kapitánově paměti.

"Něco ti dělá starosti, Iljo. Vždycky ses mi svěřovala. Je to Sylveste?"

"Ne, je to mnohem blíž."

"Tak něco na palubě?"

Voljovová minula, že na tohle si nikdy docela nezvykne, ale návštěvy kapitána jí během posledních týdnů začaly připadat normální. Jako kdyby konverzace se zmrazeným tělem, nakaženým zpomaleným, ale potencionálně všežravým morem, byla pouze nepříjemnou, ale nevyhnutelnou stránkou života, něčím, co tu a tam musí udělat každý. Nyní se však chystala v jejich vztahu zajít o krok dál - chystala se podstoupit riziko, kterého se snažila vyvarovat, když měla vyjádřit své pochybnosti ohledně Sadžakiho.

"Jde o střelecké stanoviště," řekla. "Pamatuješ se přece na kabinu, odkud se ovládají zbraňové komplety, ne?"

"Myslím, že ano. O co jde?"

"Cvičím jednoho rekrutu na střelce, pomocí neurálních implantátů ho propojím k rozhraní střeleckého prostředí a zbraňových kompletů."

"Znám toho rekrutu?"

"Jmenuje se Boris Nagornyj. Ne, nikdy ses s ním nesetkal, nalodil se teprve nedávno, snažila jsem se ho držet stranou od ostatních, pokud to záleželo na mně. Z jistých důvodů jsem ho sem dolů nikdy nevzala." Zejména proto, že by kapitánova nákaza mohla zasáhnout Nagorného implantáty, kdyby dovolila, aby se ti dva k sobě dostali příliš blízko. Voljovová si povzddechla. Nyní se dostávala k podstatě své zpovědi. "Nagornyj byl vždycky trochu labilní, kapitáne. Z mnoha důvodů pro mě byl člověk s psychopaticky anomální osobností mnohem užitečnější než někdo s naprosto zdravým rozumem - alespoň jsem si to tehdy myslela. Podcenila jsem však hloubku Nagorného psychózy."

"Zhoršilo se to?"

"Začalo to nedlouho po tom, co jsem do něho vložila implantáty a napojila ho na střelecké prostředí. Začal si stěžovat na zlé sny. Na hodně zlé sny."

"Jaké neštěstí pro ubohého chlapíka."

Voljovová pochopila, že ve srovnání s tím, čím kapitán prošel, čím stále ještě prochází, by noční můry většiny lidí vypadaly jako velice krotké preludy. Jestli cítí nebo necítí bolest, bylo sporné, ale co vlastně je bolest ve srovnání s vědomím, že je požírán zaživa - a současně transformován - něčím naprosto nepopsatelně cizím?

"Nevím, jak zlé ty sny doopravdy byly," řekla Voljovová. "Vím jen to, že na Nagorného, který už měl ve srovnání s většinou lidí v hlavě dost děsů, byly příliš silné."

"Tak cos udělala?"

"Všechno jsem změnila. Celý systém střeleckého prostředí, také implantáty v jeho hlavě. Nic nezabralo. Noční můry pokračovaly."

"Máš jistotu, že to má něco společného se střeleckým prostředím?"

"Zpočátku jsem to odmítala, ale zcela jasně to souvisí s dobou, kdy jsem ho držela na střeleckém stanovišti." Zapálila si další cigaretu, oranžový uhlík byl jediný zdroj tepla v kapitánově okolí.

Jednou z mála příjemných věcí v uplynulých týdnech bylo, že našla balík cigaret. "Znovu jsem přestavěla systém, a přesto to nepomohlo. Jestli se něco změnilo, tak jen k horšímu." Odmíkla se. "Tehdy jsem řekla o těch problémech Sadžakimu." "A jak Sadžaki odpověděl?"

"Že mám v experimentech pokračovat alespoň do té doby, dokud nedorazíme ke Žlutozemí. Mám se dál vrtat ve střeleckém prostředí, ale nedovolit Nagornému usednout do křesla, pár let ho mám nechat v mrazáku, aby se zjistilo, zda to jeho psychózu nevyhladí."

"To mi připadá jako docela rozumná rada. S čímž ty samozřejmě nesouhlasíš."

Přikývla a paradoxně pocítila úlevu, že kapitán uhodl její přestupek, aniž by mu o tom musela říkat. "Probudila jsem se rok před ostatními, abych měla čas zkontrolovat systém a dohlédnout na to, jak pracuje. To jsem taky uplynulé měsíce dělala. Než jsem se rozhodla Nagorného probudit." "Další experimenty?"

"Ano. Až do včerejška." Zhluboka zabafala z cigarety. "Leze to z tebe jak z chlupaté deky, Iljo. Co se včera stalo?"

"Nagornyj zmizel." Tak, a bylo to venku. "Měl obzvláště těžkou chvíli a napadl mě. Ubránila jsem se, ale utekl."

Nemám představu, kde je."

Kapitán nad tím dlouho dumal. Dokázala odhadnout, co si myslí. Loď byla velká, v celých sekcích nemohlo být nic vystopováno, protože tam nefungovala čidla. A ještě těžší je najít někoho, kdo se usilovně skrývá.

"Musíš ho najít," řekl kapitán. "Nemůžeš dovolit, aby tady svobodně pobíhal, až se Sadžaki a ostatní probudí."

"A co potom?"

"Pravděpodobně ho budeš muset zabít. Udělej to čistě, potom strč jeho tělo zpátky do mrazáku a naaranžuj to tak, že jednotka selhala."

"Má to vypadat jako nehoda?"

"Ano." Jako obvykle nebyl na části kapitánova obličeje, kterou viděla za okénkem kryogenického pouzdra, naprosto žádný výraz. Nedokázal měnit výraz o nic víc než socha.

Bylo to dobré řešení. Natolik ji zaujala příčina celého problému, že na ně nedokázala sama přijít. Doposud se bránila konfrontaci s Nagorným, protože by se mohla dostat do situace, kdy by ho musela zabít. Tohle východisko se zdálo přijatelné - ale jako vždy, žádné východisko není přijatelné, když se na ně člověk podívá z jiného úhlu.

"Děkuji, kapitáne," řekla Voljovová. "Velmi jsi mi pomohl. Nyní tě, s dovolením, znovu zmrazím."

"Přijdeš zase? Naše rozmluvy mě těší, Iljo."

"Nenechala bych si je ujít ani za celý vesmír." Pak přikázala náramku, aby snížil teplotu mozku o pět milikelvinů, což kapitánovi opět přivodí bezvědomí beze snů a bez myšlenek. Alespoň v to doufala.

V tichu dokouřila cigaretu, potom se od kapitána odvrátila a pohlédla do tmavé chodby. Někde v lodi na ni čeká Nagornyj a cítí k ní tu nejhlubší zášť. Je nemocný, nemá to v hlavě v pořádku.

Jako pes, kterého je třeba utratit.

"Myslím, že vím, co to je," řekl Sylveste, když společnými silami odhalili horní dva metry obelisku a poslední kus kamene dopadl na zem. "No?"

"Je to mapa sluneční soustavy Deltý Pavonis."

"Něco mi říká, že jsi to tušil." Pascale hleděla skrze brýle na složitý motiv připomínající dvě vyvážené skupiny soustředěných kruhů. Když se stereoskopicky spojily, stala se z nich skupina jedna, která jako by se vznášela kousek nad povrchem. Nepochybně šlo o oběžné dráhy planet. Slunce Delta Pavonis leželo uprostřed, opatřené příslušným amarantským symbolem - pěticípou hvězdou, která vypadala jako nakreslená člověkem. Pak následovaly přesně umístěné dráhy všech hlavních těles soustavy, vedle Obrody se skvěl amarantský znak pro svět. Nemohlo být pochyb, že to není náhodné uspořádání kruhů, neboť byly rovněž pečlivě vyznačeny měsíce hlavních planet.

"Měl jsem jisté podezření." Sylveste byl unavený, ale noční práce - a riziko - za to určitě stály. Trvalo jim mnohem déle, než odkryli druhý metr obelisku, a bouře chvílemi řádila jako švadrona ječících duchů, vyla, jako by je měla každou chvíli zbavit života. Ale jako už tolikrát, ani dnes nedosáhla divokosti předpovězené Cuvierem. Nejhorší běsnění pominulo, a přestože se závoje prachu stále hnaly po obloze jako temné vlajky, růžový úsvit již začal zahánět noc. Vypadalo to, že to přece jen přežili.

"Na celé věci se stejně nic nemění," řekla Pascale. "Přece jsme věděli, že se zabývali astronomií. Jenom to dokazuje, že objevili heliocentrickou soustavu."

"Znamená to mnohem víc," řekl Sylveste opatrně. "Všechny planety nejsou viditelné pouhým okem, dokonce ani vezmeme-li v úvahu zvláštnosti fyziologie Amarantů."

"Tak použili dalekohledy."

"Ještě před chvílí jsi o nich mluvila jako o vesmířanech z doby kamenné. Teď už připouštíš, že uměli vyrobit dalekohled?"

Rád by věděl, jestli se usmála. Pod dýchací maskou to nepoznal. Vzhledla k obloze, neboť nízkou nad nimi přeletěl zářivý trojúhelník.

"Máme návštěvu," řekla.

Rychle vyšplhali po žebříku, nahoře byli pořádně zadýchání. Přestože se vítr už zmínil, vrchol bouře pominul před několika hodinami, pořád byl pohyb po povrchu hotové utrpení. Všude vládl zmatek, světlometry a gravimetry, které nestačili uklidit, ležely převrácené a polámané, nástroje rozházené kolem.

Bezocasý letoun pomalu kroužil a zkoumal možnost přistání. Sylveste okamžitě poznal, že je z Cuvieru, ve Výspě tak velký stroj neměli. Letounů byl na Obrodě nedostatek. Byl to jediný prostředek, jak překonat vzdálenosti větší než několik set kilometrů. Všechny dopravní prostředky vyrobili z místních surovin servulové během prvních dnů kolonizace. Jenže konstrukční roboti vzali z své během vzpoury, proto měly výrobky, které po nich zbyly, pro kolonii nevyčísitelnou cenu. Letouny si menší poškození opravovaly samy a nikdy nepotřebovaly údržbu, ale přesto mohly být zničeny sabotáží nebo nedbalostí. V průběhu let se v kolonii neustále snižoval počet létajících strojů.

Deltaplán bodal do očí. Spodní strana křídla byla poseta tisíci tepelnými, doběla rozžhavenými tělísky, jež generovala termální vztlak. Kontrast mezi tmavou oblohou a zářícím samokřídlem byl pro Sylvestovy umělé oči příliš silný.

"Kdo je to?" zeptal se nějaký student.

"To bych také rád věděl." Skutečnost, že letoun pochází z Cuvieru, Sylvesta vůbec nepotěšila. Sledoval, jak klesá a svou září vytváří na zemi stíny, než termální tělíska ztmavla a letoun sklouzl dolů. Za chvíli se vysunuly schůdky a ven vyklusala skupinka postav. Přepnul zrak na infračervenou - nyní zřetelně viděl, jak běží k němu. Tmavé uniformy, přilby, dýchací masky a na prsou cosi, co vypadalo jako pancíře, na nichž zářily znaky Správy kolonie, což znamenalo, že patří k milici. Muži nesli dlouhé pušky se svítlnami připevněnými pod hlavněmi.

"To nevypadá dobře," poznamenala Pascale výstižně.

Oddíl se zastavil několik metrů před nimi. "Doktor Sylveste?" ozval se hlas ztlumený větrem. "Obávám se, doktore, že mám pro vás špatné zprávy."

Nic jiného ani neočekával. "O co jde?"

"O váš transportér, doktore, který večer opustil vykopávky."

"Co je s ním?"

"Do Výspy nedorazil. Vichr vytvořil na hřebenu návěj. Spadli dolů. Našli jsme je. Neměli nejmenší šanci."

"A Sluková?"

"Všichni jsou mrtví, doktore." Kvůli dýchací masce, jakou používala milice, vypadal jako bůh Ganéša se sloní hlavou.

"Je mi líto. Naštěstí jste se nepokusili vrátit zpátky současně."

"To nebyla otázka štěstí," řekl Sylveste.

"Je tu ještě jedna věc, doktore." Milicionář pevněji sevřel pušku, jako by jen chtěl upozornit na to, že ji má, ne zamířit.

"Jste zatčen, doktore Sylveste."

B. D. Engův chraptivý hlas naplnil kabinu lanovozu jako uvězněná vosa. "Už jsi našemu hezkému městu přišla na chut'?"

"Co ty o něm můžeš vědět?" zeptala se Kuriová. "Kdy jsi z té tvé ztracené krabice naposledy vystrčil nos, Bedno? Nemůžeš si nic pamatovat."

Eng pochopitelně v kabině nebyl, palankýn by se do ní nevešel. Pokud měla mít štvanice úspěch, nemohl být lanovůz velký, aby nepřitahoval pozornost. Když parkoval na střeše, vypadal jako helikoptéra bez ocasu, která částečně složila otáčivé křídlo. Místo listů rotoru měl tenká teleskopická ramena zakončená háky, srpovitě zahnutými jako dráp lenochoda.

Jakmile Kuriová do kabiny nastoupila, dvířka se sklopila a odřízla ji od šumění deště a nezřetelného hluku města. Lanovůz se okamžik nehýbal, propočítával optimální trasu k Památníku Osmdesáti dole v Mulči, přičemž do kalkulace zahrnul nejen celou síť visuté dráhy, ale také stávající provoz, aby pasažéra co nejrychleji dopravil tam, kam potřeboval. Chvilu to trvalo, neboť počítač lanovozu nepatřil k nejchytřejším.

Pak Kuriová ucítila, jak se těžiště kabiny nepatrně přesunulo. Horním okénkem dveří spatřila, jak se jedno ze tří ramen natáhlo do dvojnásobné délky, až se hák na konci zachytil za lano napnuté nad budovou. Potom druhé rameno podobným způsobem uchopilo sousední lano. Kabina se zhoupala do vzduchu a chvíli klouzala po dvou lanech. Po několika vteřinách se však druhé lano odklánělo příliš daleko, aby na ně rameno dosáhlo. Bez přerušení jízdy se pustilo, ale než se mohla kabina zřítit, vymrštilo se třetí rameno a zahákl se za další vhodné lano, jež se přiblížilo k jejich dráze. Vteřinu či dvě klouzali dolů, potom znovu stoupali do výšky, až Kuriová ucítila šimrání kolem žaludku. Nepříjemný pocit navíc prohlubovalo zdání, že lanovůz volí postup naprosto nahodile, a teprve až nemůže dál, jakoby čirou náhodou najde vždy správné lano, které potřebuje. Aby se uklidnila, prováděla dechová cvičení, nervózně si natahovala prst po prstu černé kožené rukavice.

"Přiznávám," řekl Eng, "že už je to nějaký čas, co jsem se osobně nekochal vůni města. Ale tobě by neměla uškodit. Vzduch není tak znečištěný, jak se zdá. Čističky jsou jednou z mála věcí, které po tavomoru dosud fungují."

Kabina minula shluk budov v sousedním bloku a otevřela se vyhlídka na větší Část Kaldery. Kuriové připadalo zvláštní, že pokroucený les znetvořených staveb byl kdysi nejúspěšnějším městem v lidské historii, odkud téměř po dvě staletí proudila progresivní věda a umění. Nyní dokonce i místní přiznávali, že město má ty nejlepší dny za sebou. S troškou ironie ho nazývali "městem, které se nikdy neprobouzí", neboť mnoho tisíc kdysi bohatých lidí leželo nyní zmrazených v kryokryptách, kde trávili staletí v naději, že současné období je jen mezíhrou před další epochou blahobytu.

Vnější hranice Kaldery tvořil přírodní kráter široký šedesát kilometrů, stavby uprostřed obklopovaly samotný jícen. Město chránilo osmnáct kupolí, rozpínaly se od okrajů kráteru až k sopouchu. Na obvodu byly spojené a tam, kde je podíraly nosné věže, připomínaly plachty přehozené přes nábytek v domě nedávno pohřbeného nebožtíka. V místní hantýrce se jim říkalo moskytiéra, ačkoli měly alespoň deset dalších názvů ve stejném počtu jazyků. Kupole byly životně nezbytné pro existenci města. Atmosféra Žlutozemě - chladná směs dusíku a metanu, okořeněná dlouhými řetězci uhlovodíků - byla smrtelně nebezpečná. Naštěstí kráter chránil město před nejhoršími větry a přeprškami tekutého metanu. Horké plyny tryskající z jícnu kaldery přeměňovala na dýchatelný vzduch relativně levná a jednoduchá technika na výrobu atmosféry. Na Žlutozemě bylo několik dalších osídlení, mnohem menších než město Kaldera, ale všechna měla se svým ovzduším nesrovnatelně větší problémy.

V prvních dnech pobytu na Žlutozemě se Kuriová vyptávala starousedlíků, proč se v prvé řadě někdo obtěžoval osídlit tak nehostinnou planetu. Skyovo vítězství sice nevychází z válečných konfliktů, ale aspoň se tam dá žít bez kupolí a zařízení na výrobu atmosféry. Brzy se naučila neočekávat žádnou logickou odpověď, pokud její otázka nebyla rovnou považována za neomalenost cizince. První výzkumníky přitáhla sama kaldera, kolem mobilních buněk vyrostla nejprve trvalá základna a později něco jako hraničářské městečko. Blázniví, hledače pokladů a blouzniví vizionáři sem přivedly nejasné zprávy o bohatství ukrytém v kráteru. Většinou odletěli zklamaní, mnozí zemřeli v horkých toxických hlubinách jícnu, ale někteří se rozhodli zůstat, protože se jim zalíbilo nebezpečné prostředí vznikajícího města. Za dvě stě let se z hrstky baráků stalo... tohle.

Město se táhlo do dálky všemi směry jako husté bludiště propletených budov, pozvolna se ztrácejících v šeru.

Nejstarší stavby byly dosud víceméně nedotčené, krabicovité domy si zachovaly tvar i během moru, protože do nich nikdy nebyly vestavěny samoopravovací nebo přestavovací systémy. Moderní stavby nyní naopak připomínaly podivné, nastojato umístěné kusy naplaveného dříví nebo uschlých starých stromů v posledním stadiu trouchnivění. Mrakodrapy byly kdysi rovné a symetrické, než vinou tavomoru zešilely a vyrašily z nich baňaté výčnělky a propletené malomocné přívěsky. Tyto budovy byly nyní všechny mrtvé, ztuhlé v tvarech, které jako by záměrně šířily neklid. K jejich stěnám se lepily sluny, nižší úrovně se ztrácely ve změní lešení chudinské čtvrti a vratkých bazarů osvětlených otevřeným ohněm. Ve slumech se pohybovaly drobné postavy, chodily pěšky nebo jezdily v rikšách, chvátaly za obchodem a nejrůznějšími povinnostmi křivolakými uličkami, které vedly nad starými troskami. Bylo tam jen velmi málo

motorových vozidel, většina z nich vypadala, jak si Kuriová všimla, jako poháněna párou.

Slumy se po bocích domů málokdy vyšplhaly nad desáté patro, pak se zřítily vlastní vahou, takže dalších dvě stě nebo tři sta metrů nad nimi se zvedaly hladké stěny, neznetvořené morovou nákazou. Tato střední úroveň města vypadala neobydlená. Až teprve u samých vrcholů se znovu objevovala lidská přítomnost, terasovité stavby posazené jako hnízda jeřábů na větvích zdeformovaných budov. Nové přístavby zářily viditelným bohatstvím a mocí, osvětlenými okny bytů a neonovými reklamami. Reflektory svítily z okapů, někdy zachytily drobné tvary jiných lanovozů na cestě mezi čtvrtěmi. Kabiny si opatrně hledaly cestu sítě jemných úponků vytvářejících na budovách krajku jakoby z nervových vláken. Místní tuto výšinu, město nad městem, nazývali Nebesa.

V Kaldeře nikdy nevyšel jasný den. Kuriová měla pocit, že je pořád večer, neboť pod kupolemi ležel věčný soumrak.

"Bedno, kdy konečně oškrábou špínu z moskytiéry?"

Eng se zasmál, jako když se štěrka syje z kbelíku. "Nejspíš nikdy. Pokud někdo nevymyslí, jak z toho vytřískat peníze."

"Tak, a kdo teď Kaldeřany pomlouvá?"

"My si to můžeme dovolit. Po práci se vracíme na orbitální karusel, kde jsou sami báječní lidé."

"Zavření v krabicích. Promiň, Bedno, ale se mnou na tvém večírku nepočítej. Tak velké vzrušení by mě mohlo zabít." Už viděla kalderu, neboť lanovůz zatáčel kolem vnitřního okraje zaoblené kupole. Zvětralé stěny hlubokého jícnu pozvolna klesaly z roviny, než začaly svisle spadat skalním podložím do hloubky, ověšené rourami, které vedly až ke stanici, jež tryskající plyny zpracovávala na vzduch a teplo pro město. "Když už mluvíme o zabíjení, co má tahle podivná zbraň znamenat?"

"Dokážeš s ní zacházet?"

"Když zaplatíš, dokážu. Ale ráda bych věděla, co jste na mě připravili."

"Jestli máš nějaký problém, raději si promluv s Taraschim."

"To byl jeho nápad?"

"Do nejmenšího detailu."

Lanovůz projížděl nad Památníkem Osmdesátí. Kuriová ho nikdy z tohoto úhlu neviděla. Zdola z ulice vypadal majestátně, ale z výšky ošuměle a smutně. Tetraedr připomínal stupňovitý chrám, nižší patra obrůstaly slumy. Nedaleko vrcholu končilo mramorové obložení a začínala okna z tónovaných skel, některá však byla rozbitá nebo zakrytá kovem, což z ulice nebylo vidět. Dorazila na místo likvidace. Nebylo obvyklé znát je předem, takže nejspíš si i tohle Taraschi stanovil ve smlouvě. Smlouva na štvanci se uzavírala se zabijákem pouze tehdy, pokud se klient domníval, že má značnou šanci vyhnout se pronásledovateli během stanovené doby. Prakticky nesmrtelní boháči se tak snažili zaplašit nudu a vybočit z obvyklých předvídatelných kolejí, a pokud Stínohru přežili, jak se většinou stávalo, měli se čím chvástat.

Kuriová si přesně pamatovala, kdy se do Stínohry zapojila. Došlo k tomu téhož dne, kdy byla oživena na oběžné dráze kolem Žlutozemě na karuseli Řádu ledových mendikantů. Ačkoli se poblíž Skyova vítězství ledoví mendikanti nevyskytovali, slyšela o nich a přibližně věděla, čím se zabývají. Byla to dobročinná řehole, jež pomáhala cestujícím, kteří během letu mezihvězdným prostorem utrpěli jakoukoli formu traumatu, například amnézii po oživení, což byl běžný vedlejší příznak dlouhodobého pobytu ve spacím mrazáku.

Fakt, že ji probudili ledoví bratři, byl špatným znamením. Možná byla její amnézie tak rozsáhlá, že jí vymazala roky předchozího života, ale Kuriová si vůbec nevzpomínala ani na nalodění, ani na mezihvězdnou cestu. Poslední vzpomínky měla velmi konkrétní. Ležela v lazaretu na Skyově vítězství vedle svého manžela Fazila. Oba byli zraněni během přestřelky, a přestože zranění nebyla těžká, lékaři doporučili ošetření v některé orbitální nemocnici. Kolem pobíhal zdravotník a oba připravoval na krátký spánek v mrazáku. Raketoplán je měl dopravit na orbitu, měli být umístěni na kryogenickém oddělení, než se uvolní místo na operačním sále. To mohlo trvat měsíce, ale zdravotník je s úsměvem ujistil, že válka určitě neskončí, než se vrátí do služby. Kuriová i Fazil zdravotníkovi věřili. Koneckonců byli oba profesionální vojáci.

Pak se probudila, ale nikoli na rekonvalescenčním pokoji v orbitální nemocnici. Kolem pobíhali mniši v hábitech a mluvili s divným, žlutozemským přízvukem. Ledoví bratři ji vysvětlili, že za to nemůže amnézie. Žádné poškození během spánku v mrazáku neutrpěla. Stalo se něco o hodně horšího.

Představený řádu nazval její situaci "administrativní chybou". Kryogenické oddělení u Skyova vítězství zasáhla raketa. Kuriová a Fazil patřili k těm několika málo šťastným, které výbuch nezabil, zničil však veškeré záznamy. Personál se sice poctivě snažil spáče identifikovat, ale nevyhnutelně došlo k chybám. Kuriovou si spletli s Demarchou, která přiletěla na Skyovo vítězství jako pozorovatel válečného konfliktu a zrovna se měla vrátit na Žlutozem. Kuriovou rychle přemístili na operační sál a potom rovnou na mezihvězdnou loď, která právě odlétala. V případě Fazila naneštěstí neudělali stejnou chybu. Zatímco Kuriová během spánku překonávala světelné roky k Epsilon Eridani, Fazil rok za rokem stárnul. Na chybu se pochopitelně brzy přišlo, tvrdil představený bratrstva, jenže příliš pozdě. Nejméně deset let se žádná loď nechystala vyrazit stejným směrem. A kdyby se Kuriová okamžitě vrátila na Skyovo vítězství (což bylo rovněž nemožné, neboť kolem Žlutozemě neparkovala ani jedna loď, která by to měla v plánu), minulo by skoro čtyřicet let, než by se s Fazilem znovu setkala. Navíc by Fazil ani netušil, že se vrací domů, mohl by si mezitím zařídit nový život, opět se oženit, mít děti, možná i vnoučata. Objevila by se jako duch z minulosti, na niž nejspíš dávno zapomněl.

Přirozeně za předpokladu, že nezahynul, jakmile se vrátil do boje.

Dokud ji ledoví mendikanti nevysvětlili, v jakém postavení se ocitla, nikdy ji o rychlosti světla ani nenapadlo přemýšlet. Vždyť ve vesmíru se nic nepohybovalo rychleji. Jenže nyní ji ve srovnání s rychlostí, již bylo zapotřebí, aby udržela naživu svou lásku, připadalo jako hlemýžď. V okamžiku krutého poznání pochopila, že to byla základní struktura vesmíru, samotné fyzikální zákony, které se proti ní spikly a způsobily jí tak žalostnou ztrátu. Dokázala by se s tím vyrovnat mnohem snáze, kdyby věděla, že je Fazil mrtvý. Cítila, jak je odděluje hrůzná propast času a prostoru. Hněv ji

bodal v srdci jako ostrá střešina, které se nutně musela zbavit, pokud nemínila dopustit, aby ji zabila.

Později téhož dne ji navštívil muž, který se představil jako Tanner Mirabel, a nabídl jí práci nájemného vraha. Samotnou ji překvapilo, že bez váhání souhlasila.

Tanner Mirabel také kdysi sloužil na Vítězství jako voják. Dnes hledal talenty, pídil se po nových a schopných zabijácích. Napíchl se na síť a dozvěděl se o jejich vojenských schopnostech, ještě než byla rozmrazena. Mirabel ji zprostředkoval obchodní kontakt s B. D. Engem, prominentním hermetikem. Krátce nato následoval pohovor a podrobné psychologické testy. Ukázalo se, že u zabijáků je vyžadována analytická povaha, nemluvě o tom, že se museli radit mezi psychicky nejvyrovnanější obyvatele planety. Museli mít neustále na paměti, kdy je likvidace legální a kdy by překročili místy nejasnou hranici, za níž začínala vražda, aby nesrazili akcie společnosti Omega kamsi až hluboko do Mulče.

Všemi testy snadno prošla.

Podstoupila však i jiné zkoušky. Klienti si ve smlouvách často určovali zvláštní způsob exekuce, ale současně si tajně zajišťovali, aby k ní doopravdy nedošlo. Většinou se mylně domnívali, že jsou natolik chytří a vynalézaví, aby pronásledovateli dokázali unikat třeba i celé týdny či měsíce. Kuriová se musela naučit bezvadně zacházet s všemožnými druhy zbraní, a zjistila, že má talent, o němž sama nevěděla.

Zbraň, kterou našla pod polštářem, však dosud neviděla. Chvilku ji trvalo, než přišla na to, jak jednotlivé části složit. V celku vypadala jako ostřelovačská puška se směšně tlustou, navíc děrovanou hlavní. Zásobník obsahoval náboje podobné drobným černým mečounům. Holografické symboly na hrotech varovaly před toxiny. Právě tyhle smrtonosné hlavičky ji udivily. Dosud nepoužívala bakteriologické jedy.

A proč si Taraschi vybral Památník?

"Bedno," řekla Kuriová, "ještě něco..."

Ale to už lanovůz dosedl na ulici a rikšové šlápli do pedálů, aby mu uhnuli. Na obrazovce se objevila výše poplatku. Přejela malíčkem úvěrovou šterbinu a zaplatila z jistěného účtu v Nebesích, který neměl vysledovatelné spojení s Omegou. To bylo nezbytné, neboť každý terč s dobrými kontakty by mohl snadno svého vraha vystopovat pomocí záznamů, které zanechal v nespolehlivém finančním systému planety. Světlo a stín musely zůstat odděleny.

Kuriová zvedla dvířka a vyskočila ven. Na ulici jako vždy drobně přšelo. Říkalo se tomu vnitřní déšť. Okamžitě na ni zaútočila směsice pachů Mulče, splášků a potu, kořeněných jídel, ozonu a kouře. Hluk byl všudypřítomný. Neustálý provoz rikš, řinčení zvonků a houkání klaksonů tvořily neutuchající rámus prostoupený křikem prodávačů a povykem zvířat v klecích, útržky písní zpěváků a hlasy optiků, které mluvily jak moderní severštinou, tak kanasijštinou.

Nasadila si klobouk s širokou střešou a zvedla si límeček dlouhého pláště. Lanovůz se vznesl, natáhl ramena po vysoko napjatých lanech a brzy se ztratil mezi ostatními kabinami pod hnědými výšinami zastřešené oblohy.

"No tak, Bedno, teď se ukáž."

Engův hlas jí zazněl rovnou v lebce: "Věř mi, z této akce mám velmi dobrý pocit."

Kapitánova rada je skvělá, myslela si Ilja Voljovová. Jediné rozumné východisko je opravdu Nagorného zabít.

Nagornyj sám jí to velmi ulehčil, neboť se ji pokusil zabít jako první, takže si nemusí dělat starosti s morálním hlediskem.

Stalo se to už před několika měsíci palubního času, ale ona ten rozhodný krok pořád odkládala. Mnoho času jí však nezbývalo, neboť zanedlouho loď doletí ke Žlutozemí a posádka se vynoří ze spacích mrazáků. Potom by měla možnosti velmi omezené a těžko by to mohla nastrojit tak, že Nagorného smrt nastala následkem selhání jednotky.

Teď už se tomu musí postavit. Tiše seděla ve své laboratoři a dodávala si odvahy. Ubikace Voljovové nebyla podle měřítek Nostalgie nekonečna velká, mohla si klidně zabrat celou řadu kajut, kdyby o to stála, ale k čemu by to bylo? Když byla vzhůru, zabývala se téměř výhradně zbraňovými systémy. Když spala, o zbraňových systémech se jí zdálo. Dopřála si jen tolik luxusu, který měla čas využít - vychutnat si by byl příliš silný výraz - a pro své potřeby měla dostatek místa. Měla postel a pár kusů praktického nábytku, přestože jí loď mohla opatřit jakýkoli styl by si přála. Pouze v malé laboratoři nešetřila na vybavení. Pracovala na léku pro kapitána, útočila na nemoc prostředky natolik komplikovanými, že o tom posádce raději neříkala, aby zbytečně nevzbuzovala naději.

Taky sem uložila Nagorného hlavu, jakmile ho zabila. Byla pochopitelně zmrazená v přilbě starého skafandru, v níž se zapnul nouzový kryomodus, hned jak zaznamenala smrt uživatele. Voljovová slyšela o přilbách s uzávěry ostrými jako břitva vestavenými do límece, které v případě neštěstí rychle a čistě oddělily hlavu od trupu, ale tohle nebyl ten model. Nagornyj zahynul za zajímavých okolností.

Voljovová probudila kapitána a vysvětlila mu, že střelec přišel o rozum v důsledku jejich experimentů. Řekla kapitánovi o problémech, s nimiž se setkala při napojení Nagorného do střeleckého prostředí pomocí implantátů, které mu vložila do hlavy. Dokonce se zmínila o tom, že ho opakovaně trápily zlé sny, než ji rekrut napadl a zmizel v hlubinách lodi. Kapitán se na noční můry blíž nevyptával a Voljovová byla tehdy ráda, protože se jí o nich nechtělo mluvit, natož rozebírat jejich obsah.

Později však už bylo mnohem těžší noční můry ignorovat. Problém byl v tom, že nešlo prostě jen o náhodné sny, ať byly jakkoli znepokojivé. Nagornyj tvrdil, že se neustále opakují do nejmenších detailů. Většinou se týkaly bytosti, kterou nazýval Krádce slunce. Byl to Nagorného soukromý mučitel. Nebylo příliš jasné, jak se Krádce slunce Nagornému projevoval, ale zcela nepochybně s ním přicházel i pocit neuvěřitelného zla. Něco pochopila z nákrešů, které našla v Nagorného kajutě, horečnaté kresby tužkou, náčrty ošklivých tvorů podobných ptákům, vychrtlých, s prázdnými očními důlky. I tenhle letmý pohled do Nagorného šílenství jí stačil. Jak však souvisel tento příznak s pobytem ve střeleckém prostředí? Mohlo dojít k závadě neurálního rozhraní, takže vyvolalo v jeho mozku děsivé představy? Nyní už jí bylo jasné, že k němu byla příliš tvrdá a příliš rychle ho poháněla kupředu. Ale plnila pouze

Sadžakiho příkaz, aby přivedla střelecké stanoviště do stavu plné pohotovosti.

Proto se Nagornyj zhroutil a ztratil se v lodním bludišti, kde nefungovala čidla. Kapitánovo doporučení, aby ho chytila a zabila, se shodovalo s jejím rozhodnutím. Zabrало jí to však mnoho dní, musela nejprve rozmístit síť snímačů v nejdůležitějších chodbách, naslouchala krysám, zda nezachytily stopu. Už to začalo vypadat beznadějně. Nagornyj bude pobíhat po lodi, až dorazí do soustavy Žlutozemě a posádka se probudí...

Pak však Nagornyj udělal dvě chyby - poslední projevy jeho šílenství. První chybou bylo, že se vloupal do její ubikace a zanechal na zdi vzkaz napsaný vlastní krví. Vzkaz byl docela jednoduchý. Dokázala by předem ta dvě slova uhodnout.

KRÁDCE SLUNCE

Potom jí ukradl přilbu, skafandru si ani nevšiml. Vloupání přivolalo Voljovovou do kajuty, kde ji Nagornyj přepadl.

Vytrhl jí z ruky zbraň a násilně ji odvedl dlouhou klikatou chodbou k nejbližší výtahové šachtě. Voljovová se mu snažila vyškubnout, ale Nagornyj měl sílu šílence a ocelový stisk. Přesto doufala, že se příležitost k útěku najde, jakmile přijede výtah a on ji odveze tam, kam má v úmyslu.

Jenže Nagornyj na výtah nečekal. Rozstřílel dveře, za nimiž byla hlubina plná ozvěn. Bez průtahů, dokonce i bez rozloučení, strčil Voljovovou do šachty.

To byla druhá chyba.

Šachta vedla lodí od jednoho konce na druhý, čekaly ji kilometry pádu, než doletí na dno. Několik děsivých okamžiků se domnívala, že přesně tak také skončí, zahyne na konci šachty, a jestli to bude za několik vteřin, nebo až za minutu, bylo úplně jedno. Stěny byly hladké a holé, neměla se čeho zachytit.

Zemře.

Pak se jí však znovu vrátila schopnost přesného uvažování, což ji překvapilo teprve později. Uvědomila si, že vlastně nepadá, ale stojí, vznáší se v absolutním klidu vzhledem ke hvězdám. To, co se pohybuje, je naopak loď, řítí se vzhůru kolem ní. Nezrychluje Voljovová, nýbrž světlohonec.

A zrychluje pomocí motorů, které může ovládat prostřednictvím svého náramku.

Neměla čas přemýšlet nad detaily. Myšlenka se zformovala, explodovala jí v mozku, a ona ji buď okamžitě provede, nebo se smíří s osudem. Může zastavit svůj domnělý pád, jestliže obrátí tah motorů, a musí to udělat v nejkratším čase.

Motory vytvářely standardní přetížení jedno gé, což byl důvod, proč si Nagornyj tak snadno spletl loď s výškovou budovou. Padala možná deset sekund, než to její mysl zpracovala. Jak to tedy provede? Zpětný tah, ale na jak dlouho? Jedno gé na deset sekund? Ne, to je málo. Šachta už nemusí být dost hluboká. Raději na sekundu deset gé - věděla, že motory to zvládnou. Manévr posádky neohrozí, je bezpečně uložena v mrazících. Neublíží ani jí, pouze uvidí, jak ubíhající stěny šachty prudce zpomalí.

Nagornyj tak dobře chráněn není.

Jenže to nebylo snadné, proud vzduchu téměř přehlušil její hlas, když křičela instrukce do náramku. Následovaly mučivé okamžiky, než ji loď vzala na vědomí.

Potom poslušně vykonala příkaz.

Později našla Nagorného. Deset gé by normálně nebylo smrtelných. Potřebovala, aby se loď, která se řítí kolem ní, z jejího pohledu zastavila, ale to se jí nepodařilo jedním příkazem. Dosáhla toho metodou pokusu a omylu, a impulzy házely Nagorným mezi podlahou a stropem.

Sama se zranila, zlomila si nohu o stěnu šachty, ale teď už byla vyléčená a bolest nebyla víc než jen mlhavá vzpomínka.

Laserovou kyretou oddělila Nagorného hlavu, neboť ji musela otevřít a vyjmout z jeho mozku křehké implantáty.

Protože vznikly náročným postupem molekulárního množení, nejasala by nadšením, kdyby je musela znovu vypěstovat. Teď přišel čas implantáty vyjmout.

Vytáhla hlavu z přilby a ponořila ji do kapalného dusíku. Pak vsunula prsty do rukavic manipulátorů zavěšených nad pracovním stolem. Lesklé chirurgické nástroje ožily a sklonily se k lebce, připraveny ji otevřít. Až skončí, bude muset jednotlivé kusy zase naprosto dokonale složit. Předtím však dovnitř vloží atrapy implantátů pro případ, že by mozek někdo zkoumal, aby nezjistil, že z něj něco odebrala. Potom hlavu opět připojí k tělu, ale s tím si nemusí dělat velké starosti. Až ostatní zjistí, co se Nagornému stalo - o čem je přesvědčí, že se mu stalo - bude už v takovém stavu, že nikdo nebude mít zájem o podrobné vyšetření. Potíže by mohly nastat pouze se Sudžikovou, neboť byla Nagorného milenkou, než zešilel.

Udělá to jako s ostatními problémy, které na ni čekají. Ilja Voljovová překročí most, teprve až k němu dojde.

Začala pátrat v Nagorného mozku po tom, co jí patřilo, a poprvé ji napadlo, že ho musí někdo nahradit.

Na palubě Nostalgie nikdo vhodný nebyl. Ale třeba najde nového rekrutu na Žlutozemí.

"Přihořívá, Bedno?"

Skrze hmotu vysoké budovy k ní Engův hlas dorazil nejasný a zkreslený. "Skoro hoří, zlatíčko. Jen pokračuj a dávej pozor, abys nepromarnila šípky s toxinem."

"Jistě, Bedno, ale právě na to se chci -"

Kuriova ustoupila stranou, neboť kolem procházeli tři novokomusó, na hlavách měli jako přilby nasazené hluboké proutěné klobouky tengaj, které jim skrývaly obličej. Dlouhé bambusové flétny šakuhači, jimiž před sebou rozháněli vřeštany plástíkové, svištěly vzduchem jako hůlky mažorettek.

"- zeptat," pokračovala, "co když nás to zabije oba?"

"To se nemůže stát," prohlásil Eng. "Toxin je zaměřen přímo na Taraschiho biochemii. Zasáhneš-li na této planetě kohokoli jiného, bude se moci pochlubit pouze ošklivým bodnutím."

"I kdybych zasáhla Taraschiho klon?"

"Myslíš, že to hrozí?"

"Jenom se ptám." Připadalo jí, že Bedna je nezvykle nervózní.

"Pokud by měl Taraschi klon a my bychom ho omylem zabili, byl by to v každém případě Taraschiho problém, nikoli náš. Všechno je dopodrobna sepsáno. Někdy by sis to měla přečíst."

"Až mě zachvátí existencionalní nuda," řekla Kuriová, "třeba to zkusím."

Ztuhla, protože náhle se něco změnilo. Eng zmlkl a místo jeho hlasu slyšela zřetelný pulzující tón, tichý a zlý jako tepání echolokátoru. Slyšela tento tón během posledních šesti měsíců již aspoň desetkrát, pokaždé signalizoval přítomnost terče. Znamenalo to, že Taraschi není dál než pět set metrů. Podle síly pulzování usoudila, že je uvnitř Památníku.

Postup hry byl nyní veřejným majetkem. Taraschi to věděl, na spolehlivé klinice v Nebesích mu implantovali stejné zařízení, jež v jeho hlavě generovalo podobné pulzy. Různé mediální sítě, které se zajímaly o Stínohru, už na místo likvidace určitě vyslaly reportážní týmy. Ti rychlejší budou co nevidět někde poblíž.

Když kráčela dál promenádou pod Památníkem, pulzování se zrychlilo, ale nijak výrazně. Taraschi musel být nahoře, musel být v Památníku, proto se relativní vzdálenost mezi nimi prudce neměnila.

Náměstí popraskalo poklesem půdy, neboť se nacházelo nebezpečně blízko kaldery. Původně byl v podzemí nákupní areál, ale Mulč už ho pohltit, nejnižší úroveň zaplavila břečka barvy karamelu, jen tu a tam se z ní vynořovaly propadlé chodníky. Tetraedr Památníku se zvedal vysoko nad promenádu a zaplavené náměstí, stál na obráceném jehlanu zasazeném hluboko do skalnatého podloží. Do budovy vedl pouze jediný vchod. Což znamenalo, že Taraschi už je vlastně mrtvý, jestli ho chytí uvnitř. Aby se tam však dostala, musí přejít most nad náměstím, takže její příchod nezůstane utajen. Napadlo ji, jaké myšlenky se teď asi honí jeho hlavou. Ve snech se často ocitala v nějakém zpola opuštěném městě, kde ji pronásledoval nesmířitelný lovec, ale Taraschi prožíval tu hrůzu ve skutečnosti. Pamatovala si, že lovec ze snů se nikdy nepohyboval rychle. Také proto byly sny tak nepříjemné. Zoufale se snažila běžet, ale nohy měla jako z olova, a lovec kráčel pomalu, což svědčilo o jeho trpělivosti a zkušenosti.

Na mostě pulzování zrychlilo, hrubá dlažba pod podrážkami jejích bot byla mokrá. Občas se tep zpomalil a znovu zrychlil, znamenalo to, že se Taraschi pohybuje po budově. Ale teď už pro něj nebylo úniku. Mohl to zařídit tak, aby se setkali až na střeše Památníku, ale pokud by použil vzdušnou dopravu, porušil by podmínky kontraktu. V salonech Nebes by byl natolik zostuzen, že by to pro něj bylo horší než smrt.

Vešla do atria uvnitř jehlanu nesoucího Památník. Byla tam tma a chvíli trvalo, než se jí oči přizpůsobily. Vytáhla zpod pláště pušku a pro případ, že by se Taraschi chtěl vyplížit ven, zkontrolovala východ. Nepřekvapilo ji, že se o to nepokusil. Atrium bylo prázdné a vydrancované. Děšť bušil do kovu. Vzhlédla ke shluku rezavých poškozených soch zavěšených na měděných lanech pod stropem. Několik leželo na mramorové podlaze, kovová křídla ptáků se zasekla do kamene. Pokrývala je vrstva prachu, který se usadil na peři jako šedivý závoj.

Podívala se na strop.

"Taraschi?" zavolala. "Slyšíte mě? Už jdu."

Udivilo ji, že tu ještě není televize. Nebylo obvyklé, aby se dostala tak blízko místu likvidace a nemotal se kolem ní dav reportérů a zvědavců, který se hlučně dožadoval krve.

Taraschi neodpověděl. Věděla však, že je někde nahoře. Namířila si to přes atrium ke spirále schodiště. Rychle po něm vyběhla, rozhlédla se po větších kusech, jimiž by dokázala pohnout, aby Taraschimu zahradila ústupovou cestu. Válela se tam spousta poničených exponátů a nábytku. Začala je nosit na hromadu na vrcholu schodiště. Spíš Taraschiho jenom zpomalil, než aby mu zabránila v útěku, ale to stačilo.

Než skončila, byla zpocená a bolela ji záda. Odpočala si a pořádně si prohlédla okolí. Neustálé pulzování v hlavě potvrdzovalo, že Taraschi není daleko.

Horní část Památníku byla určena osobním pomníkům Osmdesáti. Pomníčky byly umístěny ve výklencích působivých černých mramorových stěn, které se zvedaly do poloviny závratně vysokého stropu, po stranách stály sloupy ozdobené karytidami ve svůdných pózách. Stěny přerušované na všech stranách průchody neumožňovaly vidět dál než několik desítek metrů. Tři trojúhelníkové plochy stropu byly místy proraženy, proudy sepiového světla padaly do sálu. Děšť crčel z větších děr. Kuriová si všimla, že mnoho výklenků je prázdných, což buď znamenalo, že byly vypleněny, nebo se rodiny Osmdesáti rozhodly přenést pomníky na bezpečnější místo. Zbyla jich nejvýš polovina, většinou byly uspořádány podobným způsobem - podobizny, životopisná data a dary na památku mrtvých. Zbytek expozice byl mnohem důmyslnější. Byly tam hologramy či sochy, ve dvou případech nabalzamované mrtvolky skutečných lidí. Tělesné pozůstatky nepochybně prošly složitou úpravou, aby se skryla nejhorší poškození způsobená procedurou, která je zabila.

Kuriová nechala dobře udržované pomníky na pokoji a vybrala si pouze ty, které byly zjevně opuštěné, ale přesto jí byl vandalismus proti srsti. Nejužitečnější byly busty, velké právě tak, aby s nimi mohla pohnout, pokud se jí podařilo zvednout je z podstavce. Nerozmísťovala je systematicky, ale jednoduše je na vrchol schodiště naházela. Drahokamy z očních důlků už měly většinou vydloubnutý. Se sochami celých postav se hýbalo mnohem hůř, podařilo se jí přesunout pouze jedinou.

Brzy byla barikáda hotova. V podstatě to byla hromada trosek, převržených hlav s netečnými výrazy, které vůbec nevzrušilo, co s nimi provedla. Obklopila ji drobnějšími předměty, o něž měl Taraschi zakopnout - vázami, knihami a věrnými servuly. I kdyby Taraschi začal hromadu rozebírat, aby se dostal ke schodům, určitě by ho zaslechla a stačila by sem doběhnout dřív, než by byl hotov. Možná by bylo dokonce i stylové, zabít ho na té hromadě hlav, protože trochu připomínala Golgotu.

Celou tu dobu naslouchala krokům kdesi za černými, členitými zdmi.

"Taraschi," zavolala, "neztěžujte si to. Odtud není úniku."

Odpověď byla pozoruhodně silná a sebejistá: "To se mýlíte, Anno. Jsem tady právě kvůli úniku."

Zatraceně. Neměl znát její jméno.

"Tím únikem je smrt, že?"

"Něco takového," zaznělo pobaveně.

Nebylo to poprvé, co se v hodině jedenácté setkala s odvahou a statečností. V podstatě je proto obdivovala. "Chcete, abych vás našla, že?"

"Když už jsme se dostali tak daleko, proč ne?"

"Chápu. Chcete si přijít na své peníze. Smlouva s tolika dodatky, jaké má ta vaše, nemohla být levná."

"S dodatky?" Pulz v její hlavě se o trochu zrychlil.

"Tahle zbraň. To, že jsme sami."

"Aha," řekl Taraschi. "Ano, bylo to drahé. Ale chtěl jsem, aby to až do samého konce bylo jen mezi námi dvěma."

Kuriová začala být podrážděná. Nikdy se svými klienty nemluvila. Obvykle to stejně nebylo možné s krvežíznivým davem za zády. Připravila si zbraň a pomalu kráčela uličkou. "Proč jste chtěl soukromí?" zeptala se, neboť nebyla schopna rozhovor přerušit.

"Důstojnost. Třebaže se této hry účastním, nechci se při ní zneuctít."

"Jste velmi blízko," řekla Kuriová.

"Ano, velmi blízko."

"A nebojíte se?"

"Přirozeně. Ale života, nikoli smrti. Trvalo mi celé měsíce, než jsem dosáhl tohoto stavu." Jeho kroky se zastavily. "Co si myslíte o tomto místě, Anno?"

"Neuškodila by trocha péče."

"Musíte přiznat, že jsem je vybral dobře."

Zahnula za roh. Taraschi stál vedle jednoho pomníku, vypadal nepřírozeně klidný, málem klidnější než sochy, které přihlížely jejich setkání. Karminově červená látka parádních šatů Nebesana ztmavla deštěm. Vlasy měl přilepené k čelu. Vypadal mladší než její předchozí terče, takže byl buď doopravdy mladší, nebo natolik bohatý, aby si mohl dopřát nejdražší gerontoterapii, jaká existovala. Odhadla, že jde o tu první možnost.

"Víte, proč jsme tady?" zeptal se.

"Ano, ale nevím, zda se mi to líbí."

"Stejně to udělejte."

Jeden proud světla padající ze stropu se jakoby kouzlem přesunul na něj. Byl to jen okamžik, ale stačil na to, aby pozvedla zbraň s toxickými střelami.

Vystřelila.

"Udělala jste dobře." V Taraschiho hlase nebyla znát bolest. Natáhl ruku a opřel se o stěnu. Druhou sáhl po šipce, která mu trčela z hrudi, a vytáhl ji, jako by si z oděvu vytahoval trn. Šipka spadla na podlahu, špička se leskla jedem. Kuriová znovu zvedla zbraň, ale Taraschi ji zkrvavenou dlaní zadržel. "Nepřehánějte to. Jedna by měla stačit."

Kuriové začalo být špatně.

"Neměl byste být mrtvý?"

"Ještě nějakou dobu ne. Abych byl přesný, tak měsíce. Jed působí velmi pomalu. Mám spoustu času si to promyslet." "Promyslet?"

Taraschi si odhrnul mokré vlasy a oťel si prach a krev z rukou o nohavice kalhot. "Zda ji mám následovat."

Pulzování ustalo tak náhle, až se z toho ticha Kuriové zatočila hlava. Zpola v mdlobách klesla na podlahu. Pochopila, že smlouva skončila. Opět vyhrála. Ale Taraschi byl pořád naživu.

"Tohle byla má matka," řekl Taraschi a ukázal na nejbližší pomník. Byl to jeden z těch dobře udržovaných. Na alabastrové bustě ženy nebylo ani zrníčko prachu, jako kdyby ji Taraschi bezprostředně před setkáním očistil. Tvář měla neporušenou v očích dosud drahokamy, jemné ušlechtilé rysy nebyly zohyzděny lidskou bezohledností ani nánosy času. "Nadine Wengda Silva Taraschiová."

"Co se jí stalo?"

"Zemřela během skenování. Destruktivní mapování bylo tak rychlé, že polovina jejího mozku dosud fungovala normálně, zatímco ta druhá byla rozervána na kusy."

"To je mi líto, přestože vím, že to podstoupila dobrovolně."

"Nemusí vám to být líto. Vlastně patří k těm šťastnějším. Znáte celý ten příběh, Anno?"

"Nejsem zdejší."

"Slyšel jsem, že jste sloužila jako voják, a prý se vám stalo něco hrozného. No, řeknu vám aspoň tohle... Všechna skenování byla úspěšná. Problém byl v softwaru, který měl naskenované informace realizovat a umožnit alfám, aby se vyvíjely v čase a na základě zkušenosti, aby měly vědomí, pocity, paměť, prostě všechno, co z nás dělá lidi. Fungovalo to docela dobře asi tak rok, dokud nebyl naskenován poslední z Osmdesáti. Pak se začaly objevovat mezi prvními dobrovolníky podivné patologické jevy. Nenávratně se hroutili nebo se uzavírali v nekonečných smyčkách."

"Ale vy tvrdíte, že patří k těm šťastnějším?"

"Jen málo z Osmdesáti pořád funguje," řekl Taraschi, "ale zato se jim to daří už půldruhého století. Dokonce ani mor jim neublížil, přesunuli se do počítačů na bezpečné místo, kterému říkáme Rživý pás." Odmlčel se. "Jenže už delší dobu nejsou v přímém kontaktu se skutečným světem, vyvíjejí se ve stále složitějším simulovaném prostředí."

"A vaše matka?"

"Navrhla, abych se k ní připojil. Skenovací technika je nyní na mnohem vyšší úrovni, dokonce vás ani nemusí zabít."

"Tak v čem je problém?"

"Nebyl bych to já. Jen kopie. A má matka by to věděla. Zatímco nyní..." Dotkl se drobné rány. "Zatímco nyní v

reálném světě zemřu, a kopie bude to jediné, co ze mě zbude. Mám dost času, abych se nechal naskenovat, dřív než jed způsobí znatelný úpadek nervové soustavy."

"To jste si prostě sám nemohl píchnout injekci?"

Taraschi se usmál. "To by bylo příliš jednoduché. Zabil bych se sám, nikdo by to nemohl brát s nadhledem. Tím, že jsem do toho zainteresoval vás, jsem získal čas na rozhodování a přidal prvek naděje. Kdybych se třeba rozhodl, že dám přednost životu a budu se bránit, přesto jste mohla vyhrát."

"Ruská ruleta by byla levnější."

"Příliš rychlé, příliš náhodné a vůbec ne stylové." Přistoupil k ní, a než se mohla odtáhnout, chytil ji za ruku a potřásl ji, jako by právě uzavřeli slibný obchod. "Děkuji vám, Anno."

"Vy mi děkujete?"

Bez odpovědi prošel kolem ní. Od schodiště dolehl hřmot. Obětní hromada hlav se rozsypala, na schodech zadupaly kroky, někde dole se roztříštila kobaltová váza. Kuriová zaslechla šumění létajících kamer, ale když se objevili lidé, nevypadali tak, jak čekala. Byli dobře oblečení, ne však okázale, představovali staré peníze Nebes. Tři starší muži měli ponča, široké klobouky a želvovinové brýle s přenosnými kamerami, další kamery se vznášely nad nimi jako obtížný hmyz. Mezi nimi stoupaly dva bronzové palankýny, jeden tak malý, že v něm mohlo být dítě. Muž ve švestkové modrém matadorském kabátku nesl ruční kameru. Dvě mladé dívky měly deštníky pomalované jeřáby a čínskými znaky. Mezi dívkami kráčela starší žena, tvář bezbarvou, bílou a křehkou jako figurka origami složená z papíru. Padla před Taraschim na kolena a rozplakala se. Kuriová tu ženu nikdy neviděla, ale intuitivně vytušila, že je to Taraschiho manželka a že ta malá šipka s jedním jí ho vzala.

Pohlédla na Kuriovou průzračně šedýma očima. Když promluvila, hlas měla plný zloby. "Doufám, že vám dobře zaplatili."

"Jenom jsem odvedla svou práci," stěží ze sebe dostala Kuriová.

Lidé pomáhali Taraschimu ke schodům, a než jí zmizeli z očí, manželka se na ni naposledy vyčítavě podívala.

Naslouchala zvukům jejich kroků na mramorové podlaze. Minuly minuty, než se ujistila, že je naprosto sama.

Pak se za ní něco pohnulo. Otočila se, zvedla zbraň a automaticky zasunula další šipku do komory.

Mezi dvěma pomníky se objevil palankýn.

"Bedno?" Sklonila pušku, stejně nebyla k ničemu, jestliže jed působil jediné na Taraschiho.

Jenže to nebyl Engův palankýn. Byl černý, neoznačený, bez ozdob. Nikdy neviděla, že by se nějaký palankýn otevřel, ale z tohoto vystoupil muž a nebojácně zamířil k ní. Měl na sobě švestkový matadorský kabátek, což nebylo právě oblečení, jaké by čekala u hermetika, který se bojí moru. V jedné ruce nesl módní doplněk - ruční kameru.

"O Enga je postaráno," řekl muž. "Od této chvíle si s ním už nemusíš dělat starosti, Kuriová."

"Co jsi zač? Patříš k Taraschimu?"

"Ne. Jenom jsem se přišel podívat, jestli tvá pověst nelhala." Jeho měkký přízvuk nebyl místní, dokonce ani z této soustavy, a už vůbec ne z Vítězství. "Obávám se, že nelhala. Což znamená, že teď pracuješ pro téhož zaměstnavatele jako já."

Napadlo ji, že by mu mohla střílet šipku do oka. Nezabila by ho, ale určitě by přestal být tak arogantní. "A kdo by to měl být?"

"Mademoiselle," řekl muž.

"Nikdy jsem o ní neslyšela."

Zvedl kameru. Čočka se odklopila a objevilo se obzvláště důmyslné Fabergého vejce, stovky elegantních nefritových kousků se přesouvaly do různých pozic. A náhle hleděla do černého ústí hlavně.

"Ne, ale ona slyšela o tobě."

3

Cuvier, Obroda, soustava Delta Pavonis, 2561

Probudil ho křik.

Sylveste sáhl po hmatových hodinách vedle lůžka a ověřil si pozici ručiček. Za necelou hodinu měl schůzku. Zmatek venku předběhl zvonění budíku o několik minut. Zvědavě odhodil pokrývku, vstal a tápavě přistoupil k zamřížovanému oknu. Po probuzení byl vždy napůl slepý, zatímco jeho oči procházely kontrolou oživených systémů. Viděl dvourozměrně a v základních barvách, takže to vypadalo, jako by místnost přes noc vymalovala parta nadšených kubistů.

Odhrnul závěs. Sylveste byl vysoký, ale přesto okénkem nic nezahlédl, přinejmenším nic užitečného, dokud si nevylezl na štos knih, kopií starých tisků, které vytahal z polic. Ani potom nebyl výhled nijak zajímavý. Cuvierské pětipatrové či šestipatrové pravoúhlé budovy, kryté kupolí, byly postaveny brzy po přistání tak, aby něco vydržely, bez ohledu na estetický dojem. Stavby neobsahovaly žádné samoopravovací systémy a v případě, že by kupole selhala, dokázaly odolat nejen břitvici, ale vyrobit i vlastní atmosféru. Jindy jezdily po ulicích mezi šedými domy s malými okny elektrické vozy, dnes však ne.

Calvin mu do očí zabudoval zvětšovací a záznamové zařízení, jenže na to by se musel značně soustředit, což nebylo nutné při přepnutí na optickou inverzi vytvářející klamně přiblížení. Postavy zkrácené úhlem pohledu se zvětšily, namísto amorfního davu dokázal rozeznat jednotlivce. Nerozlišil tváře ani výrazy, ale odhadl jejich náladu podle toho, jak se pohybovali, a na čtení jemných rozdílů v chování lidí byl opravdu dobrý. Dav se valil po hlavní ulici a mával tabulemi na tyčích a improvizovanými prapory. S výjimkou několika počmáraných zdí a kdouloně vytržené z chodníku nezpůsobili demonstranti žádné větší škody. Jenže na rozdíl od Sylvesta neviděli jednotku Girardieauovy milice na

druhém konci ulice. Chlapi právě vyskákali z vozu, upravovali si chameleóni brnění a zkoušeli barevnou škálu, až nakonec všichni získali studený, chromově žlutý odstín.

Sylveste se omyl houbou namáčenou do teplé vody, pak si svázal vlasy dozadu a pečlivě si zastříhl vousy. Oblékl se do sametové košile a kalhot, navlékl si kimono ozdobené stylizovanými kostrami Amarantů. Potom se nasnídal - jídlo mu vždy podávali malým otvorem ve dveřích již ve chvíli, kdy zazvonil budík - a znovu zkontroloval čas. Brzy tady bude. Ustlal lůžko a složil je, takže se z něj stala pohovka z červené kůže.

Kromě dvojice ozbrojených servulů doprovázel Pascale jako vždy tělesný strážce, ale nenásledoval ji do místnosti. Servulové slabě bzučeli jako mechanické vosy, a přestože vypadali neškodně, stačilo by, aby směrem k autorce svého životopisu poněkud prudčeji rozvířil vzduch, a měl by v hlavě další otvor, tentokrát uprostřed čela.

"Dobré ráno," pozdravil.

"Dobré ráno," odpověděla.

"Řekl bych, že je všechno, jen ne dobré." Sylveste kývl k oknu. "Vlastně jsem překvapený, že ses sem dostala."

Posadila se na taburet potažený sametem. "Mám konexe v ostraze. Nebylo to těžké, přestože platí zákaz vycházení."

"Už došlo na zákaz vycházení?"

Pascale měla čtvercový klobouček v purpurové barvě Vodonošů, přesná linka černé ofiny jen zdůrazňovala její bledost. Měla přiléhavé oblečení, kabátek a kalhoty s černými a purpurovými pruhy, kolem ní poletovaly v růžovém oblaku optikomy kapek rosy, mořských koníků a létajících ryb. Seděla s koleny u sebe a mírně se nakláněla k Sylvestovi, stejně jako on se nakláněl k ní.

"Časy se změnily, doktore. Ze všech lidí právě ty bys za to měl být nejvíc vděčný."

Svým způsobem byl. Věznili ho v srdci Cuvieru už deset let. Nový režim, který nastoupil po převratu, byl stejně roztříštěný jako ten starý, což je po každé revoluci nevyhnutelné, jak je známo z historie. Ale zatímco politická oblast byla rozdělena jako dřív, základní rozložení sil bylo úplně jiné. Za jeho časů došlo k rozkolu mezi těmi, kteří výhradně toužili studovat Amaranty a těmi, kteří chtěli na Obrodě vybudovat svět s životaschopnou kolonií namísto dočasné vědecké výspy. Tehdy však dokonce i Vodonoši, zastánci terraformování, připouštěli, že Amaranty je nutno studovat. Za nové vlády se však politické frakce nedokázaly shodnout ani na rychlosti terraformování. Jedna strana obhajovala pozvolné projekty, jež by zabraly staletí, zatímco druhá by se ráda uchýlila k atmosférickým kouzlům tak brutálním, že by lidé museli být z planety evakuováni. V obou případech by byla zcela nenávratně zničena většina amarantských tajemství. S tím si však starosti skoro nikdo nedělal a těch několik vědců, kterým na Amarantech přece jen záleželo, se bálo něco říct. Kromě zahořklé skupinky archeologů bez prostředků nejevil o vykopávky zájem režim ani opozice. Během deseti let se studium vyhynulých vesmířanů ocitlo ve stojatých vodách teoretického bádání.

A nebude to lepší.

Před pěti lety prolétala soustavou lodí. Světlohonec zaparkoval u Obrody, na obloze se jevil jako jasná nová hvězda. Kapitán Remilliod nabídl kolonii celé bohatství technických divů - nejnovější výrobky z jiných slunečních soustav a předměty, které tady neměli od vzpoury. Ale kolonie si nemohla dovolit všechno, co Remilliod prodával. Hádali se až do krve, zda koupit to či ono, stroje nebo léky, vznášedla či terraformovací zařízení. Říkalo se také, že probíhaly pokoutní obchody, nakupovaly se zbraně a ilegální technika. A přestože celková životní úroveň kolonie byla vyšší než za Sylvestových časů - dokladem byli moderní servulové a implantáty, které kupříkladu Pascale považovala za samozřejmé - řady Vodonošů rozdělily nepřekonatelné rozpory.

"Girardieu musí být vyděšený," poznamenal Sylveste.

"To nevím," odpověděla příliš rychle. "Mě zajímá jenom to, kdy mám uzávěrku."

"O čem chceš mluvit dnes?"

Pascale se podívala na kompad položený na kolenou. Za šest století vystřídal počítače všemožné tvary i architekturu, ale ty, co se podobaly prosté psací destičce s perem, málokdy vyšly z módy nadlouho. "Chtěla bych si promluvit o tom, co se stalo tvému otci."

"Máš na mysli Osmdesátku? Copak už celá ta záležitost není pro tvé potřeby dostatečně zdokumentovaná?"

"Téměř." Pascale se dotkla špičkou pera svých karmínových rtů. "Prostudovala jsem všechny běžné záznamy, z větší části mě otázky zodpověděly. Je tu však jedna maličkost, kterou nejsem schopna uspokojivě vyřešit."

"Jaká maličkost?"

Tohle musel Pascale uznat. Mluvila s naprostým nezájmem, jako by skutečně šlo jen o nějakou banální nejasnost. Bylo to šikovné a téměř uspala jeho ostražitost.

"Calvinova simulace úrovně alfa."

"Co je s ní?"

"To bych právě ráda věděla."

Muž s pistolí zamaskovanou v kameře vedl Kuriovou mírným vnitřním deštěm k čekajícímu lanovozu. Kabina byla neoznačená a nenápadná jako palankýn, z něhož v Památníku vystoupil.

"Nastup."

"Ještě okamžik -" Sotva však Kuriová otevřela ústa, přitiskl jí hlaveň na záda. Pevně, ne však bolestivě. Nechtěl jí ublížit, jen připomenout, že pistolí drží on. Pochopila, že je profesionál, ne nějaký amatér, který by s ní zacházel mnohem agresivněji. A taky pochopila, že nezaváhá a zbraň použije, bude-li muset. "Vždyť už jdu. Jenom mě zajímá, kdo je ta Mademoiselle. Nová konkurence ve Stínohře?"

"Ne, ale to jsem ti už řekl. Přestaň uvažovat tak omezeně."

Uvědomila si, že se nedozví nic užitečného. Přestože nepředpokládala, že se další otázkou někam dostane, zeptala se:

"A ty jsi kdo?"

"Carlos Manukjan."

Znepokojilo ji to víc než způsob, jakým zacházel se zbraní. Nebylo to falešné jméno, na to znělo příliš pravdivě. Tenhle chlap byl v nejlepším případě nějaký delikvent, přestože v kalderské džungli bez zákonů bylo podobné označení směšné, a pokud jí tak naprosto klidně prozradil, jak se jmenuje, nemohlo to znamenat nic jiného, než že ji později zabije. Dveře lanovozu se zabouchly. Manukjan stiskl tlačítko na pultu, kabina přefiltrovala vzduch a vypustila městské ovzduší ventily pod vozem, zatímco se zvedala po nejbližším laně.

"Kdo jsi, Manukjane?"

"Pomáhám Mademoiselle." Jako by to nebylo očividné. "Máme zcela zvláštní vztah. Známe se už hodně dlouho."

"A co ode mne chce?"

"Myslel jsem, žeš to už stačila pochopit." Manukjan na ni stále mířil, přestože jedním okem hlídal navigační panel lanovozu. "Chce, abys někoho zabila."

"Tím se přece živím."

"Jo." Usmál se. "Rozdíl je v tom, že tenhle chlápek za to neplatí."

Není třeba zdůrazňovat, že životopis nebyl Sylvestův nápad. Iniciativa vzešla od člověka, od něhož by to Sylveste ze všeho nejméně očekával. Stalo se to před šesti měsíci během jedné ze zřídkačných příležitostí, kdy se setkal tváří v tvář se svým vězňem. Nils Girardieau o tom začal jakoby náhodou, zmínil se, jak ho překvapilo, že se toho ještě nikdo neujal. Padesát let na Obrodě ostatně znamenalo jeden celý život, a přestože byl nyní završen potupným epilogem, alespoň poskytuje tomu předchozímu životu perspektivu, která mu na Žlutozemí chyběla.

"Problém je v tom," řekl Girardieau, "že tví předchozí životopisci byli událostem příliš blízko, a navíc byli součástí sociálního prostředí, které se pokoušeli analyzovat. Sloužili buď Calovi nebo tobě a kolonie na Žlutozemí byla tak uzavřená, že nebylo dost místa, aby se na tebe podívali s větším odstupem."

"Chceš snad říct, že Obroda je méně uzavřená?"

"No, asi ne, ale aspoň máme výhodu ve vzdálenosti jak v čase, tak v prostoru." Girardieau byl podsaditý svalnatý muž s kšticí zrzavých vlasů. "Přiznej to, Dane. Když si vzpomeneš na svůj život na Žlutozemí, nezdá se ti někdy, jako by se to všechno stalo někomu jinému a v nějakém velmi vzdáleném století?"

Sylveste se chtěl přezíravě usmát, jenže si náhle uvědomil, že s Girardieauem naprosto souhlasí. Znepokojilo ho to, jako by zjistil, že byl porušen základní zákon vesmíru.

"Přesto nechápu, proč chceš něco takového podporovat." Sylveste kývl ke strážnému, který byl přítomen jejich rozhovoru. "Nebo doufáš, že z toho něco vytěžíš?"

Girardieau přikývl. "To je jeden důvod, možná ten hlavní, mám-li přiznat pravdu. Pravděpodobně ti neuniklo, že obyčejné lidi pořád ještě fascinuješ."

"Nejvíce by je fascinovalo, kdyby mě viděli viset. Aspoň většinu."

"To je možné, ale než by ti pomohli na šibenici, tlačili by se kolem, aby ti mohli potřást rukou."

"A ty toho chceš využít?"

Girardieau pokrčil rameny. "Nová vláda rozhoduje, kdo se k tobě dostane, a také má k dispozici všechny tvé záznamy a archivní materiály. To nám dává velký náskok. Máme přístup k dokumentům z let na Žlutozemí, o nichž ví snad jenom tvá rodina. Když jsme je použili, dopustili jsme se samozřejmě jisté indiskrétnosti, ale byli bychom hloupí, kdybychom je ignorovali."

"Chápu." Sylvestovi bylo náhle všechno jasné. "Vlastně ti jde jenom o jediné - abys mě zdiskreditoval."

"To za mě udělají fakta."

"Nestačí ti, žeš mě svrhl?"

"To už je devět let, Dane."

"Což znamená?"

"Což znamená, že je to dost dlouho na to, aby lidé zapomněli. Potřebují jemně připomenout."

"Zejména proto, že vzrůstá nespokojenost."

Girardieau sebou trhl, jako by ta poznámka byla mimořádně nepřípadná. "Na Pravou cestu můžeš zapomenout, jestli tě napadlo, že by tě mohli zachránit. Rovněž by tě okamžitě uvěznili."

"Tak dobře." Sylvesta to už začínalo nudit. "Co ode mě chceš?"

"Proč myslíš, že něco chci?"

"Proč by ses jinak namáhal mi tohle všechno povídat."

"Sám bys měl mít zájem na spolupráci. Můžeme životopis zpracovat podle materiálů, které máme k dispozici, ale tvé znalosti by byly cenné. Zvláště v jistých, poněkud nejasných epizodách."

"Ujasňme si to. Chceš, abych posvětil svou vlastní sekeru? A nejen abych ji posvětil, ale doslova ti vedl ruku?"

"Mohl bych zařadit, aby se ti to vyplatilo." Girardieau gestem obsáhl celu, v níž Sylvesta drželi. "Jen si vzpomeň, jakou svobodu jsem dal Janequinovi, aby mohl pokračovat ve své zábavě s pávy. Mohl bych projevit stejné porozumění i v tvém případě, Dane. Získal bys přístup k nejnovějším materiálům o Amarantech, mohl bys komunikovat s kolegy, vyměňovat si názory, možná bych ti i tu a tam povolil vycházku mimo budovu."

"Mohl bych pracovat v terénu?"

"To by se muselo zvážit. Něco tak zásadního..."

Sylvestovi bylo náhle naprosto jasné, že to Girardieau hraje.

"Určité období volnější kázně by ti prospělo, Dane. Na biografii se už pracuje, ale potrvá ještě několik měsíců, než tě budeme potřebovat. Možná půl roku. Proto navrhuji, abychom počkali, zda nám poskytneš to, co chceme. Samozřejmě budeš pracovat s autorkou životopisu, a bude-li spokojená, pak můžeme otevřít diskusi o práci v terénu. Nezapomeň,

že jsem navrhl diskusi. Nic jsem neslibil."

"Pokusím se ovládnout své nadšení."

"No, zase se ti ozvu. Chceš ještě něco vědět, než odejdu?"

"Jen jedno. Vyrozuměl jsem, že životopis píše žena. Můžu se zeptat, kdo to je?"

"Někdo, koho je zapotřebí zbavit iluzí."

Voljovová pracovala nedaleko depozitáře a plně se soustředila na zbraňové komplety, když ji na rameno zlehka vyskočila krysa a zapištěla jí do ucha: "Společnost."

Údržbové krysy byly zvláštností Nostalgie nekonečna, na jiných světlohoncích se nevyskytovaly. Byly jen o málo inteligentnější než jejich divocí předchůdci, avšak biochemické napojení na příkazovou matici lodě je měnilo ze škůdců na užitečné pomocníky. Každá krysa měla specializovaný receptor feromonů a přenašeč, který ji umožňoval jednak přijímat rozkazy a jednak předávat lodi informace zakódované v komplexu vylučovaných molekul. Likvidovaly odpad, požíraly v podstatě veškerou organickou hmotu, pokud nebyla pod zámek nebo ještě dýchala. Jakmile ji ve svých vnitřnostech zpracovaly, vyloučily ji do nadřazeného recyklačního systému. Některé byly dokonce vybaveny hlasovými syntezátory a malým lexikonem nejběžnějších frází, které za určitých biochemických podmínek spouštěla zevní stimulace.

Tentokrát Voljovová krysy naprogramovala, aby ji upozornily, jakmile najdou stopy přítomnosti lidí - odumřelé buňky epitelu a podobně - pokud nebudou její. Potřebovala se dozvědět, že se členové posádky probudili, i kdyby byla v jiné sekci lodě.

"Společnost, společnost!" pištěla krysa.

"Jo, slyšela jsem tě už poprvé." Položila malého hlodavce na podlahu a pak zaklela ve všech jazycích, které znala.

Ochranná vos, jež doprovázela Pascale, okamžitě přibzučela blíž, sotva zachytila napětí v Sylvestově hlase. "Chceš slyšet o Osmdesáti? Tak ti něco povím. Není mi žádného z nich ani v nejmenším líto. Znali riziko. A dobrovolníků bylo jen devětasedmdesát. Lidé pořád zapomínají, že tím osmdesátým byl můj otec."

"Stěží jim to můžeš zazlívát."

"Za předpokladu, že je hloupost dědičná, nemůžu." Sylveste se snažil zachovat klid. Bylo to těžké. Během jejich rozhovoru začala milice rozprašovat do vzduchu pod kupolí plyn strachu. Zbarvil narudlé denní světlo téměř dočerna.

"Podívej," pokračoval Sylveste vyrovnaně. "Když mě vláda zajala, přivlastnila si Calvina. Je schopen naprosto sám hájit své činy."

"Neptám se tě na jeho činy." Pascale si udělala poznámku do kompadu. "Ptám se na to, co po něm zbylo. Na simulaci úrovně alfa. Každá alfa zabírá deset na osmáctou bytů." Così si zakroužkovala. "Záznamy ze Žlutozemě jsou nespolehlivé, ale něco jsem se dozvěděla. Zjistila jsem, že šestašedesát alf je umístěno v orbitálních rezervoárech dat nad Žlutozemí, na karuselech, v lustrových městech a různých azylech Uzenáčů a Ultrů. Většinou pochopitelně spadly, ale nikdo je nevymazal. Dalších deset jsem vystopovala v poškozených archivech na povrchu. Takže zbývají čtyři. Tři z těch čtyř, kteří patřili k Osmdesáti, pocházeli buď z velmi chudých nebo vymírajících rodů. Poslední je alfa-simulace Calvina."

"Má to nějakou pointu?" zeptal se, jako by ho to nijak zvlášť nezajímalo.

"Prostě odmítám přijmout, že se Calvin jednoduše ztratil. Nedává to smysl. Sylvestův institut neměl věřitele ani nucené správce, kteří by dědictví rozebrali. Byla to jedna z nejbohatších organizací na planetě, než ji zasáhl tavomor. Tak co se stalo s Calvinem?"

"Myslíš, že jsem si ho vzal na Obrodu?"

"Ne. Podle mých podkladů byl už tehdy ztracený. Naposledy byl v soustavě průkazně přítomen víc než století před odletem výpravy na Obrodu."

"Třeba se mýlíš," řekl Sylveste. "Prověř si záznamy podrobněji a zjistíš, že alfa byla přesunuta na orbitu na konci čtyřicátého století. Institut se tam přemístil o třicet let později, takže tehdy musel být přesunut znovu. Pak v devětatřicátém nebo čtyřicátém roce napadl Institut rod Rejvičů. Vymazali hlavní data."

"Ne," řekla Pascale. "Tyhle případy jsem vyloučila. Zjistila jsem, že v roce 2390 bylo Sylvestovým institutem přesunuto na orbitu asi deset na osmáctou bytů jakýchsi informací a stejný objem o třicet sedm let později. Nemusel to však být Calvin. Klidně to mohlo být deset na osmáctou bytů metafyzické poezie."

"Což nic nedokazuje."

Podala mu kompad, její doprovod mořských koníků a rybek se rozletěl jako světlušky. "Ne, ale přinejmenším to vypadá podezřele. Proč by alfa zmizela zhruba v době, kdy jsi odletěl na setkání se Zahalenými, kdyby ty dvě události nesouvisely?"

"Chceš říct, že s tím mám něco společného?"

"Dodatečné přesuny dat mohly být zfalšovány pouze někým uvnitř Sylvestova institutu. Ty jsi hlavní podezřelý."

"Chybí ti motiv."

"Ach, s tím si nedělám starosti." Opět si položila kompad do klína. "Určitě nějaký vymyslím."

Tři dny po varování údržbovou krysou se Voljovová cítila dostatečně připravená na setkání s probuzenou posádkou. Nikdy se na to nijak zvlášť netěšila. Nedalo se říct, že by neměla ráda lidskou společnost, ale samota jí nedělala problémy. Tentokrát to však bylo horší. Nagornyj byl mrtvý a ostatní už to museli vědět.

Když nepočítala Nagorného (a krysy), bylo v současné době na lodi šest členů posádky. Pět, pokud vyloučila i kapitána. A proč by ho neměla vyloučit, když nebyl schopen nabýt vědomí, jak si posádka myslela, natož

komunikovat? Vezli ho pouze proto, že doufali, že se uzdraví. Skutečnou moc na lodi držel triumvirát - Jůdži Sadžaki, Abdul Hegazi a samozřejmě ona. Pod triumvirátem sloužili dva členové na stejné úrovni - Kdžarvalová a Sudžiková, chimeričky, které se teprve nedávno připojily k posádce. Na nejnižší úrovni stál střelec, kterým býval Nagornyj, jehož trůn se nyní uprázdnil.

Během období aktivity setrvala posádka v určených, jasně vymezených sekcích lodě, v ostatních částech vládla Voljovová a její stroje. Podle palubního času bylo nyní ráno, v obývaných prostorách udržovala světla čtyřadvacetihodinový denní cyklus. Voljovová šla napřed ke spacím mrazákům, aby si ověřila, že všechna pouzdra jsou otevřená. Kromě jednoho. Poslední jednotka patřila pochopitelně Nagornému. Když mu Voljovová připojila hlavu, umístila mrtvolu do mrazáku a zmrazila ji. Později zařídila, aby jednotka selhala a Nagorného rozehrála. Pouze velmi zkušený patolog by poznal, že zemřel mnohem dřív. Jediný pohled jí stačil, aby se ujistila, že nikdo nebude mít chuť tělo důkladněji prohlížet.

Znovu se zamyslela nad Sudžikovou, která si byla s Nagorným nějakou dobu blízká. Nemuselo by se jí vyplatit, kdyby Sudžikovou podcenila.

Voljovová opustila kryogenní oddělení, podívala se na několik míst, kde by na posádku mohla pravděpodobně narazit, nakonec zamířila do lesa a rozsáhlým houštím suché vegetace prošla do oblasti, kde dosud svítily UV výbojky. Po rozvrzaných dřevěných schodech sestoupila na paseku, která působila dvojnásob idylicky, protože okolní les byl mrtvý. Šípy žlutého slunečního světla pronikaly palmovými větvemi, vodopád zurčel do jezírka s příkrými stěnami.

Papoušci ara poletovali v listí nebo skřehotali v korunách stromů.

Začala zuby, neboť se jí protivila vyumělkovanost tohoto místa.

U dlouhého dřevěného stolu plného chleba, ovoce, plátků masa a sýra, sklenic pomerančového džusu a termosek s kávou snídali čtyři členové posádky. Na protější straně paseky bojovaly hologramy dvou rytířů, kteří se ze všech sil snažili navzájem vykuchat.

"Dobré ráno," pozdravila a sestoupila ze schůdků na autenticky orosenou trávu. "Zbyla ještě nějaká káva?"

Všichni se k ní otočili. Sledovala jejich výrazy, zatímco tiše odkládali přibory. Hegazi a Kdžarvalová něco zamumlali na pozdrav. Sudžiková neřekla vůbec nic, pouze Sadžaki hlasitě zavolal: "Rád tě vidím, Iljo." Zvedl ze stolu mísu. "Dáš si grapefruit?"

"Díky, asi dám."

Přistoupila k nim, vzala od Sadžakiho mísu, ovoce se lesklo cukrem. Záměrně se posadila mezi Sudžikovou a Kdžarvalovou. Obě ženy měly v současné době černou pokožku a na temeni holé hlavy bujný smotek copánků. Copánky byly pro Ultranauty důležité. Označovaly počet spánků v mrazáku, tedy kolikrát se téměř dotkli rychlosti světla. Obě ženy se k posádce připojily poté, co jejich loď přepadla Nostalgie. Ultrové měnili věrnost stejně snadno, jako se mění led na vodu, implantáty a informace používali jako platidla. Obě byly zjevné chimeričky, ačkoli jejich proměny byly ve srovnání s Hegazim skromné. Paže Sudžikové končily pod lokty, kde začínaly umně tepané bronzové rukavice s dekorativními otvory, za nimiž se neustále proměňovaly optikomy, diamantové nehty jí vyčnívaly z příliš štíhlých prstů umělých rukou. Kdžarvalová měla většinu těla organickou, její oči však byly kočičí, přestože elipsy zornic měla rudé, plochý nos neměl dírky, připomínal spíš žaberní šterbiny, jako by byla částečně uzpůsobená pro život ve vodě. Neměla na sobě šaty, ale kromě očí, nosu, úst a uší byla její kůže naprosto hladká, jako by vězela v ebenovém neoprenu. Na prsou jí chyběly bradavky, ruce měla hezké, ale bez nehtů, a prsty na nohou jen přibližně naznačené, jako by je udělal sochař, který se nemohl dočkat, až začne s něčím novým. Když se Voljovova posadila, Sudžiková na ni hleděla příliš lhostejně na to, aby to bylo upřímné.

"Dobře, že jsi zase s námi," řekl Sadžaki. "Mělas asi dost napilno, zatímco jsme spali. Stalo se něco zajímavého?"

"Nic moc."

"Pozoruhodné." Sadžaki se usmál. "Nic moc. Nepředpokládám, že by sis mezi tím nic a moc všimla něčeho, co by mohlo vnést trochu světla do smrti Nagorného?"

"Už jsem si říkala, kde Nagornyj je. Právě jsi zodpověděl mou otázku."

"Ty jsi však nezodpověděla mou."

Voljovova zaryla lžičku do grapefruitu. "Když jsem ho viděla naposledy, byl živý. Vůbec nevím, jak zemřel..."

Nešťastnou náhodou?"

"Mrazicí jednotka ho předčasně ohřála. Následovaly různé bakteriologické procesy. Myslím, že nemusím zacházet příliš do detailů."

"Ne, u snídane ne." Bylo jasné, že ho nijak blíž nezkoumali. Kdyby ano, povšimli by si zranění, která utrpěl, než zemřel, přestože se je snažila zamaskovat. "Omlouvám se." Pohlédla na Sudžikovou. "Nechtěla jsem být neuctivá."

"Samozřejmě že ne." Sadžaki si ulomil kus chleba. Zahleděl se na Sudžikovou šikmýma očima, posazenýma blízko u sebe, jako by hleděl na vzteklost psa. Tetování, které si nechal udělat během infiltrace mezi Uzené flibustýry, bylo nyní pryč, ale zůstaly mu jemné bělavé stopy, navzdory trpělivému ošetření, kterému byl v mrazáku podroben. Voljovovou napadlo, že Sadžaki možná instruoval medistroje, aby po jeho hrdinské výpravě mezi Uzenáče zanechaly nějakou stopu jako památku na ekonomický zisk, který z nich vymámil. "Jsem si jistý, že se nikdo z nás nedomnívá, že by Ilja nesla za Nagorného smrt nějakou zodpovědnost - že, Sudžiková?"

"Proč bych ji měla vinit za nehodu?" zabručela Sudžiková.

"Přesně tak. Tím je ta záležitost uzavřena."

"Ne tak docela," pravila Voljovová. "Možná teď není nejlepší chvíle, abych o tom začínala, ale..." Odmlčela se. "Chtěla jsem jen říct, že bych potřebovala z jeho hlavy vyjmout implantáty. Ale i kdyby mi to bylo umožněno, pravděpodobně už jsou poškozené."

"Nemůžeš udělat nové?" zeptal se Sadžaki.

"Když budu mít dost času, tak ano." Rezignovaně si povzddechla. "Budu taky potřebovat nového rekruta."

"Až zaparkujeme u Žlutozemě," řekl Hegazi, "můžeš vyhledat nějakého tam, ne?"

Rytíři dosud bojovali na protější straně paseky, ale nikdo jim už nevěnoval pozornost, přestože se zdálo, že jeden rytíř má velké problémy se šípem, který mu trčel z hledí přilbice.

"Určitě se někdo vhodný objeví," řekla Voljovová.

Chladný vzduch v domě Mademoiselle byl nejčistší, jakého se Kuriová nadechla od doby, kdy na Žlutozem dorazila. Což ve skutečnosti prozrazovalo jen málo. Byl čistý, ale bez vůně. Spíš obsahoval pachy, jaké si pamatovala z nemocničního stanu na Skyově vítězství, když naposledy viděla Fazila - jódu, ob vazů a chloru.

Manukjan ji dopravil lanovozem přes celé město, a pak přes částečně zaplavený tunel do podzemní jeskyně. Tam ji odvedl k výtahu, který jel tak rychle, až jí praskalo v uších. Vystoupili do tmavé haly plné ozvěn. Nejspíš to byl jen akustický trik, měla však pocit, jako by se právě ocitla v obrovském neosvětleném mauzoleu. Filigránová okna se jim vznášela nad hlavami, ale světlo, které jimi pronikalo, bylo slabé jako o půlnoci. Vzhledem k tomu, že venku byl dosud den, to působilo trochu znepokojivě.

"Mademoiselle si nepotrpí na denní světlo," řekl Manukjan a vedl ji dál.

"To ani nemusíš zdůrazňovat." Oči Kuriové se už začínaly přizpůsobovat šeru. Pomalu rozeznávala velké předměty rozestavené po hale. "Ty nejsi zdejší, že ne, Manukjane?"

"Řekl bych, že to jsme tady dva."

"Taky tě na Žlutozem přivedla administrativní chyba?"

"Ne tak docela."

Odhadla, že Manukjan zvažuje, kolik jí toho může prozradit. Pomyslela si, že je to jeho jediná slabost. Na drsného chlapa příliš rád a příliš mnoho mluvil. Celou cestu ji bavil dlouhou sérií vychloubání a holedbání svými pozoruhodnými výkony v Kaldeě. Kdyby to slyšela od někoho jiného než od tohoto chladnokrevného chlapa s cizím přízvukem a maskovanou zbraní, přešla by to mávnutím ruky. V Manukjanově případě ji především znepokojovalo, že většina z toho mohla být pravda.

"Ne," pokračoval, neboť nutkání mluvit zřejmě převládlo nad profesionálními instinkty. "Nebyla to administrativní chyba. Chybou by se to však dalo nazvat, nebo spíš nehodou."

Rozměrných předmětů byla v hale spousta. Nedaly se přesně rozeznat jejich tvary, ale všechny spočívaly na štíhlých sloupcích vyčnívajících z černých podstavců. Některé vypadaly jako rozbité vaječné skořápky, jiné připomínaly jemné kusy korálových útesů. V nažloutlém světle haly se kovově leskly.

"Tys měl nehodu?"

"Ne... Já ne. Mademoiselle. Tak jsme se setkali. Neměl bych ti to říkat, Kuriová. Jestli to zjistíš, je po mně. V Mulči není problém zbavit se mrtvol. Hele, víš, co jsem tam jednou našel? Sice tomu vůbec neuvěříš, ale našel jsem celý podělaný..."

Manukjan se zase začal holedbat. Kuriová přejela prsty po jednom objektu a ucítila chladný kov. Okraje byly ostré. Připadalo jí, že se s Manukjanem uprostřed noci vloupali do muzea. Skulptury jako by čekaly na svůj čas, jako by na něco číhaly, ale jejich trpělivost nebyla nevyčerpatelná.

Paradoxně byla vděčná za Manukjanovu společnost.

"Ty sochy udělala ona?" zeptala se Kuriová a přerušila Manukjanův vodopád slov.

"I tak to lze vyjádřit. Pokud je považuješ za umění, dalo by se říct, že jejich vznik provázela hotová tvůrčí muka." Zastavil se a dotkl se jejího ramene. "Tak dost. Vidíš tohle schodiště?"

"Nejspíš chceš, abych je použila."

"Učíš se."

Jemně jí přitiskl zbraň na záda, aby jí připomněl, že ji stále má.

Kulatým průzorem vedle kajuty mrtvého Voljovová spatřila mandarínkově zbarvenou obří planetu, na jejímž zastíněném jižním pólu poblikávaly narůžovělé bouře. Už byli hluboko uvnitř soustavy Epsilon Eridani a v tupém úhlu se blížili k její ekliptice. Žlutozem ležela jen několik dní daleko, nacházeli se pár světelných minut od místní dopravy, prolétali komunikační sítí spojující všechny významnější habitaty a kosmická plavidla ve sluneční soustavě. Nostalgie nekonečna se změnila. Voljovová průzorem dohlédla na předeek motoru Spojených. Jakmile loď zpomalila pod mezihvězdnou rychlost, motory automaticky vypnuly nasávací pole a mírně přizpůsobily tvar letovému režimu uvnitř planetární soustavy, nasávací jícen se uzavřel jako květ za soumraku. Motory stále pracovaly, ale původ reaktivní hmoty nebo urychlovací energie patřil mezi technická tajemství Spojených. Pravděpodobně existoval limit, jak dlouho mohly motory tímto způsobem fungovat, jinak by nepotřebovaly během mezihvězdného letu lovit z prostoru palivo... Myšlenky se jí zatoulaly, snažila se soustředit na cokoli jiného než na záležitost, která ji čekala.

"Myslím, že bude dělat potíže," řekla Voljovová, "velké potíže."

"Jestli jsem ji správně odhadl, tak ne." Triumvir Sadžaki se usmál. "Sudžiková mě příliš dobře zná. Ví, že se nebudu obtěžovat důtkou či napomenutím, podnikne-li něco proti členu triumvirátu. Dokonce bych jí ani nedopřál tu laskavost, aby mohla opustit loď, až se dostaneme na Žlutozem. Rovnou bych ji zabil."

"To by bylo trochu kruté."

Znělo to slabošsky, proto sebou pohrdala, ale přesně tak se cítila. "V podstatě ji chápu. Sudžiková neměla proti mně nic osobního, dokud jsem... Dokud Nagornyj nezemřel. Kdyby se o něco pokusila, nemohl bys ji prostě jen kázeňsky potrestat?"

"Nestojí to za to," řekl Sadžaki. "Kdyby měla v úmyslu něco ti udělat, nezastavilo by ji drobné pokárání. Kdybych ji jen

kázeňsky potrestal, našla by si způsob, jak ti ubližovat permanentně. Jediné rozumné řešení by bylo zabít ji. V každém případě jsem překvapený, že stojíš na její straně. Nenapadlo tě, že část Nagorného problémů se mohla přenést také na ni?"

"Ptáš se mě, zda si myslím, jestli to má v hlavě v pořádku?"

"Na tom nezáleží. Nic proti tobě nepodnikne. Máš na to mé slovo." Sadžaki se odmlčel. "Takže to můžeme uzavřít? Už mám Nagorného dost až do konce života."

"Vím přesně, jak se cítíš."

Stáli před kajutou mrtvého střelce na palubě osm set dvacet jedna a chystali se vstoupit do jeho ubikace. Voljovová se s posádkou setkala teprve před několika dny. Kajuta Nagorného zůstala od jeho smrti uzamčená, což bylo déle, než ostatní tušili. Dokonce ani Voljovová tam nevstoupila, neboť se bála, že by ji to mohlo prozradit.

Řekla do náramku: "Zrušit bezpečnostní blokování osobní ubikace střelce Borise Nagorného, oprávnění Voljovová."

Dveře se otevřely a zavanul z nich o hodně chladnější vzduch.

"Pošli je dovnitř," řekl Sadžaki.

Ozbrojeným servulům trvalo jen několik minut, než ubikaci prověřili, zda nemůže dojít k ohrožení života. Bylo to nepravděpodobné, neboť Nagornyj neměl v úmyslu zemřít, když Voljovovou přepadl, ale s podobnými jedinci člověk nikdy neví.

Vstoupili dovnitř, servulové již v kajutě aktivovali světla.

Jako většina psychopatů, s nimiž se setkala, byl také Nagornyj spokojený s co nejmenším prostorem. Jeho kajuta byla ještě menší než její. Vládl v ní úzkostlivý pořádek, jako kdyby tam strašil pořádkumilovný poltergeist. Většina věcí, a nebylo jich mnoho, byla pečlivě upevněná, takže se nepohnuly během manévrů, které ho zabily.

Sadžaki se ušklíbl a přitiskl si na nos rukáv. "To je zápach."

"To je boršč. Červená řepa. Nagornyj po něm byl posedlý."

"Připomeň mi, abych to nikdy neochutnával." Sadžaki zavřel za nimi dveře.

Vzduch byl stále studený. Termometr tvrdil, že tam je pokojová teplota, ale zdálo se, jako by ve vzduchu zůstaly stopy po měsících chladu. Jednoduše zařízená kajuta ten chlad nijak nekompensovala. Ubikace Voljovové proti ní vypadala málem okázale a luxusně. Nebylo to proto, že by sem Nagornyj nijak nevťiskl svou osobnost. Bylo znát, že se o to snažil, ale nepovedlo se mu to, jeho úsilí nakonec mělo přesně opačný účinek, takže kajuta byla ještě bezútěšnější, než kdyby byla neobývaná.

Ze všeho nejhorší byla rakev.

Podlouhlý předmět byl jediný v místnosti, který nebyl upevněn. Byl nedotčený, ale Voljovová vytušila, že kdysi stál svisle a vévodil kajutě strašidelnou majestátností. Velká rakev, pravděpodobně vyrobená ze železa, byla ebenově černá, tak černá, že pohlcovala světlo jako hranice Záhalu. Všechny strany pokrývaly složité rytiny, jež nevydaly svá tajemství na první pohled. To snad není možné, pomyslela si, aby Boris Nagornyj byl schopen něčeho takového.

"Júdži," řekla, "vůbec se mi to nelíbí."

"Ani se ti nedivím."

"Co to bylo za šílenství, jež ho přimělo udělat takovou rakev?"

"Řekl bych, že dost jednostranné. Rakev je však tady, a je to pravděpodobně jediná možnost, jak nahlédnout do jeho myšlení. Pochopila jsi něco z této výzdoby?"

"Nejspíš se do ní promítla jeho psychóza, je to její ztvárnění." Když ji nyní Sadžaki přiměl ke klidu, vklouzla do podřízeného postoje. "Měla bych si ty rytiny prostudovat. Třeba se z nich něco dozvím." Po chvíli dodala: "Abychom neudělali stejnou chybu dvakrát."

"To je moudré." Sadžaki poklekl a přejel rukou v rukavici přes rytiny na rakvi. "Měli jsme velké štěstí, že ho nakonec nebyla donucena zabít."

"Ano." Rychle na něj pohlédla. "Co si však o těch výjevech myslíš ty, Júdži-sane?"

"Rád bych věděl, kdo nebo co byl ten Krádce slunce," prohlásil, čímž přitáhl její pozornost ke slovům vyrytým azbukou. "Souviselo to s jeho psychózou? Netušíš, co to pro Nagorného znamenalo?"

"Ani v nejmenším."

"Tak tedy zkusím hádat. V Nagorného představách zastupoval Krádce slunce někoho z jeho každodenní zkušenosti, a vidím jen dvě pravděpodobné možnosti."

"On nebo já." Voljovová věděla, že Sadžakiho tak snadno od tohoto tématu neodláká. "Ano, ano, to by šlo... Ale nijak nám to nepomůže."

"Určitě se před tebou o Krádci slunce nikdy nezmínil?"

"Něco takového bych si pamatovala."

Pochopitelně si to pamatovala. Napsal tato slova na stěnu její kajuty vlastní krví. Netušila, co ta dvě slova představují, ale znala je dobře, neboť ke konci jejich profesionálního vztahu Nagornyj o ničem jiném nemluvil. Jeho sny byly plné Krádce slunce a jako všichni paranoici viděl důkaz jeho zlovolných činů ve většině běžných nepříjemností. Když náhle zhasla lodní světla nebo výtah zastavil na špatné palubě, stál za tím Krádce slunce. Nikdy to nebylo obyčejné selhání, ale důkaz záměrných machinací bytosti v pozadí, kterou pouze Nagornyj dokázal odhalit. Voljovová udělala hloupost, když tyto příznaky ignorovala. Doufala, že se ten fantom vrátí do podsvětí jeho podvědomí. Jenže Krádce slunce zůstal s Nagorným, což dokazovala i rakev v kajutě.

Ano... Pochopitelně si to pamatovala.

"O tom nepochybuji." Sadžaki obrátil pozornost k rytinám. "Nejprve bychom měli udělat kopii. Mohla by nám pomoci, tyto prokleté slepecké puntíky není lehké luštit pouhým okem. Co může být tohle?" Přejel dlaní přes paprskovitý vzor.

"Ptačí křídla? Nebo sluneční svit dopadající shora? Připadá mi to spíš jako ptačí křídla. Proč by ale vyrýval ptačí křídla?"

A co je tohle za písmo?"

Voljovová se podívala zblízka, ale hemžení na rakvi bylo příliš složité. Ne že by ji to nezajímalo, to vůbec ne, chtěla však Sadžakiho dostat od rakve co nejdál. Bylo zde příliš mnoho důkazů o propastných hlubinách, do nichž se Nagorného mysl zřítíla.

"Zaslouží si to bližší prozkoumání," poznamenala opatrně. "Řekl jsi však nejprve. Co máš v úmyslu udělat, až tu kopii budeme mít?"

"To je přece jasné."

"Zničit tuhle zatracenou věc," odhadla.

Sadžaki se usmál. "Buď to, nebo ji dát Sudžikové. Osobně hlasuji pro zničení. Není dobré schovávat na lodi rakve, a už vůbec ne takhle podomácku vyrobené."

Schody vedly pořád vzhůru. Jakmile se Kuriová dostala ke dvěma stům, přestala počítat. A právě když se jí zdálo, že se pod ní každou chvíli podlomí kolena, schodiště nečekaně vyústilo do dlouhé bílé chodby s řadou klenutých výklenků. Vypadalo to jako sloupovádi zalité měsíčním svitem. Na konci chodby se zastavila před dvoukřídlovými dveřmi. Zdobily je černé spirály a do výplní bylo vloženo jemně zabarvené sklo, jímž do chodby pronikalo šeríkové světlo.

Bylo jasné, že je u cíle.

Třeba to je past, a vstoupit tam se rovná sebevraždě. Vrátit se zpátky však rovněž nemohla, o tom jí Manukjan přes veškerý svůj šarm nedovolil ani na chvíli zapochybovat. Chytila tedy za kliku a vešla dovnitř. V nose ji zalechtala květinová vůně, která potlačila sterilní pachy domu. Kvůli té vůni si najednou připadala nečistá, přestože ji Eng vzbudil teprve před několika hodinami, aby ji poslal zabít Taraschiho. Mezitím na sebe nasbírala prach Kaldery a špinu vnitřního deště, které se smísily s jejím potem, takže měla pocit, jako by se nejmíň měsíc nemyla.

"Vidím, že se Manukjanovi podařilo dostat vás sem v jednom kuse," ozval se ženský hlas.

"Mě nebo oba?"

"Oba dva, drahé děvče," řekla neviditelná žena. "Vaše pověst je patřičně působivá."

Dvoukřídlové dveře se za Kuriovou zavřely. Zvědavě se rozhlédla, v tom zvláštním růžovém světle vypadalo všechno dost podivně. Místnost měla tvar kotlíku, dvojice oken, zastíněná okenicemi, působila ve vypouklé stěně jako pár zavřených očí.

"Vítejte do mého sídla," řekl hlas. "Buďte jako doma."

Kuriová přistoupila k oknům. Po jedné straně stála dvě kryogenická pouzdra, leskla se jako chromované ryby. Jedna jednotka byla uzamčená a v chodu, druhá otevřená jako kukla připravená pojmout motýla.

"Kde to jsem?"

Okenice se rozletěly.

"Stále na stejném místě," řekla Mademoiselle.

Z takové výšky Kuriová město dosud neviděla. Stála dobrých padesát metrů nad špinavými kupolemi Kaldery. Moskytiéra vypadala jako fantastický ostnatý mořský tvor naložený do formaldehydu. Musela být v jedné z nejvyšších budov, které považovala za neobydlené.

Mademosielle pravila: "Říkám svému sídlu Chateau des Corbeaux, Havraní hrad, podle jeho černé barvy. Nepochybně jste je viděla."

"Co ode mě chcete?" zeptala se konečně Kuriová.

"Abyste pro mě odvedla práci."

"A to jste mě nechala unést se zbraní v zádech, jen abyste mě požádala, abych pro vás pracovala? Copak to nemohlo jít obvyklými cestami?"

"Není to obvyklá práce."

Kuriová kývla k otevřené mrazicí jednotce. "Jak do toho zapadá tohle?"

"Netvrďte mi, že vás znepokojuje. Na tuto planetu jste přece přiletěla v podobné."

"Jen jsem se ptala, co to znamená."

"Všechno má svůj čas. Mohla byste se otočit?"

Kuriová zaslechla tiché zabzučení stroje, jako by se otevírala kartotéka.

Do místnosti vplul palankýn hermetiků. Nebo tady byl celou dobu, skrytý pomocí nějakého triku? Byl černý, hranatý, bez ornamentů, s drsným povrchem. Neměl žádná přídatná zařízení nebo viditelná čidla, jen vpředu malé kulaté okénko, tmavé jako oko žraloka.

"Nepochybně jste se již setkala se skupinou, k níž náležím," řekl hlas z palankýnu. "Zůstaňte klidná."

"Jsem klidná," prohlásila Kuriová.

Jenže lhala. Palankýn jí příliš klidu nepřidal. Vyzařovalo z něj něco, co v přítomnosti Enga či jiných hermetiků necítila. Snad to způsobila strohost palankýnu nebo nejasný dojem, že bývá zřídka prázdný. Navíc jí připadalo, že se za neprůhledným okénkem skrývá cosi nestvůrného.

"Nemohu teď zodpovědět všechny vaše otázky, drahé děvče, ale zcela jistě tady nejste proto, abyste byla svědkem nepříjemné situace. Možná tohle trochu pomůže."

Vedle nosítek se objevila postava promítaná místností, pochopitelně žena - mladá, ale paradoxně oděná v šatech, které na Žlutozemí od moru nikdo nenosil. Obklopovaly ji poletující optikomy. Žena měla černé vlasy sčesané z ušlechtilého čela a sepnuté sponou protkanou světélky. Nádherná, ostře modrá róba se smělym dekoltem odhalovala ramena. Nad podlahou se rozplývala jako dým.

"Taková jsem byla před nákazou," promluvila postava.

"A už nejste?"

"Opustit uzavřený prostor je příliš velké riziko, dokonce i v hermetických nosítkách. Nevěřím bezpečnostním opatřením."

"Proč jste mě sem nechala přivést?"

"Manukjan vám to nevysvětlil?"

"Ne, vlastně ne. Pouze mě ubezpečil, že bude pro mé zdraví lepší, když půjdu s ním."

"To bylo nešetné, ale musím uznat, že přesné." Na ženě blbě tváří se objevil úsměv. "Vy jste mé důvody neodhadla?"

Kuriová věděla, že ať se stane cokoli, viděla příliš mnoho, aby se odtud mohla vrátit. "Jsem profesionální vrah. Manukjan mě viděl při práci a řekl mi, že jsem dobrá, jak tvrdí má pověst. Takže možná předbím, ale nejspíš chcete, abych někoho zabila."

"Ano, přesně tak." Postava přikývla. "Prozradil vám, že to nebude právě obvyklý kontrakt?"

"Jistě, o jednom důležitém rozdílu se zmínil."

"Je ten rozdíl hodně důležitý?" Mademoiselle na ni upřeně hleděla. "Je to zajímavý detail. Jsem si dobře vědoma toho, že vaši obvyklí zákazníci s likvidací souhlasí. Při tom však doufají, že se vám vyhnou, budou žít dál a pyšnit se tím. Když je dopadnete, pochybují, že mnoho z nich odchází lehce."

Kuriová si vzpomněla na Taraschiho. "Obvykle ne. Obvykle žadoní, abych to nedělala, a pokoušejí se mě podplatit."

"A dál?"

Kuriová pokrčila rameny. "Zabiju je."

"To je přístup skutečného profesionála. Byla jste voják, Kuriová?"

"Když." Nechtělo se jí na to teď myslet. "Kolik toho vlastně víte o mé minulosti?"

"Dost. Také váš manžel byl voják, jmenoval se Fazil, bojovali jste společně na Skyově vítězství. A pak do vašeho osudu zasáhla administrativní chyba. Omylem vás naložili na loď, která letěla na Žlutozem. O dvacet let později jste se probudila tady, bylo již příliš pozdě na návrat na Vítězství, i kdybyste věděla, že je Fazil dosud naživu. Až byste se vrátila, byl by o čtyřicet let starší."

"Takže už víte, proč klidně spím, přestože jsem se stala vrahem."

"Umím si představit, jak se cítíte. Nedlužíte žádnou laskavost vesmíru ani nikomu, kdo v něm žije."

Kuriová polkla. "Ale na takovou práci nepotřebujete bývalého vojáka. Nepotřebujete dokonce ani mě. Nevím, koho chcete zlikvidovat, ale všude kolem jsou lepší lidi. Jsem docela dobrá, chybím jednou ranou z dvaceti. Ale znám takové, kteří chybí jednou z padesáti."

"Vyhovujete mým potřebám z jiného důvodu. Hledám někoho, kdo by velmi rád opustil město." Postava pokynula k otevřenému mrazáku. "Mám na mysli velmi dlouhou cestu."

"Mimo soustavu?"

"Ano." Mademoiselle mluvila s mateřskou trpělivostí, jako kdyby tuto konverzaci opakovala nejméně padesáté.

"Přesněji na vzdálenost dvaceti světelných let. Na Obrodu."

"Nikdy jsem o ní neslyšela."

"Dělalo by mi starosti, kdyby tomu bylo naopak." Mademoiselle natáhla levou ruku, z ní se zvedla malá koule a zůstala jí viset několik centimetrů nad dlaní. Planeta byla mrtvolně šedá, bez oceánů, řek i zeleně. Pouze tenká vrstva atmosféry, viditelná jako jemný oblouk nad horizontem, a dvě špinavě bílé ledové čepičky naznačovaly, že nejde o nějaký měsíc bez vzduchu. "Není tam dokonce ani žádná kolonie, pouze několik malých výzkumných základů. Až donedávna byla Obroda naprosto bezvýznamná. To se však změnilo." Odmlčela se, jako by se snažila urovnat myšlenky. Možná přemýšlela, kolik může Kuriové prozradit. "Na Obrodu totiž přiletěl muž jménem Sylveste."

"To není zrovna obyčejné jméno."

"Takže znáte postavení jeho klanu na Žlutozemi. Výborně. Tím je to snazší. Nebudete mít problém najít ho."

"Určitě nechcete, abych ho jenom našla, že?"

"Pochopitelně." Mademoiselle chytila planetu do ruky, rozdrtila ji a mezi prsty jí protekly stružky prachu. "Jde o mnohem víc."

4

Karusel Nová Brazílie, Žlutozem, soustava Epsilon Eridani, 2546

Voljovová vystoupila z člunu, jímž přiletěli ze světlohonce, a pustila se tunelem za triumvirem Hegazim. Přes kruhový uzavěr se dostali do tranzitní haly uprostřed karuselu, kde panoval beztížný stav.

Vládl tam zmatený ruch, dav všemožných typů lidí, oděných do záplavy barev, připomínal freneticky se krmící tropické rybky. Ultrové, Flibustýři, Spojení, Demarchové, místní obchodníci, turisté ze Žlutozemě, příživníci, mechanici, všichni mířili různými, zdánlivě nahodilými směry, nikdy se však nesrazili, ať se k sobě dostali jakkoli blízko. Komu to umožňovalo tělo, měl průhledná křídla připevněná k rukávům nebo přímo ke kůži. Ti méně výstřední si pomáhali tryskovými agregáty nebo plachtili za nájemnými minitahači. Davem pluli osobní servulové se zavazadly a sbalenými skafandry, zatímco okřídlení vřešťaní v livrejích sbírali odpadky a strkali si je do břišních vaků. Odevšad cinkala čínská hudba, která Voljovové zněla jako disharmonicky naladěné větrné zvonky rozhoupané pořádně silným víchrem. Žlutozem, tisíce kilometrů vzdálená, tvořila celému tomu hemžení ohromné žlutohnědé pozadí.

Voljovová a Hegazi se dostali na protější stranu tranzitní haly a prošli selektivní membránou do kulovité celní sekce rovněž bez gravitace. Samozaměřovací zbraně na stěnách zkoumaly každého přichozího. Střed koule zabíraly třímetrové průhledné bubliny vodorovně otevřené na dvě půlky. Pár bublin zaznamenal Hegaziho a Voljovovou, přeletěly sekci a uzavřely se kolem nich.

Uvnitř bubliny visel před Voljovovou malý servulus ve tvaru japonské přilby kabutó, kolem okraje vybavený různými snímači a indikátory. Pocítila, jak jí zabrnkaly nervy, když ji stroj skenoval, jakkoli to dělal jemně, jako když zkušená ruka aranžuje ve váze květiny.

"Zaznamenávám reziduální lingvistické struktury ruštiny, ale vašim standardním jazykem je moderní severština. Bude vám vyhovovat během úředního postupu?"

"Bude." Voljovovou namíchlo, že stroj zjistil, jak notně má rodný jazyk zarezlý.

"Budu tedy pokračovat v severštině. Kromě systémů umožňujících napojení na kryojednotky nezaznamenávám žádné mozkové implantáty či vnější tělesné zařízení modifikující vnímání. Požadujete propůjčit implantát, než budeme v tomto rozhovoru pokračovat?"

"Rovnou mi ukáž obrazovku a obličej."

"Jak si přejete."

Uvnitř přilby se objevila ženská tvář, bílá, jen s nepatrnými stopami mongolského typu, vlasy měla přistřižené nakrátko jako Voljovová. Odhadla, že Hegaziho bude zpovídat muž s tmavou pokožkou a knírkem a že bude silný chimerik, stejně jako Hegazi.

"Identifikujte se," řekla žena.

Voljovová se představila.

"Naposledy jste navštívila tuto soustavu... Podívám se." Obličej na chvíli pohlédl dolů. "Před pětaosmdesáti lety v roce 2461. Je to správně?"

Voljovová se navzdory zdravému rozumu naklonila blíž k obrazovce. "Pochopitelně je to správně. Jsi simulace úrovně gama, takže skončí to divadýlko a zrychli to. Mám zboží na prodej a za každou zbytečně strávenou sekundu zde musím také zaplatit parkovací poplatky u toho vašeho neužitečného psiho bobku, kterému říkáte planeta."

"Agresivita zaznamenána." Vypadalo to, jako by si žena udělala poznámku do kompadu, který nebylo vidět. "Pro vaši informaci, následkem deformace dat během tavomoru jsou záznamy Žlutozemě v mnoha oblastech neúplné. Zeptala jsem se, abych potvrdila neověřený záznam." Odmělčela se. "A mimochodem, jmenuji se Vavilovová. Sedím už osm hodin z desetihodinové směny u hrnku studeného kafe a poslední cigarety, v kanceláři je průvan a můj šéf si bude myslet, že tady spím, pokud denně nevrátím deset lidí. Teprve jsem u čísla pět. Protože mi zbývají už jenom dvě hodiny, abych naplnila stanovený limit, využiju každé příležitosti. Tak si laskavě důkladně rozmyslete, jestli chcete zase vybuchnout." Žena potáhla z cigarety a vyfoukla kouř směrem k Voljovové. "Můžeme pokračovat?"

"Omlouvám se. Myslela jsem..." Voljovová zmlkla. "Copak už nepoužíváte pro tuhle otročinu simulace?"

"Používali jsme je, jenže v tom byl háček." Vavilovová si utrápeně povzdechla. "Pustily sem kdejakého zmetka."

Ze středu karuselu odjeli prostorným výtahem jedním ze čtyř paprskovitých ramen kola. Jejich tělesná hmotnost neustále narůstala, dokud nedorazili na okraj, kde byla gravitace jako na Žlutozemí, jež v podstatě odpovídala pozemskému standardu, který Ultrové přijali za svůj.

Karusel Nová Brazílie oběhl Žlutozem jednou za čtyři hodiny po dráze uhýbající prstencům trosek Rživého pásu, které tam zbyly po tavomoru.

Kolo patřilo mezi nejobvyklejší tvar orbitálních komplexů. Mělo průměr deset kilometrů a šířku jedenáct set metrů, veškerá lidská aktivita se soustřeďovala na třiceti kilometrech kruhu. Bylo tam dost místa pro pár městeček a vesniček v miniaturních sadech upravených stylem bonsaj, dokonce i pro několik starostlivě ošetřovaných hájků; zasněžené vrcholky hor se modraly na bočních stěnách a vytvářely iluzi dalek. Půl kilometru vysoká klenba střechy nad vnějším obloukem kola byla průhledná a pod ní plynuly umělé mraky vytvarované počítačem. Kromě toho, že napodobovaly planetární počasí, měly především zakrýt nepříjemný výhled do kruhového světa. Voljovové připadala oblaka velice realistická, jenže na vlastní oči nikdy žádná neviděla, alespoň ne zespodu.

Z výťahu vystoupili na terasu nad hlavním sídlištěm karuselu, mezi příkrými stěnami údolí se tísnily budovy. Městečko se nazývalo Pomezí. Byla to ohyzdná směs architektonických stylů odrážejících vkus řady různých nájemců, které karusel během historie zažil. Dole na úrovni podlahy čekaly dvoukolové vozíky, nejbližší rikša hasil žízeň z plechovky banánového džusu zastrčené v držáku na řidítkách. Hegazi mu podal kousek papíru s adresou. Rikša na cedulku chvíli zíral černýma očima, než souhlasně zabručel. Brzy se už těžkopádně ploužili provozem, vozidla s pohonem elektrickým i šlapacím do sebe neukázněně narážela, chodci odvážně procházeli tím zdánlivě nahodilým proudem. Nejméně polovina lidí byli Ultrové, prozrazovala je bledost pokožky, vytáhlé postavy oblečené v černé kůži a přídavná zařízení na tělech, jež okázale vystavovali na odiv stejně jako množství třeptavých klenotů, divoká tetování a obchodní trofeje. Žádného extrémního chimerika však neviděla, Hegazi se klidně mohl postavit do čela půl tuctu místních expanzionistů. Většinou nosili vlasy v obvyklém účesu Ultrů, spletené do copánků, které označovaly počet cest absolvovaných v mrazáku, a mnozí měli rozstříhané šaty, aby předvedli své umělé části. Při pohledu na ně si Voljovová musela připomenout, že i ona patří k těmtož společenství.

Ultranauti nebyli samozřejmě jedinou skupinou lidstva expandující do vesmíru. Na ulici viděla poměrně dost Uzených flibustýrů, kteří rovněž pronikli do Galaxie, netvořili však posádky velkých mezihvězdných lodí, netvářili se jako staří veteráni, jako Ultrové, ani nenosili copánky. Odnoží Flibustýrů byli Ledaři, psychicky upravení pro naprostou samotu, k níž byli odsouzeni při práci v Kuiperově pásu, a svou samotu si zuřivě chránili. Skřeláci byli lidé modifikovaní pro život ve vodě, dýchali kapalným vzduchem a plavili se na lodích s krátkým doletem, a protože jim nedělalo problémy vysoké přetížení, tvořili velkou část policejních sil soustavy. Někteří Skřeláci už byli natolik neschopní normálního dýchání a pohybu, že se mimo službu museli zavírat do vodních nádrží obsluhovaných roboty.

A pak tam byli Spojení, potomci experimentální skupiny z Marsu, která si systematicky vylepšovala mozky, vyměňovala buňky za stroje, až se náhle stalo něco nečekaného a drastického. V určitém okamžiku pronikli do nového

stavu vědomí - říkali tomu Vrcholné prozření. Mělo to pochopitelně za následek sice krátkou, ale strašlivou válku. Spojené bylo snadné rozeznat, nedávno si pomocí bioinženýrství vytvořili veliké a krásné lebeční hřebeny protkané žilkami, aby se zbavili nadměrného tepla produkovaného činnými stroji uvnitř svých hlav. Tentokrát jich tady bylo méně, proto přitahovali víc pozornosti. Ostatní odnože lidstva, například Demarchové, si naprosto jasně uvědomovaly, že nikdo jiný nedovede sestrojit motory pohánějící světlohonce, proto nebylo divu, že zrovna Demarchové už hodně dávno uzavřeli se Spojenými pakt.

"Zastav před tím barem," řekl Hegazi. Rikša zamířil k chodníku, kde u skládacích stolků seděli seschlí starci a hráli karty a mahjong. Hegazi rikšovi zaplatil a pak vykročil za Voljovovou.

"U Přetvářeče a Zahaleného," četla Voljovová na holografickém vývěsním štítu nade dveřmi. Byl na něm nahý muž vynořující se z moře mezi vlnami a fantasmagorickými útvary. Na obloze nad ním visela černá koule. "Nepřipadá mi to moc lákavé."

"Právě tady se scházejí Ultrové. Raději si na to zvykni."

"No jo, asi máš pravdu. Když se nad tím zamyslím, tak bych se nejspíš v žádném baru Ultrů necítila jako doma."

"Ty by ses necítila doma nikde, kde není navigační systém a obrovská palebná síla, Iljo."

"To mi připadá jako rozumná definice příjemného prostředí."

Na ulici vyrazila mládež zmáčená potem a rozlitym pivem, alespoň Voljovová doufala, že to je pivo. Po vyhraném zápase držel jeden protězu vytrženou z ramene, druhý listoval svazkem poznámek, které uvnitř získal. Měli povinné copánky a tetování, takže si Voljovová připadala stará a současně jim trochu záviděla. Pochybovala, že si dělají starosti s něčím jiným, než kde dostanou pivo či kde budou v noci spát. Hegazi je zpražil pohledem. Musel jim nahánět strach, přestože sami byli chimerici, neboť bylo těžké odhadnout, které Hegaziho díly jsou ještě organické.

"Pojďme, Iljo." Triumvir se protáhl mezi výtržníky. "Úsměv na rty a hlavu vzhůru."

Uvnitř bylo temno a nakouřeno, což společně s pulzujícími rytmy burundi, kvílením, které mohlo být lidským zpěvem, a vůní lehkých halucinogenů způsobilo, že Voljovové trvalo několik minut, než si zvykla.

Hegazi ukázal na stůl v rohu, který byl jako zázrakem neobsazený, a tak ho bez valného nadšení následovala.

"Sedneš si nebo ne?"

"Nemám na vybranou. Musíme se aspoň tvářit, že se tolerujeme, jinak by lidé začali být podezřívaví."

Hegazi zavrtěl hlavou a usmál se. "Nevím co, ale něco se mi na tobě musí líbit, Iljo, jinak bych tě zabil už před lety."

Posadila se. "Hlavně tohle neříkej před Sadžakim. Nemá rád, když si triumvirové vyhrožují."

"Jestli jsi náhodou zapomněla, tak to nejsem já, kdo má s Jůdžim problémy. Co budeš pít?"

"Cokoli, co mi nepropálí žaludek."

Hegazi objednal, neboť k tomu měl vhodné implantáty, pak čekali, až jim obslužný systém pod stropem dopraví pití.

"Pořád tě trápí ten malér se Sudžikovou, že?"

"Nedělej si starosti." Voljovová zkřížila ruce na prsou. "Sudžikovou klidně zvládnou. Pokud něco zkusí, budu mít velké štěstí, jestli se mi podaří dotknout se jí prstem dřív, než to s ní Sadžaki skoncuje."

"Třeba ti ještě nějakou práci nechá." Servírovací vozík, který jezdil po kolejnici nad hlavami hostů, jim přivezl nápoje v plexisklových nádobkách s odtrhávacími víčky. "Předpokládáš snad, že by ji skutečně zabil?"

Voljovová se vrhla na své pití celá šťastná, že může spláchnout prach z jízdy rikšou. "Nevěřila bych Sadžakimu, ani kdyby šlo o zabítí kteréhokoli z nás dvou, jestli chceš vědět."

"Když jsi mu věřila. Co se změnilo?"

"Od té doby, co kapitán znovu onemocněl, je Sadžaki jiný." Nervózně se rozhlédla, neboť si byla velmi dobře vědoma, že Sadžaki může být klidně na doslech. "Než se to stalo, oba navštívili Přetvářeče. Věděls to?"

"Chceš snad říct, že Přetvářeči udělali něco se Sadžakiho myslí?"

Vzpomněla si na vývěsní štít s nahým mužem v oceánu Přetvářečů. "To přece dělají, Hegazi."

"Ano, ale každému dobrovolně. Naznačuješ, že se Sadžaki záměrně chtěl stát krutějším?"

"Nejen krutějším. Jednostranně zaměřeným. Tahle záležitost s kapitánem..." Zavrtěla hlavou. "Je to typické."

"Mluvila jsi s ním teď někdy?"

Pochopila, nač se ptá. "Ne, ale nemyslím, že našel to, co hledá, jinak bychom to už věděli."

"A co tvoje vlastní pátrání?"

"Já nehledám žádnou konkrétní osobu. Mám jediný požadavek, že musí být normálnější než Boris Nagornyj. To by nemělo být tak těžké." Přejela pohledem pijáky v baru. I když žádný nevypadal jako psychotik, nebyl tam ani jeden, který by působil vyrovnaně a klidně. "Alespoň doufám."

Hegazi si zapálil cigaretu a nabídl také Voljovové. Vděčně si vzala a bez přestávky pět minut kouřila, až nedopalek připomínal špetku štěpného materiálu obaleného zářící plazmou. V duchu si poznamenala, že si musí během téhle zastávky doplnit zásobu cigaret. "Teprve jsem začala hledat, potřebuju to zařídit nějak opatrně."

"Chceš říct," Hegazi se chápavě pousmál, "že nemáš v úmyslu zájemcům vyprávět, o jakou práci jde, než je naverbuješ."

Voljovová se usklíbla. "Samozřejmě že ne."

Safírově modrý raketoplán, kterým odletěl z rodového habitatu Sylvestu, neměl dalekou cestu, pouze krátký skok mezi dvěma orbitami. Přesto to bylo těžké zařídit. Calvin byl zásadně proti tomu, aby jeho syn udržoval kontakt s tvorem, který nyní přebýval v Institutu, jako kdyby se stav jeho mysli mohl nějakým tajuplným způsobem přenést na Sylvesta. Sylvestovi bylo dvacet jedna. Teď už si svou společnost vybíral sám. Calvin mohl otestovat nebo spálit jeho neurony na popel v tom bláznovství, které se chystal provést nejen sám sobě, ale i devěťasedmdesáti dobrovolníkům, nemohl však Sylvestovi diktovat, koho navštíví.

Viděl, jak se SIVZ vynořuje před ním, a uvědomil si, že není skutečný, pouze součástí jeho životopisu. Pascale mu dala pracovní kopii a požádala ho o připomínky. Prožíval to znovu, přestože byl stále zavřen ve vězení v Cuvieru, pohyboval se jako duch vlastní minulosti, pronásledoval své mladší já. Dlouho pohřbené vzpomínky se náhle vyvalily. Životopis měl ještě daleko k dokončení, ale již nyní bylo zřejmé, že bude možno zvolit různé přístupy a různé pohledy se zřetelem na vzájemné souvislosti. Bude velice složitý a natolik podrobný, že by člověk mohl klidně strávit víc než jeden život zkoumáním jediného úseku Sylvestovy minulosti.

SIVZ vypadal přesně tak, jak si ho pamatoval. Sylvestův institut pro výzkum Zahalených měl organizační centrum v konstrukci tvaru kola, která pocházela ještě z doby Amerikánců, přestože by se stěží našel krychlový nanometr, který by v následujících stoletích nebyl mnohokrát přestavěn. Ze středu kola vyřázely dvě šedé polokoule připomínající klobouky hub, proděravělé přístavišti a nejprostším obranným systémem, který etika Demarchů povolovala. Okraj kola tvořily hekticky narůstající moduly s ubytovnami, laboratořemi a kancelářemi, zakotvené v chitinovém polymeru a propojené změtí přístupových tunelů a zásobovacího potrubí ze žraločího kolagenu.

"Je to dobré."

"Opravdu si to myslíš?" zeptala se Pascale jakoby zdáli.

"Přesně tak se to odehrálo," řekl Sylveste. "Tak to vypadalo, když jsem ho navštívil."

"Díky... Tohle bylo snadné. Měla jsem podrobnou dokumentaci. Získala jsem plány SIVZ a v Cuvieru jsem našla lidi, kteří znali tvého otce, například Janequina. Těžší byla následující část, protože jsem se neměla čeho chytit a musela jsem stavět pouze na tom, co jsi sám vyprávěl po návratu."

"Jsem si jistý, žeš odvedla skvělou práci."

"No, však uvidíš - spíš dřív než později."

Raketoplán dosedl na přistávací plochu. Bezpečnostní servulové Institutu čekali za přechodovou komorou, aby ověřili Sylvestovu identitu.

"Calvin se naštve," prohlásil Gregori, správce Institutu. "Ale na to, abych tě poslal zpátky domů, je stejně pozdě."

Během posledního půl roku procházeli tímto rituálem dvakrát třikrát do měsíce. Gregori si pokaždé myl ruce před následky. Už nebylo zapotřebí, aby někdo Sylvesta vedl tunely na místo, kde toho tvora drželi.

"Nestarej se, Gregori. Kdyby ti otec dělal potíže, tak mu prostě řekni, že jsem ti poručil, abys mě tam zavedl."

Gregori pozvedl obočí, emocionálně naladěné optikomy kolem něj daly najevo pobavení. "Copak jsi mi to právě neporučil, Dane?"

"Poručil, ale velmi přátelsky."

"Naprosto zbytečně, chlapče. Všichni bychom byli o hodně šťastnější, kdybys poslouchal svého otce. V dobrém totalitním režimu vždycky víš, na čem jsi."

Trvalo dvacet minut, než prošli tunelem k okraji kola, pak procházeli vědeckými sektory, kde se týmy myslitelů - lidí i strojů - donekonečna potýkaly se záhadou Zahalených. Přestože SIVZ umístil monitorovací stanice kolem všech Záhalů, jež byly dosud objeveny, většina informací se shromažďovala a zpracovávala právě u Žlutozemě. Tady vznikaly složité teorie, které postupně nahloďovala skromná, ale nepřehlédnutelná fakta. Žádná teorie nevydržela déle než několik let.

Tvora, kterého Sylveste přiletěl navštívit, drželi ve střezené přístavbě na okraji, velkoryse rozlehlé, přestože nikdo netušil, zda je schopen takový dar ocenit. Ten tvor se jmenoval Philip Lascaille.

Teď už neměl mnoho návštěv. Zpočátku, krátce po návratu, jich bylo hodně. Zájem se však zmenšoval, když začalo být jasné, že Lascaille nedokáže nic říct, ať užitečného nebo ne. Ale Sylveste si velmi rychle uvědomil, že nezáměr o Lascaillea mu vlastně poskytuje výhodu, ačkoli jeho zřídka návštěvy jednou, nejvýš dvakrát za měsíc nestačily, aby se mezi nimi dvěma - mezi ním a tím tvorem, který se z Lascaillea stal - vytvořil jakýkoli vztah.

V Lascailleově oddělení se pod umělou oblohou zářící hlubokou modří zelenal park, mírný vánek pohupoval větrnými zvonky rozvěšenými v podloubí stromů. Krajina s dlážděnými chodníčky mezi nízkými pahorky, plná skalek, keřů pnoucích se po mřížích a jezírek se zlatými rybkami, byla natolik nepřehledná, že Sylvestovi vždy trvalo několik minut, než Philipa Lascaillea našel. Průzkumníkův stav se neměnil, býval polonahý, špinavý, prsty měl umazané duhovými odstíny pastelů a školní křídly. Sylveste pokaždé ucítil vzrušení, když uviděl čmáranice na kamenech chodníku, složité symetrické vzory nebo symboly, které vypadaly jako čínské znaky či sanskrt, jež obkreslil někdo bez znalosti jazyka.

Jindy Lascailleovy kresby připomínaly Booleovu algebru nebo jakési šifry.

Jakmile na kresby narazil, bylo jasné, že někde nedaleko pracuje Lascaille na dalších obrazech nebo pečlivě maže ty, které nakreslil před chvílí. Obličej míval nehybný naprostým soustředěním a každý sval v těle napjatý námahou, ticho rušilo pouze cinkání větrných zvonků, šumění vody a skřípění pastelů na kameni.

Sylveste často čekal celé hodiny, než Lascaille zaregistroval jeho přítomnost, což většinou dal najevo pouze tím, že k němu na chvíli vzlédl. Ale v té chvíli se vždycky stalo totéž. Strnulý obličej změkl a na krátký okamžik se na něm objevil úsměv, hrdý nebo pobavený - Sylveste nedokázal odhadnout, jaké pocity vyjadřuje.

A potom se Lascaille zase sklonil ke svým kresbám. Vůbec nic nenaznačovalo, že tohle je člověk, jediný člověk, jediná lidská bytost, která se kdy dotkla hranice Záhalu a vrátila se živá.

"V každém případě," řekla Voljovová, když uhasila žízeň, "nečekám, že to bude snadné, ale nepochybuju, že vhodného rekrua najdu. Už jsem dala inzerát a oznámila plánovaný cíl. Pokud jde o práci, uvedla jsem pouze, že potřebujeme někoho s implantáty."

"Ale nepřijmeš prvního, který se objeví, že ne?" zeptal se Hegazi.

"Pochopitelně ne. Aniž by to kandidáti věděli, prověřím si, zda mají vojenské zkušenosti. Nechci někoho, komu rupne v hlavě při prvních potížích, nebo někoho, kdo nebude schopen podřídit se disciplíně." Po problémech s Nagorným se

teprve teď začala uvolňovat. Na pódiu hrála dívka na zlatý tékonax nekonečně propletené rágy. Voljovová se nikdy o hudbu příliš nezajímala, v téhle však bylo něco svůdně matematického, co na chvíli zlomilo její předpojatost.

"Úspěchem jsem si jistá. Měli bychom si dělat starosti pouze se Sadžakim."

V té chvíli kývl Hegazi ke dveřím, v nichž se objevila postava, kolem níž proudilo z ulice světlo tak jasné, až Voljovová zamrkala. Muž měl černý plášť po kotníky a jakousi přilbu, takže se díky osvětlení zdálo, že má kolem hlavy svatozář. Šikmo před sebou držel oběma rukama dlouhou hladkou hůl.

Komusó vkročil do šera. To, co vypadalo jako hůl kendó, byla bambusová flétna šakuhači, tradiční hudební nástroj. Nacvičeným pohybem ji svižně zastrčil do pouzdra ukrytého pod záhyby pláště. Pomalu a důstojně sundal proutěný klobouk tengaj, ale ani pak se nedal jeho obličej rozeznat. Vlasy lesklé brilantinou měl stažené do ohonu tvaru kosy. Oči skrýval za elegantními brýlemi profesionálních zabíjáků, matové fazety, detekující infračervené záření, obrazy pestré iluminaci baru.

Hudba rázem ustala, dívka s tékonaxem jakoby kouzlem zmizela z pódia.

"Myslí si, že je to policejní šťára," zašeptal Hegazi, neboť kolem zavládlo ticho. "Zdejší policajti najímají tyhle chlapy v proutěných koších, když si nechťejí umazat ruce krví."

Komusó přehlédl místnost, až se jeho pohled zastavil na stole, kde seděl Hegazi s Voljovovou. Jeho hlava se pohybovala nezávisle na zbytku těla, jako to dělají sovy. Plášť se zavlnil, když k nim vykročil, vypadal, jako by spíš klouzal než šel. Hegazi nonšalantně vykopl zpod stolu stoličku a současně nevzrušeně potáhl z cigarety. "Rád tě vidím, Sadžaki."

Sadžaki odložil proutěný klobouk vedle nápojů a sundal si brýle. Usedl na prázdnou stoličku, pak se nenuceně otočil k ostatním v baru a gestem naznačil, že se přišel jenom napít, tak ať se věnují svým záležitostem, zatímco on se bude starat o své. Postupně se konverzace znovu rozproudila, přestože ho všichni dál po očku sledovali.

"Přál bych si, abychom si mohli připít na oslavu," řekl Sadžaki.

"A nemůžeme?" zeptal se Hegazi, který vypadal natolik skličene, jak jen to jeho tvář chimerika umožňovala.

"Ne." Sadžaki pohlédl na poloprázdné nádoby, zvedl pohár Voljovové a dopil, co v něm zůstalo. "Trochu jsem vyzvídal, jak jste jistě pochopili z mého přestrojení. Sylveste tady není. Není ani v této soustavě. Je pryč už nějakých padesát let."

"Padesát let?" Hegazi hvízdal.

"Stopa ti už hodně vychladla." Voljovová se snažila, aby to neznělo škodolibě. Tušila, že k této situaci může dojít.

Když Sadžaki vydal rozkaz navést světlohonec do soustavy Žlutozemě, rozhodl tak na základě těch nejlepších informací, jež v té době mohl získat. Jenže to bylo před desítkami let a rovněž i ty informace už byly desítky let staré.

"Nevychladla natolik, jak si myslíš," odpověděl Sadžaki. "Vím přesně, kam odletěl, a je velmi pravděpodobné, že tam zůstal doposud."

"Tak kam?" zeptala se Voljovová a sevřel se jí žaludek.

"Planeta se jmenuje Obroda." Sadžaki postavil pohár na stůl. "Je to odtud dost daleko. Obávám se, draží kolegové, že to bude naše další zastávka."

Znovu se ponořil do minulosti.

Tentokrát hlouběji, až do doby, kdy mu bylo dvanáct. Pascalina retrospektivní kompozice nesledovala chronologii. Sylveste byl zpočátku dezorientovaný, přestože on jediný v celém vesmíru by se ve vlastním životopise neměl ztratit. Zmatek však brzy zmizel, když si uvědomil, že Pascale má pravdu a její pohled je správný, jestliže s jeho minulostí zachází jako s mozaikou, jejíž kameny se dají libovolně přehazovat. Jako by to byl akrostich, který dává řadu dalších, stejně opodstatněných interpretací.

Psal se rok 2373, od objevu prvního Záhalu Bernsdottirem uběhlo teprve několik desetiletí. Všechny vědní obory nejrůznějších vládních i soukromých výzkumných společností se soustředily na toto tajemství. Sylvestův institut pro výzkum Zahalených sice patřil k desítkám podobných organizací, ale založila jej jedna z nejbohatších a nejmočnějších rodin v celé lidské oblasti. K průlomu však nedošlo následkem plánovaných kroků velkých organizací, ale náhodou, díky nadšení a šilenství jediného muže.

Jmenoval se Philip Lascaille.

Byl vědeckým pracovníkem SIVZ na jedné ze stálých stanic nedaleko útvaru, kterému se dnes říkalo Lascailleův záhal, v sektoru Tau Ceti. Lascaille patřil k týmu, který byl v neustálé pohotovosti, kdyby bylo zapotřebí k Záhalu vypravit vyslance lidstva, přestože to nikdo nepovažoval za pravděpodobné. Nicméně měli neustále připravené plavidlo, které je mělo dopravit zbývajících pět set milionů kilometrů k hranici, kdyby přišlo pozvání.

Lascaille se rozhodl, že nebude čekat.

Sám nastoupil do kontaktního plavidla SIVZ. Prostě je ukradl. Než si kdokoli stačil uvědomit, co se stalo, bylo příliš pozdě ho zastavit. Sice existovalo dálkově ovládané destrukční zařízení, ale jeho použití by mohlo být ze strany Záhalu vykládáno jako akt agrese, což se nikdo neodvážil riskovat. Rozhodli se ponechat to osudu. Nikdo vážně nečekal, že se Lascaille vrátí živý. A přestože se dostal zpátky, pochybovači měli pravdu, protože zdravý rozum se s ním nevrátil. Lascaille se přiblížil k Záhalu téměř na dosah, než ho nějaká síla odstrčila zase zpátky - možná pouze několik desítek tisíc kilometrů od hranice, ačkoli v té oblasti nebylo snadné rozlišit, kde končí vesmír a začíná Záhal. Nikdo však nepochyboval, že se dostal blíže než kterýkoli člověk nebo vůbec jakýkoli živý tvor.

Cena však byla strašlivá.

Na rozdíl od ostatních, kteří se toho odvážili před ním, nebylo jeho tělo na kaši nebo rozprášeno nepochopitelnými silami v okolí hranice. Ale něco neméně nenapravitelného se stalo s jeho mozkem. Z jeho osobnosti zbylo jen několik zlomků, které pouze umocňovaly představu o tom, co všechno bylo ztraceno. Mozek mu fungoval natolik, aby se

udržel naživu bez pomoci strojů, motorické funkce se zdály naprosto nepoškozené. Nezůstala však žádná inteligence, nebylo znát, zda vnímá okolí, zda vůbec chápe, co se udalo, ani jestli si uvědomuje běh času, nebylo znát, zda si vybavuje něco z minulosti před letem k Záhalu či z nově nabytých zkušeností. Dokázal se verbálně vyjadřovat, ale smysluplné slovo nebo útržek věty pronesl výjimečně, jinak nic nedávalo nejmenší smysl.

Dopravili Lascaillea, nebo spíš to, co z něho zbylo, zpět do soustavy Žlutozemě na habitat SIVZ, kde se lékaři usilovně snažili alespoň teoreticky formulovat, co se mu přihodilo. Později dospěli k závěru, ačkoli spíše zoufalému než logickému, že fraktálně restrukturalizovaný časoprostor kolem Záhalu poškodil hustotu informací jeho mozku. Když tím polem proletěl, jeho mysl začala na kvantové úrovni fungovat nahodile, i když ke zjevnému ovlivnění organických procesů nedošlo. Byl jako nepřesně přepsaný text, který pozbyl většinu smyslu a který pak ještě jednou přepsali. Přesto Lascaille nezůstal jedinou osobou, která takovou sebevražednou misi podstoupila. Vyrostl kolem něj kult a věřilo se, navzdory vnějším známkám demence, že při průletu kolem Záhalu dosáhl něčeho podobného nirváně. Jednou dvakrát za desetiletí se někdo u známých Záhalů pokusil Lascaillea napodobit, ale pokaždé to skončilo tragicky. Několik šťastnějších se vrátilo jenom s půlkou mysli, ostatní se buď nevrátili nikdy, nebo v plavidlech natolik rozdrčených, že jejich lidské pozůstatky připomínaly lososovou pastu.

Zatímco ten nesmyslný kult vzkvětal, na Lascaillea samotného lidé zapomněli. Možná pro ně byl skutečný člověk, slintající a blábolící imbecil, příliš nepohodlný.

Sylveste však nezapomněl. Co víc, začal být posedlý tím, že z něj vytáhne pravdu. Jeho rodinné kontakty mu zaručovaly, aby mohl vidět Lascaillea kdykoli chtěl, ovšem za předpokladu, že bude ignorovat Calvinův zákaz. A tak ho navštěvoval a trpělivě čekal, zatímco Lascaille kreslil na chodník, stále čekal na jediný prchavý náznak, neboť nepochyboval, že se mu ho jednou dostane.

Nakonec to bylo víc než jen náznak.

Nedokázal si vzpomenout, jak dlouho musel čekat toho dne, kdy se mu to konečně vyplatilo. Přestože se po celou dobu snažil sledovat Lascailleovy výtvary, bylo to stále těžší, jako by soustředěně hleděl na dlouhou řadu abstraktních obrazů. Koncentrace nevyhnutelně začala slábnout, ačkoli se ji pokoušel udržet celou svou vůlí.

Lascaille právě kreslil šestou sedmou křídovou mandalu se stejným zaujetím jako všechny nesmysly, které dosud vytvořil. Náhle se bez jakéhokoli varování otočil k Sylvestovi a řekl naprosto rozumně: "Klíčem jsou Přetvářeči, doktore." Sylveste samým překvapením oněměl. "Tak mi to bylo vysvětleno," pokračoval Lascaille, jako by se nic zvláštního nestalo, "když jsem byl v Odhaleném vesmíru." Sylvestovi se podařilo přikývnout a doufal, že to vypadalo přirozeně. Pochopil, o čem Philip Lascaille mluví. Podle předchozích rozborů nazýval "Odhaleným vesmírem" Záhal, neboť se mu tam dostalo jistých "odhalení", příliš nepochopitelných, aby je dokázal popsat.

A přesto se mu teď jazyk rozvázal. "Bývaly kdysi doby, kdy Zahalení létali mezi hvězdami," řekl Lascaille. "Tak jako my nyní, ale oni jsou prastarým druhem, a létali mezi hvězdami mnoho milionů let. Jsou úplně cizí." Odmčel se, zastrčil si modrou křídou mezi prsty na noze a vzal si červenou. Pak pokračoval dál na mandale. Ale rukou, která se mu nyní uvolnila, začal na vedlejší dlaždici kreslit nesymetrickou zrůdu s mnoha končetinami, chapadly a ostny na krunýři. Spíš než vesmíran létající mezi hvězdami vypadala, jako by se vyplazila z bahna starohorního oceánu.

"To je Zahalený?" zeptal se Sylveste a nedočkavě se zachvěl. "Vy jste se s ním setkal?"

"Ne, nikdy jsem doopravdy do Záhalu nevstoupil," řekl Lascaille. "Ale komunikovali se mnou. Odhalili se mé mysli, sdělili mi hodně ze své historie a podstaty."

Sylveste odtrhl pohled od toho děsivého náčrtku. "Jak s tím souvisí Přetvářeči?"

"Přetvářeči jsou tady už hodně dlouho a jsou na mnoha světech. Všechny mezihvězdné civilizace v této části Galaxie na ně dříve či později natrefí."

Lascaille poklepal na svou kresbu. "Také Zahalení se s nimi setkali, jenže mnohem dřív než my. Chápete to, doktore?"

"Ano..." Alespoň si myslel, že chápe. "Ale nevím, kam tím míříte."

Lascaille se usmál. "Přetvářeči si zapamatují každého, kdo je navštíví. Zapamatují si ho dokonale, až do poslední buňky, do posledního synaptického spoje. Jsou obrovitý biologický archivační systém."

Sylveste věděl, že je známo jen málo důležitých informací o Přetvářečích, o jejich funkci či původu. Ale hned od počátku bylo jasné, že jsou schopni uchovávat lidské osobnosti ve své mořské matici, takže každý, kdo jednou vstoupil do oceánu Přetvářečů a jeho mysl tam byla rozpuštěna a znovu vytvořena, tím dosáhl jakési nesmrtnosti. Model mohl být později znovu realizován, dočasně vtištěn do mysli jiného člověka. Tento biologický proces nebyl zcela přesný, uchované vzorce byly kontaminovány miliony jiných otisků, které se navzájem mírně ovlivňovaly. Již první výzkumy Přetvářečů ukázaly, že v oceánu jsou uloženy vzorce cizích myslí - náznaky cizosti prostupovaly myšlenky plavců, ale vždy pouze mlhavě.

"Přetvářeči si pamatují Zahalené," řekl Sylveste. "Ale jak nám to pomůže?"

"Víc než si myslíte. Zahalení možná vypadají naprosto cize, ale základní struktura jejich mozků není tak úplně nepodobná naší. Nevšímejte si tělesné stavby. Stačí, jestliže si uvědomíte, že to byli společenští tvorové obdaření řečí a stejným způsobem vnímání. Do určitého stupně můžete myslet jako Zahalený, aniž byste přestal být člověkem."

Znovu se zahleděl na Sylvesta. "Přetvářeči můžou vtisknout neurální transformaci Zahaleného do lidského neokortexu."

Sylvesta zamrazilo. Mohl dosáhnout kontaktu s vesmíranem ne tím, že se s ním setká, ale jednoduše tím, že se jím stane. Pokud to opravdu Lascaille takhle myslel. "Čeho tím dosáhnu?"

"Aby vás Záhal nezabil."

"Nerozumím."

"Pochopte, že Záhal je ochranná struktura. Uvnitř nejsou... jen Zahalení, ale technologie tak zhoubné, že nemůžou dovolit, aby padly do špatných rukou. Miliony let pročešávali Zahalení Galaxii a hledali nebezpečné stroje zanechané

vymřelými civilizacemi. Nedokážu ty vynálezy ani popsat. Možná kdysi sloužily dobrému účelu, ale dají se rovněž zneužít jako nepředstavitelně hrůzné zbraně. Tyhle stroje mohly být ve vesmíru rozmístěny pouze vyspělými rasami, jež manipulovaly s časoprostorem nebo uměly vyvinout nadsvětelnou rychlost... Nemluvte o řadě dalších věcí, které vaše mysl není schopna obsáhnout, což myslím doslovně."

Sylvesta napadlo, zda tohle byl pravý účel. "Takže co vlastně Záhalý jsou? Jakési truhlice s poklady, od nichž dostanou klíč pouze nejvyspělejší druhy?"

"Jsou víc než to. Dokážou se bránit proti vetřelcům. Hranice Záhalu je téměř živý tvor. Reaguje na strukturu myšlenek toho, kdo se k ní přibližuje. Pokud ta struktura nepřipomíná Zahalené, zničí ji... Lokálně změni časoprostor, vyvolají děsivou deformaci. To zakřivení vytvoří tak silnou gravitaci, že vás roztrhá na kusy, doktore. Ale pokud Záhal rozpozná správnou mysl, propustí ji, sám ji vede blíž a chrání ji v kapse plochého prostoru."

Sylvestovi došlo, jak převratné důsledky Lascailleovo odhalení nabízí. Stačí myslet jako Zahalený, aby proklouzl obranou... do třípřívěhu nitra pokladnice. Ale co když lidé nejsou dost vyspělí, alespoň podle měřítek Záhalu, aby ty poklady získali? Co když jsou dost chytří jenom na to, aby se vloupali dovnitř, ale nedospěli k tomu, aby si směli vzít, co najdou? Podle Lascaillea si Zahalení přisvojili roli galaktických ochránců, když utajili tyto nebezpečné techniky... Ale žádal je o to někdo?

Pak ho napadla další otázka: "Proč vám tohle prozradili, jestliže všechno, co je uvnitř Záhalů, musí být ochráněno za každou cenu?"

"Nevím, jestli to bylo záměrné. Bariéra kolem Záhalu, který nyní nese mé jméno, mě nedovedla identifikovat jako cizího, i když jen přechodně. Možná byla poškozená nebo ji stav mé mysli zmátl... Jakmile jsem začal pronikat k Záhalu, protékaly mezi námi informace. Tak jsem se dozvěděl jednak to, co Záhal obsahuje, a jednak to, jak se dá obejít jejich obrana. Chápejte, tenhle úskok nedokážou provést stroje." Tato poznámka jako by s tím ostatním vůbec nesouvisela, na chvíli mezi nimi zůstala viset, než Lascaille pokračoval: "Ale Záhal musel zjistit, že jsem cizí. Odmítl mě, vyhodil mě zpátky do vesmíru."

"Proč vás prostě nezabil?"

"Nejspíš si nebyl úplně jistý." Odmítl se. "Vycítil jsem v Odhaleném vesmíru pochybnosti. Kolem mě probíhala ohromná hádka, rychlejší než myšlenka. Nakonec nejspíš zvítězila obyčejná opatrnost."

Sylveste se konečně odhodlal položit otázku, k níž se chystal od chvíle, co Lascaille otevřel ústa. "Proč jste tak dlouho čekal, než jste mi tohle všechno řekl?"

"Omlouvám se za své mlčení. Ale napřed jsem musel strávit vědění, které mi Zahalení umístili do mozku. Všechno bylo v jejich výrazech, nikoli v našich." Zaváhal, jeho pozornost jako by náhle zaujala křídová šmouha, která kazila matematickou přesnost mandaly. Olízl si prst a vymazal ji. "To bylo ještě docela snadné. Pak jsem si ale musel vzpomenout, jak komunikují lidé." Lascaille se podíval na Sylvesta, jeho divoké oči se téměř ztrácely v houštině nečesaných vlasů. "Ale vy jste ke mně laskavý, ne jako ti ostatní. Máte se mnou trpělivost. Napadlo mě, že by vám to mohlo pomoci."

Sylveste vycítil, že tohle okno do jasného vědomí by se mohlo brzy zavřít. "Jak přesvědčím Přetvářeče, aby do mě vtiskli vzorec Zahalených?"

"To je snadné." Lascaille ukázal na kresbu křídou. "Zapamatujte si tuhle postavu a myslete na ni, až tam budete plavat."

"To je všechno?"

"Bude to stačit. Představa této postavy ve vaší mysli dá ten správný pokyn Přetvářečům. Ale raději jim vezměte nějaký dar. Něco tak velkého neudělají zadarmo."

"Dar?" Sylveste netušil, jaký dar by mohl nabídnout bytostem, které připomínají plovoucí ostrovy mořských řas a chaluh.

"Něco vymyslíte. Ať už to bude cokoli, musí to obsahovat dost informací. Jinak je to bude nudit. Nudit byste je neměli."

Sylveste chtěl položit ještě další otázky, Lascailleova pozornost se však obrátila ke kresbám. "Víc neřeknu," hlesl. Ukázalo se, že to byla pravda. Lascaille již nikdy nepromluvil. Ani se Sylvestem, ani s nikým jiným. O měsíc později ho našli mrtvého, utopil se v jezírku se zlatými rybami.

"Je tady někdo?" zeptala se Kuriová.

Věděla jen to, že je vzhůru a že se neprobudila z nějakého lehkého zdřímnutí, ale z mnohem hlubšího a chladnějšího spánku. Musela spát v mrazáku - jednou už se podobně probudila u Žlutozemě, a na něco takového určitě nezapomene. Měla naprosto stejné tělesné i duševní pocity. Kryogenickou jednotku však nikde neviděla. Ležela oblečená na pohovce, ale to nic neznamenalo, někdo ji mohl přenést dřív, než přišla k vědomí. Ale kdo? A kde je? Připadala si, jako by jí v paměti vybuchl granát a roztetal ji na kusy. Okolí jí bylo jen mlhavě povědomé.

V hale stála spousta ošklivých soch. Možná kolem nich prošla před několika hodinami, nebo pocházely z hlubin jejího dětství jako ztělesnění infantilního strachu. Zkřivené, zubaté a roztavené tvary vrhaly démonické stíny. Ještě nebyla zcela při smyslech, ale vytušila, že jde o jednotlivé díly, které buď do sebe zapadají, nebo kdysi tvořily celek, který byl rozerván.

Zaslechla kroky.

Otočila hlavu k přicházející postavě. Krk měla ztuhlý jako ze dřeva. Léta zkušeností jí napověděla, že ani zbytek těla na tom nebude po hlubokém spánku o nic lépe.

Muž přistoupil k pohovce. V měsíčním světle nedokázala rozeznat jeho rysy, ale připadal jí známý, přestože si nic bližšího nedokázala vybavit. Nejspíš ho znala před lety.

"To jsem já, Manukjan," prohlásil klidně. "Mademoiselle si myslela, že bys ráda viděla známou tvář, až se probudíš." Ta jména jí něco říkala. "Co se stalo?"
"To je prosté. Mademoiselle ti udělala nabídku, kterou jsi nemohla odmítnout."
"Jak dlouho jsem spala?"
"Dvaadvacet let." Manukjan jí podal ruku. "Teď bychom měli jít za Mademoiselle."

Sylveste procítl. Hleděl na černou plochu, která překrývala polovinu oblohy - ta čern byla tak hluboká, že vypadala jako popření samotné existence. Doposud si toho nevšiml, nyní se mu však zdálo, že obyčejná tma mezi hvězdami je prozářená mlčným světlem ve srovnání s jezerem prázdnoty, Lascailleovým záhalem. Nebyly v něm žádné hvězdy, žádný zdroj světla, nevycházely z něj žádné fotony měřitelného elektromagnetického záření, žádná neutrina, žádné částice, ať exotické či jiné, žádné gravitační vlny ani elektrostatická nebo magnetická pole. Dokonce ani nejtišší šepot Hawkingovy radiace, která podle několika existujících teorií o fungování Záhalu měla od hranice unikat, a míra entropie by reflektovala povrchovou teplotu.

O Záhalu se vědělo s jistotou pouze to, že dokonale zamezuje všem formám záření, aby jím prošlo. A samozřejmě ještě jedno - že rozdrť jakýkoli objekt, který se odváží příliš blízko k jeho hranici.

Oživení po spánku v mrazáku provázela dezorientace, ale Sylveste byl dost mladý na to, aby ji překonal. Fyzicky mu bylo teprve třiatřicet, navzdory skutečnosti, že od jeho narození minulo víc jak šedesát let.

"Jsem... v pořádku?" zeptal se namáhavě lékaře, zatímco jeho pozornost poutala nicota za oknem stanice - jako kdyby hleděl na negativ sněhové koule.

"Jste téměř v pořádku." Lékař sledoval údaje o nervovém stavu, které se před ním odvíjely ve vzduchu, a poťukával si perem do dolního rtu. "Ale Valdez odpadl. To znamená, že Lefevrová poskočila na první místo. Myslíte, že to s ní vydržíte?"

"Není už trochu pozdě na takové pochybnosti?"

"To byl jen vtip, Dane. Teď mi řekněte, kolik si toho pamatujete? Amnézii po oživení jsem ještě nestihl proskenovat." Vypadalo to jako hloupá otázka, ale jakmile začal prozkoumávat paměť, zjistil, že je liknavá jako pořadač dokumentů mizerného administrativního systému.

"Pamatujete si Třišť?" zeptal se lékař starostlivě. "Je životně důležité, abyste si vzpomněl na Třišť -"

Pamatoval si ji, to ano, ale na okamžik ji nedokázal spojit s žádnými dalšími vzpomínkami. Potom se mu to vybavilo.

Poslední, co si pamatoval zcela přesně, byla Žlutozem. Opustil ji dvanáct let po Osmdesáti, dvanáct let po Calvinově fyzické smrti, dvanáct let po tom, co mluvil s Philipem Lascaillem a co se utopil, jako by splnil svůj úkol.

Expedice byla malá, ale dobře vybavená. Posádku světlohonce tvořili chimerici, samí Ultrové, kteří se zřídka stýkali s ostatními. Na palubě bylo dvacet vědců, většinou ze SIVZ, a čtyři kandidáti pro kontakt. Pouze dva z těch čtyř nakonec poletí k Záhalu.

Cílem byl Lascailleův záhal, nikoli však první zastávka. Sylveste dbal na to, co mu Lascaille poradil. Nejprve museli navštívit Přetvářeče na jejich planetě, deset světelných let od Záhalu, neboť byli nezbytní pro úspěch výpravy.

Sylveste neměl žádnou konkrétní představu o tom, co ho čeká. Přestože se Lascailleova rada zdála nerozvázná, věřil jí, přece by neporušil mlčení pro nic za nic.

Přetvářeči byli předmětem výzkumu již více než století. Žili na množství světů, na nichž převládal celoplanetární oceán. Přetvářeči byli biochemickým vědomím, složeným z bilionů spolupracujících organismů, které tvořily trsy velké jako ostrovy. Všechny planety Přetvářečů byly tektonicky aktivní, takže vznikla teorie, že získávají energii z hydrotermálních výronů z fumarol na mořském dně. Teplo měnili na bioelektrinu a rozváděli ji pomocí úponků z organických supravodičů, které sahaly celé kilometry dolů, do temnot. Záměry Přetvářečů - za předpokladu, že nějaké měli - zůstávaly naprosto neznámé. Bylo zřejmé, že jsou schopni ovládat biosféru světů, na nichž se usadili, přičemž jednali jako jediná inteligentní kolonie zooplanktonu, nikdo však nevěděl, jestli to není jen druhotný projev nějaké skryté, vyšší funkce. Bylo však známo - ovšem rovněž ne zcela pochopeno - že Přetvářeči mají schopnost ukládat a předávat informace jakoby prostřednictvím jediné celoplanetární neurální sítě. Informace byly ukládány na mnoha úrovních, od největších struktur, plovoucích na povrchu, až po volně plynoucí vlákna RNA. Nedalo se říct, kde končí Přetvářeči a začíná oceán, stejně jako nebylo poznat, zda na každé planetě je mnoho Přetvářečů či pouze jediný, pokrývající celý svět, neboť ostrovy spojovaly organické mosty. Byly to studnice informací velikosti planety, obrovité informační houby. Téměř cokoli, co se dostalo do oceánu Přetvářečů, pronikly mikroskopické úponky, částečně to rozpustily, až odhalily strukturální a chemické vlastnosti, a pak informace předaly do biochemického úložiště, kterým byl sám oceán. Jak Lascaille naznačil, Přetvářeči uměli tato schémata nejen rozšifrovat, ale také vtisknout. Nejspíš znali mentalitu všemožných druhů, které se s nimi dostaly do kontaktu, tedy i Zahalených.

Výzkumné týmy studovaly Přetvářeče již mnoho desítek let. Lidští plavci v oceánu prostoupeném Přetvářeči byli schopni navázat s tímto organismem jakýsi vztah, když mikroúponky dočasně vstoupily do lidského neokortexu a vytvořily tak quazisynaptické spojení mezi myslí plavce a oceánem. Říkali, že to je jako komunikovat s myslící chaluhou. Trénovaní plavci vypovídali, že měli pocit vědomí rozšířeného do celého oceánu, jejich vzpomínky byly rozsáhlé, živé a pradávné. Vnímali touhu po vědění, přestože neexistoval důkaz, že oceán má vědomí sebe sama, spíš to vypadalo, jako by byl zrcadlem odrážejícím lidské vědomí, což byl základní solipsismus. Plavci docházeli k zásadním matematickým objevům, jako by oceán zvýšil jejich schopnosti, které mnohdy přetrvávaly i delší dobu poté, co opustili matici oceánu a vrátili se na souš nebo na orbitu. Mohla se v jejich mozcích odehrát nějaká fyzická změna?

Tak vznikla teorie o transformaci vědomí Přetvářeči. Plavci se zdokonalovali, až dokázali zvolit určité formy přeměny.

Neurologové rozmístění na planetách Přetvářečů se pokoušeli zaznamenat tyto změny způsobené vesměřany, ale pouze s částečným úspěchem. Transformace byly neuvěřitelně jemné, spíš připomínaly ladění houslí než jejich rozebrání a

opětné sestavení. Zřídka byly trvalé, po dnech či týdnech, výjimečně po letech, přetvoření vyprchalo. Takové byly výsledky výzkumů, když Sylvestova expedice dorazila na Tříšť, planetu Přetvářečů. Nyní si pochoptitelně na všechno vzpomněl, na oceán, vlny, řetěz sopek a neustálý silný zápach chaluh, který organismus vydával. Díky tomu pachu se mu vybavilo všechno ostatní. Čtyři potenciální vyslanci k Záhalu si hluboce vtiskli do paměti Lascaillovu kresbu křídou. Po měsících tréninku se zkušenými plavci vstoupili do oceánu s představou tvora, kterého Lascaille vyobrazil.

Přetvářeči do nich pronikli, částečně rozložili jejich neurální spojení, pak je přestavěli podle vlastních zakotvených vzorů.

Když se čtveřice vynořila, zpočátku se zdálo, že Lascaille byl přece jen blázen. Neprojevily se u nich žádné změny chování, ani náhle neznali odpovědi na velká kosmická tajemství. Nikdo z nich nepotvrdil, že by se cítil nějak odlišně, ani nebyli o nic moudřejší, pokud šlo o identitu a původ Zahalených. Ale citlivé neurotesty se dostaly hlouběji. Prostorové a poznávací schopnosti čtveřice byly změněny, ačkoli způsobem, který bylo zřehla nemožné konkretizovat. Postupně začali prožívat duševní stavy, které byly současně cizí i důvěrně známé. Očividně se něco změnilo, ačkoli nebylo jisté, že tyto stavy mají něco společného se Zahalenými.

Přesto museli jednat rychle.

Jakmile byly hotovy první testy, všichni čtyři vyslanci ulehli do mrazáku. Chlad měl zabránit, aby se přeměna Přetvářečů rozpadla, ačkoli naprosto nevyhnutelně začne mizet, jakmile budou probuzeni, navzdory složité kombinaci experimentálních neurostabilizátorů. Spali během letu k Lascaillovu záhalu, potom během týdnů v jeho sousedství, zatímco se výzkumná stanice přibližovala na bezpečnou vzdálenost tří astronomických jednotek, jak bylo ověřeno. Ani pak nebyli vyslanci probuzeni, až do předvečera odletu k hranici.

"Já... pamatuju si," řekl Sylveste. "Pamatuju si Tříšť."

Lékař si ještě chvíli ťukal perem do rtu, sledoval informace analyzačních přístrojů, než přikývl a schválil ho pro misi.

"Stará Kaldera se poněkud změnila," poznamenal Manukjan.

Kuriová hleděla na město a nepoznávala je. Moskytiéra byla pryč, Kaldera se opět otevřela povětrnostním vlivům, namísto ochranných kupolí se teď do atmosféry Žlutozemě zvedaly nekryté budovy. Havraní hrad Mademoiselle už nepatřil k nejvyšším domům. Jako hřbetní ploutve žraloků nebo listy ostřice se do rozpálené hnědé oblohy zařezávala přízračná stupňovitá monstra, děrovaná nesčetnými okénky a okrášlená gigantickými symboly Booleovy algebry Spojených. Budovy se zvedaly ze zbytků Mulče a natáčely se jako lodní plachty na štíhlých stěžních, aby vítr dorážel na čelní hrany. Ze staré architektury zůstalo jen pár zdeformovaných staveb a nepatrný zbytek Nebes. Původní město, které připomínalo pokroucený les, ustoupilo zářícím mečovitým věžím.

"Podařilo se jim cosi vypěstovat v kaldeře," řekl Manukjan, "vlastně přímo tam dole v jícnu. Říkají tomu Lilie." V jeho hlase se ozval znechucený tón. "Lidé, kteří to viděli, tvrdí, že to vypadá jako obrovitý kus dýchajících vnitřností, jako Boží žaludek přilepený ke stěnám jícnu. Když Lilíí projdou jedovaté plyny, které tryskají z hlubin, tak se dají skoro dýchat."

"Tohle všechno za dvaadvacet let?"

"Ano," ozval se hlas.

Kuriová zachytila pohyb na lesklých černých okenicích. Otočila se právě včas, aby viděla, jak palankýn tiše dosedá. Ihned si vzpomněla nejen na Mademoiselle, ale také na všechno ostatní. Případalo jí, jako by od jejich posledního setkání neuběhla víc než minuta.

"Děkuji ti, Carlosi, žeš ji sem přivedl."

"To je zatím všechno?"

"Myslím, že ano." Hlas rezonoval ozvěnou. "Čas je nesmírně důležitý. Dokonce i po všech těch letech. Našla jsem posádku, která potřebuje někoho, jako je Kuriová, ale zdrží se jen krátce, než opustí soustavu. Musím ji vyškolit, seznámit s tím nejdůležitějším pro její roli a přivést ji k nim, než tuto příležitost ztratíme."

"Co když řeknu ne?" zeptala se Kuriová.

"Ale neřeknete. Víte přece, co pro vás můžu udělat. Pamatujete si to, nebo ne?"

"To se nedá tak snadno zapomenout." Velmi jasně si vzpomínala, co jí Mademoiselle ukázala. Ve druhé kryogenní jednotce ležel Fazil, její manžel. Navzdory tomu, co jí bylo řečeno, nebyli od sebe nikdy odděleni. Oba sem přiletěli ze Skyova vítězství, administrativní chyba neměla tak kruté následky, jak se domnívala. Přesto byla podvedena. Bylo jasné, že v tom má Mademoiselle od začátku prsty. Kuriová získala práci ve Stínohře trochu příliš snadno, ze zpětného pohledu to sloužilo pouze k tomu, aby předvedla své schopnosti pro nastávající úkol. A zajistit si její poslušnost bylo naprosto jednoduché. Mademoiselle měla Fazila. Kdyby Kuriová odmítla udělat, co po ní chce, nikdy by svého manžela už nespátřila.

"Věděla jsem, že budete rozumná," pravila Mademoiselle. "To, co od vás žádám, není přece nijak těžké, Kuriová."

"Co je zač ta posádka, kterou jste našla?"

"Jsou to jenom obchodníci," řekl Manukjan konejšivě. "Kdysi jsem jím taky byl. Právě tak se mi podařilo zachránit..."

"Dost, Carlosi."

"Omlouvám se." Otočil se k palankýnu. "Jen se jí snažím vysvětlit, že se nemá čeho bát."

Ať už náhodou nebo úmyslně připomínalo kontaktní plavidlo SIVZ symbol pro nekonečno - dva moduly ve tvaru kapky, napěchované zařízením pro podporu života, detektory a komunikačními přístroji, spojené línem s tryskami a přídatnou řadou detektorů. Do každé kapky se vešli dva lidé; v případě, že by během mise došlo k neurálnímu selhání, mohly být moduly odhozeny.

Kontaktní plavidlo zvyšovalo rychlost a padalo k Záhalu, stanice se mezitím vracela do bezpečí k čekajícímu světlohonci. Pascalino vyprávění ukazovalo, jak se plavidlo zmenšuje, až zůstala pouze žhavá zář jeho trysek a blikající červená a zelená světla, stále nezřetelnější, až se okolní černota kolem něj uzavřela jako roztékající se inkoust. Nikdo přesně nevěděl, co se stalo potom. Informace o událostech během přibližování Lefevrové a Sylvesta k Záhalu byly ztraceny, včetně dat přenášných na stanici a světlohonec. Nejenže nebylo jisté, jak dlouho to trvalo, ale dokonce i přesný sled událostí byl sporný. Vědělo se pouze to, co si pamatoval Sylveste - a protože Sylveste podle vlastního doznání procházel v blízkosti Záhalu obdobím pozměněného vědomí, nebo byl úplně v bezvědomí, nemohly být jeho vzpomínky brány jako nezvratná pravda.

Bylo známo pouze toto:

Sylveste a Lefevrová se k Záhalu přiblížili víc než kdokoli před nimi, dokonce blíž než Lascaille. Pokud měl Lascaille pravdu, jejich přetvoření oklamalo ochranu Záhalu, přinutilo ji obalit kontaktní plavidlo bublinou hladkého časoprostoru, kdežto zbytek bariéry běsnil strašnými gravitačními vlnami. Dokonce ani teď nikdo nepředstíral, že chápe, jaké neznámé síly dokázaly časoprostor zabalit do tak šíleně ostrých geometrií, jestliže by na miliardkrát jednodušší zakřivení bylo zapotřebí víc gravitační energie, než kolik je uskláděno v klidové hmotě Galaxie. Nikdy nepochopil, jak mohlo lidské vědomí prosakovat do časoprostoru kolem Záhalu, aby mohli Zahalení nejen identifikovat, ale i mysl pokoušející se proniknout dovnitř, ale navíc přebudovat její myšlenky a vzpomínky. Mezi samotnou myšlenkou a základními procesy časoprostoru evidentně existuje skryté spojení. Jedno ovlivňuje druhé. Sylveste našel odkazy na sto let mrtvou teorii, která navrhovala logický vztah mezi kvantovými procesy vědomí a kvantově-gravitační mechanikou, jež sjednocoval časoprostor pomocí něčeho, čemu se říkalo Weylův tenzor křivosti... Doposud však nebylo vědomí o nic lépe pochopeno, teorie ustrnula na spekulativní úrovni. Ale třeba byla slabá vazba mezi vědomím a časoprostorem v okolí Záhalu podstatně zesílena. Sylveste a Lefevrová našli cestu gravitační bouří díky svým přetvořeným myslím, jež tišily nesmírné síly běsnící pouze několik metrů od plavidla, jako zaklínači hadů procházeli jámou plnou brejlovců a melodií svých myšlenek kolem sebe vytvářeli bezpečnou oblast. Jakmile by však hudba umlkla nebo by se v ní ozvaly disharmonické tóny, hadi by se z hypnotické letargie probudili. Nikdy nebude úplně jasné, jak blízko se Sylveste a Lefevrová k Záhalu dostali, než zazněly falešné tóny, které gravitační kobry podráždily. Sylveste tvrdil, že se nedostali za hranici Záhalu, neboť pořad viděl víc než půlku oblohy plnou hvězd. Přesto i to málo informací zachráněných z průzkumné lodě naznačovalo, že kontaktní modul byl uvnitř fraktální pěny obklopující Záhal, za mlhavou hranicí toho, čemu Lascaille říkal Odhalený vesmír.

Lefevrová poznala, kdy to začalo. Vyděšená, ale ledově klidná to řekla Sylvestovi. Její transformace se rozpadala, až zbyly pouze lidské myšlenky. Toho se celou dobu báli a modlili se, aby se to nestalo.

Rychle informovali výzkumnou stanici, která provedla psychotesty, aby to prověřila. Pravda byla děsivě jasná.

Transformace Lefevrové se hroutila. Za několik minut už bude její mysl chybět složka Zahaleného, nebude schopná uklidnit hady, mezi nimiž kráčí. Zapomínala správnou melodii.

Přestože doufali, že se to nestane, přijali bezpečnostní opatření. Lefevrová přešla do protější poloviny modulu a odstřelila nálož, oddělila svou část od Sylvestovy. V té době už byla její přeměna téměř pryč. Pomocí audiovizuálního spojení informovala Sylvesta, že cítí, jak gravitační síly narůstají, drtí ji a krouží jejím tělem naprosto nepředvídatelným způsobem.

Pomocné rakety se pokusily dostat její modul ze zdeformovaného prostoru, jenže Záhal byl příliš velký a plavidlo příliš malé. Během několika minut zmuchlal plášť modulu jako papír, Lefevrová však byla ještě naživu, zkroucená ve fetální poloze, mozek obalený ubývající kapsou klidného prostoru. Sylveste s ní ztratil kontakt, když se modul rozpadl na kusy. Vzduch se okamžitě rozptýlil, ale dekomprese nebyla natolik rychlá, aby nezaslechl její křik.

Lefevrová zahynula. Sylveste to věděl. Jeho transformace však dosud držela hady na uzdě. Statečně pokračoval v pronikání hranicí Záhalu, nejosamělejší člověk za celou lidskou historii.

Po nějaké době se probudil do ticha modulu. Byl dezorientovaný, snažil se navázat kontakt s výzkumnou stanicí, která měla čekat na jeho návrat. Odpověď nepřišla. Stanice i světlohonec byly bez života, téměř zničené. Jakási gravitační křeč proletěla kolem nich a rozervala je, vykuchala je tak důkladně jako plavidlo Lefevrové. Zabíla posádku, záložní tým i všechny Ultranauty. Přežil pouze on.

Ale proč? Jen aby zemřel mnohem pomaleji?

Sylveste řídil modul zpátky k tomu, co zůstalo ze stanice a světlohonce. V té chvíli měl myšlenky hodně daleko od Zahalených, soustředěné pouze na přežití.

Pracoval sám, žil v těsném modulu a celé týdny se snažil zjistit, jak nastartovat zmražené samoopravovací systémy světlohonce. Při křeči Záhalu se vypařily nebo byly rozdrceny tisíce tun hmoty lodě, teď však musela dopravit domů pouze jediného člověka. Jakmile uvedl do chodu regenerující procesy, byl konečně schopen spát, přesto se neodvažoval doufat, že bude mít doopravdy úspěch. Ve snech si začal postupně uvědomovat významnou, ochromující pravdu. Poté, co byla Carine Lefevrová zabita, a před tím, než znovu nabyl vědomí, se něco stalo. Něco mu sáhlo do mysli a mluvilo s ním. Ale ten vzkaz, který mu byl sdělen, byl tak neuvěřitelně cizí, že ho nedokázal vyjádřit lidskými výrazy. Pronikl do Odhaleného vesmíru.

5

Karusel Nová Brazílie, Žlutozem, soustava Epsilon Eridani, 2546

"Stojím před barem," oznámila Voljovová do náramku a zalitovala, že navrhla novému kandidátovi, aby se sešli U Přetvářeče a Zahaleného, přestože tím místem pohrdala stejně jako jeho klientelou, avšak když schůzku domlouvala, nic jiného jí nenapadlo.

"Rekrut je už tam?" ozval se Sadžaki.

"Ne, leda by přišla o hodně dřív. Pokud dorazí včas a naše setkání dopadne uspokojivě, můžeme za hodinu odletět."

"Budu připraven."

Vypjala prsa, vešla dovnitř a okamžitě si v duchu návštěvníky otipovala. Vzduch byl stále plný nasládlé narkotické vůně. Dokonce i dívka, která hrála na tékonax, dělala tytéž nervózní pohyby. Znepokojivě tekuté zvuky vycházely z dívčina mozku, zesilovány nástrojem a modulovány dotekem jejich prstů na složitém, duhově zbarveném hmatníku. Voljovová však měla pocit, že se tóny jeden po druhém namáhavě lopotí do schodů, aby se všechny najednou zřítily do atonálních, nervy drásajících pasáží, které zněly, jako když lev škrábe drápy plát rezavého železa. Slyšela, že je zapotřebí speciálních sluchových implantátů, aby hudba vyluzovaná tékonaxem dávala smysl.

Usedla na stoličku u baru a objednala si vodku. V kapse měla připravenou injekční stříkačku, aby rychle vystřízlivěla, bude-li to potřebovat. Smířila se s tím, že se čekání na rekruta může protáhnout. Obvykle by kvůli tomu byla netrpělivá, ale k vlastnímu překvapení a navzdory okolí se cítila uvolněná a pozorná. Možná byl vzduch říznutý psychotropními chemikáliemi, ale tak dobře si nepřípadala už celé měsíce, ačkoli posádku čekal let na Obrodu. Přesto bylo příjemné sedět zase mezi lidmi, i když se jednalo o takové prapodivné exempláře, jaké navštěvovaly tento bar. Celé minuty pozorovala jejich mimiku při rozhovorech, které neslyšela, ale sama pro sebe si představovala cestovní historky, které si sdělují. Nějaká dívka si potáhla z vodní dýmky a vyfoukla protáhlý obláček kouře, než se rozchechtala, sotva se její partner dostal k pointě přihlouplého vtipu. Holohlavý muž s drakem vytetovaným na lebce se chvástal, jak proletěl atmosférou plynného obra s autopilotem vyřazeným z provozu, zatímco jeho mozek, přeměněný Přetvařeči, řešil rovnice atmosférického proudění, jako by od narození nedělal nic jiného. Další skupinka Ultranautů hrála karty, v modrém osvětlení nad stolem vypadala jako přízrační duchové. Jeden hráč musel zaplatit prohru copánkem. Přátelé ho drželi, zatímco si vítěz odřezával výhru kapesním nožkem.

Jak Kuriová vlastně vypadá?

Voljovová vytáhla z kapsy bundy kartu, nenápadně ji skryla v dlani a naposledy se na ni podívala. Stálo na ní jméno Anna Kuriová a několik řádků stručných životopisných údajů. Na té ženě nebylo nic zvláštního, čím by se odlišovala od lidí v kterémkoli jiném běžném baru, ale právě tady bude mít její obyčejnost opačný účinek. Podle fotografie se sem bude hodit ještě méně než Voljovová, pokud je to vůbec možné.

Ne že by si Voljovová stěžovala. Kuriová vypadala jako pozoruhodně vhodný kandidát na uprázdněné místo.

Voljovová se už nabourala do zbytku sítě, který v soustavě po moru dosud fungoval, a vytáhla si seznam osob vhodných pro její potřeby. Tak se dozvěděla rovněž o Kuriové, bývalém vojáku ze Skyova vítězství. Jenže nemohla Kuriovou najít, takže to vzdala a soustředila se na ostatní kandidáty. Žádný nebyl to, co hledala, ale přesto pátrala dál, s každým nevyhovujícím kandidátem stále malomyslnější a malomyslnější. Sadžaki několikrát navrhl, aby prostě někoho unesli, jako kdyby naverbovat rekruta pod falešnou záminkou bylo menším zločinem. Ale únos by byl příliš náhodný, nezaručoval, že získá někoho, s nímž by mohla pracovat.

Pak se jim zničehonic ohlásila Kuriová sama. Doslechla se, že Voljovová hledá někoho, kdo by doplnil její posádku, a ona chtěla opustit Žlutozem. Nezmínila se o své vojenské minulosti, ale Voljovová to už věděla. Kuriová byla nepochybně jen opatrná. Zvláštní bylo, že se jim ohlásila až poté, co Sadžaki v souladu se standardními obchodními praktikami ohlásil změnu cíle.

"Velitel Voljovová? Jste to vy, že?"

Kuriová byla malá, šlachovitá a nenápadně oblečená, nehlásila se k žádné módní vlně Ultrů. Černé vlasy měla jen o dva centimetry delší než Voljovová, dost krátké na to, aby bylo vidět, že nemá lebku prošípovanou neodborně instalovanými konektory nebo neurálními rozhraními. Nevyplývala z toho sice žádná záruka, že ji nemá napěchovanou bzučícími miniaturními stroji, ale kdyby ano, aspoň se tím nechlubila. Její tvář byla neutrální směsí genotypů, které převažovaly na jejím domově, Skyově vítězství - měla pravidelné rysy, aniž by byla nějak výrazně krásná. Ústa měla malá, rovná a nevýrazná, ale jejich nezajímavost vyvažovaly oči. Byly tmavé, vlastně černé, zářily však odzbrojujícím vnitřním jasnem. Voljovová se na okamžik lekla, že Kuriová prohlédla předivo jejich laciných lží.

"Jo, to jsem já," řekla Voljovová. "A ty musíš být Anna Kuriová." Mluvila tiše, aby ji slyšela pouze Kuriová, protože si nepřála vzbudit pozornost případných dalších zájemců, kteří by se pokoušeli dostat na loď. "Předpokládám, že ses spojila s naším obchodním zástupcem a zvažuješ možnost, že se připojíš k posádce."

"Právě jsem dorazila na karusel. Napadlo mě, že zkusím nejprve vás, než se poohlédnu jinde, kde berou."

Voljovová upila vodky. "Podivná taktika, jestli to tak můžu říct."

"Proč? Na ostatních lodích mají tolik zájemců, že se pohovor dělá se simulací." Napila se vody. "Raději jednám s lidmi. Prostě jsem spíš chtěla nějakou netradiční posádku."

"Ta naše je hodně netradiční, to mi věř," řekla Voljovová.

"Ale jste obchodníci, nebo ne?"

Voljovová horlivě přikývla. "Transakce se Žlutozemí už máme skoro dokončené. Musím přiznat, že nebyly příliš výnosné. Ekonomika tady stagnuje. Pravděpodobně sem zaskočíme zase za století či dvě, abychom zjistili, jestli se to tady trochu sebralo, ale mně osobně by vůbec nevadilo, kdybych tuhle díru už nikdy neviděla."

"Takže jestli se chci zapsat na vaši loď, musím se rozmyslet hodně brzy."

"Samozřejmě se nejprve musíme rozhodnout my, jestli tě vezmeme."

Kuriová se na ni pozorně zadívala. "Máte jiné zájemce?"

"Nejsem oprávněna o tom mluvit."

"Umím si představit, že nějací budou. Spousta lidí se určitě chce dostat na Skyovo vítězství, i když se musí stát členem posádky, aby si odpracovali cestu."

Skyovo vítězství? Voljovová se snažila nehnout ani brvou, ale užasla nad jejich štěstím. Kuriová se přihlásila pouze

proto, že je přesvědčená, že letí na Vítězství, nikoli na Obrodu. Nějak jí zkrátka unikla ohlášená změna cíle.

"Jsou horší planety," řekla Voljovová.

"Tak to bych se ráda dostala na čelo seznamu." Plexisklový nosič se zastavil mezi nimi a houpal se na koleji, obtížen nákladem nápojů a narkotik. "Jaké zaměstnání přesně nabízíte?"

"Bude mnohem jednodušší, když ti všechno vysvětlím na palubě. Nezapomněla sis příruční zavazadlo, že ne?"

"Pochopitelně ne. Stojím o to místo." Voljovová se usmála. "To velmi ráda slyším."

Cuvier, Obroda, soustava Delta Pavonis, 2563

Calvin Sylveste se zjevil ve svém přepychovém feudálním křesle na protější straně vězeňské cely. "Rád bych ti světil něco zajímavého." Poškrábal se ve vousech. "Ačkoli si myslím, že se ti to nebude líbit."

"Zkrat' to. Za chvíli přijde Pascale."

Calvinův setrvale pobavený výraz se ještě prohloubil. "Vlastně mluvím právě o Pascale. Ty ji máš docela rád, vid'?"

"To není tvá starost." Sylveste si povzdychl. Věděl, že z toho budou potíže. Biografie se blížila k závěru, do většiny obsahu byl již zasvěcen. Ačkoli popisovala minulost přesně a události se daly prožít myriádami způsobů, stala se tím, co měl Girardieu od začátku v úmyslu: rafinovaně sestavenou zbrani dokonale účinné propagandy. Nenápadný filtr biografie stavěl Sylvesta do nepříznivého světla, líčil ho jako egocentrického člověka s vysokou inteligencí, avšak zcela bez srdce, jako cílevědomého tyрана, který pouze zneužíval lidi ve svém okolí. Pascale to udělala nepochybně chytře, protože takovému závěru se nedalo vyhnout. Kdyby Sylveste sám neznal všechna fakta, přijal by životopis naprosto nekriticky. Měl totiž punc pravdivosti.

S tím by se snad ještě dokázal smířit, ale mnohem hůř se vyrovnával se skutečností, jak velká část tohoto nepříjemného portrétu byla vytvořena na základě svědectví lidí, kteří ho znali. Nejvíce ho bolelo, že k tomu významnou mírou přispěl právě Calvin. Sylveste jen neochotně umožnil Pascale přístup k simulaci úrovně beta. Udělal to pod nátlakem, postupem času se mu však dostalo jakési náhrady.

"Chci, aby byl obelisk vykopán a přemístěn," řekl tehdy Sylveste. "Girardieu mi slíbil přístup k údajům z terénu, budu-li spolupracovat na nepříznivém obrazu mého charakteru. Svůj díl dohody jsem velmi štedře dodržel. Co udělá na oplátku vláda?"

"Nebude to snadné..." začala Pascale. "Ne, ale ani to nijak zvlášť nevyčerpá prostředky Vodonošů." "Promluví s nimi," řekla bez valného přesvědčení. "Za předpokladu, že mi nejprve umožníš kontakt s Calvinem, kdykoli budu chtít." Už v té chvíli věděl, že je to hodně mizerná dohoda. Zdálo se mu však, že to za to stojí, pokud uvidí celý masivní blok obelisku, a ne jen ten kousek obsidiánu, který odkryli těsně před převratem.

Nils Girardieu dodržel slovo. Trvalo čtyři měsíce, než skupina našla opuštěné vykopávky a obelisk vyprostila.

Neudělali to nijak jemně, ale Sylveste ani nic jiného nečekal. Stačilo, že objekt vykopali v jednom kuse.

Nyní si mohl vyvolat hologram přímo v této místnosti, kdykoli chtěl, kteroukoli část povrchu si mohl zvětšit a blíže prozkoumat. Text ho stále lákal, přestože ho luštil ztěžka. Pořád ho zneklidňovalo, jak je mapa sluneční soustavy přesná. Pod ní, příliš nízkou, než aby ji viděl poprvé, byla další mapa v mnohem větším měřítku, takže zahrnovala nejen celou soustavu včetně kometárního oblaku. Delta Pavonis byla ve skutečnosti dvojhvězda, obě hvězdy od sebe dělilo deset světelných hodin. Amaranti polohu druhé hvězdy velmi jasně označili. Na okamžik Sylvesta napadlo, že tu druhou hvězdu nikdy v noci neviděl, byla by sice mdlá, ale mnohem jasnější než všechny ostatní hvězdy na obloze, dokud si nevzpomněl, že už nesvítí. Jednalo se o neutronovou hvězdu, mrtvé slunce, které kdysi zářilo ostře modře. Byla tak temná, že ji zaregistrovaly až první mezihvězdné sondy. U zobrazení neutronové hvězdy stálo několik znaků, které mu nic neříkaly.

Neměl sebemenší představu, na co vlastně narazil.

A co bylo horší, ještě níž nalezl na obelisku další mapy jiných slunečních soustav, ačkoli to nemohl dokázat. Jak mohli Amaranti získat údaje o ostatních planetách, o neutronové hvězdě, o jiných soustavách, když neměli možnosti létat vesmírem, jaké mají lidé?

Rozhodující bude patrně stáří nálezu. Podle okolních vrstev lze předpokládat, že je to devět set devadesát tisíc let, čímž by se umístění do země posunulo do doby tisíc let po Události, ale aby potvrdil svou teorii, potřeboval mnohem přesnější určení. Při poslední návštěvě požádal Pascale, aby provedli TE měření obelisku, a doufal, že mu přinese výsledky.

"Byla mi užitečná," řekl teď Calvinovi, který odpověděl jen výsměšným pohledem. "Nečekám, že to pochopíš."

"Nečekáš správně. Přesto ti můžu prozradit, co jsem zjistil."

Nemělo smysl to odkládat. "Tak co?"

"Její příjmení nezní Duboisová." Calvin se usmál a protahoval chvíli napětí. "Jmenuje se Girardieuová. Je to Nilsova dcera. A ty, milý hochu, jsi škaredě naletěl."

Vyšly z baru U Přetvářeče a Zahaleného do upoceně náhražky noci na karuselu. Zdivočelí vřešťaní pláštíkovi seskakovali ze stromů lemujících ulici a chystali se krást jim z kapes. Odněkud za zatačkou duněly bubny burundi. Klikaté neonové blesky na mracích zavěšených pod stropem připomínaly hady. Kuriová slyšela, že tady někdy prší, ale byla ráda, že je této meteorologické hříčky ušetřena.

"Uprostřed karuselu mám zaparkovaný člun. Stačí nasednout do výtahu, který nás provede přičlív, a vyřídí odbavovací prohlídku."

Kabina výtahu rachotila, páchla močí a bylo v ní chladno. Na lavici seděl jediný cestující, zadumaný komusó v prilbě, šakuhači opřenou mezi koleny. Kuriová usoudila, že jeho přítomnost odradila ostatní lidi, kteří si raději počkali na další

kabinu páternosteru nekonečně obíhajícího mezi středem a okrajem.

Vedle komusí stála Mademoiselle, ruce založené za zády, oblečená v ostře modrém rouchu až na zem, vlasy stažené do střízlivého drdolu. "Jste příliš napjatá," řekla Kuriová. "Voljovová bude mít podezření, že něco skrýváte."

"Zmizte."

Voljovová na ni pohlédla. "Říkalas něco?"

"Že je tu zima."

Zdalo se, že Voljovové trvá nějak dlouho, než její prohlášení stráví. "Jo, myslím, že je," zabručela konečně.

"Nemusíte mluvit nahlas," poznamenala Mademoiselle. "Nemusíte ani pohnout rty. Pouze si představte, že mi odpovídáte. Implantát impulzy vašeho řečového centra zaznamená. Zkuste to."

"Zmizte," řekla jí v duchu Kuriová. "Vypadněte z mé hlavy. Tohle není ve smlouvě."

"Drahé děvče," pravila Mademoiselle, "v prvé řadě neexistuje žádná smlouva, spíš - jak bych to označila? Dohoda mezi dámami." Hleděla přímo na Kuriovou, jako by čekala odpověď. Kuriová na ni jen nenávistně zírala. "Tak dobře," podvolila se Mademoiselle, "ale slibuji, že se zanedlouho vrátím."

Jak náhle se objevila, tak i zmizela.

"Už se nemůžu dočkat," šeptla Kuriová.

"Prosím?" zeptala se Voljovová.

"Už se nemůžu dočkat, až vypadnu z tohoto zatraceného výťahu."

Zanedlouho se dostaly do středu karuselu, vyřídily úřední formality a nastoupily do člunu pro lety mimo atmosféru, koule se čtyřmi raketovými motory rozmístěnými vespod do kříže. Nesl název Melancholie odloučení. Taková ironická jména Ultrové s oblibou svým plavidlům dávali. Zebrovaný vnitřek vypadal jako břicho vykuchané velryby. Voljovová pobídla Kuriovou, aby prošla dopředu řadou přepážek s průlezy podobnými jícnu, až se dostaly do pilotní kabiny. Bylo tam několik nízkých sedadel a ovládací pult s rozvinutou přehlídkou letové hatmatilky v síti drobných svítících optikomů. Voljovová přitiskla prst na jeden vizuální údaj, ze šterbiny na boku pultu se vysunulo malé zařízení podobné podnosu. Byla to staromódní klávesnice. Voljovová párkrát ťukla do kláves, a letové údaje se začaly proměňovat. Kuriovou zamrazilo, když si uvědomila, že tahle Ultranautka nemá žádné implantáty a že její ruce jsou v této chvíli jediným zprostředkovatelem komunikace s člunem.

"Zapni si pásy," poradila jí Voljovová. "Kolem Žlutozemě poletují hromady smetí, možná budu muset manévrovat."

Kuriová poslechla. Přes veškeré nepohodlí, které následovalo, to byly první chvíle uvolnění za celé dny. Od jejího oživení se stalo mnohé, vše v hektickém spěchu. Po celou dobu, co v Kaldeě spala, Mademoiselle čekala na loď, která by měla namířeno k Deltě Pavonis, a vzhledem k tomu, že Obroda byla naprosto nedůležitá v proměnlivé síti mezihvězdného obchodu, bylo to dlouhé čekání. V tom byl problém se světlohonci. Ti, kdo je vlastnili, je měli v majetku již celá staletí. Žádný jednotlivec, ať byl jakkoli mocný, je nemohl získat. Spojení už nevyráběli motory a majitelé své lodě v žádném případě nemínili prodat.

Mademoiselle nečekala se založenýma rukama, ale ani Voljovová ne. Mademoiselle Kuriové prozradila, že Voljovová vypustila do sítě Žlutozemě vyhledávací program, kterému říkala "slídící pes". Obyčejný člověk ani běžná počítačová kontrola nemohli spletné čenichání slídíce odhalit, jenže Mademoiselle zjevně nebyla jedno ani druhé. Jako vodoměrka, která tenkým nohama postřehne pohyb vodní hladiny, Mademoiselle slídícího psa vycítila.

Potom udělala něco chytrého.

Zapískala, a když k ní slídící přiběhl, nonšalantně mu zlomila vaz. Ale nejprve ho stáhla z kůže, vykuchala ho a prozkoumala jeho vnitřnosti, aby zjistila, co hledal. Pes měl získat pravděpodobně tajné informace o jednotlivcích, kteří prošli tvrdým výcvikem, což byl požadavek, jaký by se dal čekat od skupiny Ultrů, která chtěla obsadit volné místo v posádce. Ale bylo tam ještě něco natolik zvláštního, že to popíchlo Mademoisellinu zvědavost.

Proč hledají někoho s vojenskými zkušenostmi?

Nejspíš šlo o autoritářské společenství - obchodníci, kteří působí o jednu úroveň výš nad běžným obchodním manévrováním, nemilosrdní profesionálové používající nejrůznější uskoky, aby získali potřebné údaje, a kteří nebyli proti tomu odcestovat do zapadlé kolonie jako Obroda, pokud v tom viděli příležitost na pořádný zisk, jehož se jim dostane třeba až za několik století. Bylo pravděpodobné, že jejich organizace má vojenskou strukturu spíš než kvazianarchii, která převládala na většině obchodních plavidel. Proto hledali zájemce s vojenskými zkušenostmi, aby zapadl do jejich posádky.

Tak to nejspíš bylo.

Doposud jde všechno hladce, pomyslela si Kuriová, až na ten podivný detail, že ji Voljovová neopravila, když se tvářila, že nezná pravý cíl letu. Kuriová pochopitelně celou dobu věděla, že mají namířeno na Obrodu, ale kdyby Ultrové tušili, že právě tam se potřebuje ve skutečnosti dostat, musela by použít některý z krycích příběhů, aby vysvětlila, proč chce navštívit tak odlehlou kolonii. Jenže Voljovová ji neopravila, takže si zjevně přála, aby si Kuriová i nadále myslela, že letí na Skyovo vítězství.

To bylo opravdu divné, ačkoli pochopitelné vzhledem k tomu, že už zoufale potřebovali naverbovat kohokoli, kdo se přihlásí. Příliš to nesvědčilo o jejich poctivosti, ale na druhé straně to Kuriové ušetřilo vysvětlování. Usoudila, že si s tím nemusí dělat starosti. Všechno by bylo skvělé, nebýt toho, co jí Mademoiselle umístila do hlavy, zatímco spala. Implantát byl miniaturní, nemohl vzbudit podezření, byl navržen tak, aby připomínal standardní spoj pro optikomy. Kdyby začali být příliš zvědaví a tu zatracenou věc vyjmuli, všechny kompromitující části by se okamžitě vymazaly a přeprogramovaly. Ale o to nešlo. Výhrady Kuriové vůči implantátu nespočívaly v tom, že to bylo riskantní či zbytečné, ale protože poslední osobou, kterou chtěla mít dennodenně v hlavě, byla právě Mademoiselle. Byla to pochopitelně jen beta-simulace, napodobovala její osobnost, promítala její podobu do zorného pole Kuriové a dráždila její sluchové centrum, aby slyšela, co zjevení říká. Nikdo jiný nebude o Mademoiselle vědět a Kuriová s ní bude moci nepozorovaně

komunikovat.

"Nazvěte to potřebou vědět," prohlásil přízrak. "Jsem si jista, že to jako bývalý voják chápete."

"Chápu," řekla Kuriová mrzutě. "A taky to smrdí, ale nejspíš mi tu zatracenou věc nevytáhnete z hlavy jen proto, že se mi nelíbí."

Mademoiselle se usmála. "V tomto okamžiku by bylo velice riskantní podělit se s vámi o větší množství vědomostí, vedlo by to jenom k neuváženostem v přítomnosti Ultrů."

"Počkejte," řekla Kuriová. "Už přece vím, že chcete, abych zabila Sylvesta. Co dalšího je ve hře?"

Mademoiselle zopakovala svůj úsměv jako špatný herec, který má obzvlášť malý rejstřík postav. Většina beta-simulací měla škálu výrazů tváře tak malou, že opakování bylo nezbytné. "Obávám se, že neznáte ještě ani zlomek celé historie. Dokonce ani střípek."

Jakmile Pascale dorazila, Sylveste podrobně studoval její obličej a srovnával jej se vzpomínkami na Nilse Girardieaua. Jako obvykle narazil na omezené možnosti svých očí. Viděl špatně křivky, takže jemné linky lidské tváře tvořily řadu schůdků. Avšak to, co mu Calvin prozradil, mohla být pravda. Pascale sice měla černé rovné vlasy, zatímco Girardieau byl kudrnatý zrzek. Ale stavba kostí měla příliš mnoho společných znaků na to, aby šlo o náhodu. Kdyby ho Calvin neupozornil, Sylveste by to sám nikdy neuhodl... Ale teď, když to věděl, se tím hodně vysvětlovalo.

"Proč jsi mi lhala?" zeptal se.

Vypadala upřímně překvapena. "O čem?"

"O všem. Tvým otcem počínaje."

"Mým otcem?" Zmlkla. "Aha. Takže už to víš."

Přikývl stiskl rty. Potom řekl: "Tohle je jedno z rizik, která jsi podstoupila, když jsi začala spolupracovat s Calvinem. Je velmi chytrý."

"Musel navázat spojení s mým kompadem a získat přístup k soukromým souborům. Ten podvodník."

"Teď aspoň víš, jak se cítím. Proč jsi mi lhala, Pascale?"

"Zpočátku proto, že jsem neměla na vybranou. Chtěla jsem tě blíž poznat. A tvou důvěru jsem mohla získat pouze pod jiným jménem. Naštěstí jen málo lidí ví, že vůbec existuji, a ještě mň, jak vypadám." Odmlčela se. "Vyšlo to, ne? Věřil jsi mi. A já neudělala nic, čím bych tvou důvěru zradila."

"Opravdu? Nikdy jsi neřekla Nilsovi nic, co by mu pomohlo?"

Vypadala dotčeně. "Před převratem jsi dostal varování, nevzpomínáš si? Jestli byl někdo zrazen, tak jediné můj otec."

Snažil se najít něco, čím by ji usvědčil, přestože si nebyl jistý, zda po tom touží. Nejspíš mluvila pravdu. "A co životopis?"

"To byl otcův nápad."

"Nástroj, jak mě zdiskreditovat?"

"Není tam nic, co by nebyla pravda. Ledaže bys věděl něco jiného." Odmlčela se. "Vlastně už je téměř připraven k vydání. Calvin byl velmi užitečný. Vznikla první významná umělecká práce, vytvořená na Obrodě. Uvědomuješ si to? Samozřejmě od časů Amarantů."

"Jistěže je to umělecké dílo. Chceš je vydat pod pravým jménem?"

"To jsem měla od začátku v úmyslu. Pochopitelně jsem doufala, že to do té doby nezjistíš."

"S tím si nedělej starosti. Na našem pracovním vztahu se nic nemění, věř mi. Koneckonců jsem vždycky věděl, že skutečným autorem je Nils."

"Tak je to pro tebe snazší, že? Odepsat mě jako něco bezvýznamného?"

"Máš ty údaje z měření, které jsi mi slíbila?"

"Ano." Podala mu kartu. "Své sliby dodržuji, doktore. Obávám se však, že ta trocha úcty, kterou jsem k tobě cítila, je nyní vážně ohrožena."

Sylveste pohlédl na přehled rolující po kartě, když ji protahoval mezi palcem a ukazovákem. Část jeho mysli se nedokázala odtrhnout od čísel, přestože mluvil k Pascale. "Když mi tvůj otec o biografii říkal, prohlásil, že žena, která ji má vytvořit, potřebuje být zbavena iluzí."

Vstala. "Myslím, že bychom to měli nechat na jindy."

"Ne, počkej." Sylveste ji chytil za ruku. "Promiň. Potřebuji si o tom s někým promluvit."

Ucukla, pak se pomalu uvolnila. Stále se však tvářila ostražitě. "O čem?"

"Samozřejmě o tomhle." Poťukal prstem na kartu. "Je to velmi zajímavé."

Melancholie odloučení se blížila k parkovišti kolem Lagrangeova bodu mezi Žlutozemí a měsícem Markovo oko. V doku parkovala asi desítka světlohonců, tolik lodí Kuriová za celý život neviděla. Uprostřed trůní hlavní karusel, k okraji byla připoutána menší plavidla pro lety uvnitř soustavy jako sající podsvinčata. Několik světlohonců vězelo v konstrukcích podobných lešení, kde dostávaly ledový štít nebo se tam opravovaly motory (byly zde rovněž lodě Spojených, hladké a černé, jakoby vytesané ze samotného vesmíru), ale zbytek mezihvězdných korábů kroužil nízkou rychlostí kolem libračního bodu, v němž se vyrovnávaly gravitační síly planety a jejího měsíce. Kuriová usoudila, že musí existovat celý souhrn složitých pravidel, podle nichž lodě parkují, která určují, kdo komu musí uhnout, aby se zabránilo srážkám, jež počítače předpovídaly na několik dní dopředu. Náklady na palivo spotřebované při manévru, aby se loď dostala mimo kolizní kurz, byly zanedbatelné ve srovnání se zisky při běžné obchodní zastávce, ale žádná posádka nechtěla ztratit tvář. U Skyova vítězství nikdy neparkovalo tolik lodí najednou, ale přesto se posádky do krve přely o parkovací prioritu a obchodní práva. Obyčejní lidé se obvykle mylně domnívali, že Ultrové jsou jednotné společenství, ve skutečnosti však byli stejně roztržštěni a sami vůči sobě podezřívaví jako každá jiná lidská skupina. Člun se blížil k Nostalгии nekonečna. Byla dokonale aerodynamická jako všechny světlohonce. Vesmír připomínal

vakuu pouze za pomalých rychlostí. Při rychlosti blízké rychlosti světla, již se lodě většinou pohybovaly, to bylo jako řídit se vyjící chumelenicí. Proto vypadaly jako dýky, kuželovitý trup se zužoval do ostré přídě, jež prorážela mezihvězdné prostředí, zád se dvěma motory Spojených na nosnících, ohnutých dozadu, připomínala ozdobnou rukojeť. Světlohonce pokrývaly ledové štíty natolik průzračně čisté, že vypadaly jako z diamantu. Když člun prolétal kolem lodi Voljovové, Kuriové došlo, jak je Nostalgie obrovská. Připadalo jí, že letí nad městem, nikoli nad jiným plavidlem. Pak se v trupu otevřela irisová vrata a odhalila osvětlený hangár. Voljovová zručně navedla člun dovnitř krátkými zážehy trysek a usadila jej na kotviště. Kuriová uslyšela zadunění, když je zachytily zajišťovací zámky.

Voljovová se odkrtovala jako první. "Jdeme na palubu?" zeptala se beze vší zdvořilosti, kterou Kuriová očekávala. Odstřkovaly se člunem a pak ven do prostorného hangáru. Byly stále ve stavu beztlíže, ale na konci dlouhé chodby Kuriová viděla složité zařízení, kde se spojovaly rotační a stacionární sekce lodě.

Žaludek měla jako na vodě, ale rozhodně nemínila dopustit, aby si toho Voljovová všimla.

"Než půjdeme dál," řekla Ultranautka, "musíš se s někým seznámit."

Pohlédla nad ramenem Kuriové zpátky ke člunu, jímž sem přiletěly. Kuriová uslyšela šoupání, jak někdo ručkoval podél zábradlí průchodu. Což mohlo znamenat pouze jediné - ve člunu byl další cestující.

Něco nebylo v pořádku.

Voljovová se nechovala, jako by chtěla na svého rekruta udělat dojem, ale jako by jí bylo úplně jedno, co si Kuriová myslí, jako by to nemělo vůbec žádný význam.

Kuriová se ohlédla a spatřila komusó, který s nimi jel ve výtahu. Tvář skrýval pod hlubokým proutěným kloboukem, jaké všichni komusó nosili. V podpaží měl zastrčenu šakuhači.

Kuriová chtěla něco říct, ale Voljovová ji předešla: "Vítej na palubě Nostalgie nekonečna, Anno Kuriová. Právě ses stala naším novým střelcem." Potom kývla na komusó. "Udělej mi jednu laskavost, triumvire."

"Máš na mysli něco konkrétního?"

"Slož ji, než jednoho z nás zabije."

Poslední věc, kterou Kuriová viděla, byla zlatavá šmouha bambusové flétny.

Sylveste měl dojem, že ucítil Pascalin parfém dřív, než ji zahlédl v davu před věžeňskou budovou. Bezděčně k ní vykročil, ale dva urostlí strážníci, kteří ho eskortovali, mu v tom rychle zabránili. Hvízdání a hlasité nadávky vycházely ze zástupu odděleného kordonem, ale Sylveste si jich nevšímal.

Pascale ho diplomaticky políbila, napůl skryla spojení jejich rtů rukou v krajkové rukavičce.

"Než se zeptáš, nevím o tom nic víc než ty," řekla, v povykování davu ji stěží slyšel.

"Je za tím Nils?"

"Kdo jiný? Pouze on má moc pustit tě z vězení na déle než den."

"Škoda že není stejně tak ochotný nepustit mě zase dovnitř."

"Mohl by - kdyby nemusel uklidňovat vlastní lidi i opozici. Už je načase, abys ho přestal považovat za nejhoršího nepřítele." Nastoupili do odhlučňového vozu upraveného z menšího terénního výzkumného vozidla, čtyři balonové pneumatiky byly nafouknuté na doraz, černý hrb na střeše ukrýval komunikační zařízení. Vozidlo bylo natřeno purpurovou barvou Vodonošů, vpředu trčela trojúhelníková vlaječka se znakem v podobě Hokusaiovy mořské Vlny. "Kdyby nebylo mého otce," pokračovala Pascale, "zemřel bys už během převratu. Chránil tě před největšími nepřáteli."

"To z něj nedělá o nic schopnějšího revolucionáře."

"A co to vypovídá o vládě, kterou se mu podařilo svrhnout?"

Sylveste pokrčil rameny. "Máš pravdu."

Strážný vyšplhal na přední sedadlo za přepážkou z neprůstřelného skla, pak už vyjeli, razili si cestu zástupem k okraji města. Minuli arboretum, potom sjeli do podzemního tunelu, který procházel pod městskou hranicí. Doprovázela je dvě vládní vozidla, rovněž upravená z terénních vozů, ale natřená černě, za ochrannými kryty seděli milicionáři s puškami u ramen. Konvoj projel kilometr neosvětleným tunelem, zastavil u přetlakových vrat a čekal, než bude dýchatelný městský vzduch vyměněn za atmosféru Obrody. Ozbrojenci zůstali na svých místech, ale nasadili si dýchací masky a brýle. Potom vozidla zamířila nahoru na povrch do našedlého denního světla. Výjezd obklopovalo betonové opevnění. A pak už konvoj vyrazil po dráze označené červenými a zelenými světly.

Na přistávací ploše čekal letoun na třech nohách, spodní strana křídel byla nepříjemně jasná, neboť už začala ionizovat vrstvu vzduchu. Řidič vozidla otevřel přihrádku v přístrojové desce, vyndal dýchací masky, podal je dozadu otvorem v neprůstřelné přepážce a naznačil jim, aby si je nasadili.

"Ne že by to bylo nutné," řekl řidič. "Od doby, kdy jste naposledy opustil město Obrodu, vzrostlo množství kyslíku o dvěstě procent, doktore Sylveste. Někteří lidé už dýchali atmosféru desítky minut bez dlouhodobějších následků."

"To museli být disidenti, o kterých jsem slyšel," poznamenal Sylveste, "odpadlíci, jež Girardieu během převratu zradil. Údajně jsou ve spojení s vedením Právě cesty v Cuvieru. Nezávidím jim. Nejspíš mají zaprášené nejen plíce, ale i mozky."

Řidič se tvářil, že nic neslyšel. "Čistící enzymy odstraňují prach. Je to stará mart'anská biotechnologie. V každém případě prašnost poklesla. Navíc pumpujeme do atmosféry tolik vlhkosti, že se částičky prachu spojily do větších zrnků, která vítr už tak snadno nezvedne."

"To je skvělé," prohlásil Sylveste. "Je to sice pořád Zapadákův, ale zapadaný většími zrnky prachu." Přiložil si masku na obličej a čekal, až se otevřou dvířka.

Vítr venku nebyl prudký, přesto bodal jako jehly.

Rozběhli se k letounu. Luxusní prostorný interiér zářil vládním purpurem, přesto byl vítanou oázou. Cestující z obou dalších vozů nastoupili jinými dveřmi. Sylveste na schůdkách krátce zahlédl Nilse Girardieaua. Při chůzi kolébal celým

tělem, jako když architekt zručně pohybuje odpichovátkem po rýsovacím prkně. Girardieau se valil jako ledovec. Sotva zmizel z dohledu, viditelný okraj křídla se zbarvil fialově a obalil se oblakem kypících iontů. Stroj se zvedl do vzduchu. Sylveste si zprůhlednil okénko a sledoval, jak se pod ním zmenšuje Cuvier či Obroda, jak teď městu říkali. Naposledy je viděl během převratu, ještě než svrhli sochu francouzského přírodovědce. Stará jednoduchost kolonie vzala za své. Pěna lidského osídlení se bez ladu a skladu roztahovala za okrajem kupole - vzduchotěsné stavby, kryté silnice a chodníky, menší bahně zaplněné vegetací, zelené jako smaragdy. Dokonce i několik nekrytých, geometricky přesných pásů pokusných rostlin, určených pro osázení krajiny.

Obletěli město a zamířili na sever. Dole se táhla krajovina kaňonů, tu a tam přeletěli nad malou osadou, obvykle jen neprůhlednou kupolí nebo aerodynamicky tvarovanou střechou, na okamžik ozářenou žhnoucími křídly. Většinou se však všude táhla pustina neporušená cestami, potrubím či elektrickým vedením.

Sylveste chvillemi zadířmal, a kdykoli se probudil, spatřil tutéž mrazivou krajinu s importovanou tundrou. Pak se na obzoru objevila osada a vznášedlo se pomalu začalo stáčet k zemi. Sylveste si přesunul okénko, aby lépe viděl.

"Tuhle oblast poznávám. Tady jsme našli obelisk."

"Ano," řekla Pascale.

Na kamenité poušti bez vegetace se proti obzoru tyčily prolomené oblouky a svérázné skalní sloupy, které vypadaly, jako by se měly každou chvíli zřítit. Rovina se vyskytovala zřídka, všude jen hluboké pukliny jako zkamenělá uválená postel. Dorazili ke ztuhlému proudu lávy a snesli se na hexagonální přistávací plochu uprostřed armovaných staveb. Bylo teprve poledne, ale poletavé prachové částice zastínily slunce natolik, že bylo nezbytné ozářit přistávací plochu reflektory. Ke vznášedlu se rozběhli milicionáři, chránili si oči před září křidel.

Sylveste popadl masku, pak se na ni pohrdavě zahleděl a nechal ji na sedadle. Na tu krátkou cestu se bez ní obejde, a kdyby ne, nikdo se to nedozví.

Milice je odvedla do budovy. Už léta nebyl Sylveste tak blízko Girardieua. Zarazilo ho, jak je jeho protivník malý.

Girardieau připomínal podsaditý důlní stroj. Vypadal, že je schopný prorazit si cestu tvrdým čedičem. Zrzavé vlasy, krátké a tuhé, mu prokvetly stříbrem. Oči měl veliké a zvědavé jako vyplašené štěně pekinéze.

"Jaké zvláštní pouto," prohlásil, když za nimi strážní zavřeli dveře. "Kdo by si pomyslel, že máme tolik společného, Dane?"

"Tolik zase ne," odsekl Sylveste.

Girardieau vedl skupinu průchodem, mezi výztuhami stály odložené stroje, k nepoznání pokryté mastnou černou špinou. "Nejspíš se divíš, co se děje."

"Mám jisté podezření."

Girardieauv smích se nesl chodbou lemovanou vyřazeným vybavením. "Vzpomínáš si na obelisk, který tady byl vykopán? Samozřejmě, na fenomenologické problémy, které metoda TE přináší, jestliže je použita na anorganické materiály, jsi poukázal právě ty."

"Jistě, kdo jiný," řekl Sylveste kousavě.

Datování pomocí TE emisní spektroskopie přineslo enormní výsledky. V přírodě neexistuje krystal, který by měl ideální strukturu. V krystalové mříži se vždy vyskytují defekty, řada atomů je vychýlena ze své polohy v mřížové architektuře, a tím vzniká množství neobsazených elektronových stavů. Na toto prázdné místo, elektronové díry, které způsobilo bombardování kosmickým zářením a přirozenou radioaktivitou, se postupně tlačí elektrony z nejbližšího okolí a ty po sobě opět zanechávají prázdné místo, jež nakonec zabere jiný elektron. Protože elektrony jsou dirami "lapány" určitým konstantním tempem, lze tuto datovací metodu užít jak pro organické, tak anorganické materiály. Má to pochopitelně háček - "pasti" musely být v minulosti vyprázdněny. Naštěstí žár nebo záření dokázaly vnější "pasti" krystalů vyprázdnit. TE analýza obelisku prokázala, že všechny povrchové díry se uvolnily ve stejné době - před devíti sty devadesáti tisíci lety. Pouze něco takového jako Událost mohlo ovlivnit objekt velký jako obelisk.

Nebylo to nic nového, tisíce amarantských artefaktů byly datovány až k Události pomocí stejné metody. Žádný však nebyl zakopán záměrně. Obelisk byl naopak zcela úmyslně umístěn do kamenného sarkofágu poté, co byl vystaven vlivům Události.

Tato skutečnost i za nového režimu přitáhla k obelisku pozornost a během posledního roku vyvolala obnovený zájem o nápisy. Sylveste sám dokázal pořídit pouze zběžný překlad, ale na pomoc mu přispěchali všichni, kteří zbyli z archeologické skupiny. V Cuvieru zavál nový vítr svobody, Girardieauv režim některé zakázané výzkumy Amarantů opět povolil, přestože opozice Vodonošů, která si říkala Pravá cesta, byla čím dál fanatičtější.

Zvláštní pouto..., jak řekl Girardieau.

"Jakmile jsme získali představu, jaký význam mají sdělení na obelisku," vysvětloval Girardieau, "rozdělili jsme celou oblast a kopali do hloubky šedesáti sedmdesáti metrů. Našli jsme desítky dalších objektů - všechny nesou stejné stopy ozáření a v podstatě tytéž nápisy. Nejde o záznamy toho, co se v této oblasti stalo, ale označují, že zde bylo něco zakopáno."

"Něco velkého," řekl Sylveste. "Museli to naplánovat a možná i zakopat před Událostí a teprve potom označit těmito patníky. Poslední společný čin civilizace připravené k zániku. Jak je to velké, Nilsi?"

"Hodně."

A pak mu Girardieau vyprávěl, jak celou oblast prozkoumali nejprve pomocí zařízení generujícího Rayleighovy seizmické vlny, které se odrazily od zakopaného objektu. Museli použít největší přístroje, což znamenalo, že hloubka byla na hranici dosahu této metody, stovky metrů pod zemí. Teprve když přivezli nejcitlivější gravimetry v kolonii, získali jakousi představu o tom, co vlastně hledají.

Bylo to obrovské.

"Jsou tyto vykopávky nějak spojeny s programem Vodonošů?" zeptal se Sylveste.

"Naprosto nezávislé. Jinými slovy, čistá věda. Překvapuje tě to? Vždycky jsem sliboval, že výzkum Amarantů nepřeruším. Možná kdybys mi před všemi těmi roky uvěřil, mohli jsme teď pracovat spolu. Dane, postavit se Pravé cestě - skutečnému nepříteli."

"Amaranti tě ani v nejmenším nezajímali, dokud nebyl rozluštěn nápis na obelisku. Vyděsil tě, že? Najednou tady byl nevyvratitelný důkaz, který se nedal padělat ani pozměnit. Najednou jsi musel připustit, že jsem mohl mít celou dobu pravdu."

Nastoupili do prostorné zdviže vybavené plyšovými sedadly, stěny kabiny zdobily znaky Vodonošů. Tlusté kovové dveře zahučely a zavřely se. Jeden z Girardieauových spolupracovníků stiskl knoflík na přístrojové desce. Podlaha se jim propadla pod nohama tak rychle, že s ní málem ztratili kontakt.

"Jedeme hluboko?"

"Vlastně ani ne," řekl Girardieau, "jenom pár kilometrů."

Když se Kuriová probudila, opustili už oběžnou dráhu kolem Žlutozemě. Viděla planetu průzorem ve své kajutě, tak malou, že kráter Kalderý byl jen tečka na povrchu. Rzivý pás vypadal jako kouřový prstenec, příliš vzdálený, aby rozeznala jednotlivé součásti. Teď už se loď nezastaví, bude plynule zrychlovat jedním gé, opustí soustavu Epsilon Eridani a nepřestane zrychlovat, dokud nedosáhne rychlosti o chlup nižší, než je rychlost světla. Tato plavidla se nenazývají světlohonci náhodou.

Byla podvedena.

"Je to sice komplikace," řekla Mademoiselle po dlouhých minutách ticha, "ale nic víc."

Kuriová si prohmatala bolestivou bouli na lebce, kde ji komusó - triumvir Sadžaki, jak nyní věděla - udeřil šakuhači.

"Pouhá komplikace?" vykřikla. "Unesli mě, vy hloupá!"

"Ne tak nahlas, drahé děvče. Doposud o mně neví a není zapotřebí, aby se o mně dozvěděli i v budoucnu."

Mademoiselle se zazubila. "Ve skutečnosti jsem nyní pravděpodobně váš nejlepší přítel. Měla byste se co nejvíc snažit o zachování našeho společného tajemství." Začala si prohlížet nehty. "Měly bychom se na celou situaci podívat racionálně. Jaký jsme měly plán?"

"To víte zatraceně dobře."

"Ano. Měla jste proniknout do této posádky a odletět s ní na Obrodu. Jaké je nyní vaše postavení?"

"Ta mrcha Voljovová tvrdí, že jsem její rekrut."

"Jinými slovy, vaše infiltrace byla neobyčejně úspěšná."

Nonšalantně se procházela po kajutě, jednu ruku opřenou v bok, ukazovákem druhé si ťukala na bradu. "A kam přesně máme nyní namířeno?"

"Nepochybně pořád na Obrodu."

"Všechny podstatné záležitosti jsou v dokonalém pořádku. Nestalo se tedy nic, co by ohrozilo naši akci."

Kuriová měla chuť Mademoiselle uškrtit, jenže by bylo těžké škrtit přízrak. "Copak vás nenapadlo, že by mohli mít vlastní program? Víte, co Voljovová řekla před tím, než mě Sadžaki praštil? Že jsem nový střelec. Netušíte, co tím myslela?"

"Vysvětluje to, proč hledali zájemce s vojenskými zkušenostmi."

"A co když nebudu souhlasit s jejími plány?"

"Pochybuji, že se vás bude ptát." Mademoiselle se zastavila a nasadila vážný výraz ze své skromné zásoby. "Jsou to Ultranauti. Mají přístup k technikám, které jsou na kolonizovaných světech považovány za tabu."

"Jako například?"

"Procesy k upevnění loajality by k nim mohly patřit."

"Tak vám děkuju, že jste mi takovou důležitou informaci poskytla s dostatečným předstihem."

"Nedělejte si starosti, vždycky jsem věděla, že tato možnost existuje." Mademoiselle se odmlčela a stíhlými prsty se dotkla své skráně. "Proto jsem přijala příslušná opatření."

"Jaká úleva!"

"Implantát, který jsem do vás vložila, vytvoří antigeny proti jejich neurálním medistrojům. A co víc, bude rovněž vysílat podprahové posilovací příkazy do vašeho podvědomí. Psychoterapie Voljovové, jež má vést k upevnění vaší loajality, bude naprosto neutralizována."

"Tak proč se obtěžujete vůbec mi to říkat?"

"Protože až Voljovová s procesem upevnění začne, drahé děvče, budete ji muset nechat při tom, že funguje."

Sestup trval pouze několik minut, tlak vzduchu a teplota byly stabilizovány na normální hodnoty povrchu. Šachta, kterou kabina klesala, měla diamantové stěny deset metrů široké, tu a tam se otevíraly výklenky, v nichž byly malé operační místnosti nebo se v nich ukládalo nářadí či sloužily ke střídání kabin jedoucích v protisměru, aby se mohly minout. Servulové zpracovávali hyperdiamant, soukali ze snovacích trysek vlákna tenká jako atom. Vlákna upevňovaly na místo molekulární stroje velikosti proteinu. Při pohledu skleněným stropem se zdálo, jako by se leskle průsvitná šachta táhla do nekonečna.

"Proč jsi mi takový objev zamlčel?" zeptal se Sylveste. "Musíte tady být už několik měsíců."

"Řekněme, že tvá účast nebyla nezbytná," prohlásil Girardieau, pak dodal: "Tedy doposud."

Na dně šachty přešli do stříbřité chodby, čistší a chladnější než ta, kterou procházeli na povrchu. Okny po celé délce mohli zahlédnout nečekaně velkou jeskyni, zaplněnou oblouky lešení a technickými konstrukcemi. Sylveste mohl svým zrakem pořídit záznam, potom přepnout na zpracování obrazu a zvětšit si kteroukoli část, přestože už byl o deset kroků dál. Mrzutě Calvinovi za tuto schopnost poděkoval.

Co viděl, stačilo, aby se mu rozbušilo srdce.

Pak prošli dvojicí opancéovaných dveří, jež střežily bezpečnostní optikomy - svíjející se hadi plivali na skupinu jed. Vstoupili do haly, další dveře na protější straně tentokrát hlídala milice. Girardieau na strážné kývl a otočil se, jeho kulaté oči pekinéze Sylvestovi kdovíproč připomněly obrázek japonského démona nad šlehajícími plameny.

"A teď," pronesl Girardieau slavnostně, "buď požádaš o vrácení vstupného, nebo nebudeš schopen slova."

"Že bys mě přece jen dokázal něčím překvapit?" prohodil Sylveste tak lhostejně, jak jen byl schopen, navzdory zrychlenému pulzu a horečnému vzrušení.

Girardieau otevřel zadní dveře. Vešli do místnosti zpola tak velké jako nákladní výtah. Ke stěně byla připevněna řada jednoduchých pultů, vedle kompadu s technickými nákresy tam ležela sluchátka a mikrofon. Stěny se vykláněly ven, takže strop byl větší než podlaha. Ve třech stěnách byla zasazena velká skleněná okna, Sylveste si připadal jako v gondole vzducholodi plující bezhvězdou oblohou nad neznámým oceánem.

Girardieau zhasl světla, aby lépe viděli prostor za sklem.

Ze stropu dutiny visely reflektory namířené na amarantský objekt. Vynořoval se z téměř rovné stěny jeskyně - dokonale černá polokoule, obklopená sloupy a lešením. Dosud na ní lpěly kusy ztuhlého magmatu, ale velké plochy, z nichž byl magmatit osekán, byly hladké a temné jako obsidián. Objekt měl kulovitý tvar, nejmiň čtyři sta metrů v průměru, ačkoli se to dalo těžko odhadnout, dokud nebude vykopán celý.

"Chápeš, kdo to vytvořil?" zašeptal po chvíli Girardieau. Aniž by čekal na odpověď, dodal: "Je to starší než lidská řeč, ale můj starý snubní prsten je víc poškrábaný."

Girardieau vedl skupinku zpátky k výtahu, aby sestoupili poslední kus dolů, přímo do vyhloubené dutiny, na patro operativy. Jízda trvala sotva třicet sekund, leč pro Sylvesta to byla hotová odysea. Objekt mu připadal jako jeho osobní výhra, stejně těžce získaná, jako by ji vyhrabal vlastními zkrvavenými nehty. Oblá stěna, místy dosud pokrytá horninou, se klenula do výšky. Přes ni se šikmo z jedné strany na druhou táhl zdánlivě úzký a mělký zářez. Z této vzdálenosti vypadal jako vlasová rýha, ale ve skutečnosti musel být aspoň metr široký a nejspíš stejně hluboký. Girardieau zamířil k nejbližší podpěře, betonovému sloupu s místnostmi operačního výzkumu a pracovními plošinami, které přiléhaly k objektu. Uvnitř sloupu nastoupili do dalšího výtahu a vyjeli k bludišti lešenářských lávek, které se na sloupu rozevíraly jako vějíře. V Sylvestovi se svářily dva protichůdné pocity, až se mu rozhoupal žaludek. Měl dojem, že ho ty nepředstavitelné megatuny skály nad hlavou co nevidět rozdrtí, a současně ho jímala závrať z vysokého lešení u stěny objektu.

Nevelké budky, plné nejrůznějších aparátů a nářadí, jako by se vznášely ve vzduchu. Výtah končil v jedné takové buňce, odkud vešli do komplexu místností, kde dosud dozníval bzukot nedávno přerušené práce. Všechny výstražné nápisy a upozornění byly natištěny nebo namalovány, podmínky byly téměř nouzové, prozatím se zde nedaly umístit generátory optikomů.

Vykořčili na roštový můstek, který se jim rozechvěl pod nohama. Vedl od lešení k černému plášti objektu asi v polovině jeho výšky na úrovni žlabu. Objekt už nevypadal kulatý, na to se dostali příliš blízko. Byla to prostě jednoduše černá stěna, stejně obrovitá a neživá jako Lascailleův záhal, jak si ho Sylveste pamatoval, když k němu přiletěl z Tříště.

Můstek prudce zatočil doprava a zavedl je do žlabu.

Nalevo, nad nimi i pod nimi, se černala tajuplná, neporušená masa věkovitého artefaktu. Roštový chodník byl ke stěně žlabu připevněn přísavkami, protože neznámý materiál byl dokonale hladký. Napravo se táhlo bezpečnostní zábradlí, sahající po pás, a za ním několik stovek metrů prázdnoty. Na černé stěně byla co pět - šest metrů přilepena samolepicí podložkou lampy a každých dvacet metrů narazili na panel se záhadnými značkami.

Po třech minutách chůze žlabem, jehož dno mělo příkrý sklon, je Girardieau zastavil. Na roštu ležela zmrzlá elektrických kabelů a vzduchových hadic, lampy ozařovaly komunikační pulty. Nalevo se ve stěně otvíral vchod.

"Trvalo nám celé týdny, než jsme našli cestu dovnitř," řekl Girardieau. "Původně byl žlab zaplněný čedičem. Teprve když jsme ho odstranili, našli jsme tohle jediné místo, kde čedič jako zátku uzavíral tunel."

"Vidím, že jste byli pilní jako včeličky." "Byla to pořádná dřina," řekl Girardieau. "Ale odkryt žlab nebylo nic ve srovnání s odstraněním zátky. Museli jsme materiál odvrátat a dostat ho ven malou dírou. Někteří navrhovali otevřít boserovými řezáky několik vedlejších tunelů, abychom si usnadnili práci, ale nedošlo k tomu. A stejně, naše vrtáky s keramickými hroty na tenhle materiál nestačí."

Girardieau se nadýmal pýchou, a Sylveste měl nutkání trochu ho popíchnout, aby splaskl, ale nakonec zvítězila vědecká zvědavost. "Zjistili jste, co je to za materiál?"

"V podstatě uhlík s příměsí železa, niobu a přísadou kovů ze skupiny stopových prvků. Neznáme však strukturu. Není to prostě jen modifikovaná forma diamantu, jakou jsme dosud neobjevili, dokonce ani ne hyperdiamant. Několik desetin milimetru povrchu se diamantu podobá, ale hlouběji jako by krystalová mříž prošla složitou transformací. Ve větší hloubce, než odkud se nám podařilo odebrat vzorky, se výsledná forma vůbec nemusí podobat žádnému známému uspořádání. Struktura se může lámat do bilionů makromolekul uhlíku spojených do jediné hmoty. Na některých místech jako by si tyto molekuly našly cestu skulinami mezi krystalovými vazbami a pronikly až na povrch, jinak je nemůžeme vidět."

"Mluvíš, jako by to byl záměrný proces."

"Možná je. Možná jsou molekuly něco jako enzymy, mají opravovat poškozenou diamantovou krustu." Pokrčil rameny.

"Nikdy se nám však nepodařilo izolovat ani jednu jedinou makromolekulu, alespoň ne ve stabilní formě. Jakmile jsou vyňaty ze struktury, ztratí koherenci a rozpadnou se dřív, než je stačíme prostudovat."

"Podle všeho to vypadá na nějaký druh molekulární technologie," poznamenal Sylveste.

Girardieau se na něho usmál, jako kdyby přistoupil na soukromou hru, do níž ostatní nejsou zasvěceni. "Jenže my víme, že na něco takového byli Amaranti příliš primitivní."

"Pochopitelně."

"Pochopitelně." Girardieau se znovu usmál, ale tentokrát na celou skupinku. "Půjdeme dovnitř?"

Orientovat se v systému tunelů, který vedl od žlabu, bylo složitější, než si Sylveste představoval. Domníval se, že radiální tunel pouze prochází pláštěm objektu a pak vstoupí do prázdného nitra. Ale tak to vůbec nebylo. Čekalo je hotové bludiště. Chodba pokračovala ve směru poloměru možná deset metrů, potom uhnula doleva a zanedlouho se rozvětvila do mnohočetného systému tunelů. Cesty byly označeny barevnými adhezivními značkami, ale jejich význam byl příliš složitý, než aby se v něm Sylveste vyznal. Během pěti minut byl dokonale dezorientovaný, přestože se domníval, že se zatím nedostali do objektu příliš hluboko. Vypadalo to, jako by tunely vyhrýzal šílený červ, kterému nejvíc chutná část jablka přímo pod slupkou. Potom však dorazili k symetrickému otvoru ve stěně. Girardieau jim vysvětlil, že plášť vlastně tvoří řada soustředných skořápek, a zatímco je zasypával pochybnými historkami o počátcích průzkumu, vstoupili do dalšího bludiště.

Objekt našli asi přede dvěma roky, když Sylveste znovu upozornil Pascale na obelisk a záhadné období amarantské historie, kdy byl zakopán. Celé ty dva roky však zabralo hloubení dutiny, bludiště uvnitř objektu podrobně zkoumali teprve několik posledních měsíců. Během prvních dnů došlo k několika nehodám. Jak se později ukázalo, nebylo na tom nic tajuplného, pracovníci se prostě jenom ztratili v nezmapovaných sekcích labyrintu nebo spadli do svislých šachet nezakrytých bezpečnostními rošty. Jedna žena zemřela žízni a vyčerpáním, když se odvážila příliš daleko, aniž by za sebou táhla příslovečnou Ariadninu nit. Servulové ji našli až za dva týdny. Bloudila v kruzích, mnohdy jen několik minut od známé oblasti.

Poslední koncentrickou skořápkou postupovali pomaleji a opatrněji než čtyřmi předchozími, jimiž doposud prošli. Sestupovali dolů, až konečně dorazili k vodorovnému tunelu, na jehož konci zářilo mléčné bílé světlo.

Girardieau něco zašeptal do rukávu a světlo se ztlumilo.

Kráčeli téměř ve tmě. Nakonec se jejich supění přestalo odrážet od stěn, což znamenalo, že vyšli do otevřeného prostoru. Jediným slyšitelným zvukem bylo namáhavé vrčení kompresorů.

"Držte se," řekl Girardieau, "teď to přijde."

Sylveste se připravil na nezbytnou dezorientaci, až se rozsvítí světlo. Protentokrát mu Girardieauova teatrálnost nevadila. Umožňovala mu zažít pocit z nového objevu, přestože z druhé ruky. Samozřejmě pouze on chápal, že to je jenom náhražka. Nechtěl však ostatním upřít okamžik překvapení. Bylo by to hulvátství, protože koneckonců nikdy nepoznají, jaké to je, když člověk objeví něco nového. Bylo mu jich téměř líto, ačkoli v tom okamžiku pohled, který jim odhalila světla, zaplašil všechny myšlenky.

Hleděli na město vesmířanů.

6

Cestou k Deltě Pavonis, 2546

"Předpokládám," řekla Voljovová, "že patříš k těm racionálním lidem, kteří nevěří na duchy."

Kuriová se trochu zamračila. Voljovová si o ní od začátku myslela, že není hloupá, ale přesto ji zajímalo, jak na tuhle otázku zareaguje.

"Na duchy, triumvire? To nemyslíte vážně."

"Brzo zjistíš, že jenom málokdy nejsem naprosto vážná." Voljovová ukázala na průlez, k němuž došly, nenápadně vsazený do vnitřní, rezavě červené lodní stěny. Uzávěr byl těžký, stylizovaná kresba pavouka pod vrstvou koroze a špíny téměř nezřetelná. "Vejdi. Jdu hned za tebou."

Kuriová bez zaváhání poslechla. Voljovová byla spokojená. Za ty tři týdny, co ji chytila do pastí - nebo spíš naverbovala, pokud by chtěla použít přijatelnější termín - ji podrobila složitému procesu upevňování loajality. Nyní byl téměř u konce, kromě závěrečných dávek, které bude Kuriové podávat bez časového omezení. Brzy jí bude loajalita vštípena natolik silně, že se změní z pouhé poslušnosti doslova na nezbytnost zachovávat určitý model chování, podobně jako ryba nedokáže přestat dýchat vodu. Kdyby to dovedla do extrému, ale doufala, že to nebude nutné, Kuriová by nejen toužila splnit jakýkoli příkaz posádky, ale přímo by je milovala za to, že jí to umožňují. Voljovová však neměla v úmyslu naprogramovat ji do takové hloubky. Po nepříjemných zkušenostech s Nagorným si dávala pozor, aby nevytvořila další nemyslicí morče. Docela by jí vyhovovalo, kdyby v Kuriové zůstala stopa vzdoru.

Voljovová následovala Kuriovou průlezem, jak slíbila. Rekrut Kuriová se zastavila několik metrů za prahem, když zjistila, že dál cesta nevede.

Voljovová za nimi zavřela ocelový irisový uzávěr.

"Kde jsme, triumvire?"

"V mém malém soukromém útočišti."

Jakmile Voljovová promluvila do náramku, rozžehla se tlumená světla. Kabina měla tvar jako tlustý doutník, dvakrát delší než širší. Luxusně zařízený interiér tvořily dvě dvojice rudě polstrovaných křesel přišroubovaných k podlaze, jedna za druhou, po páru ve třetí řadě zbyly pouze šrouby. Kde nebylo plyšové čalounění, tam z lesklých stěn jakoby z obsidiánu nebo černého mramoru vyčnívalo mosazné žebrovní. K bočnímu opěradlu předního křesla, do něhož Voljovová usedla, byl připevněn ebenově černý pult. Otočila si ho před sebe a zahleděla se na číselníky a ovladače zdobené mosazí a mědí, opatřené pečlivě rytými štítky a lemované intarziemi ze slonoviny a různobarevného dřeva. Nemusela pult zkoumat, vždyť navštěvovala pavoučí modul víceméně pravidelně, ale ráda se panelu dotýkala konečky prstů.

"Doporučuju ti, aby ses posadila," řekla Voljovová. "Jdeme na to."

Kuriová poslechla, sedla si vedle Voljovové, která otočila několika slonovinovými spínači a hleděla na panel, na němž

se růžově rozzářily číselníky a ručičky ciferníků se zachvěly, když do elektrických obvodů pavoučího modulu pustila proud. S notnou dávkou sadistického potěšení si vychutnávala, jak je Kuriová zmatená, neboť určitě neměla nejmenší tušení, že sedí v modulu, ani nevěděla, co se stane v příštích okamžicích. Ozvala se řada cvaknutí, kabina se náhle dala do pohybu, jako by se záchranný člun chystal odpoutat od mateřského plavidla.

"Hýbeme se," zjistila Kuriová. "Co je to - nóbl výtah pro triumvirát?"

"Ne, nic tak dekadentního. Jsme ve staré šachtě, která vede až k lodnímu plášti."

"Potřebujete celou kabinu jen na to, abyste se dostala k plášti?" Kuriová dala najevo pohrdání a odpor vůči výstřelkům Ultrů. Voljovové se to zvráceně zamlouvalo, neboť se přesvědčila, že upevněním loajality nezničila té ženě osobnost, pouze ji přeorientovala.

"Nemáme namířeno jenom k plášti," poznamenala Voljovová. "To bychom šly pěšky."

Pohyb byl nyní hladký, ale přesto se tu a tam ozvalo prasknutí, když přetlakové komory a poháněcí systémy napomáhaly jejich průchodu. Stěny šachty zůstávaly naprosto černé, ale Voljovová věděla, že se to brzy změní. Mezitím pozorovala Kuriovou a snažila se odhadnout, zda je vyděšená, nebo jen zvědavá. Pokud má dost rozumu, musela si už uvědomit, že Voljovová do ní investovala příliš mnoho času, než aby ji jednoduše zabila, ale na druhé straně ji vojenský výcvik na Skyově vítězství musel naučit, aby naprosto nic nebrala jako hotovou věc.

Od doby, co ji naverbovala, se vzhled Kuriové znatelně změnil, ale nikoli zásluhou procesu upevňování loajality. Vlasy měla vždycky krátké, teď neměla žádné - pouze zblízka bylo vidět jemné strniště, neboť začaly dorůstat. Hlavu měla křížem krážem pokrytou tenkými, lososově zbarvenými jizvami, starými i novými. Ty nové označovaly řezy, kde ji Voljovová otevřela lebku a umístila do ní implantáty vyňaté z Borise Nagorného.

Kuriová však podstoupila ještě další chirurgické zákroky. Kromě téměř neviditelných popálenin od paprskometů a průstřelů po projektilích jí během vojančení vnikly do těla střepiny šrapnelu. Některé vězely hluboko - pro lékaře na Skyově vítězství zřejmě příliš hluboko, aby je mohli vytáhnout. Většinou nezpůsobovaly žádné potíže, protože byly z biologicky inertních slitin a nevyskytovaly se poblíž životně důležitých orgánů. Jenže lékaři byli nedbalí. Voljovová našla blízko pod kůží několik střepin, které vyjmout mohli. Vytáhla je, přestože by neměly dělat zbraňovým systémům problémy, neboť nekovový materiál nemohl ovlivnit citlivá indukční pole střeleckého rozhraní. Ale stejně je prozkoumala, zaznamenala a uschovala. Když našla jeden kovový úlomek, zamračila se, proklela všechny felčary, a přidala jej k ostatním.

Byla to náročná procedura, ale zdaleka ne tak složitá jako práce na neurální úrovni. Po celá staletí se nejrozšířenější formy implantátů aplikovaly tím způsobem, že buď rostly in situ, nebo se samy a bezbolestně umístily prostřednictvím existujících tělních otvorů. Jenže podobné postupy nemohly být použity pro jedinečné a jemné implantáty střeleckého rozhraní. Dovnitř je mohla dostat jedině pomocí skalpelu, pilky na kost a výkonného odsavače krve. Bylo to dvojnásob komplikované, neboť Kuriová už měla v hlavě několik obvyklých implantátů, a když je Voljovová zběžně prozkoumala, neviděla důvod, proč je vyndávat. Kdyby to udělala, musela by stejně dřív nebo později znovu implantovat podobná zařízení, aby Kuriová mohla normálně existovat mimo střelecké stanoviště. Nové implantáty se dobře zapojily, takže mohla během jediného dne přemístit Kuriovou, která byla stále v bezvědomí, do střelecké kabiny, aby si ověřila, zda je loď s implantáty schopna komunikovat. Další testy budou muset počkat, až dokončí proces upevňování loajality, ale musí být se vším hotova, než se posádka probudí z kryospánku.

Opatrnost - tak znělo současné heslo Voljovové. Veškeré nepříjemnosti s Nagorným si přivodila právě neopatrností. Stejnou chybu už znovu neudělá.

"Proč mám pocit, že mě zkoušíte?" zeptala se Kuriová.

"Nezkouším. Jenom -" Voljovová mávla rukou. "Vyhov mi. Nežádám přece tolik."

"A jak to mám udělat - mám tvrdit, že vidím duchy?" "Ne že je vidíš, Kuriová, kdepak. Že je slyšíš." Za skleněnou částí kabiny se rozjasnilo. Doposud je obklopovala temná kovová šachta, ale blížily se na konec, odkud přicházelo světlo. Zbytek cesty proběhl v tichu. Modul klouzal k ledově modrému jasu, který je zaplavil ze všech stran, jakmile se kabina vynořila z trupu světlohonce.

Kuriová vstala z křesla a nejistě přistoupila k průhledné stěně. Nebylo to pochopitelně obyčejné sklo, nýbrž hyperdiamant, nehrozilo tedy nebezpečí, že by se mohlo roztřístit, přestože Kuriová měla pocit, že kdyby zakopla, proletěla by skrz. Okno vypadalo tak absurdně tence a křehce, že k němu neměla důvěru. Kdyby se podívala zešikma, uviděla by osm hbitých pavoučích noh, které modul přidržovaly na lodním plášti, a pochopila by, proč Voljovová kabině říká "pavoučí modul".

"Nevím, kdo modul vymyslel," řekla Voljovová, "ale odhaduju, že ho zkonstruovali teprve pak, až byla loď hotová, nejspíš v době, kdy měla změnit majitele. Pokud ovšem přijmeme možnost, že si ji vůbec někdo mohl dovolit koupit. Předpokládám, že tahle kabina měla udělat na potenciónní zájemce dojem, proto je tady takové luxusní vybavení. Chytrý nápad, ne?"

"Někdo se s tímhle vším piplal, jen aby uzavřel výhodnější obchod?"

"Za předpokladu, že se potřebovali pohodlně dostat z lodi, to dává smysl. Když světlohonec zrychluje, každý vnější pozorovatel se musí zrychlení taky přizpůsobit, jinak zůstane pozadu. S kamerovým systémem potíže nejsou, ale jakmile do modulu posadí lidi, je to mnohem složitější. Někdo ho musí řídit nebo musí přinejmenším vědět, jak naprogramovat autopilota. Pavoučí modul tyhle problémy obchází tím, že se přímo přilepí na lodní plášť. A ovládat ho je hračka - jako ležet po všech osmi."

"Co by se stalo, kdyby..."

"Kdyby se uvolnil? Zatím k tomu sice nedošlo, ale modul může vypustit magnetické a nastřelovací úchyty. Kdyby selhaly - a ujišťuju tě, že se to nestane - má vlastní pohon, samozřejmě jen na tak dlouho, aby loď zase dostihl. A

kdyby i tohle selhalo..." Voljovová se odmlčela. "Kdyby selhalo úplně všechno, začala bych přemýšlet, o čem si promluví se svým oblíbeným božstvem."

Ačkoli Voljovová nikdy nevycházela s kabinou dál než několik set metrů od konce šachty, bylo s modulem možné přelét celou loď kolem dokola. Nebylo by to však příliš moudré, neboť při relativistické rychlosti bušila do světlohonce bouře radiace, před níž chránil masivní plášť. Tenké stěny pavoučího modulu odstínily pouze zlomek záření, což celému výletu dodávalo nádech nebezpečného dobrodružství.

Pavoučí modul byl jejím malým tajemstvím. Nebyl zanesen do hlavních plánů, a pokud věděla, nikdo z posádky o něm nevěděl. Byl to její soukromý kousek dokonalého světa a chtěla, aby to tak zůstalo, ale problémy se zbraněmi ji donutily k tomuto nezbytnému prozrazení. Dokonce i vzhledem ke zchátralosti světlohonce byla síť Sadžakiho sledovacího zařízení rozsáhlá. Pavoučí modul bylo jedno z mála míst, kde měla Voljovová zaručeno dokonalé soukromí, když potřebovala s rekrutem prodiskutovat nějakou citlivou záležitost, o níž neměli ostatní triumvirové vědět. Ukázala pavoučí modul Nagornému, aby tam mohli otevřeně hovořit o problému s Krádcem slunce. Když se potom jeho stav zhoršil, trpce svého rozhodnutí litovala, celé měsíce se bála, že střelec prozradí existenci kabiny Sadžakimu. Ale byly to zbytečné starosti. Nagorného ke konci příliš zaměstnávaly jeho noční můry, než aby se zapletl do jemného přediva lodních intrik, a vzal si tohle tajemství do hrobu. Voljovová mohla zase klidně spát, beze strachu, že její svatyně bude prozrazena. Možná to, co dělá teď, je opět chyba, které bude později litovat - pochopitelně si přísahala, že už nikdy tajemství kabiny nikomu neprozradí - ale jako obvykle ji okolnosti donutily postoj změnit. Musela s Kuriovou něco prodebatovat. Duchové byli zástěrka, aby Kuriová nezačala Voljovovou podezřívat z hlubších pohnutek.

"Tak kde máte ty duchy, triumvire?" zeptala se Kuriová.

"Zanedlouho to přijde," řekla Voljovová. "Už brzo je uslyšíš." Kuriová si pomyslela, že se triumvir chová divně.

Několikrát se významně zmínila, že tato kabina je její soukromé útočiště a že ostatní - Sadžaki, Hegazi a ty dvě ženy - ani netuší, že existuje. Připadalo jí podezřelé, že jí Voljovová klidně kabinu ukázala tak krátce po začátku jejich pracovního vztahu. Voljovová byla výrazně samotářská, neurotická osoba, dokonce i na palubě lodě, jejíž posádku tvořili militarističtí chimerici, nebyla člověkem, pro kterého by byla důvěra něco přirozeného, jak se Kuriová domnívala. Voljovová se k ní snažila chovat přátelsky, ale její úsilí bylo jaksi umělé... Příliš záměrné, málo spontánní. Kdykoli Voljovová udělala přátelské gesto, třeba se zastavila na kus řeči, prohodila drb nebo vtip, Kuriová měla vždycky pocit, jako by si to napřed celé hodiny zkoušela, aby to vyznělo neplánovaně. Zнала takové lidi z armády, zpočátku se zdáli upřímní, ale nakonec se obvykle ukázalo, že právě oni jsou špehové nepřítelé nebo udavači sbírající informace pro velení. Voljovová dělala, co mohla, aby výlet v pavoučím modulu vyzněl neformálně, ale Kuriové bylo jasné, že celá ta záležitost s duchy je jen chatrná záminka. Proto nebylo divu, že se jí hlavou honila spousta neklidných myšlenek, mezi nimiž vítězila obava, že Voljovová ji přivedla do svého modulu, protože neměla v úmyslu nechat ji z něho zase vystoupit... živou.

Ale ukázalo se, že o to vůbec nešlo.

"Na něco jsem se tě chtěla zeptat," prohlásila Voljovová zovíalně. "Říkají ti už něco slova Krádcem slunce?"

"Ne," řekla Kuriová. "A měla by?"

"Není nejmenší důvod, jen jsem se zeptala, to je vše. Bylo by příliš nezajímavé, kdybych ti měla vysvětlovat proč.

Nedělej si s tím starosti, jo?"

Byla přesvědčivá jako věštyně z Mulče.

"Dobře," souhlasila Kuriová, "nebudu si s tím dělat starosti..." A pak dodala: "Proč jste řekla už?"

Voljovová v duchu zaklela. Prozradila se? Snad ne. Snažila se zeptat jakoby mimochodem, a opravdu se zdálo, že Kuriová nepřikládá její otázce zvláštní význam. A přesto... Teď rozhodně není vhodná doba, aby začala dělat chyby.

"Opravdu jsem to řekla?" Doufala, že to znělo patřičně překvapeně a lhotejně. "Plete se mi jazyk, nic víc." Rychle změnila téma: "Vidíš tu hvězdu? Tamhleto slabě červenou?"

Když se teď jejich oči přizpůsobily příšeří mezihvězdného prostoru a modrá záře motorů už nezastírala všechno kolem, viděly několik hvězd.

"To je slunce Žlutozemě?"

"Jistě, Epsilon Eridani. Jsme tři týdny mimo soustavu. Brzy už nebude tak snadné to slunce najít. Ještě se nepohybujeme relativistickou rychlostí, pouze několika procenty rychlosti světla, ale neustále zrychlujeme. Brzo se viditelné hvězdy natolik přesunou, že k nepoznání zdeformují souhvězdí, nakonec budou všechny hvězdy na obloze nahloučeny před námi a za námi. Bude to vypadat jako let tunelem, do něhož z obou stran svítí světlo. Hvězdy navíc změní barvu. Není to tak jednoduché, jak se zdá, protože konečná barva závisí na spektrálním typu každé hvězdy, kolik energie vyzařuje v různých vlnových délkách, včetně infračerveného a ultrafialového záření. Ale trend bude takový, že hvězdy před námi se přesunou k modré a ty za námi k rudé části spektra."

"Určitě to bude moc hezké," řekla Kuriová, čímž ten okamžik trochu pokazila. "Pořád ale nevím, jak do toho zapadají duchové."

Voljovová se usmála. "Málem jsem na ně zapomněla. To by byla ostuda."

A pak promluvila do náramku, tak tiše, aby Kuriová neslyšela, co lodi říká.

Hlasy zatracenců naplnily kabinu.

"Hle, duchové," řekla Voljovová.

Sylveste se bez těla vznášel nad pohřbeným městem.

Stěny vnitřní skořápky se zvedaly kolem něj, poseté takovým množstvím amarantských nápisů, že by to vydalo na desítky tisíc tištěných svazků. Ačkoli grafické znaky nebyly větší než několik milimetrů a on plul vzduchem stovky metrů od stěny, stačilo jen zaostřit na kterýkoli úsek, aby slova okamžitě zřetelně vystoupila. Překladatelské programy

současně zpracovávaly text do kanasijštiny, zatímco Sylveste rychle, zpola intuitivně prováděl totéž. Velmi často došel ke stejnému výsledku jako programy, ale také se stalo, že nevystihly důležitý rozdíl závisející na výkladu kontextu. Zároveň si ve svém vězení v Cuvieru dělal rychlé, stručné poznámky a zaplňoval blok stránku za stránkou. Digitální média se dala příliš snadno zmanipulovat nepřáteli. Kdyby zničili jeho poznámky, byly by ztraceny navždy, což by nebylo tak zlé, jako kdyby je v pozmeněné verzi použili proti němu, poslušní jakési pokřivené ideologie. Dokončil překlad jednoho úseku až ke znaku složeného křídla, který označoval konec epizody. V duchu se odpoutal od stěny pokryté textem.

Položil na stránku bloku piják a zavřel ho. Po hmatu odložil blok na polici a vzal si jiný. Otevřel ho na stránce založené pijákem a běžel prstem po písmenech, cítil je, neboť inkoust byl drsnější než papír. Umístil blok přesně souběžně se stolem, přiložil špičku pera na začátek prázdného řádku.

"Pracuješ moc tvrdě," ozvala se náhle Pascale.

Vstoupila do cely, aniž by ji slyšel, představil si, jak stojí nebo sedí vedle něj. "Konečně do toho pronikám."

"Pořád si otloukáš hlavu o ty staré nápisy?"

"Buď ony, nebo mi začíná pukat lebka." Přesunul svůj netělesný pohled od stěny ke středu uzavřeného města.

"Nemyslel jsem si, že to bude trvat tak dlouho."

"Já taky ne."

Věděl, jak to myslí. Uběhlo osmnáct měsíců od chvíle, kdy mu Nils Girardieau ukázal pohřbené město, před rokem začali s Pascale mluvit o svatbě a pak ji odložili, dokud nenastane výrazný pokrok v práci na překladu. Teď nastal - a Sylvesta to děsilo. Už nebude mít žádné výmluvy, a Pascale to věděla právě tak dobře jako on.

Proč je to pro něj tak velký problém? Jenom proto, že se rozhodl to za problém považovat?

"Zase se mračíš," poznamenala Pascale. "Máš potíže s nápisy?"

"Ne, s těmi už žádné potíže nejsou." A byla to pravda, nyní se pro něj stalo druhou přirozeností spojit dva proudy amarantského písma do jediného celku, jako když kartograf proměřuje prostorový model objektu ve stereoskopu.

"Taky se podívám."

Slyšel, jak přešla celu a zadala instrukce psacímu stolu, aby otevřel paralelní kanál pro její senzorické centrum. Pult - v podstatě přístup k digitálnímu modelu města - dostal nedlouho po první návštěvě podzemní jeskyně. Výjimečně to nebyl Nilsův nápad, ale Pascalin. Úspěch Sestupu do temnot, nedávno publikované biografie, a nastávající svatba se daly na jejího otce použít jako páky, a Sylveste rozhodně neměl v úmyslu odmítnout, když mu doslova nabídla klíč k městu vesmíranů.

O svatbě se mluvilo po celé kolonii. Podle většiny drbů, které se mu donesly, byly jeho motivy čistě politické, cynický Sylveste se údajně dvoří nezkušené Pascale, jen aby si otevřel cestu zpátky k moci, a svatba je pouze prostředkem k cíli, kterým je expedice ke Kerberu a Hádů. Na chvíli se nad tím zamyslel a snažil se zjistit, zda jeho podvědomí nevyvolalo lásku k Pascale z hlubších příčin, zda v jejich vztahu nehrají důležitou roli jeho ambice. Možná na tom opravdu bylo malinké zrníčko pravdy, ale ze svého současného postavení to nemohl posoudit, což bylo svým způsobem milosrdné. Měl pochopitelně pocit, že ji miluje, což bylo podle jeho úsudku totéž, jako by ji skutečně miloval, nebyl však slepý k výhodám, které mu sňatek přinese. Opět publikoval, sice skromné články založené na krátkých překladech amarantského textu, spoluautorkou byla Pascale a Girardieau tvrdil, že práci napomáhá. Před patnácti lety by byl Sylveste znechucen, ale dnes už ho nemohlo nic jen tak znechutit, nedokázal cítit znechucení ani nad sebou. Důležité bylo, že město znamenalo další krok na cestě k pochopení Události.

"Jsem tady," řekla o něco hlasitěji Pascale, právě tak bez těla jako Sylveste. "Máme stejný záběr?"

"Co vidíš?"

"Věž, chrám nebo jak tomu říkáš."

"Správně."

Město bylo rozděleno na čtvrtiny, v jeho středu ležel chrám, měl tvar horní třetiny vejce, které se ve špičce protahovalo vzhůru do vysoké věže a ta se stále zužovala až ke skořápce nad městem. Propojené budovy kolem chrámu vypadaly jako spletená ptačí hnízda, možná to byl výraz nějakého potlačeného evolučního imperativu. Tiskly se k sobě jako znetvoření prosebníci před ohromnou věží, která se zvedala z chrámu.

"Něco se ti tam nezdá?"

Záviděl jí. Pascale navštívila skutečné město nejmiň desetkrát. Dokonce vylezla na věž spirálovitou chodbou, která se vinula až nahoru.

"Vidíš tu postavu na věži? Nehodí se tam."

Proti zbytku města vypadala krásná socha křehká a malá, přesto byla svými deseti až patnácti metry výšky srovnatelná se staroegyptskými kolosy ze zádušních chrámů faraónů. V porovnání s ostatními vykopávkami se pohřbené město jevílo zhruba čtyřikrát zmenšeno. V plné velikosti by postava na věži měla nejmiň čtyřicet metrů. Ale pokud toto město vůbec někdy na povrchu existovalo, mělo by neuvěřitelné štěstí, kdyby přežilo ohnivý příval při Události, natož následujících devět set devadesát tisíc let zvětrávání, zalednění, tektonických poruch a dopadů meteoritů.

"Proč se tam nehodí?"

"Není to Amarant, alespoň ne takový, jaké jsem doposud viděl."

"Třeba nějaké božstvo?"

"V tom případě nechápu, proč mu dali křídla."

"Co je na tom tak divného?"

"Podívej se na stěnu a pochopíš."

"Raději mi ukaž, kam se mám podívat, Dane."

Jejich spojené vidění se přesunulo z věže dolů tak rychle, až je jímala závrať.

Voljovová pozorně sledovala, co hlasy s Kuriovou provedou, neboť doufala, že najde v sebejistém brnění Kuriově puklinu obav a pochybností, zda to nejsou skuteční duchové a zda se Voljovová opravdu neumí naladit na jejich přízračné emanace.

Duchové temně skučeli. Dlouhé protáhlé vytí bylo tak hluboké, že je spíš cítila než slyšela. Znělo to jako strašidelná meluzína za zimní noci, jako vítr, který fíčí tisíce kilometry jeskyní. Ale tohle zcela očividně nebyl přirozený úkaz, nebyl to částkový vítr proudící kolem lodí převedený do zvuku, ani kolísání citlivě vyvážených reakcí motorů. V tom vytí se ozývaly zbloudilé duše, hlasy volající do noci. Přestože nebylo rozumět ani jedinému slovu, dala se rozeznat nezaměnitelná struktura lidské řeči.

"Tak co myslíš?" zeptala se Voljovová.

"Jsou to lidské hlasy, že? Ale jaksi... unavené a smutné." Kuriová pozorně naslouchala. "Občas jako bych rozuměla nějakému slovu."

"Ty samozřejmě víš, co to je." Voljovová ztišila zvuk, až zbylo jen tlumené, neuvěřitelně žalostné sborové kvílení. "Jsou to posádky jiných lodí. Lidé jako ty a já, kteří spolu mluví prostorem."

"Ale proč -" Kuriová zaváhala. "Počkat! Už to chápu. Pohybují se rychleji než my, že? O mnoho rychleji. Jejich hlasy zní zpomalene, protože také jsou. Na lodích pohybujících se rychlostí blízkou rychlosti světla běží hodiny pomaleji."

Voljovová přikývla a trochu posmutněla, že to Kuriová pochopila tak rychle. "Dilatace času. Některé lodě se pochopitelně pohybují k nám, takže Dopplerův efekt ten účinek snižuje, ale faktor dilatace obvykle zvítězí..."

Pokřčila rameny, když viděla, že Kuriová nejeví zájem o výklad jemnějších nuancí relativistické komunikace. "Běžně samozřejmě Nostalgie tohle všechno koriguje, odstraňuje Dopplerův efekt a dilatační zkreslení a upravuje zprávy, takže jsou dokonale srozumitelné."

"Ukažte mi to."

"Ne," řekla Voljovová, "nestojí to za námahu. Výsledek je vždycky stejný. Všední záležitosti, technické diskuse a staré známé řeči obchodníků o ničem. To je ten zajímavější díl celého spektra. Na tom nudném konci uslyšíš paranoidní žvásty bláznů, kteří obnažují své duše noci. Ale většinou je to jen jakési potřesení rukou mezi dvěma loděmi, které se míjejí v temnotě, výměna nicneříkajících zdvořilostí a vtípků. Stěží může dojít k hlubšímu kontaktu, když je světelná vzdálenost mezi loděmi málokdy menší než měsíce. A stejně jsou to většinou jen předem nahrané vzkazy, protože posádka už dávno spí v mrazácích."

"Jinými slovy, obvyklé lidské bláboly."

"Jistě. Jsou s námi, ať letíme kamkoli."

Voljovová se opřela zády v křesle a přikázala zvukovému systému, aby opět zesílil žalostné, časem natažené hlasy.

Díky této známce přítomnosti lidí by se měly hvězdy zdát méně vzdálené a chladné, ale mělo to právě opačný účinek, stejně jako při vyprávění duchařských historek u táborového ohně tma mimo dosah plamenů ještě víc zhoustne. Těšila se z této chvíle, neboť skoro dokázala uvěřit, že v mezihvězdném prostoru za skleněnými stěnami skutečně straší, ať už si o tom Kuriová myslí co chce.

"Už sis toho všimla?" zeptal se Sylveste.

Stěna byla složená z žulových bloků ve tvaru V, na pěti místech přerušena strážnicemi. Strážnice byly ozdobeny kamennými, ne zcela realistickými hlavami, jejichž styl připomínal mayské sošky z yucatánské oblasti. Stěnu pokrývala mozaika sestavená z keramických kostek. Známořňovala Amaranty při nejrůznějších činnostech.

Pascale mlčela, pohledem zkoumala postavy na mozaice. Nesly zemědělské nářadí, bezmála podobné primitivním nástrojům z lidské historie, nebo zbraně - kopí, luky a jakési muškety - bojovníci však neválčili, nýbrž klidnými, nehybnými postoji připomínali egyptské figurální umění. Byli tam amarantští lékaři, sochaři i hvězdáři, kteří vynalezli dalekohledy, jak potvrdily nedávné vykopávky, dále kartografové, skláři, řemeslníci a umělci, nad každou symbolickou postavou byl dvojité řetězce znaků, vyvedené zlatou a kobaltově modrou barvou, označující hejno, které plnilo povinnosti zobrazené postavy.

"Nemají křídla," řekla Pascale.

"Nemají," opakoval Sylveste. "Křídla se přeměnila v paže."

"Ale proč ti vadí, když obdaří párem křídel boha? Lidé křídla nikdy neměli, a přesto si vymysleli anděly. Připadá mi, že druh, který kdysi křídla skutečně měl, by to považoval za mnohem přirozenější."

"To je sice logické, ale zapomínáš na mýtus o stvoření." Teprve v posledních letech archeologové dali dohromady základní mýtus, který sestavili z desítek pozdějších přikrášlených verzí. Podle původní verze se Amaranti kdysi dělili o oblohu s ostatními létajícími tvory, kteří na Obrodě existovali dál i během jejich vlády. Tato hejna, jež jako poslední poznala svobodu létání, uzavřela smlouvu s bohem, jemuž říkala Stvořitel ptáků, a vyměnila schopnost létat za dar rozumu. Toho dne pozvedla svá křídla k nebesům naposledy, dívala se, jak je oheň mění v popel, a navždy se vzdala nebes.

Aby Amaranti na smlouvu nezapomněli, dal jim Stvořitel ptáků zakrtnout křídla s drápy, jež jim neustále připomínala, čeho se vzdali, a umožnila jim sepsat jejich historii. Oheň, který strávil jejich křídla, se jim však rozhořel v myslích, neuhasitelný oheň bytí. Stvořitel ptáků pravil, že toto světlo bude hořet navždy, pokud se nepokusí vzepřít vůli Stvořitele ptáků a nezatouží se znovu vrátit na oblohu. Kdyby se o to pokusili, Stvořitel ptáků by si vzal zpět jejich duše, které jim dal za dne hořících křídel.

Sylveste věděl, že je to jen pokus civilizace, která si chtěla nastavit zrcadlo, jak srozumitelně vylíčit svůj původ. Zásadní význam mýtu však spočíval v tom, že pronikal celou jejich kulturou jako jediné náboženství, které vytlačilo všechna ostatní a přetrvalo přes různé výklady nepředstavitelná staletí. Nepochybně tvarovalo jejich myšlení a

chování způsobem natolik složitým, že to ani nedokázal odhadnout.

"Chápu," řekla Pascale. "Neuměli se vyrovnat s evolucí, která je připravila o křídla, a tak si vytvořili historii se Stvořitelem ptáků, aby se mohli cítit nadřazení nad ptáky, kteří pořád ještě létali."

"Ano. V tomto smyslu nová víra uspěla, ale měla jeden neočekávaný vedlejší účinek. Zakazovala jim, aby se pokoušeli létat, něco jako mýtus o Ikarovi, jenže na jejich kolektivního ducha měla mnohem hlubší dopad."

"Ta postava na věži..."

"Je pěst pozvednutá proti bohu, v něhož věřili."

"Proč by to dělali?" zeptala se Pascale. "Náboženství prostě pohasínají, bývají nahrazena novými. Nevěřím, že postavili celé tohle město jenom proto, aby urazili starého boha."

"Já také ne. Což naznačuje, že se stalo něco úplně jiného."

"Třeba co?"

"Třeba to, že se objevil nový bůh. Bůh s křídly."

Voljovová usoudila, že nastal čas seznámit Kuriovou s nástroji její profese. "Nemusíš spěchat," řekla, když se výtah blížil k depozitáři. "Napoprvé se to lidem obvykle nelíbí."

"Do háje." Kuriová se instinktivně přitiskla k zadní stěně, když se před ní náhle otevřel obrovský prostor. Výtah se jako malý brouček plazil dolů po stěně depozitáře. "Je to tak velké, že se to nemůže do lodi vejít!"

"To nic není. Jsou tu ještě další čtyři haly téhle velikosti. Ve dvojce trénujeme výsadek na povrch. Jedna hala je prázdná, v další není dostatečný tlak vzduchu. Ve čtyřce jsou čluny a dopravní prostředky pro lety uvnitř sluneční soustavy. Pouze tady jsou zbraňové komplety."

"To máte na mysli tamhlety hory?"

"Jistě."

V hale stálo čtyřicet zbraňových kompletů, ačkoli ani dva nebyly úplně stejné. Přesto však obecný styl konstrukce prozrazoval jistou spřízněnost. Povrch strojů tvořila slitina bronzového odstínu s nazelenalým leskem. Ačkoli všechna tato zařízení byla dost velká, aby mohla být samostatným středně velkým vesmírným plavidlem, bylo zřejmé, že to není jejich hlavní funkce. Nebyly na nich průzory ani vstupní uzávěry, žádné označení ani viditelné komunikační systémy. Přestože některé objekty měly pomocné trysky, byly tam jen proto, aby umožnily zaujmout příslušné postavení, stejně jako loď, která má pouze dopravit do bojové pozice veliká děla, jež jsou na ní umístěna.

Přesně to totiž tyto objekty byly.

"Pekelná třída," řekla Voljovová. "Tak je označili jejich stavitelé. Mluvíme samozřejmě o době před několika staletími."

Voljovová sledovala, jak její rekrut odhaduje titánskou velikost nejbližšího zbraňového kompletu. Stál svisle, podélná osa srovnaná s osou tahu motorů, vypadal jako ceremoniální meč zavěšený pod stropem válečnickova sídla. Jako všechny ostatní zbraně byl obklopen konstrukcí, kterou tam přidal některý předchůdce, k níž byly připojeny různé kontrolní, monitorovací a manévrovací systémy. Všechny zbraně byly posazeny na podvozcích, spleť kolejnic a výhybek se spojovala dohromady o něco dál v hale, odkud byl přístup do mnohem menšího prostoru o patro níž, kam se vešla vždy jen jedna zbraň. Odtamtud mohla být vypuštěna ze světlohonce do vesmíru. "Tak kdo je postavil?" zeptala se Kuriová. "To nevíme jistě. Možná Spojení v nějakém temnějším období svých dějin. Víme jen, kde jsme je našli - ukryté na asteroidu obíhajícímu infračerveného trpaslíka, natolik bezvýznamného, že měl pouze katalogové číslo." "Vy jste u toho byla?"

"Ne, stalo se to dávno přede mnou. Zdědila jsem je po předchozím správci a ten zas po tom předešlém. Od té doby je zkoumám. Podařilo se mi získat přístup ke kontrolním systémům jedenatřiceti kusů a rozlouskla jsem zhruba osmdesát procent nezbytných aktivačních kódů. Testovala jsem však jen sedm zbraní a z těch pouze dvě za situace, která by se snad dala nazvat bojová." "Opravdu jste je použila?" "Ne že bych se do toho hrnula."

Pomyslela si, že není zapotřebí zatěžovat Kuriovou detaily o starých krutostech, alespoň ne teď. Postupem času se s komplety seznámí stejně zevrubně jako Voljovová, možná ještě důvěrněji, protože je pozná ze střeleckého křesla prostřednictvím přímého neurálního propojení. "Co dokážou?"

"Některé jsou schopné klidně roztrhat planetu. Jiné... Ani nechci hádat. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby dokázaly provést něco velmi nepříjemného se samotnými hvězdami. Jenže kdo by si chtěl zahrávat s takovými zbraněmi?" Odmlčela se.

"Proti komu jste je použila?"

"Pochopitelně proti nepříteli."

Kuriová na ni dlouho mlčky hleděla. "Nevím, jestli mám být zděšená, že něco takového existuje..., nebo cítit úlevu, že jsme to aspoň my, kdo drží prst na spoušti."

"Měla bys cítit úlevu," řekla Voljovová. "Bude to tak lepší."

Sylveste a Pascale se vrátili pohledem k věži. Okřídlený Amarant se nijak nezměnil, ale nyní jim připadalo, že hledí na město s pánovitou přezíravostí. Bylo lákavé přijmout vysvětlení, že se objevil nový bůh - co jiného by mohlo inspirovat k vytvoření takového pomníku, ne-li strach z božstva - ale doprovodný text na věži bylo nezvykle těžké dešifrovat.

"Tady je zmínka o Stvořiteli ptáků," řekl Sylveste. "Takže věž má pravděpodobně spojitost s mýtem o hořících křídlech, přestože okřídlený bůh zcela jistě nepředstavuje Stvořitele ptáků."

"Souhlasím. Hned vedle znaku pro křídla je znak pro oheň."

"Cos ještě rozluštila?"

Pascale se dlouho soustředila. "Hovoří se tam o hejnu odpadlíků."

"Odpadlíci v jakém smyslu?"

Pascale věděla, že ji zkouší, ale také věděla, že to má pro něj velký význam, neboť si na jejím výkladu ověřoval, zda jeho analýza není příliš jednostranná. "Hejno odpadlíků, kteří nesouhlasili s úmluvou se Stvořitelem ptáků, nebo později tu úmluvu zradili."

"Můj překlad je shodný. Obával jsem se, zda jsem neudělal chybu."

"Ať už tedy provedli co chtěli, nazvali je Zapuzení." Četla text o kus dopředu i dozadu, znovu ověřovala své závěry a při tom opravovala výklad. "Ne, původně patřili k hejnu, které přistoupilo na podmínky Stvořitele ptáků, ale později změnili názor."

"Dokážeš rozluštit jméno jejich vůdce?"

Pascale začala: "Vedl je ten, jenž..." Pak se odmlčela. "Ne, nedokážu to spojení přeložit, alespoň ne okamžitě. Co je zač, tohle hejno? Myslíš, že opravdu existovalo?"

"Pravděpodobně ano. Kdybych měl hádat, řekl bych, že to byli nevěřící, kteří si uvědomili, že mýtus o Stvořiteli ptáků je opravdu jen pouhopouhý mýtus. Pravověrnému hejnu se to pochopitelně nemohlo líbit."

"Proto byli zapuzeni?"

"Pokud vůbec existovali, to v první řadě. Nemůžu si pomoci, ale mám pocit, že to byla jakási technická sekta, skupina vědců, jak bychom je označili my. Amaranti ochotní experimentovat, zkoumat podstatu svého světa."

"Jako středověcí alchymisté?"

"Třeba." Ta analogie se mu zalíbila. "Možná se dokonce pokoušeli létat - jako Leonardo. V rámci hlavního proudu amarantské kultury by to bylo jako plivnout bohu přímo do tváře."

"Máš pravdu. Vyjděme však z předpokladu, že skutečně existovali a byli zapuzeni - co se s nimi stalo? Prostě vymřeli?"

"Netuším. Není však pochyb, že hejno Zapuzených bylo důležité: nejde jenom o zanedbatelný detail v hlavním mýtu o Stvořiteli ptáků. Píše se o něm na celé věži a v celém tomhle zpropadeném městě, kdežto starší amarantské památky se o nich zmiňují jen zřídka."

"Město pochází z pozdního období," řekla Pascale. "Kromě obelisků je to nejmladší památka, kterou jsme našli, datování ji umístí uje blízko Události. Proč se Zapuzení náhle znovu objevili po tak dlouhé nepřítomnosti?"

"Možná se vrátili."

"Po kolika? Po desetitisících let?"

"Proč ne." Sylveste se sám pro sebe usmál. "Návrat po tak dlouhé době mohl být právě onou významnou okolností, která vedla k vytvoření okřídlené sochy."

"Domníváš se, že zobrazuje jejich vůdce? Toho, jenž -" Pascale se znovu zahleděla na znaky. "Tady je symbol pro slunce, ne?"

"A ten druhý?"

"Nejsem si jistá. Znamená to čin... Krádež. Je to možné?"

"A když to spojíš, co dostaneš?"

Představil si, jak Pascale vyhybavě křičí rameny: "Ten, jenž krade slunce? Krádce slunce? Co to znamená?"

Sylveste sám pokrčil rameny. "Stejnou otázku si kladu i já celé dopoledne. Tuhle a ještě jednu."

"Jakou?"

"Proč mám pocit, že jsem to jméno už slyšel..."

Z depozitáře zbraňových kompletů pokračovaly všechny tři dál do nitra loď.

"Vedete si dobře," poznamenala Mademoiselle. "Voljovová upřímně věří, že jste na její straně."

Byla s nimi víceméně celou dobu, mlčky sledovala okružní cestu po lodi, pouze tu a tam prohodila poznámku nebo napověděla odpověď. Kuriovou to příšerně znervózňovalo, nedokázala se zbavit pocitu, že Voljovová rovněž slyší šeptání Mademoiselle, určené pouze pro její uši.

"Třeba má pravdu," odpověděla Kuriová automaticky myšlenkou. "Třeba je silnější než vy."

Mademoiselle se výsměšně ušklíbila. "Slyšela jste vůbec, co jsem vám říkala?"

"Jako bych měla na vybranou."

Umlčet Mademoiselle, když Kuriová chtěla něco říct, bylo jako zbavit se neodbytné písničky, která neustále zní v hlavě. Neměla od ní ani na chvíli pokoj.

"Tak poslouvejte ještě jednou," pokračovala Mademoiselle. "Kdyby má protiopatření selhala, vaše loajalita k Voljovové by vás přinutila prozradit jí mou existenci."

"Měla jsem silné pokušení."

Mademoiselle se na ni nedůvěřivě zahleděla a Kuriová pocítila záchvěv uspokojení. Někdy ji Mademoiselle, nebo spíš osobnost vložená do implantátu, připadala vševedoucí. Avšak mimo vědomosti, které do něj byly vtisnuty při jeho vytváření, získával veškeré informace výhradně prostřednictvím smyslů Kuriové. Možná se implantát mohl napojit na síť, přestože Kuriová sama připojena nebyla, ale bylo to nepravděpodobné. Riziko, že bude objeven přímo tímto systémem, bylo příliš velké. Mademoiselle slyšela myšlenky Kuriové, ale nemohla si přečíst stav její mysli jinak než z povrchních biochemických podnětů neuronového prostředí, v němž byl implantát umístěn. Takže nezbytně musela mít pochybnosti, pokud šlo o efektivnost protiopatření.

"Voljovová by vás zabila. Zabila předchozího rekrutu, jestli jste si to už neposkládala dohromady sama."

"Možná k tomu měla dobrý důvod."

"Nic o ní nevíte, ani o dalších členech posádky. Já vlastně taky ne. Doposud jsme se nesetkaly s kapitánem."

O tom nebylo sporu. Pouze jednou či dvakrát padlo jméno kapitána Brannigana v přítomnosti Kuriové, ale spíš jen uklouzlo Sadžakimu nebo někomu z posádky, neboť o svém kapitánovi téměř vůbec nemluvili. Očividně to nebyli běžní

Ultrové, přestože si pečlivě udržovali fasádu, kterou neprohlédla ani Mademoiselle. Klamali tak důsledně, že se věnovali obchodním činnostem jako všechny jiné posádky Ultrů.

Ale co se doopravdy skrývá pod tou fasádou?

"Střelec," řikala tehdy Voljovová. A nyní Kuriová viděla zbraňové komplety uskladněné v depozitáři. Šeptalo se, že mnoho obchodních plavidel má tajný arzenál pro řešení vážnějších neshod s klienty nebo na obranu proti pirátům. Ale zbraně na Nostalgii vypadaly příliš silně pro obyčejné šarvátky, a navíc zde byl právě pro tyto případy celý náklad konvenčních zbraní. Takže nač vlastně mají takovou palebnou sílu? Sadžáci musí mít nějaké dalekosáhlé plány, pomyslela si Kuriová, což bylo dost znepokojivé, ale ještě víc jí dělalo starosti, že možná ani žádný plán nemá, že bude s sebou vozit zbraňové komplety tak dlouho, dokud nenajde záminku, aby je mohl použít, jako ozbrojený bandita, který se potlouká kolem a vyhledává bitku.

Během uplynulých týdnů zvažovala a zavrhlala spoustu různých teorií, aniž by se dobrala nějaké aspoň trochu přijatelné. Vojenské prostředí jí pochopitelně starosti nedělalo. Narodila se pro válku, válka byla její živél, a přestože připouštěla možnost, že jsou i jiné, mnohem příjemnější způsoby života, nic, co se týkalo války, jí nebylo cizí. Zažila na Skyově vítězství ošklivé bitvy, ale neuměla si představit, jaká by musela být bitva, která by ospravedlnila použití zbraňových kompletů. Ačkoli Skyovo vítězství bylo napojeno na mezihvězdnou obchodní síť, stupeň používané bojové techniky byl celá staletí za úrovní Ultronautů, kteří občas zaparkovali na orbitě. Kdyby jedna strana získala nějaký kousek z jejich lodních zbrojnic, mohla by vyhrát celé válečné tažení... Jenže ty zbraně byly příliš vzácné a zatraceně cenné na běžnou válku. Dokonce i atomovky byly použity v celé historii kolonie jen několikrát, za života Kuriové ani jednou. Viděla pár ohavných věcí, které ji dosud děsily, ale ještě neviděla sílu tak velkou, že by dokázala provést okamžitou genocidu. Zbraňové komplety Nostalgie nekonečna však byly mnohonásobně horší.

Voljovová se zmínila, že je opravdu jednou či dvakrát použili - možná proti pirátům. Existovala spousta řídce osídlených soustav, které měly jen nepravděelné napojení na obchodní síť, kde bylo klidně možné vyhledit nepřítele, aniž by to kdokoli zjistil. A někteří nepřátelé mohli být klidně stejně krutí a nemorální jako Sadžákiho posádka. Takže bylo docela pravděpodobné, že část zbraní byla testována. Kuriová však měla podezření, že v těchto případech účel světil prostředky, ať už šlo o sebeobranu nebo taktický úder, aby posádka získala zásoby, jež potřebovala. Těžké zbraňové komplety testovány nebyly. Co s nimi měli v úmyslu dělat, za jakých okolností plánovali uvolnit sílu ničící planety, nebylo jasné, možná dokonce ani Sadžákimu. A možná Sadžáki není ten, kdo vládne veškerou mocí. Možná Sadžáki pořád pouze slouží kapitánu Branniganovi.

Ať už je ten tajemný Brannigan kdokoli.

"Vítej na střeleckém stanovišti," řekla Voljovová.

Byli někde uprostřed lodě. Voljovová otevřela stropní poklop, stáhla dolů teleskopický žebřík a vyzvala Kuriovou, aby vylezla po příchlicích s ostrými hranami.

Kuriová strčila hlavu do velké kulovité kabiny plné propojených aparátů. Uprostřed namodrale stříbřité záře stálo hranaté černé křeslo ověšené přístroji a zdánlivě nahodilými svazky kabelů. Křeslo bylo zabudováno v kardanu, takže se mohlo naklánět nezávisle na lodi. Kabely vedly do kolektorů, které propojovaly sousedé kruhy závěsu, než se konečně svazek tlustý jako stehno nořil do přístrojů na stěně. Kabina páchla ozonem.

Na střeleckém stanovišti vypadalo všechno staré několik set let, spousta vybavení ještě mnohem starší. Na první pohled však byla patrná svědomitá péče a údržba.

"K tomuhle jsme celou dobu směřovaly, že?" Kuriová se protáhla průlezem do kabiny, proklouzla mezi kruhovými závěsy, až se konečně dostala ke křeslu. Bylo masivní, slibovalo pohodlí a bezpečí. Nedokázala se ubránit a usedla, okamžitě zabzučely servomechanismy a hamatné černé boky se kolem ní uzavřely.

"Jak se tam cítíš?"

"Jako bych tady už byla," odpověděla udiveně, hlas zkreslený černou přilbou, která jí sjela na hlavu.

"Taky že byla," řekla Voljovová, "než jsi nabyla vědomí. Střelecký implantát, který máš v hlavě, to navíc všechno zná, z něho taky pramení ten důvěrně známý pocit."

Voljovová měla pravdu. Kuriové připadalo křeslo jako důvěrně známý kus nábytku, který vidala už od dětství, znala kdejaký záhyb a škrábanec. Cítila se nesmírně uvolněná a klidná. Nutkání něco dělat, použít sílu, kterou jí křeslo propůjčovalo, vzrůstalo každou vteřinou.

"Můžu odtud ovládat zbraňové komplety?"

"Takový je záměr," řekla Voljovová. "Ale samozřejmě nejen komplety. Můžeš řídit všechny hlavní zbraně na palubě Nostalgie stejně snadno, jako by byly pouhým prodloužením tvých rukou. Když budeš plně sladěn s zbraňovými systémy, budeš mít pocit, jako by se tvé tělo nadouvalo a roztahovalo po celé lodi."

Kuriová už začala něco podobného vnímat, přinejmenším měla pocit, jako by její tělo splývalo s křeslem. Přestože bylo mučivé kontakt přerušit, nechťela, aby její spojení pokračovalo hlouběji. Sílou vůle se z křesla uvolnila, díly zabzučely, odsunuly se a propustily ji.

"Nejsem si jistá, zda se mi to líbí," ozvala se Mademoiselle.

7

Cestou k Deltě Pavonis, 2546

Voljovová nikdy úplně nezapomněla, že je na palubě lodi, nejspíš kvůli nepřírozené gravitaci (tajemné kvantové rozměry v útrokách motorů Spojených vyvolávaly mírné nevyrovnanosti tahu). Byla si toho vědoma i nyní, když zaváhala na vrcholu dřevěného schodiště, které vedlo na zelený pažit. Pokud Sadžáki věděl, že přišla, nedal to nijak najevo, tiše a nehybně klečel vedle hrbolatého pařezu, místa jejich neformálních setkání. Ale nepochybně její

přítomnost vycítil. Vzpomněla si, že Sadžaki a kapitán Brannigan navštívili Přetvářeče na vodním světě Zimoři, když byl ještě kapitán schopen opustit loď. Netušila, jaký měl ten výlet význam, ale říkalo se, že Přetvářeči si zahrávají s neokortexem, do něhož vtisknou neurální vzory umožňující neobvyklý stupeň nadprostorového vědomí - schopnost vnímat čtyři nebo pět dimenzí. Tyto vzory byly nejvzácnějším druhem transformace, který navíc přetrvával. Pomalu sestoupila po schodišti a záměrně šlápla na poslední schod tak, aby zavrzal. Sadžaki se otočil a hleděl na ni bez viditelné známky překvapení.

"Něco se děje?" zeptal se a pozoroval její výraz.

"Týká se to stavleníka." Na okamžik sklouzla do ruštiny. "Chci říct, mého chráněnce."

"Tak mi o tom pověz," řekl Sadžaki zamyšleně. Popelavě šedé kimono mu od vlhké trávy na kolenou ztmavlo do olivové. Bambusová flétna ležela na pařezu dohladka oblýskaného lokty. Byli v tuto chvíli poslední dva členové posádky, kteří ještě neleželi v mrazáku, dva měsíce letu od Žlutozemě.

"Teď je jednou z nás." Voljovová si klekla proti němu. "Hlavní část procesu upevňování loajality už má za sebou."

"Takové zprávy rád slyším."

Na druhé straně mýtiny zavřeštěl papoušek, přelétl z větve na větev a mezi listím zablýskly křiklavé barvy. "Mohli bychom ji zavést ke kapitánu Branniganovi."

"Ještě není vhodný čas." Sadžaki si uhladil záhyb na kimonu. "Nebo máš jiný názor?"

"Na setkání s kapitánem?" vyhrkla nervózně. "Vůbec ne."

"Takže jde o něco důležitějšího."

"Ale ne."

"Ať už se ti honí hlavou cokoli, Iljo, ven s tím. Vysyp to."

"Jde o Kuriovou. Nechci už dál riskovat, že by mohla propadnout stejné psychóze jako Nagornyj." Zarazila se.

Očekávala, vlastně přímo doufala, že Sadžaki odpoví, ale slyšela jen šumění vodopádu. Sadžakiho tvář zůstala naprosto bezvýrazná. "Jde mi o to," pokračovala, téměř se zadržovala, "že už nemám jistotu, zda je právě ona v této fázi nejvhodnější objekt."

"V této fázi?" Sadžaki promluvil tak tiše, že mu spíš odečítala ze rtů.

"Myslím, že je velmi nebezpečné, aby šla na střelecké stanoviště bezprostředně po Nagorném. Kuriová je příliš cenná, nechci riskovat." Zarazila se, polkla, zhluboka se nadechla a připravila se na to nejtěžší. "Domnívám se, že potřebujeme dalšího rekrutu, někoho méně talentovaného. Mohla bych s ním vyhladit poslední záhyby, než se do toho pustím s Kuriovou jako s hlavním kandidátem."

Sadžaki uchopil šakuhači a zamyšleně si ji prohlížel. Na konci se odchlípl kousek bambusu, možná od toho, jak flétnu použil na Kuriovou. Přihladil ho palcem a zatlačil na původní místo.

Promluvil tak naprosto klidně, že to bylo horší než jakýkoli projev hněvu. "Navrhuješ, abychom se poohlédli po dalším rekrutovi?" Vyznělo to, jako kdyby její návrh byl tou nejabysurdnější, nejpomatenější myšlenkou, kterou kdy slyšel.

"Jenom prozatím." Byla si vědoma, že odpověděla příliš rychle, nenáviděla se za to, pohrdala sama sebou pro ten podřízený postoj. "Dokud nebude všechno zase stabilizované. Potom použijeme Kuriovou."

Sadžaki přikývl. "To zní logicky. Dobré nebe ví, proč jsme na to nepomysleli dřív, ale nejspíš jsme měli na starosti jiné věci." Odložil šakuhači, ačkoli ruku neodtáhl. "Ale teď už se nedá nic dělat. Zkrátka nám zbývá jen maličkost - najít jiného rekrutu. To by nemělo být těžké, že? Naverbování Kuriové nás nijak zvlášť finančně nezátížilo. Jsme sice dva měsíce v mezihvězdném prostoru a naše příští zastávka je na pořádně zapadlém místě, ale nepředpokládám, že by nastaly větší problémy při hledání dalšího kandidáta. Očekávám spíš, že budeme muset odhánět celé davy, nemyslíš?"

"Buď rozumný."

"A v jakém smyslu jsem nerozumný, triumvire Voljovová?"

Ještě před chvílí byla vyděšená, nyní se navztekala. "Ty nejsi sám sebou, Júdži-sane. Od té doby..."

"Od které doby?"

"Od té doby, co jste s kapitánem navštívili Přetvářeče. Co se tam stalo, Júdži? Co ti vesmířani provedli s hlavou?"

Zvláště se na ni zahleděl, jako by to byla naprosto oprávněná otázka, kterou si však dosud nepoložil. Byl to osudný úskok. Rychle švihl šakuhači, takže Voljovová jenom zahlédla žlutohnědou šmouhu. Rána nebyla silná, Sadžaki musel ruku v poslední chvíli zdržet, ale udeřil ji ze strany do hlavy, což stačilo, aby Voljovovou složil do trávy. V prvním okamžiku ji nezaplavila ani bolest, ani překvapení, že ji napadl, ale vnímala pouze vlhkou travu, která ji šimrala na nose. Nenucené obešel pařez. "Vždy kladeš příliš mnoho otázek." A vytáhl z kimona cosi, co mohla být injekční stříkačka.

Nechbetská šíje, Obroda, soustava Delta Pavonis, 2565

Sylveste neklidně sáhl do kapsy a nahmatal fiolu, přestože byl přesvědčen, že tam nebude.

Dotkl se jí. Malý zárak.

Tam dole vcházela do amarantského města honorace Obrody, pomalu kráčela k chrámu uprostřed. Útržky rozhovorů dolétaly zřetelně až k němu, ačkoli nikdy ne natolik dlouhé, aby zachytil víc než několik slov. Byl stovky metrů nad nimi na ochozu, který připevnili lidé k černé vejčité zdi obklopující město.

Dnes byl jeho svatební den.

Viděl simulace chrámu mnohokrát, ale doopravdy vstoupil do města už hodně dávno, takže téměř zapomněl, jak silný dojem věž vyvolává. Sebedokonalejší simulace měly zvláštní, neodstranitelnou vadu - jejich účastníci si byl neustále vědom, že nejsou skutečné. Stál pod úrovní střechy amarantské chrámové věže a vzhlížel vzhůru ke klenutým kamenným obloukům, které se spojovaly stovky metrů nad ním, a necítil nejmenší závrať nebo strach, že si ta věkovitá stavba vybere právě tento okamžik a zřítí se na něj. Navštívil pohřbené město osobně teprve podruhé a nyní měl

zničující pocit vlastní nepatrnosti. Vejce, v němž bylo uzavřeno, bylo samo o sobě znepokojivě velké, zjevně to svědčilo o vyspělé technice, přestože se Vodonoši rozhodli tento fakt ignorovat. Naproti tomu město uvnitř vypadalo, jako by pocházelo z horečného snu fantasy z patnáctého století, a to nejen kvůli pohádkové okřídlené bytosti na vrcholku věže. Čím déle se na ně díval, tím víc byl přesvědčen, že vzniklo jako oslava návratu Zapuzených. Netušil sice, jaký význam tahle oslava měla, ale úvahy aspoň odvedly jeho pozornost od obřadu, který ho čekal. Zahleděl se na okřídlenou postavu a uvědomil si, že musí opravit svůj první dojem, neboť to skutečně byl Amarant, přesněji řečeno sloučení Amaranta s andělem, vytvořené umělcem s hlubokým pochopením toho, co vlastně znamená mít křídla. Když si sochu prohlížel bez zvětšení obrazu, zarazilo ho, jak velmi se podobá kříži. Při zvětšení se kříž změnil na Amaranta s překrásnými roztaženými křídly, pokovenými různými barvami, každá řada peří jiskřila v trochu jiném odstínu. Stejně jako u lidských zobrazení andělů tato křídla nenahrazovala paže, ale tvořila třetí pár končetin. Socha však působila mnohem reálněji než všechny podoby andělů, které Sylveste znal z lidského umění. Přestože se to zdálo absurdní, vypadala anatomicky správná. Sochař prostě jen nepřipojil křídla na tělo Amaranta, ale mírně přetvořil také jeho tělo. Paže byly posunuty trochu níž na trupu, který byl prodloužen kvůli vyvážení. Hrudník byl mnohem širší, než bylo obvyklé, kosti a svaly kolem ramen připomínaly chomout, z něhož křídla vyrůstala. Měla zhruba trojúhelníkový tvar jako dětský drak. Krk sochy byl delší než běžný průměr, hlava se ještě víc podobala ptačí lebce, měla aerodynamičtější proporce. Oči v hlubokých důlcích hleděly kupředu, ačkoli jako u všech Amarantů musel mít omezené binokulární vidění. Horní čelist přecházela do obličejové části zbrzděné širokými nosními otvory - kvůli mávání křídly bylo zřejmě nutné dodat do plic velké množství vzduchu. A přesto ne všechno bylo správně. Za předpokladu, že tělo mělo přibližně stejnou hmotnost jako běžný Amarant, byla dokonce i tato křídla žalostně nedostatečná pro létání. Tak co tedy vlastně byla - jenom zakázaná ozdoba? Podstoupili Zapuzení radikální bioinženýrský zásah, jen aby se obtížili křídly tak absurdně nepraktickými? Nebo to mělo jiný smysl?

"Nechceš si to rozmyslet?" Girardieu nečekaně vytrhl Sylvesta ze zamyšlení. "Nebo si pořád myslíš, že můj nápad není dobrý?"

Otočil se zády k zábradlí a městu. "Myslím, že je trochu pozdě, abych odmítl."

"O svatebním dni? Proč ne." Nils Girardieu se zasmál. "No, ještě nejsi v suchu a teple, Dane. Ještě z toho můžeš vycouvat."

"Jak bys to přijal?"

"Obávám se, že velmi špatně." Girardieu byl oblečen v parádních městských šatech, tváře mírně načervenalé kvůli hejnům létajících kamer. Vzal Sylvesta za loket a odváděl ho od zábradlí. "Jak dlouho jsme už přátelé, Dane?"

"Já bych to zrovna přátelstvím nenazval, spíš jakýmsi druhem vzájemného parazitování."

"Ale nech toho." Girardieu vypadal zklamaně. "Znepříjemnil jsem ti posledních dvacet let života víc, než bylo naprosto nezbytné? Myslíš si, že jsem měl radost, když jsem tě musel zavřít pod zámek?"

"Řekněme, že jsi k tomu přistoupil s nemalým nadšením."

"Ale jen proto, že jsem měl na srdci tvé dobro." Odešli z ochozu a vstoupili do jednoho z nízkých tunelů, které vedly černou skořápkou kolem města. Měkká podlahová krytina pohlcovala zvuk jejich kroků. "Mimo to," pokračoval Girardieu, "jestli to nebylo průzračně jasné, Dane, tehdy probíhalo cosi jako krmení dravé zvěře. Kdybych tě nezavřel, nějaká banda by si na tobě dříve či později vyhlila zlost."

Sylveste mlčky poslouchal. Věděl, že teoreticky má Girardieu pravdu, ale prakticky to ještě neznamenalo, že takové byly i jeho skutečné pohnutky.

"Politická situace byla tehdy mnohem jednodušší, Dane. Ještě jsme neměli Pravou cestu, která by nám dělala potíže."

Došli k výtahu a nastoupili do nové, antisepticky čisté kabiny. Na stěnách visely reprodukce s různými pohledy na Obrodu před a po změnách plánovaných Vodonoši. Byl tu dokonce i jeden obrázek z Výspy. Stolicí horu, v níž byla skryta vědecká základna, pokrývala zeleň, z vrcholku se řítíl vodopád, modrou oblohou plula bílá oblaka. V Cuvieru měli celé jedno odvětví, které se zabývalo vytvářením obrazů a simulací budoucí Obrody, od malířů akvarelů až po zkušené návrháře senzorických obrazů.

"Ke všemu se zničehonic objevili naprosto neznámí, ale organizovaní extrémisté," řekl Girardieu. "Minulý týden byl ve Výspě zastřelen jeden z představitelů Pravé cesty a věř mi, že to neudělal žádný náš agent."

Sylveste ucítil, jak se kabina rozjela dolů k ulicím města. "Takže fanatici jsou už na obou stranách?"

"Ve srovnání s nimi začínáme my dva vypadat jako umírnění. Skličující pomýšlení, že?"

"Dalo se čekat, že se obě strany zradikalizují."

"V podstatě ano."

Prošli černou skořápkou pokrytou nápisy a vmísili se mezi televizní a rozhlasové štáby, které dokončovaly rozmístění elektronických aparatur. Reportéři zkoušeli žluté brýle napojené na létající kamery, které se nad nimi vznášely jako nafukovací balonky na večírku. Kolem pracovníků masmédií obcházel jeden z Janequinových geneticky upravených pávů, dlouhý ocas šustil za ním. Dva bezpečnostní důstojníci, oblečení v černém, se zlatými výložkami Vodonošů na ramenou, postoupili vpřed, obklopeni doprovodem výhružných optiků. Za nimi se loudali servulové, aby Sylvesta a Girardieua proskenovali, pak je doprovodili do provizorní montované buňky nedaleko fronty amarantských obydlí, tolik podobných hnízdům.

Zařízení místnosti bylo skromné, stály tam dvě židle a stůl, na němž čekala láhev amerického červeného vína a dvě číše zdobené leptem krajinky.

"Posaď se." Girardieu si vykračoval kolem stolu a naléval víno. "Nevím, proč jsi tak zatraceně nervózní. Vždyť to přece není poprvé."

"Vlastně počtvrté."

"Pokaždé žlutozemské obřady?"

Sylveste přikývl. Vzpomněl si na první dva, tiché a nenápadné. První i druhá žena neměly žádné významné postavení a dnes už ve vzpomínkách ani nedokázal odlišit jejich tváře. Obě trpěly v záři publicity, kterou s sebou neslo jeho rodové jméno. Naopak svatba s Alicí, jeho poslední manželkou, byla od samého počátku veřejnou záležitostí. Přitahovala pozornost k nadcházející expedici na Obrodu a zajistila tak poslední finanční injekci, kterou potřebovali. Skutečnost, že se do sebe zamilovali, byla téměř bezvýznamná, pouze vhodně zapadala do jejich plánů.

"To už v sobě táhneš pořádnou zátěž," poznamenal Girardieau. "Copak sis nikdy nepřál zbavit se minulosti?"

"Připadá ti náš obřad divný?"

"V podstatě ano." Girardieau si setřel kapku vína ze rtů. "Vlastně tak docela nepatřím k žlutozemské kultuře."

"Vždyť jsi s námi ze Žlutozemě přiletěl."

"To ano, ale nenarodil jsem se tam. Má rodina pochází ze Vznešeného Tetonu. Dorazil jsem na Žlutozem pouhých sedm let před odletem expedice na Obrodu. Neměl jsem dost času, abych se adaptoval na vaše tradice. Na druhé straně má dcera, Pascale, nepoznala nikdy nic jiného než žlutozemskou společnost. Nebo spíš její verzi, kterou jsme sem importovali." Ztišil hlas. "Určitě máš tu fiolu u sebe. Mohl bych ji vidět?"

"To ti můžu stěží odmítnout."

Sylveste mu podal malý skleněný váleček, který nosil celý den v kapse. Nils Girardieau ho zkoumavě převracel z jedné strany na druhou a díval se, jak se uvnitř přesunují sem a tam bublinky.

V nažloutlé tekutině se vznášelo něco temnějšího, jakási jemná vlákna a úponky.

Když fiolu se špatně skrývanou nechutí odkládal, slabě cinkla o stolní desku. "Bolí to?"

"Samozřejmě že ne. Nejsme sadisté." Sylveste se usmál a tajně si vychutnával Nilsovy rozpaky. "Líbilo by se ti víc, kdybychom si vyměnili velbloudy?"

"Dej to pryč."

Sylveste zastrčil lahvičku zpátky do kapsy. "A teď mi pověz, kdo je tady nervózní."

Girardieau si znovu naplnil číši. "Promiň. Bezpečáci jsou neklidní jak sršni. Nevím, co jim dělá starosti, ale přenáší se to i na mě."

"Ničeho jsem si nevšiml."

"To je jasné." Girardieau pokrčil rameny tak, že se mu zvedl celý hrudník. "Tvrdí, že je všechno v pořádku, ale po dvaceti letech do nich vidím líp, než tuší."

"Netrap se tím. Tvoji policajti jsou velice schopní." Girardieau se zašklebil, jako kdyby kousl do zvlášť kyselého citronu. "Nečekám, že se mezi námi vzduch někdy vyčistí úplně, Dane, ale aspoň bys mě mohl ušetřit téhle nedůvěry."

Kývl k otevřenému vchodu. "Copak jsem ti neumožnil neomezený přístup k tomuto městu?"

Jenže právě kvůli tomu se stalo, že deset otázek nahradilo tisíc jiných. "Nilsí..." začal Sylveste, "jak na tom teď kolonie je?"

"V jakém smyslu?"

"Vím, že se hodně změnilo od doby, kdy tudy proletěl Remilliod. Projekty, které by byly za mých časů nemyslitelné..., se teď dají provést, pokud je k tomu dostatečná politická vůle."

"Jaké projekty?" zeptal se Girardieau váhavě.

Sylveste opět sáhl do kapsy, ale tentokrát místo fioly vytáhl kus papíru a rozložil ho na stůl. Na listu byl složitý náčrt kruhových drah. "Poznáváš to? Našli jsme to na obelisku a všude tady kolem. Je to mapa sluneční soustavy, vytvořená Amaranty."

"Od chvíle, co jsem uviděl tohle město, mi připadá snadnější tomu uvěřit."

"To rád slyším." Sylveste objel prstem nejširší kruh. "Tady máš orbitu neutronové hvězdy."

"Háda?"

"Tak ji pojmenovali naši první průzkumníci. Kolem obíhá kus skály velikosti planetky. Nazývá se Kerberos." Ukázal na skupinku znaků po straně. "Tahle dvojice byla z nějakého důvodu pro Amaranty důležitá. A já jsem přesvědčen, že by mohla mít spojení s Událostí."

Girardieau se teatrálně chytil za hlavu a pohlédl na Sylvesta. "Ty to myslíš vážně, že?"

"Naprosto." Pečlivě složil papír a schoval ho, aniž by na okamžik přestal hledět Girardieauovi do očí. "Musíme to prozkoumat a zjistit, co Amaranty zabilo. Dřív než to zabije taky nás."

Sadžaki a Voljovová vstoupili do kajuty Kuriové a řekli jí, aby si oblékla něco teplého. Kuriová si všimla, že oba mají hrubší oblečení než obvykle - Voljovová měla leteckou bundu zapnutou až po bradu, Sadžaki byl zabalený do prošívaného termooděvu.

"Neuspěla jsem, že?" zeptala se Kuriová. "Teď mi předepíšete léčbu v přetlakové komoře. Měla jsem nízké skóre v bojových simulacích. Chcete mě pustit k vodě."

"Nebud' hloupá." Sadžakimu trčel z vysokého kožešinového límce jenom nos a čelo. "Kdybychom tě chtěli zabít, určitě bychom si nedělali starosti, jestli chytíš rýmu."

"Proces upevňování loajality skončil před několika týdny," řekla Voljovová. "Teď jsi náš majetek. Kdybychom tě zabili, sami bychom si způsobili škodu." Pod štítkem čepice jí byla vidět pouze ústa a brada, jako by doplňovala Sadžakiho a teprve oba dohromady tvořili jednu úplnou tvář.

"Je příjemné vědět, že o mě tak pečujete."

Pořád si nebyla jista svým postavením, možnost, že by přesto mohli plánovat něco nepříjemného, jí stále připadala pravděpodobná, ale prohrabala své věci a našla termokabát. Vyrobila ho loď, proto se podobal prošívanému pestrébarvnému oděvu Sadžakiho. Až na to, že jí sahal ke kolenům.

Sjeli výtahem do neznámé části lodě, hodně daleko od oblasti, kterou Kuriová prozkoumala. Několikrát museli přestoupit do dalších zdvižů, procházeli propojovacími tunely, neboť Voljovová prohlásila, že je to nezbytné, protože virus poškodil a vyřadil velké úseky dopravního systému. Vybavení a technická úroveň jednotlivých oblastí byla pokaždé trochu jiná, takže Kuriovou napadlo, že celé sekce světlohonce se v různých obdobích během uplynulých staletí neužívaly. Byla stále nervózní, ale chování Sadžakiho a Voljovové jí napovědělo, že mají v úmyslu provést spíš nějaký zasvěcovací rituál než chladnokrevnou popravu. Připomínali jí děti, které chystají zlomyslný kousek, přinejmenším Voljovová, protože Sadžaki se choval obřadně jako hodnostář, jemuž byla svěřena neradostná občanská povinnost.

"Když teď patříš k nám," řekl, "je načase, aby ses dozvěděla něco víc o naší organizaci. Taky bys jistě ráda znala důvod, proč letíme na Obrodu."

"Myslela jsem, že jde o obchod."

"To byla jen falešná záminka a řekněme si upřímně - nepříliš přesvědčivá. Na Obrodě není nijak zvlášť dobrá ekonomická situace, kolonie se zabývá čistou vědou, navíc nemá dostatek prostředků, aby mohla od nás nakupovat. Pochopitelně, naše informace jsou nevyhnutelně zastaralé, jakmile tam dorazíme, prodáme, co půjde, ale rozhodně to není hlavní důvod, proč tam letíme." "Tak jaký je hlavní důvod?" Výtah začal zpomalovat.

"Říká ti něco jméno Sylveste?" zeptal se Sadžaki. Kuriová dělala, co mohla, aby na sobě nedala nic znát, jako by ta otázka byla zcela bezvýznamná, jako by jí to jméno nevzpalo v mozku jako hoříčková světlice.

"Samozřejmě, všichni na Žlutozemi Sylvesta znají. Ten chlapík je pro ně něco jako bůh. Nebo spíš ďábel." Odmělčela se a doufala, že její odpověď zněla zcela nevině. "Ale počkejte, o kterém Sylvestovi vlastně mluvíme? O tom starším, který zpackal experimenty s nesmrtností? Nebo o jeho synovi?" "Vlastně o obou," odpověděl Sadžaki. Výtah zastavil, jen to zadunělo. Jakmile se dveře otevřely, Kuriová měla dojem, že ji někdo udeřil do obličeje studeným mokřým hadrem. Přestože se na doporučení triumvirů teple oblékla, začala jí být zima.

"Pravda je," pokračovala, "že nebyli všichni mizerové. Lorean Sylveste, otec toho staršího, je pořád ještě lidovým hrdinou, dokonce i po smrti, přestože Sylveste starší - jak se jmenoval?" "Calvin."

"Správně. Přestože Calvin zabil tolik lidí. Nejmladší Sylveste, Calvinův syn Dan, se pokusil odčinit otcovy hříchy po svém, a vydal se na dobrodružnou výpravu k Záhalu." Kuriová pokrčila rameny. "Tehdy jsem tam ještě nebyla, ale vyprávěli mi to starousedlíci."

Sadžaki je vedl zešerelými chodbami s nazelenalým osvětlením. Obrovské, pravděpodobně zmutované údržbové krysy pelášily pryč, jakmile zaslechly kroky. Chodba připomínala vnitřek střeva napadeného cholerou, studené stěny pokrýval mazlavý špinavý povlak protkaný potrubím a elektrickým vedením jako chapadly, sliznatá vrstva byla odporná jako vykašlaný hlen. Voljovová tomu říkala lodní sliz. Sekret organického původu se vytvořil po selhání biologického recyklačního systému na sousední palubě.

Ze všeho nejvíc si však Kuriová uvědomovala lezavý chlad.

"Sylvestova role je poněkud složitá," ozval se Sadžaki. "Vysvětlování chvíli potrvá. Nejprve bych tě však rád seznámil s kapitánem."

Sylveste ještě jednou osobně překontroloval, zda nic důležitého nechybí. Protože byl spokojen, vypnul obraz a v předsíni prefabrikovaného domku se připojí k Nilsovi. Hudba dosáhla crescenda a spustila dojemný refrén. Osvětlení se změnilo a hlasy se ztišily do šepotu.

Společně vstoupili do záře reflektorů a basového dunění varhan. Klikatou uličkou procházeli po pruhu koberce do středu města k chrámu. Ulici lemovaly zvonkové stromy, chráněné kopulemi z průhledného plastu. Zvonkové stromy byly protáhlé komplikované skulptury se spoustou větví zakončených vypuklými barevnými zrcátky. Mechanismy v podstavcích, které připomínaly starodávné hodinové stroje, občas koruny stromů sklaply. Převládající názor je zařazoval do městského signalizačního systému.

Zvuk varhan zesílil, když vešli do chrámu. Hladkou vejčitou klenbu přerušovala okna ve tvaru okvětních lístků, jež vyplňovaly složité vitráže, zázrakem nedotčené, navzdory vytrvalému namáhání časem a gravitací. Světlo, které skrze ně pronikalo, zaplavovalo prostornou chrámovou loď konejšivou růžovou září. Uprostřed se vypínaly jako kmeny sekvojí silné a nahoru se zužující sloupy, které podpíraly věž. Mezi patky sloupů servulové rozestavili do oblouků sedadla pro stovku nejvyšších cuvierských hodnostářů; bez problémů se tam vešla, přestože budova byla vlastně zmenšená v měřítku jedna ku čtyřem. Sylveste poznával asi jen třetinu hostů, nejvýš desetina patřila k jeho spojencům před převratem. Většinou na sobě měli tlusté svrchníky samá kožešina. Uviděl mezi nimi Janequina, s šedobílou kozí brádkou a dlouhými stříbřitými vlasy, jež se mu vlnily kolem holého temene, vypadal jako mudrc. Čím dál víc připomínal opici. Síní obcházel hejno jeho pávů, Sylveste musel přiznat, že se jedná o mimořádně dobré napodobeniny, včetně korunky a třpytivého modrého peří. Janequin je vytvořil z kuřat pečlivou genovou manipulací. Většina hostů doposud pávy neviděla, proto se ozval obdivný potlesk, když ptáky vypustili z desítky bambusových klecí. Janequin zčervenál, jako když se na sněhu rozlije krev, a nervózně se zachumlal do brokátového pláště, jako by se nejraději ztratil.

Girardieu a Sylveste se zastavili u masivního stolu před prvním půlkruhem hostů. Stůl byl prastarý a rohy měl otlučené, avšak dřevěný orel a latinské nápisy dokazovaly, že pochází až z doby Amerikanců, prvních osadníků na Žlutozemi. Na stole ležela lakovaná mahagonová skříňka uzavřená křehkými zlatými zámky.

Za stolem stála žena s důstojným vystupováním, oblečená ve sněhobílé róbě, sepnuté sponou se složitou dvojitou pečeti spojující znaky města Obrody a Vodonošů s emblémem mixmistřů - párem rukou přebírajících šroubovici DNA jako kolíbkou. Sylveste věděl, že ta žena není pravým mixmistrem. Mixmistři tvořili uzavřený spolek žlutozemských bioinženýrů a genetiků. Z jejich lóže nikdo na Obrodu neodletěl, na rozdíl od jejich symbolu, který označoval všeobecnou kvalifikaci v manipulaci s geny, v chirurgii a lékařství.

Hudba se ztišila.

"Jsem koordinátor Massingerová." Její hlas zazvonil sálem. Vážnou tvář měla v barevném světle nažloutlou, vlasy stočené do drdolu propíchnuté dvěma symbolickými injekčními stříkačkami. "Jsem zmocněna výborem expedice na Obrodě, abych oddávala osadníky, pokud takové spojení neohrozí genetickou způsobilost kolonie."

Massingerová otevřela mahagonovou skříňku. Uvnitř ležel předmět, který vypadal jako kniha vázaná v kůži. Položila ho na stůl, kůže zapraskala, když ho rozevřela. Obě poloviny byly matně šedé jako vlhká břídlíce a třpytily se miniaturními stroji.

"Pánové, přiložte ruku každý na jednu stranu."

Jakmile položili ruce na šedivý povrch, začal světélkovat, jak snímal otisky jejich dlaní, pak ucítili lehké štípnutí, když jim byly odebrány bioptické vzorky. Nakonec Massingerová vzala knihu a přitiskla na povrch svou dlaň.

Potom požádala Nilse Girardieaua, aby oznámil svou totožnost shromážděným. Sylveste si povšiml, jak se diváci pouсмáli. Bylo to pochopitelně absurdní, ačkoli Girardieau na sobě nedal nic znát.

Pak vyzvala Sylvesta, aby udělal totéž.

"Jsem Daniel Calvin Loreau Soutaine-Sylveste." Vyslovil své plné jméno, které používal tak zřídka, že se musel pracně rozpomínat, jak celé zní. Potom pokračoval: "Jediný biologický syn Rosalyn Soutaineové a Calvina Sylvesta, oba původem z Kaldery na Žlutozemí. Narodil jsem se sedmáctého ledna sto dvacátého prvního standardního roku po znovuosídlení Žlutozemě. Můj kalendářní věk je dvě stě patnáct let. Přihlédneme-li k programu medistrojů, mám tělesný věk šedesát let podle Sharaviho stupnice."

"Jaký je počet vědomých existencí?"

"Má vědomá existence je pouze v jediné tělesné formě, která zde nyní hovoří."

"Prohlašujete, že nevíte o jiné formě, ať simulaci úrovně alfa nebo jiné podobě, v této nebo jiných slunečních soustavách?"

"Nevím o žádné."

Massingerová udělala do knihy krátké poznámky pomocí tlakového pera. Pak položila Girardieauovi naprosto stejné otázky, neboť to byla obvyklá součást žlutozemského obřadu. Od časů Osmdesáti byli Žlutozemci nesmírně podezřívaví, pokud šlo o simulace, zejména o takové, které obsahovaly podstatu či duši jedince. Co obzvláště nesnášeli, byla představa, že jedna forma osoby, ať biologická nebo ne, se zaváže k něčemu, čím druhá existence není vázána, jako třeba manželstvím.

"Osvědčuji, že jste dostali potřebným formalitám," prohlásila Massingerová. "Nevěsta může přistoupit."

Pascale vstoupila do růžového světla. Doprovázely ji dvě ženy v popelavých róbách, hejno kamer a bezpečnostních vos. Kolem jejích svatebních šatů pomalu vířila průsvitná svita optiků - nymfy, serafové, létající ryby a kolibříci, třpytivé kapky rosy a motýli. Vytvořili je nejlepší cuvieriští návrháři optiků.

Girardieau rozpráhl masité paže a přivítal svou dceru. "Vypadáš krásně," zašeptal.

Sylveste však vnímal pouze zjednodušenou formu krásy, digitálně zpracovanou jeho nedokonalými očima. Věděl, že Girardieau vidí obraz neuvěřitelně jemnější a lidštější, jako by hleděl na skutečnou labuť, zatímco Sylveste jen na skleněnou sošku labutě.

"Položte ruku na knihu," pravila koordinátor Massingerová.

Otisk Sylvestovy zpoceně dlaně byl dosud viditelný jako širší pobřežní čára kolem ostrůvku Pascaliny bledé ruky. Massingerová ověřila její identitu stejným způsobem jako u Girardieaua a Sylvesta. V případě Pascale to bylo velmi prosté. Nejenže se narodila na Obrodě, ale nikdy planetu neopustila. Koordinátor Massingerová zalovila hlouběji v mahagonové skříňce. Sylveste zabloudil pohledem k hostům. Janequin se zdál bledší a ještě nervóznější. Na dně skříňky ležel nástroj nablýskaný do namodralého lesku, vypadal jako kříženec mezi starodávnou pistolí a veterinární injekční stříkačkou.

"Zde je svatební pistole." Koordinátor Massingerová pozvedla nástroj.

Přestože zima zalézala pod nehty, Kuriová si toho brzy přestala všimnout. Zcela ji zaujal podivný příběh, který jí vyprávěli oba triumfátoři.

Stáli nedaleko kapitána. Dozvěděla se, že se jmenuje John Armstrong Brannigan. Byl nepředstavitelně starý. Záleželo na systému, podle kterého se jeho věk měřil - mohlo mu být od dvou set do pěti set let. Podrobnosti o jeho narození už byly nejasné, beznadějně ztracené v protikladných faktech politické historie. Podle některých záznamů se narodil na Marsu, ale bylo právě tak možné, že pocházel ze Země, pozemského Měsíce přečpaného městy nebo z kteréhokoli ze stovek habitatů, jež tehdy obíhaly mezi Zemí a Měsícem.

"Bylo mu víc než století, než vůbec opustil Sluneční soustavu," řekl Sadžaki. "Čekal na příležitost, dostal se mezi tisícovku, která odletěla, když Spojení vypustili první loď z Phobosu."

"Alespoň někdo jménem John Brannigan na té lodi byl," dodala Voljovová.

"Ne," řekl Sadžaki. "O tom není pochyb. Vím, že to byl on. Potom... už není pochopitelně tak snadné ho vystopovat. Nejspíš záměrně zamlžil svou minulost, aby ho nenašli nepřatelé, které si musel v té době nadělat. Viděli ho na mnoha místech, v mnoha slunečních soustavách, v různých desetiletích, ale nic z toho není ověřené."

"Jak se stal vaším kapitánem?"

"Objevil se na okraji soustavy Žlutozemě o staletí později, po několika dlouhých plavbách a desítkách nepotvrzených pobytů na všemožných místech. Stárnul pomalu díky relativistickým účinkům mezihvězdných letů, ale přesto stárnul. Protože techniky gerontoterapie nebyly tak pokročilé jako dnes." Sadžaki se odmlčel. "Většinu jeho těla tvoří protézy. Říká se, že John Brannigan může klidně opustit loď bez skafandru, neboť dýchá ve vzduchoprázdnu, příjemně se vyhřívá v nesnesitelném žáru a chladí se v mrazu, a že rozsah jeho detektorů zahrnuje každé představitelné spektrum.

Říká se, že z mozku, s nímž se narodil, zbylo jen málo a jeho hlava je napěchovaná kybernetikou, hustým gulášem drobných myslících strojů, v němž plave špetka organického materiálu jako vzácného koření."

"A kolik z toho je pravda?"

"Možná víc, než by lidi rádi věřili. Slyšel jsem i očividné lži - že navštívil Přetvářeče na Tříšti léta před tím, než vůbec byli objeveni, a že vesmířaně s tím, co zbylo z jeho mozku, provedli úžasné transformace, nebo že se setkal a komunikoval nejméně se dvěma myslícími druhy, které lidstvo doposud nezná."

"Nakonec Přetvářeče skutečně navštívil," prohlásila Voljovová. "Společně s triumvirem Sadžakim."

"K tomu došlo mnohem později," odsekl Sadžaki. "Pro nás je nyní podstatný pouze jeho vztah s Calvinem."

"Jak se setkali?"

"To nikdo doopravdy neví," řekla Voljovová. "Jisté však je, že byl zraněný, buď se mu stala nehoda, nebo se nepovedla vojenská akce. Jeho život nebyl ohrožen, ale naléhavě potřeboval pomoc, a kdyby se obrátil na kteroukoli oficiální skupinu v soustavě Žlutozemě, rovnalo by se to sebevraždě. Měl příliš mnoho nepřátel. Potřeboval nezávislé osoby, jimž by mohl důvěřovat. Evidentně k nim patřil také Calvin."

"Calvin byl ve styku s Ultry?"

"Ano, ačkoli by to nikdy veřejně nepřiznal." Voljovová se usmála a pod štítkem čepice zablýskly zuby. "Calvin byl tehdy mladý idealista. Zraněný muž, kterého mu svěřili do péče, mu připadal jako dar z nebes. Do té doby neměl příležitost realizovat své nekonvenční nápady. Najednou měl dokonalý objekt a jedinou podmínkou bylo naprosté utajení. Oba na tom pochopitelně vydělali. Calvin si mohl vyzkoušet radikální kybernetické metody. Brannigan byl nejen uzdraven, ale Calvin mu leccos přidal. Dalo by se to nazvat oboustranně prospěšným vztahem."

"Vám vůbec nevadí, že kapitán posloužil tomu mizerovi jako pokusný králík, aby si na něm trénoval ty svoje zrůdnosti?"

Sadžaki pokrčil rameny, v hrubém oděvu vypadal jako loutka. "Brannigan to tak nechápal. Pro celé lidstvo byl zrůdou už před tou nehodou. Calvin udělal pouze krok dál. Řekněme, že to dovršil."

Voljovová přikývla, ačkoli její výraz naznačoval, že se ve společnosti svého kolegy necítí zrovna příjemně. "Stalo se to dlouho před Osmdesáti. Calvinovo jméno bylo bez poskvrnky. Mezi Ultry jsou takoví extrémisté, že Branniganova transformace znamenala pouze mírné vybočení z normy," prohlásila se zjevnou nechutí.

"Pokračujte."

"Minulo téměř století, než se opět setkal s rodem Sylvestů," vyprávěl Sadžaki. "Tehdy už velel naší lodi."

"Zase potřeboval Calvina?"

"Ano, byl znovu zraněn. Tentokrát vážně."

Sadžaki rychle a opatrně přejel prsty po nejzazším výběžku stříbřitého porostu, jako by přibližoval ruku k plamínku svíčky. Okraje vypadaly jako pěna, jako Šum zanechaný na skále ustupující vlnou. Zlehka si otřel prsty o předek oděvu, ale Kuriové se zdálo, že si ani potom nepřipadal čistý, že ho kůže přímo píchá a svědí.

"Naneštěstí," pokračovala Voljovová, "byl už Calvin mrtvý."

Pochopitelně. Zemřel společně s Osmdesáti. Ztratil fyzickou existenci jako poslední.

"No dobře," řekla Kuriová, "ale zemřel při skenování mozku do počítače. Nemohli jste jednoduše ukrást jeho záznam a přesvědčit ho, aby vám pomohl?"

"To bychom samozřejmě udělali, kdyby to bylo možné." Sadžakiho nízký hlas se odrazil od zúženého konce chodby.

"Calvinův záznam, simulace úrovně alfa zmizela. A nebyly žádné kopie - alfy jsou chráněny proti kopírování."

"Takže v zásadě jste byli bez kapitána a v pořádném průšvihů." Kuriová doufala, že touhle poznámkou poruší náladu jako v márnici.

"Zas tak zlé to nebylo," mínila Voljovová. "Žlutozem právě procházela dosti zajímavým historickým obdobím. Dan Sylveste se zrovna vrátil od Zahalených a nebyl blázen ani mrtvý. Jeho kolegyně takové štěstí neměla, ale její smrt jen přidala na dojmavosti jeho heroickému návratu." Zarazila se, pak se dychtivě zeptala: "Už jsi někdy slyšela o jeho 'třiceti dnech na poušti', Kuriová?"

"Možná, připomeňte mi, o co šlo."

"Sylveste asi před stoletím zmizel na celý měsíc," ujal se slova Sadžaki. "Jeden den byl středem zájmu celé žlutozemské společnosti a druhý den nebyl k nalezení. Šeptalo se, že si natáhl exooděv a šel činit pokání za hříchy svého otce ven, mimo ochranu městských kupolí. Škoda, že to není pravda. Bylo by to docela romantické. Ve skutečnosti," Sadžaki kývl k podlaze, "byl ten měsíc tady. Odvedli jsme ho."

"Unesli jste Dana Sylvesta?" Kuriová se nad tím odvážným kouskem málem rozesmála. Pak si vzpomněla, že mluví o muži, kterého má zabít. Její veselí rychle vyprchalo.

"Dáváme přednost formulaci, že jsme ho přivítali na palubě," řekl Sadžaki, "ačkoli přiznávám, že neměl příliš na vybranou."

"Já zas mám raději, když se to řekne na rovinu," prohlásila Kuriová. "Unesli jste Calova syna. Ale k čemu vám to bylo dobré?"

"Než se Calvin podrobil skenování, přijal několik opatření," pokračoval Sadžaki. "To první bylo celkem prosté, ačkoli s ním musel započít desítky let před vyvrcholením projektu. Jednoduše řečeno, zařídil, aby každá vteřina jeho života byla monitorována záznamovými systémy. Každá vteřina - ať byl vzhůru, spal, prostě ať dělal cokoli. Během let se stroje naučily napodobovat jeho chování. V jakékoli situaci dokázaly předpovědět jeho reakci se zarážející přesností."

"Simulace úrovně beta."

"Ano, ale beta-simulace mnohokrát složitější než všechny do té doby vytvořené."

"Podle některých definicí měla vědomí," řekla Voljovová. "Calvin se už vlastně přesunul. Ať tomu sám věřil nebo ne, jeho simulace se neustále zlepšovala. Dokázala promítnout Calvinův obraz tak věrný, až jsi měla pocit, že jsi opravdu v

přítomnosti skutečného člověka. Ale nebyl by to Calvin, kdyby neudělal ještě krok dál. Našel i druhý způsob, jak se pojistit."

"Nenapínejte mě."

"Klonování." Sadžaki se usmál a téměř neznatelně kývl na Voljovovou.

"Vytvořil svůj klon," řekla. "Použil zakázané genetické techniky a využil služeb některých svých pochybných klientů, kteří mu dlužili laskavost. Byli mezi nimi Ultrové, jinak bychom se nic z toho nedozvěděli. Na klonovací technologie bylo na Žlutozemí uvaleno embargo, mladé kolonie je vždy postaví mimo zákon, aby si zajistily maximální genetickou rozmanitost. Ale Calvin byl chytřejší než úřady a bohatší než ti, které musel podplatit. Proto se mu povedlo podržet svůj klon jako vlastního syna."

"Dan," vydechla Kuriová. To jednoslabičné slovo jako by vytvořilo ostrý tvar v mrazivém vzduchu. "Chcete mi namluvit, že Dan je Calvinův klon?"

"Neví o tom," řekla Voljovová. "Je to poslední člověk ve vesmíru, kterému by to Calvin prozradil. Dan Sylveste věří té lži, že je Calův syn, stejně jako celá populace. Myslí si, že je zcela jedinečný a neopakovatelný."

"Nikdy nezjistil, že je klon?"

"Ne. Postupem času je šance, že na to vůbec kdy přijde, stále menší. Mimo Calvinovy spojence z řad Ultrů to neví nikdo. Calvin si zajistil, aby všichni zasvěcení zůstali zticha. Nevyhnul se sice jednomu slabému článku - neměl jinou možnost, než obrátit se na nejlepšího genetika na Žlutozemí. Sylveste si právě toho muže vybral pro expedici na Obrodu, aniž by tušil, jaké mají s Calvinem tajemství. Ale pochybuju, že se od něj dozvěděl pravdu nebo že vůbec někdy měl sebemenší podezření."

"Ale pokaždé, když se podívá do zrcadla..." "Vidí sebe, ne Calvina." Voljovová se usmála a zjevně ji těšilo, jak jejich odhalení rozmetalo představy Kuriové. "Je sice klon, ale to neznamená, že musí vypadat jako Calvin až do nejmenšího póru kůže. Ten genetik, Janequin, uměl vyvolat přiměřené kosmetické rozdíly mezi Calem a Danem, aby lidé viděli pouze očekávané rodinné rysy. A zjevně do jeho podoby zahrnul i rysy Rosalyn Soutaineové, která je údajnou Danovou matkou."

"Pak už to bylo jednoduché," navázal Sadžaki. "Cal vychoval svůj klon v prostředí pečlivě utvářeném tak, aby se podobalo prostředí, které poznal jako chlapec, včetně stejných podnětů a jistých období v chlapcově vývoji, protože si nebyl jistý, za které stránky své osobnosti vděčí přírodě a za které výchově."

"Tak dobře," řekla Kuriová. "Přijmu-li na chvíli, že všechno tohle je pravda, jaký to mělo smysl? Calvin musel vědět, že Dan nepůjde úplně stejnou cestou, nezávisle na tom, jak silně ovlivňoval jeho život. Co všechny vlivy, které působí už v děloze?" Kuriová zavrtěla hlavou. "To je šílené. V nejlepším případě mohl získat pouze svou hrubou napodobeninu."

"Myslím," řekl Sadžaki, "že víc Cal ani nečekal. Vyklonoval se jako bezpečnostní opatření. Věděl, že skenovací proces, který on a ostatní členové Osmdesáti podstoupí, zničí jeho hmotné tělo, proto chtěl jiné, do něhož by se mohl vrátit, kdyby se ukázalo, že se mu život ve stroji nelíbí."

"A líbí?"

"Nevím, ale to je vedlejší. V době Osmdesáti byl zpětný přenos ještě mimo možnosti tehdejší techniky. Neměl však naspěch. Mohl vždycky uložit klon do mrazáku, než ho bude potřebovat, nebo si vyklonoval další z buněk toho chlapce. Myslel hodně dopředu."

"Pokud by ovšem zpětný přenos byl vůbec kdy možný."

"Calvin věděl, že je to nejistá záležitost. Důležité bylo, že kdyby nebyl zpětný přenos možný, mohl využít nouzové řešení."

"Nouzové řešení tu ještě nebylo. Co vymyslel?" zajímala se Kuriová.

"Spojil dohromady obě bezpečnostní opatření." Sadžakiho hlas byl tichý, studený a neosobní jako vzduch v kapitánově okolí. "Simulace úrovně beta sice oficiálně nebyla schopna vědomí, ale pořád byla neuvěřitelně přesnou napodobeninou Calvina. Její relativní jednoduchost znamená, že by bylo rovněž snadnější zakódovat její podstatu do Danovy mysli. Mnohem jednodušší než vtisknout něco tak proměnlivého jako alfa."

"Jenže hlavní záznam, alfa, zmizel," řekla Kuriová. "Už nebyl Calvin, který by to celé řídil. A domnívám se, že se Dan začal chovat mnohem nezávisleji, než by si Calvin přál."

"Mírně řečeno," Sadžaki přikývl, "Osmdesátka znamenala začátek konce Sylvestova institutu. Dan se brzy vymanil ze závazků k této organizaci, neboť ho víc zajímaly Záhalý než kybernetická nesmrtelnost. Ponechal si simulaci úrovně beta, přestože si nikdy neuvědomil její přesný význam. Považoval ji nejspíš za pouhé dědictví." Triumvir se usmál.

"Myslím, že by ji zničil, kdyby tušil, co představuje, tedy jeho vlastní zánik."

To je pochopitelné, pomyslela si Kuriová. Calvinova beta-simulace je jako lapený démon, který jenom čeká, aby obsadil tělo nového hostitele. Sice ne úplně vědomá, přesto však nebezpečně mocná díky lsti, vynalézavosti a důvtipu, s nimiž napodobuje skutečnou inteligenci.

"Calova opatření však pro nás byla velice užitečná," připomenul Sadžaki. "V betě je zakódován dostatek Calových odborných znalostí, aby uzdravila kapitána. Stačilo jen přesvědčit Dana, aby dovolil Calvinovi dočasně zaujmout jeho mysl a tělo."

"Dan musel mít nějaké podezření, když se to podařilo tak snadno."

"Vůbec to nešlo snadno," opravil ji. "To naprosto ne. Okamžiky, kdy do něj Cal vstoupil, se spíš podobaly násilnému vniknutí. Problémem se ukázalo ovládání motorických funkcí. Abychom potlačili Danovu osobnost, museli jsme mu namíchat koktejl neuroinhibitorů. Což ovšem znamenalo, že když se Cal konečně projevil, tělo, v němž se nacházel, už bylo napůl paralyzováno našimi léky. Bylo to, jako kdyby skvělý chirurg prováděl operaci prostřednictvím notorického opilce. A podle všeho to nebyl pro Dana zrovna nejpříjemnější zážitek. Tvrdil, že to bylo dost bolestivé."

"Ale fungovalo to."

"V podstatě ano, jenže to bylo před stoletím. Ted' se potřebujeme znovu objednat u stejného doktora."

"Vaše fioly," požádala Massingerová.

Jedna žena z Pascalina doprovodu postoupila dopředu a podala jí skleničku stejného tvaru a velikosti jako tu, kterou vytáhl z kapsy Sylveste.

Neměly však stejnou barvu. Tekutina v Pascalině fiole byla narudlá, v Sylvestově měla žlutavý odstín. Uvnitř však plavala podobná tmavá vlákna. Koordinátor Massingerová vzala obě fioly, okamžik je podržela proti světlu, než je položila na stůl tak, aby je hosté viděli.

"Jsme připraveni završit obřad." Massingerová se potom zeptala, zda je přítomen někdo, komu jsou známy jakékoli bioetické důvody, proč by sňatek neměl být uzavřen.

Samozřejmě se neozvaly žádné námitky.

Ale v tomto zvláštním napjatém okamžiku, plném neočekávaných možností, si Sylveste mezi hosty povšiml ženy v závoji, která sáhla do kabelky a odšroubovala ozdobnou zátku z elegantní jantarové lahvičky parfému.

"Daniele Sylveste, berete si tuto ženu za svou manželku podle práva Obrody, až do té doby, než bude toto manželství anulováno podle tohoto nebo jiného platného zákona?" otázala se koordinátor Massingerová.

"Ano," odpověděl.

Massingerová se zeptala Pascale.

"Ano," zašeptala.

"Necht' je tedy spojení provedeno."

Koordinátor Massingerová vzala z mahagonové skříňky svatební pistoli a zlomila ji. Vložila do zásobníku narudlou fiolu, kterou obdržela od Pascaliny společnosti, a nástroj zavřela. Nakrátko kolem ní zavířily optikomy. Girardieau položil ruku Sylvestovi na paži a přidržel ho, když Massingerová přitiskla kuželovitý konec pistole k jeho spánku kousek nad úrovní očí. Sylveste nelhal, když Nilsovi tvrdil, že obřad není bolestivý, nebyl však ani zvlášť příjemný. Pocítil náhlý záblesk intenzivního chladu, jako by mu do mozku vniklo tekuté helium. Nepříjemný pocit však trval jen krátce a modřina, velká jako palec, se za pár dní ztratí. Imunita mozku byla ve srovnání s tělem slabá, a Pascaliny buňky, které plavaly v roztoku s pomocnými medistroji, se brzy spojí se Sylvestovými. Nebylo jich nijak mnoho, ne víc než desetina procenta celkové hmotnosti mozku, přesto nesly nesmazatelný otisk dárce - přizračnou ozvěnu paměti a osobnosti. Massingerová vytáhla z pistole prázdnou fiolu a místo ní zasunula žlutou. Byla to první Pascalina svatba, nedokázala skrýt úzkost. Girardieau ji držel za ruce, a když jí Massingerová vstříkla Sylvestův neurální materiál, Pascale sebou viditelně cukla.

Sylveste nechal Nilse Girardieaua při tom, že štěp je trvalý, ale nebyla to pravda. Nervové buňky byly označeny neškodnými radioizotopy, kdykoli mohly být zničeny rozvodovými viry, pokud by to bylo zapotřebí. Sylveste dosud této možnosti nevyužil a domníval se, že ani nevyužije, bez ohledu na to, kolikrát se ožení. Stále v sobě nosil mlhavé tresty všech svých manželek - a ony zas jeho - stejně jako ponese Pascalinu. Ve skutečnosti v sobě teď Pascale měla nepatrné stopy všech jeho předchozích manželek.

Tak to na Žlutozemí a Obrodě chodilo.

Koordinátor Massingerová opatrně vrátila svatební pistoli do skříňky. "Podle zákona Obrody," prohlásila, "je nyní manželství formálně uzavřeno. Můžete -"

V té chvíli dolétla vůně parfému k pávům.

Žena se závojem zmizela, její místo zůstalo vyzývavě prázdné. Křehká podzimní vůně z jantarové lahvičky připomněla Sylvestovi vadnoucí listy. Chtělo se mu kýchnout. Něco nebylo v pořádku.

V sále zablýskla tyrkysová modř, jako by se otevřela stovka vějířů v pastelových barvách. Pávi roztahovali ocasy.

Milion barevných očí.

Vzduch zešedl.

"K zemi!" vykřikl Girardieau. Zběsile si škrábal kůži na krku, kam se mu zabodlo něco drobného a špičatého.

Sylveste ochromeně pohlédl na svou košili. Zachytilo se na ní pět ostnů. Nepropíchny sice látku, ale neodvažoval se jich dotknout.

"Jedovaté šípky!" vykřikl Girardieau. Prudce se sehnul pod stůl, táhl Sylvesta a dceru za sebou.

Mezi hosty zavládl chaos, rozrušený dav se snažil utéct.

"Janequinovi ptáci!" Girardieau téměř křičel Sylvestovi do ucha. "Jedovaté šípky - v ocasech!"

"Zasáhla tě." Pascale byla tak ohromená, že její hlas postrádal jakékoli emoce.

Nad hlavami se jim valil kouř, jímž problikávalo světlo. Uslyšeli výkřiky. Sylveste zahlédl koutkem oka ženu v závoji, jak drží v obou rukou protáhlou hrozivou pistoli a míří do davu. Létaující kamery se shlukly nad ní a nezaujatě masakr zaznamenávaly. Zubatá hlaveň boseru vyplivovala studené impulsy. Sylveste takovou zbraň dosud neviděl. Nemohla být vyrobena na Obrodě, takže zbývaly pouze dvě možnosti. Buď se sem dostala ze Žlutozemě s prvními kolonisty, nebo ji přivezl kapitán Remilliod, obchodník, který prolétal soustavou po převratu. Ozval se třesk a vitráže, vzácné amarantské vitráže, které přečkaly deset tisíc století, se roztříštily. Stěpy se sypaly na svatebčany jako růžové karamely. Sylveste bezmocně pozoroval, jak se skleněné špice zabodávají do lidí jako zmrzlé blesky. Vyděšení hosté ječeli tak nahlas, že v jejich řevu zanikly výkřiky bolesti.

Čtyři příslušníci Girardieauova bezpečnostního týmu leželi na zemi, obličejové probodané šípkami. Ostatní, kteří zůstali naživu, se snažili zorganizovat obranu, ale přílišně pomalu. Jeden se probojoval k sedadlům a zápasil se ženou v závoji.

Další střelbou od pasu kosil pávy.

Girardieau sténal. Oči měl obrácené v sloup a zalité krví, ruce zatínal ve vzduchu.

"Musíme se dostat ven!" Sylveste křičel Pascale do ucha, ale zdála se dosud omámená obřadem, naprosto lhostejná ke

všemu, co se kolem ní děje.

"Můj otec..."

"Už mu není pomoci."

Sylveste položil Nilsovo bezvládné tělo na studenou podlahu chrámu, dával pozor, aby sám zůstal v bezpečí pod stolem. "Tyhle ostny měly zabít, Pascale. Nemůžeme už pro něj nic udělat. Pokud tu zůstaneme, budeme ho následovat."

Girardieau zachroptěl. Mohlo to znamenat "běžte", nebo to mohl být jen poslední výdech.

"Nemůžeme ho opustit!" zvolala Pascale.

"Jestli to neuděláme, jeho vrahové dostanou i nás."

Vyhrkly jí slzy. "Kam můžeme jít?"

Horečně se rozhlédl. Oblaka nervového plynu, který pravděpodobně pocházel z granátů Nilsových lidí, naplňovala chrámovou loď. V pastelových spirálách líně klesala k podlaze jako šátky rozhozené tanečníky. Zavládlo šero, že nebylo na krok vidět, a vzápětí se sál ponořil do naprosté tmy. Venkovní světla někdo buď vypnul nebo zničil. Pascale zalapala po dechu.

Sylveste okamžitě přepnul oči na infračervené pásmo, téměř aniž by na to pomyslel. "Pořád vidím," zašeptal. "Dokud zůstaneme spolu, nemusíš se tmy bát."

Modlil se, aby pávi už přestali být nebezpeční. Pomalu vstal. Síň zářila šedozeleným žářem. Žena s parfémem byla mrtvá, v boku měla žhavou díru velikosti pěsti. Střepy jantarové skleničky ležely u jejích nohou. Usoudil, že obsahovala látku na bázi hormonů, která podráždila pávy. To mohl provést pouze Janequin, musel se na tomhle masakru podílet. Rozhlédl se, ale Janequin byl mrtvý. Z prsou mu trčela malá dyka a po brokátovém rouchu se rozlévaly horké stružky.

Sylveste popadl Pascale a postrčil ji při zemi k východu, ke klenutému průchodu zdobenému reliéfy Amarantů a vytesanými znaky. Pokud nepočítal Janequina, žena v závoji byla zřejmě jediným útočníkem uvnitř chrámu. Teď však přicházeli její přátelé. Měli chameleóni kombinézy, dýchací masky a infračervené brýle.

Zatáhl Pascale za hromadu převrácených sedadel.

"Hledají nás," zašeptal. "Zřejmě si myslí, že jsme mrtví."

Zbytek Girardieauova bezpečnostního týmu ustoupil a zaujal obranné postavení mezi sloupy, neměl však naději.

Útočící jednotka měla mnohem těžší zbraně, velké boserové pušky. Milicionáři byli vybaveni pouze lehkými lasery a obyčejnými pistolemi. Nepřítel je kosil snadno a lhostejně jako obilí. Nejméně polovina svatebčanů byla buď v bezvědomí nebo mrtvá, chytili hlavní nápor jedovaté páví salvy. Ptáci byli vpuštěni mezi hosty bez jakéhokoli prověření, a přestože nedokázali vraždit s chirurgickou přesností, jejich žeh byla strašlivá. Sylveste si všiml, že dva jsou stále naživu, otevírali a zavírali ocasy jako nervózní kurtizány vějíře, zřejmě dosud vybudzeni parfémem, jehož stopy zůstávaly ve vzduchu.

"Měl tvůj otec zbraň?" zeptal se Sylveste a okamžitě zalitoval, že použil minulý čas. "Myslím před tímhle přepadením."

"Asi ne," řekla Pascale.

Samozřejmě že to nemohla vědět. Girardieau by se jí s něčím takovým nesvěřil. Sylveste rychle prohmatal nehybné tělo a doufal, že pod slavnostním oděvem objeví tvrdý obrys zbraně.

Nic.

"Musíme se obejít bez ní," prohlásil kategoricky, jako by tím problém vyřešil. "Zabijí nás, jestli neutečeme."

"Do bludiště?"

"Uvidí nás," poznamenal Sylveste.

"Třeba je nenapadne, že jsme to my," řekla Pascale. "Třeba neví, že můžeš vidět potmě." Přestože byla vlastně slepá, podařilo se jí podívat se mu přímo do tváře. Ústa měla dychtivě pootevřená, jako by v něho vkládala všechnu naději.

"Nejprve mi dovoľ, abych se rozloučila s otcem."

Našla ve tmě jeho tělo a naposledy ho políbila. Sylveste se díval ke klenutému průchodu. V té chvíli byl útočník, který východ střežil, zasažen výstřelem posledního příslušníka Nilsovy milice. Muž v dýchací masce se zhroutil, jeho tělesný žár jako by se rozléval po podlaze, od mrtvol se plazili kouřové bílé červi.

Pro tuto chvíli byla cesta volná. Pascale našla Sylvestovu ruku a společně se rozběhli.

8

Cestou k Deltě Pavonis, 2546

"Mám za to, že jste slyšela všechny novinky o kapitánovi," řekla Kuriová, když Mademoiselle diskrétně zakašlala za jejími zády. Kromě iluzorní přítomnosti Mademoiselle byla sama ve své ubikaci a srovnávala si v hlavě, co jí vyprávěli Voljovová a Sadžaki.

Mademoiselle se trpělivě usmívala. "Opět nám trochu komplikují naše poslání, že? Tušila jsem, že posádka má nějaký vztah k Sylvestovi. Bylo to logické, vzhledem k jejich záměru letět na Obrodu. Přiznávám však, že jsem nepředpokládala něco tak složitějšího."

"Docela jste to vystihla."

"Jejich vztah je..." Přízrak jako by chvíli zvažoval, jaký přesný výraz má použít, ale Kuriovou už tohle předstírání otravovalo. "Je přinejmenším zajímavý. Mohl by však v budoucnu omezit naše možnosti."

"Víte určitě, že pořád trváte na likvidaci?"

"Naprosto. Tyto nové okolnosti jen zvyšují naléhavost. Hrozí nebezpečí, že se Sadžaki pokusí dostat Sylvesta na palubu."

"Vždyť by bylo jednodušší zabít ho až tady."

"Jistě, ale v tom případě už nebude stačit jenom ho zabít. Musela byste zničit celou loď. A jestli se vám současně podaří najít cestu, jak se zachránit, to už bude váš problém."

Kuriová se zaškaredila. Možná to byla její vina, ale příliš Mademoiselle nerozuměla. "Postarám se o to, aby byl Sylveste mrtvý..."

"To je málo," řekla Mademoiselle a Kuriová vycítila, že to myslí vážně. "Zabít ho musíte, ale to není všechno. Musíte ho zabít naprosto přesně stanoveným způsobem."

Kuriová čekala, co se dozví dál.

"Nesmíte v žádném případě dopustit, aby byl varován, dokonce ani vteřinu předem. A co víc, musíte ho zabít o samotě."

"Tak jsme to měly od začátku v plánu."

"Ano, ale musíte to přesně dodržet. Jestli se vám nepodaří zajistit, abyste byli v kritickém okamžiku sami, musíte likvidaci odložit. Žádné kompromisy, Kuriová."

O způsobu vraždy hovořily poprvé do takových detailů. Mademoiselle evidentně usoudila, že se Kuriová může dozvědět víc, přestože jí ani teď neodhalila všechno.

"A co zbraň?"

"Můžete použít jakoukoli, která vám vyhovuje, za předpokladu, že nebude obsahovat kybernetické komponenty nad určitou úroveň inteligence, kterou upřesním později." Než mohla Kuriová něco namítnout, dodala: "Paprskomet je přijatelný, pokud se ani na okamžik nedostane do jeho bezprostřední blízkosti. Střelné nebo explozivní zbraně by rovněž posloužily našemu účelu."

Vzhledem k vybavení světlohonce by se tady mohlo najít dost vhodných prostředků, pomyslela si Kuriová. Až to bude aktuální, vybere si něco přiměřeného a dopřeje si dost času, aby se naučila se zbraní spolehlivě zacházet, než ji použije.

"Určitě něco najdu."

"Ještě jsem neskončila. Nesmíte se k němu přiblížit a nesmíte ho zabít poblíž kybernetických systémů - opakuji, že všechny požadavky ještě upřesním. Musí být dokonale izolovaný. Pokud se vám podaří provést likvidaci na povrchu Obrody, když bude sám a daleko od pomoci, splníte úkol k mé naprosté spokojenosti." Odmlčela se. Bylo zřejmé, že tyto pokyny jsou pro Mademoiselle nesmírně důležité, a Kuriová se je snažila zapamatovat, ale pořád jí nepřipadaly o nic rozumnější než zaklínadla proti horečce z věku temna. "Za žádnou cenu mu nedovolte opustit Obrodu."

Nezapomeňte na to, protože jakmile k Obrodě dorazí světlohonec, třeba i tento světlohonec, Sylveste se pokusí dostat na palubu. To se v žádném případě nesmí stát."

"Pochopila jsem," zabručela Kuriová. "Zabiju ho na povrchu. Je to všechno?"

"Ne tak docela." Přízrak se usmál, ale takový démonický úsměv Kuriová dosud neviděla. Pomyslela si, že Mademoiselle nejspíš vyčerpala zásobu příjemných výrazů a zbyly jí už jen ty výhrušné. "Vyžaduji důkaz, že je po smrti. Implantát celou událost zaznamená, avšak až se vrátíte na Žlutozem, budu žádat rovněž hmatatelný důkaz, který by záznam potvrdil. Chci nějaký tělesný pozůstatek, ale musí to být víc než jen popel. Cokoli získáte, uchovejte ve vakuu, zapečetěné a izolované od lodi. Zatavejte to třeba do kamene, jestli chcete, ale určitě to přivezte. Musím, opakuji, musím mít důkaz!"

"A potom?"

"Potom, Anno Kuriová, vám vrátím manžela."

Sylveste se nezastavil, dokud se s Pascale nedostali za ebenovou skořápku kolem města Amarantů, dokud se neskryli v bludišti tunelů, jimiž byla proděravěna. Vybíral směr tak náhodně, jak to bylo možné, aniž by bral v potaz značky rozmístěné archeology, zoufale se snažil vyhnout jakékoli předvídatelné trase.

"Nespěchej tolik," vyjekla Pascale zadýchaně. "Bojím se, že se ztratíme."

Sylveste jí položil dlaň na ústa, přestože věděl, že jeho žena mluví především proto, aby zahнала myšlenky na otcovu smrt. "Musíme být zticha. Určitě tady číhají jednotky Pravé cesty, aby skoncovaly s každým, komu se podařilo uniknout. Nechceme přece na sebe upozornit."

"Ale ztratíme se," zašeptala. "Dane, kolik lidí tady umřelo hladem, protože nedokázali najít cestu ven!"

"Neztratíme se." Sylveste táhl Pascale dál do užších a užších chodeb, do stále hustší tmy. Podlaha byla nebezpečně hladká, nebyla vyložena protiskluzovou krytinou. "To jediné vím jistě." Snažil se mluvit klidněji, než se doopravdy cítil. Ukázal si na oči, ačkoli Pascale nemohla jeho ruku vidět. Jako vidoucí mezi slepými si neuvědomil, že se jeho gesta mívají účinkem. "Můžu si znovu přehrát každý krok, který udělám. A stěny odrážejí dostatek infračerveného záření z našich těl. Jsme tady ve větším bezpečí než ve městě."

Supěla za ním a dlouhé minuty mlčela. Nakonec zamumlala: "Doufám, že tohle není jedna z těch výjimečných situací, kdy se mýlíš. To by byl zvlášť neblahý začátek našeho manželství, nemyslíš?"

Nebylo mu příliš do smíchu, protože měl dosud v živé paměti masakr v chrámu. Přesto se zasmál, a díky tomu jako by celá situace byla méně bezvýchodná. Když se nad tím zamyslel, připadaly mu pochybnosti jeho ženy naprosto oprávněné. I kdyby znal přesnou cestu z bludiště, nebylo by to k ničemu, kdyby nevyšplhali stoupajícími tunely, hladkými jako skluzavka, nebo kdyby labyrint skutečně měnil uspořádání, jak se říkalo. Potom by i s jeho kouzelnými očima zemřeli hladu, stejně jako všichni nešťastníci, kteří sešli z označených cest.

Postupovali hlouběji do amarantské stavby, tunel se mírně zatáčel a jako červí chodba v ovoci se proplétal skořápkou. Panika byla stejně nebezpečná jako ztráta orientace. Zachovat klid však nebylo snadné.

"Jak dlouho tady budeme muset zůstat?"

"Jeden den," mýnil Sylveste. "Pak odtud odejdou. Do té doby dorazí z Cuvieru posily."

"Ale či posily?" Sylveste se zastavil před zúženým rozvětvením tunelu.

V duchu si hodil minci a dal se doleva. "Důležitá otázka," řekl tak tiše, aby ho jeho žena neslyšela.

Přepadení chrámu mohlo být součástí převratu, nikoli ojedinělým teroristickým činem. Co bude dál, jestliže Girardieuova vláda ztratila kontrolu nad kolonií, co když i Cuvier padl do rukou Právě cesty? Nilsova mašinérie určité zůstane rozjetá i po jeho smrti, ale co když byla v chrámu odstraněna řada důležitých koleček jeho vládního soustrojí? Bleskový útok revolucionářů by srazil oslabený mocenský aparát na kolena. Možná už je po všem, Sylvestovi dřívější nepřátelé jsou sesazeni z trůnu a moc drží v rukou noví, neznámí lidé.

V tom případě by bylo čekání v labyrintu naprosto zbytečné. Bude ho Pravá cesta považovat za nepřítele? Nebo za něco ještě nejistějšího - za nepřítele nepřítele?

Vždyť už s Girardieuem vlastně ani nebyli nepřátelé.

Konečně dorazili na širokou křižovatku mnoha tunelů, kde si mohli vydechnout. Podlaha byla rovná a vál tam mírný, svěží vánek, proud vzduchu z kompresorů dosáhl až sem.

V infračerveném světle se díval na Pascale, jak si opatrně sedá, hmatá kolem sebe po dokonale hladké podlaze, nejspíš zda nenajde krysy, ostré kameny nebo vyceněné lebky.

"Je to v pořádku, tady jsi v bezpečí," řekl natolik vyrovnaně, jako by to byla pravda. "Kdyby se někdo blížil, vybereme si vhodnou chodbu k útěku. Chvilku si odpočineme a uvidíme, co se bude dít."

Věděl, že Pascale teď začne myslet na svého otce. To nechtěl připustit, a tak se snažil odvést její myšlenky jinam.

"Hloupý, prostoduchý Janequin," povzdechl si. "Zřejmě ho vydírali. Vždycky to dopadne stejně."

"Co dopadne stejně?" zeptala se unaveně.

"Žádný člověk není tak mravný, aby se nedal zkorumpovat." Mluvil tiše, téměř šeptal. Nervový plyn, který strážní použili v chrámu, se mu sice nedostal až do plic, ale podráždil mu sliznici v hrdle. "Janequin pracoval na pávech dlouhé roky, již od té doby, co jsme spolu byli ve Výspě. Začalo to nevinně, chtěl vytvořit něco jako oživlé plastiky. Tvrdil, že by každá kolonie u slunce jménem Pavonis měla mít několik pávů. A potom asi někoho napadlo, jak by se dali využít."

"Aby byli smrtelně nebezpeční," řekla Pascale a poslední hlásku protáhla. "Takové malé, hezké chodící bomby."

"Pravděpodobně upravil jen několik ptáků..." Možná to bylo tím vzduchem, ale náhle se cítil unavený, nutně se potřeboval prospat. Věděl, že prozatím jsou v bezpečí. Kdyby je zabijáci pronásledovali, už by je dávno našli. Třeba ještě ani nezjistili, že nejsou mezi mrtvými.

"Nikdy by mě nenapadlo, že otec má tak nesmiřitelné nepřátele." Pascalina slova zůstala zmučeně viset ve vzduchu.

Uvědomil si, jak musí být vystrašená, vždyť nevidí, a představil si, jakou jí bludiště musí nahánět hrůzu. "Nikdy by mě nenapadlo, že ho zabijí. Nikdy by mě nenapadlo, že existuje něco, co za to stojí."

Také Kuriová se později připojí k posádce a uloží se do mrazáku na dlouhou dobu, než loď doletí k Obrodě. Prozatím však trávila většinu času na střeleckém stanovišti a podrobovala se nekonečným tréninkům.

Simulace, které pro ni Voljovová vymýšlela, musela provádět tolikrát, až byly horší než nuda, a dokonce se jí o nich i zdálo. A přesto vítala, když se mohla ponořit do střeleckého prostředí, neboť tam aspoň dočasně zapomněla na starosti. Ve střelecké kabině nebyly problémy kolem Sylvesta o nic horší než nepříjemné svědění. Uvědomovala si, že jen těžko bude hledat řešení situace, v níž se ocitla, ale už ji na tom nezáleželo. Přestala se střeleckého prostředí bát, stalo se pro ni vším, nic jiného nebylo důležité. Byla připojena již mnohokrát, a přesto zůstala sama sebou, proto usoudila, že její nový úkol nemůže ohrozit ani ji, ani úspěch jejího poslání.

Všechno se změnilo, když se vrátili psi.

Kybernetické ohaře vypustila do střeleckého prostředí Mademoiselle během tréninku. Prohrabali si cestu do systému prostřednictvím neurálního rozhraní, čímž využili jednu z omluvitelných slabostí systému, který Voljovová obrnila proti softwarovému útoku, ale zjevně ji nikdy nenapadlo, že by mohl přijít z mozku připojeného střelce. Ohaři zaštěkali, že bezpečně vstoupili dovnitř. Během tohoto tréninku se nevrátili, trvalo jim několik hodin, než očíchali kdejaký kout a skulinu komplikované architektury střeleckého prostředí. Museli zůstat v systému do příštího dne, než se Kuriová opět připojila.

Pak se psi vrátili k Mademoiselle, která je dekodovala a roztřídila kořist, již přinesli.

"Ohaři objevili černého pasažera," pravila Mademoiselle, když byly s Kuriovou zase samy. "Skryl se ve střeleckém systému a klidně se vsadím, že Voljovová o tom nic neví."

Kuriová okamžitě přestala střeleckému prostředí důvěřovat. "Pokračujte. Co je zač?" Měla pocit, jako by ji sevřely ledové kleště.

"Elektronická bytost, líp to vyjádřit neumím."

"Ohaři se s ní setkali?"

"Ano, ale..." Zdálo se, že se Mademoiselle nedostává slov. Kuriové připadalo její váhání výjimečně upřímné - implantát se musel vypořádat se situací, kterou skutečná Mademoiselle, světelné roky vzdálená, nemohla očekávat.

"Vlastně tu bytost nespátřili, dokonce ani část. Na to je příliš rafinovaná. Jinak by ji bezpečnostní systémy Voljovové dávno chytily. Psi spíše vycítili její nepřítomnost v místě, kde před chvílí byla, jakýsi závan, který po ní zbyl."

"Mohla byste mi udělat jednu laskavost?" zeptala se Kuriová. "Pokuste se, aby to neznělo tak zatraceně děsivě."

"Promiňte," odpověděla Mademoiselle, "nemohu však popřít, že přítomnost této bytosti je znepokojivá."

"Vás znepokojila? A jak si myslíte, že se cítím já?" Kuriová zavrtěla hlavou, ohromená tím, jak někdy dokáže být skutečnost krutá. "Dobře, tak co myslíte, že to je? Nějaký kybervirus jako ty ostatní, co požirají tuhle loď?"

"Na to je ta bytost příliš pokročilá. Obrany Voljovové udržují loď v provozu navzdory ostatním virovým entitám, dokonce udržela na uzdě tavomor. Ale tohle..." Mademoiselle pohlédla na Kuriovou s přesvědčivou napodobeninou

strachu. "Ta bytost vyděsila mé psy. Podle toho, jak se jim vyhnula, prozradila na sebe, že je mnohem chytřejší než cokoli, s čím jsem se kdy setkala. Nezaútočila na ně, a to mi dělá ještě větší starosti."

"Proč?"

"Protože z toho vyplývá, že teprve čeká na správný čas."

Sylveste netušil, jak dlouho spali. Mohly uplynout pouze minuty, nabité horečnými sny o přepadení a útěku, vybuzeními adrenalinem, nebo prospali hodinu, třeba i celý den. Neměl jak to zjistit. Jejich spánek, ať už byl jakkoli dlouhý, však nezpůsobila únava. Trhl sebou a procítl, aniž věděl, co ho probudilo, a zjistil, že vzduch obsahuje uspávací plyn pumpovaný do tunelů. Nebylo divu, že jim připadal voňavý a svěží.

Zaslechl zvuk, který mu připomněl krysy pobíhající po půdě.

Nahmatal Pascale a zatřásl jí ramenem, aby ji probudil. Zasténala, nedokázala si uvědomit, kde je a co se stalo. Několik dlouhých vteřin trvalo, než jí došlo, v jaké jsou situaci, a opět ji zaplavil děs. Viděl tepelné změny na jejím obličejí, neutrální vosková tvář se zkrivila do výmluvné grimasy žalu a strachu.

"Musíme dál," zašeptal. "Jdou po nás. Zaplynovali tunely."

Šmátrání se přibližovalo. Přestože Pascale nebyla zcela probuzená, uvízla někde v polovině cesty mezi spánkem a bděním, podařilo se jí pohnout rty: "Kam?" Znělo to, jako by mluvila přes vatu.

"Půjdeme tudy." Sylveste ji zvedl a postrčil do nejbližšího otvoru. Uklouzla na hladké podlaze a zapotácěla se. Zachytil ji, protáhl se za ní a vzal ji za ruku. Ozařovali tunel infračerveným světlem, které sami vydávali, jen několik metrů kolem sebe. Sylveste si uvědomil, že je málem tak slepý jako jeho žena.

Ale pořád to bylo lepší než nic.

"Pozor, Dane. Za námi je světlo!"

A hlasy. Teď už slyšel naléhavý šum, aniž by rozuměl slovům. Zarachocení kovu. Chemická čidla už je pravděpodobně vystopovala, zachytila pach lidského strachu rozpuštěný ve vzduchu a předávala data přímo do receptorů pronásledovatelů.

"Pospěš!" pobídla ho Pascale.

Krátce se ohlédl, světlo ho na okamžik oslnilo. Namodralá zář olizovala stěny tunelu, chvěla se, jako by někdo držel baterku. Snažil se pohybovat rychleji, ale podlaha začala stoupat, najít oporu na sklovitě hladkém povrchu bylo stejně obtížné, jako by se snažil vyšplhat ledovým komínem.

Dusání, nárazy kovu o stěny, řízné povely.

Chodba se zvedala, zápasili o každý krok, aby nesklouzli zpátky.

"Pojď přede mne." Obrátil tvář k modrému světlu.

Pascale se protáhla kolem něj. "Co teď?"

Rozkmitané světlo sílilo. "Nemáme na vybranou, Pascale. Neutečeme jim. Otočíme se a postavíme se jim."

"To je sebevražda."

"Třeba nás nedokážou zabít, když se nám budou muset dívat do očí."

Pomyslel si, že čtyři tisíce let lidské civilizace již prokázalo neopodstatněnost jeho naděje, ale vzhledem k tomu, že byla jediná, kterou měl, nezáleželo na tom, jak je marná. Jeho žena ho objala pažemi kolem hrudi, přitiskla svou tvář k jeho a hleděla společně s ním k tomu světlu. Dýchala přerývaně a vyděšeně. Sylveste nepochyboval, že jeho vlastní dech zní podobně.

Nepřítel pravděpodobně cítí jejich strach, a to doslova.

"Pascale, potřebuji ti něco říct."

"Teď?"

"Ano, teď." Nedokázal už rozlišit svůj zrychlený dech od jejího, každý její výdech mu připadal jako úder na tváři. "Pro případ, že bych už neměl příležitost to někomu říct. Držel jsem to příliš dlouho v tajnosti."

"Chceš říct, pro případ, že bychom zemřeli?"

Vyhnul se přímé odpovědi a kdesi v koutku mysli se snažil odhadnout, kolik sekund nebo desetin sekundy jim ještě zbývá. Možná ne dost na to, co musí říct. "Lhal jsem. Lhal jsem o tom, co se stalo u Lascailleova záhalu."

Chtěla ho přerušit.

"Ne, počkej, vyslechni mě. Musím to ze sebe dostat."

Její hlas byl stěží slyšitelný. "Tak mluv."

"Všechno, co jsem řekl, byla pravda." Oči měla doširoka otevřené, tvořily oválné temné studny v tepelné mapě její tváře. "Jenže se to stalo naopak. Když jsme se blížili k Záhalu, nezačala se hroutit transformace Carine Lefevrové."

"Jak tomu mám rozumět?"

"Šlo o mě. To já jsem způsobil, že jsme oba mohli být zahubeni." Odmlčel se, ať už čekal, zda Pascale něco řekne nebo jestli pronásledovatelé vyrazí z modrého světla, které se pomalu přibližovalo. Nic z toho se však nestalo, a tak pokračoval ve své zpovědi. "Má transformace Přetvařeči se ztrácela. Gravitační pole kolem Záhalu nás začalo drtit. Carine by zemřela, pokud bych neoddělil mou polovinu kontaktního plavidla od její."

Představil si, jak se snaží zasadit to, co jí prozradil, do šablony, kterou tvořily nezpochybnitelné dějiny, jež znala od dětství. To, co říkal, nebyla, nemohla být, nesměla být pravda. Doopravdy se to přece stalo úplně jednoduše.

Transformace Lefevrové se začala hroutit, Lefevrová podstoupila nejvyšší obět' a oddělila svou půlku kontaktního plavidla, aby měl Sylveste šanci přežít nebezpečné setkání s něčím naprosto cizím. Jinak to být nemohlo. Tak to znala. Až na to, že to všechno byla lež.

"Měl jsem to udělat. Snadno se to řekne teď, když je po všem. Ale nemohl jsem, tam a tehdy jsem to nedokázal."

Neviděla jeho výraz, nebyl si však jistý, zda je v této chvíli rád nebo ne. "Nedokázal jsem odpálit oddělovací nálož."

"Proč ne?"

Chce, abych jí tvrdil, že to nebylo fyzicky možné, pomyslel si, že mne geometrie časoprostoru příliš sevřela, že mi gravitační smršť nedovolila, abych se pohnul, dokonce že hrozilo, že mi serve maso z kostí. Ale to by jí lhal a to už měl za sebou. "Bál jsem se," přiznal Sylveste. "Za celý život jsem nebyl tak vyděšený. Bál jsem se umřít na takovém cizím místě, protože jsem nevěděl, co bude dál. Bál jsem se, co se stane s mou duší v takovém prostoru. V tom, čemu Lascaille říkal Odhalený vesmír." Odkášlal si, věděl, že už jim mnoho času nezbyvá. "Bylo to iracionální, ale přesně tak jsem to cítil. Žádná simulace nás nepřipravila na takovou hrůzu."

"Přesto jsi to přežil."

"Gravitační deformace plavidlo roztrhly a udělaly to, co měly provést oddělovací nálože. Nezemřel jsem... a tomu právě nerozumím, protože jsem zemřít měl."

"A Lefevrová?"

Než mohl odpovědět, jestli vůbec odpověď znal, dolétl k nim nasládlý pach. Byl to opět uspávací plyn, jenže tentokrát mnohem větší dávka. Zaplavil mu plíce. Chtělo se mu kýchnout. Zapomněl na Lascailleův záhal, zapomněl na Carine Lefevrovou, zapomněl na svou vinu. Náhle bylo kýchnutí tou nejdůležitější věcí ve vesmíru.

A ještě nutkání škrábat si kůži nehty.

Z modré záře vystoupil člověk. Obličej nedokázali pod maskou rozeznat, ale jeho postoj naznačoval pouze znučenou lhostejnost. Pomalu zvedl levou paži. Zpočátku to vypadalo, že drží megafon, ale na něco tak neškodného svíral ten předmět příliš odhodlaně. Klidně na ně hleděl, pak namířil zbraň Sylvestovi přímo do očí.

V naprostém tichu něco cvaklo, a Sylvestovi se zaryla do mozku příšerná bolest.

9

Výspa, Severní Nechbet, Obroda, 2566

"Vašich očí je mi líto," řekl hlas po celé věčnosti bolesti a chůze do neznáma.

Na okamžik se Sylveste ztratil ve zmatených myšlenkách, snažil se uspořádat sled nedávných událostí. Patřila k nim svatba, vraždy, útěk do bludiště, uspávací plyn, ale žádná příhoda se nespojovala s ostatními. Měl pocit, jako by se pokoušel poskládat životopis z hrsti neočíslovaných zlomků, životopis, který mu připadal až provokativně známý. Neuvěřitelná bolest v hlavě, když na něj ten člověk namířil zbraň -

Je slepý.

Svět zmizel, nahradila ho nepohyblivá šedá mozaika, což znamenalo, že jeho oči se přepnuly na nouzový stav.

Calvinovo dílo utrpělo těžké poškození. Oči neselehaly, podlehly útoku.

"Bylo lepší, abyste nás neviděli," řekl ten hlas, teď velmi blízko. "Mohli jsme vám oči zavázat, ale nevěděli jsme jistě, co ty vaše dvě krásky dokážou. Možná by prohlédly jakýkoli materiál, který bychom použili. Takhle to bylo jednodušší. Koherentní magnetický pulz - možná vás trochu zranil. Zkratoval několik obvodů. Je mi to fakt líto."

Jenže to znělo tak, jako by mu to líto vůbec nebylo.

"Co je s mou ženou?"

"S tou Girardieauovic holkou? Je v pořádku. V jejím případě jsme nemuseli použít nic tak drastického."

Možná proto, že oslepl, byl Sylveste nyní citlivější na pohyb ve svém okolí. Odhadl, že jsou ve vznášedle, prolétají kaňony a údolím, aby se vyhnuli prašným bouřím. Napadlo ho, komu asi vznášedlo patří, kdo je nyní u moci. Drží Nilsovy ozbrojené síly stále Cuvier, nebo padla celá kolonie do rukou Pravé cesty? Ani jedna z těchto možností mu nepřipadala zvlášť přitažlivá. Mohl s Nilsem uzavřít spojenectví, jenže ten je mrtvý. Sylveste měl vždycky nepřátele v mocenské struktuře Vodonošů, kteří nesouhlasili se způsobem života, jaký mu Nils umožnil po prvním převratu. Přesto byl dosud naživu. A slepý již taky jednou byl. Tento stav znal, věděl, že ho dokáže přežít.

"Kam máme namířeno?" Spoutali ho tak pevně, že mu pouta zpomalovala krevní oběh. "Zpátky do Cuvieru?"

"A co když ano?" zeptal se hlas.

"Překvapuje mě, že tam tak spěcháte."

Vznášedlo se sklonilo a rozhoupalo, kleslo a trhaně nabíralo výšku jako dětská hračka v poryvech větru. Sylveste se snažil zasadit zátáčky do své mentální mapy systému kaňonů kolem Cuvieru, ale beznadějně. Pravděpodobně byli mnohem blíže pohřbenému amarantskému městu než domovu, ale stejně tak mohli být kdekoli jinde na Obrodě.

"Jste..." Sylveste zaváhal. Napadlo ho, jestli by neměl předstírat trochu nevědomosti, pokud šlo o jeho situaci, ale pak to zavrhl. Neměl důvod něco předstírat. "Jste Vodonoši?"

"A co myslíte?"

"Myslím, že patříte k Pravé cestě."

"Měli bychom vám zatleskat."

"Teď to tady řídíte vy?"

"Jestli myslíte tohle představení, tak jo." Strážný se snažil vychloubat, ale Sylveste zachytil chvilkové zaváhání.

Nejistota, pomyslel si. Pravděpodobně nemají skutečnou představu, jak převzetí moci pokračuje. Třeba to opravdu řídí, ale vzhledem k tomu, že tak jako tak mizerná komunikační síť mohla být navíc ještě poškozena, jak se něco dozvědí? Nemohou se ujistit, co všechno skutečně ovládají. Mohlo se také stát, že síly loajální Nilsovi udržely hlavní město, nebo že Cuvier dobyla nějaká úplně jiná frakce. Chovají se tak jenom proto, že tomu věří, že doufají v úspěch svých spojenců. Pochopitelně mohou mít pravdu.

Něčí prsty mu připevnily na tvář ochrannou masku, okraje se mu ostře zařizly do pokožky. Ve srovnání s neustálou bolestí poškozených očí to bylo pouhé nepohodlí.

Dýchat v masce vyžadovalo značné úsilí. Musel ztěžka vtahovat vzduch přes prachové filtry. Dvě třetiny kyslíku, které

se mu dostávaly do plic, pocházely z atmosféry Obrody, jedna třetina z tlakové nádoby zavěšené pod bradou. Ve směsi bylo dost oxidu uhličitého, aby dráždil centrum v prodloužené míše, které spouštělo dýchací pohyby žeber a bránice.

Stěží poznal, kdy vznášedlo dosedlo, dokonce si ani nebyl jist, že přistáli, dokud se neotevřela dvířka. Strážný mu sundal pouta a rázně ho vystrčil ven do chladu a větru.

Je noc nebo den?

Neměl sebemenší představu, ani to nemohl zjistit.

"Kde to jsme?" vykřikl. Masky ztlumila jeho hlas, takže zněl cize.

"Záleží na tom?" Hlas strážného nebyl zkreslený, což znamenalo, že dýchá bez masky. "I kdyby město bylo na dohled, nedošel byste ani tak daleko, kam doplivnu, aniž byste padl mrtev."

"Chci mluvit se svou ženou."

Strážný ho chytil za paži a zkroutil mu ji dozadu, až se Sylveste lekl, že mu ji vykloubí. Zapotácel se, ale muž ho nenechal upadnout. "Promluvíte si, až budeme v bezpečí a bude vhodná chvíle. Řekl jsem, že je v pořádku, ne? Copak mi nevěříte?"

"Zavraždili jste mi tchána rovnou před nosem, tak zkuste hádat."

"Hádám, že byste měl sklonit hlavu."

Nějaká ruka mu zatlačila na týl a postrčila ho do úkrytu. Vítr mu přestal výt v uších a hlasy se náhle odrážely ozvěnou. Za ním se zabouchly tlakové dveře a odřízly zvuky bouře. Přestože byl slepý, vycítil, že Pascale poblíž není, a doufal, že strážný nelhal, že je pouze odvádějí odděleně a jeho žena je v pořádku.

Strhli mu masku.

Následoval pochod úzkými chodbami, o něž si málem odřel ramena, páchlo to tam čisticími prostředky. Eskorta mu pomohla sestoupit po řinčivých schodech a dvěma rozviklanými výtahy sjeli někam do hlubin. Vystoupili v rozlehlé podzemní hale, čerstvý vzduch měl kovovou příchut'. Procházeli kolem větrací šachty, z níž vanuly prudké poryvy a z povrchu sem doléhalo svištění větru. Občas zaslechl hlasy, a přestože rozpoznal intonaci, nedokázal zachytit žádná slova.

Nakonec ho dovedli do místnosti.

Byl si jistý, že je natřena bíle. Téměř cítil čisté zdi, jako by se na něj tiskly.

Kdosi vstoupil s ním, dech mu smrděl zelím. Zlehka mu přejel po obličeji prsty v hladkých rukavicích, byly jemně cítit dezinfekcí. Pak se dotkly jeho očí a poklepaly na ně něčím tvrdým.

Každé ťuknutí mu za spánky způsobilo explozi bolesti.

"Spravíte je, až vám fuknu." Ten ženský hlas Sylveste nepochybně znal. Měl zvláštní hrdelní zabarvení, zněl téměř jako mužský. "Prozatím zůstanete slepý."

Uslyšel vzdalující se kroky, žena nejspíš gestem propustila eskortu. Nikdo ho teď nedržel, neměl se čeho chytit. Začal ztrácet rovnováhu. Před očima měl stále nehybnou šedou mozaiku. Podlomila se mu kolena, netušil, co je kolem, klidně mohl stát na dvacet centimetrů úzkém prkně deset pater nad zemí. Zapotácel se a rozpažil, aby neupadl.

Někdo ho chytil za rameno a přidržel. Slyšel sípání, jako když se pila prořezává trámem.

Byl to jeho vlastní dech.

Zaslechl mlasknutí, ta žena nepochybně otevřela ústa a chystala se promluvit. Určitě si ho s úsměvem prohlížela.

"Kdo jsi?" zeptal se.

"Ty darebáku. Ty si ani nepamatuješ můj hlas."

Prsty mu sevřela předloktí, zkušeně našla příslušné nervy a stiskla je.

Zavyl jako pes a na chvíli se mu podařilo zapomenout na bolest v očích. "Ani teď tě nepoznávám."

Uvolnila sevření. Když se jeho nervy a šlachy vrátily na své místo, zaplavila ho ještě větší bolest, až mu ochrnula celá paže i s ramenem.

"Ale měl bys. Přestože si myslíš, že jsem dávno mrtvá, pohřbená pod sesuvem půdy."

Hlesl: "Sluková...?"

Voljovová byla právě na cestě za kapitánem, když si všimla něčeho, co ji znepokojilo.

Jakmile se i Kuriová připojila k posádce uložené k dlouhému spánku, Voljovová znovu upadla do starého návyku rozprávět s kapitánem, jemuž zvýšila teplotu mozku o nezbytný zlomek kelvinu, aby nabyl vědomí, jakkoli neúplné. Během uplynulých dvou let se z toho stal zvyk, v němž bude pokračovat ještě dva a půl roku, dokud loď nedorazí k Obrodě a ostatní nevyjdou z mrazáků. Rozhovory s kapitánem nebyly příliš časté, nechtěla zbytečně riskovat, protože s každým zahrátím jeho mozku dobyl mor další kus jeho těla i okolní hmoty. Vychutnávala si tyto krátké okamžiky, neboť byly jediným setkáním s člověkem, jinak měla nekonečné týdny a měsíce naplněny pouze pozorováním virů, zbraní a selhávajících lodních systémů.

Proto se svým způsobem na diskusi s kapitánem těšila, ačkoli se tomu dalo sotva říkat diskuse, protože si málokdy vzpomněl, o čem mluvili před chvílí, natož minule. Horší bylo, že v poslední době jejich vztah ochladl. Zřejmě za to mohla informace, že se Sadžakimu nepodařilo najít Dana Sylvesta na Žlutozemí, následkem čehož byl Brannigan odsouzen přinejmenším na dalších pět let muk. A pokud nebude Sylveste ani na Obrodě, což Voljovová považovala za teoreticky možné, bude se kapitán trápit kdovíjak dlouho. Situaci jí nijak neulehčovalo ani to, že se vždycky vypytaval, jak pokračuje pátrání. Pokaždé mu musela oznámit, že ne tak slibně, jak by si přáli, a v tu chvíli začal být kapitán rozmrzlý, někdy dokonce přestal komunikovat úplně, což mu sotva mohla mít za zlé. Když se s ním za pár dní či týdnů zase pokusila promluvit, naneštěstí zapomněl, co se dozvěděl posledně, takže opět museli projít stejným rituálem, až na to, že se mu Voljovová snažila podávat špatné zprávy co nejšetněji a že do nich vkládala veškerý optimismus, jehož

byla schopna.

Další stín v jejich rozhovorech si zavinila sama, když se snažila z kapitána vytáhnout něco o jeho a Sadzakiho návštěvě u Přetvářečů. Teprve během několika posledních let se zajímala o detaily, neboť jí připadalo, že Sadzakiho osobnost se začala měnit právě po jejich návratu. Změny šedé kůry mozkové jsou pochopitelně pravým účelem návštěv u Přetvářečů, ale proč by měl Sadžaki chtít po vesmířanech, aby ho změnili k horšímu? Najednou byl krutý, despotický a soustředěný pouze na jeden cíl, zatímco dřív sice býval nekompromisní, ale spravedlivý velitel a rozhodný člen triumvirátu. V současnosti mu už nedokázala, ani nemohla důvěřovat. Jenže kapitán se vši silou zdráhal vrhnout na Sadzakiho proměnu aspoň trochu světla a vyhýbal se odpovědím, mnohdy až agresivně. Nebylo divu, že nakonec začala být přímo posedlá zvědavostí, co se tam tenkrát vlastně stalo.

Cestou na kapitánovu palubu se jí tohle všechno honilo hlavou, přemýšlela, jak se vypořádá s nevyhnutelnými otázkami, kde je Sylveste, a přemítala, jak se má vyptávat na to, co se stalo u Přetvářečů. Protože současně prováděla obvyklou kontrolu zařízení, musela projet rovněž depozitářem zbraňových kompletů.

A tak si povšimla, že jedna z nejstrašnějších zbraní není na svém místě.

"Získala jsem nové informace," prohlásila Mademoiselle, "očekávané i překvapivé."

Kuriovou udivilo, že vůbec nabyla vědomí, natož že slyší Mademoiselle. Naposledy si pamatovala, jak se ukládá do mrazáku, Voljovová se nad ní sklání a na náramku vytváří příkazy. Teď nic neviděla ani necítila, dokonce ani neměla pocit chladu, a přesto věděla, že je stále v mraziči jednotce a pořád spí.

"Kde jsem? A kdy?"

"Na palubě světlohonce Nostalgie nekonečná, asi v půlce cesty na Obrodu. Letíme velmi rychle, necelé procento pod světelnou rychlostí. Lehce jsem zvýšila vaši cerebrální teplotu, drahé děvče, právě tak na rozhovor."

"Nevšíme si toho Voljovová?"

"Obávám se, že to by vám mělo dělat starosti ze všeho nejméně. Vzpomínáte si na střelecké prostředí a jak jsem zjistila, že se tam něco skrývá?" Mademoiselle nečekala na odpověď. "Kořist, kterou přinesli ohaři, nebylo snadné rozluštit. Během uplynulých tří let se mnohé vyjasnilo."

Kuriové se před očima zjevila představa, jak Mademoiselle kuchá psy a studuje vyvržené vnitřnosti. "Takže ten černý pasažér tam opravdu je."

"Ano. A také nepřátelský, ale k tomu se dostaneme za chvíli."

"Už víte, co to je?"

"Nikoli," zněla opatrná odpověď. "Ale to, co jsem se dozvěděla, je téměř stejně zajímavé."

Mademoiselle ji nejprve chtěla blíže seznámit s uspořádáním střeleckého prostředí. Neuvěřitelně složité seskupení počítačů narůstalo desítky let lodního času. Žádný lidský mozek, s největší pravděpodobností ani mozek Voljovové, nedokázal obsáhnout víc než základy této topologie, jejíž jednotlivé úrovně se vzájemně pronikaly a křížily. Střelecké prostředí bylo naprosto odděleno od ostatních lodních sekcí, většina vyšších funkcí zbraňových kompletů musela být ovládána střelcem, který byl na střeleckém stanovišti fyzicky přítomen. Z takticko-strategických důvodů obklopovala střelecké prostředí jednosměrná stěna, odtamtud nemohla do lodě projít žádná data. Mnohé zbraně (nejen ty z depozitáře) totiž mohly plnit úkoly mimo loď, čímž se stávaly potenciální přístupovou cestou pro kyberviry nepřítele. Proto bylo střelecké prostředí izolováno od lodi dataprostorem s jednosměrnými dveřmi, kterými mohla proudit pouze data z lodě do střeleckého prostředí, ale zevnitř je nic nemohlo žádným způsobem překonat.

"Pokud uvážíme," pokračovala Mademoiselle, "že jsem ve střeleckém prostředí něco objevila, ráda bych, abyste z toho vyvodila logický závěr."

"Ať už je to cokoli, uvízlo to tam omylem."

"Přesně tak," pravila Mademoiselle potěšené, jako by ji to samotnou dosud nenapadlo. "Musíme zvážit možnost, že ta bytost pronikla do střeleckého prostředí ze zbraňových kompletů, ale zdá se mi pravděpodobnější, že tam vstoupila jednosměrnými dveřmi. Podařilo se mi totiž zjistit, kdy byly tyto dveře naposledy otevřeny."

"Jak je to dávno?"

"Osmnáct let." Než mohla Kuriová něco říct, Mademoiselle dodala: "Samozřejmě lodního času. Podle světového času to odhaduji na nějakých osmadvadesát let před vaším naverbováním."

"Sylveste," vyhrkla Kuriová. "Sadžaki mi vyprávěl, že tehdy zmizel ze Žlutozemě, protože ho unesli na Nostalgii, aby opravil kapitána Brannigana. Zapadají ty údaje do sebe?"

"Nepochybně. Odehrálo se to asi roku 2460, zhruba dvacet let po tom, co se Sylveste vrátil od Zahalených."

"Mohl tu bytost přinést s sebou na palubu?"

"Vím jen to, co nám řekl Sadžaki, tedy že Sylveste přijal Calvinovu simulaci, aby mohl kapitána Brannigana léčit. V některém okamžiku operace musel být napojen na lodní data. Zřejmě tak se tam náš černý pasažér dostal. Potom - a nejspíše velmi brzy - prošel jednosměrnými dveřmi do střeleckého prostředí."

"A od té doby tam vězí."

"Už to tak vypadá."

Začínalo to být příznačné. Kdykoli měla Kuriová pocit, že si v hlavě všechno uspořádala, nebo alespoň přibližně, nějaký další fakt jí celou stavbu rozmetl na kusy. Připadala si jako středověký astronom, který podle nových pozorování sestavuje stále složitější a složitější mechanické planetárium. Nyní se ukázalo, že Sylveste měl jakýsi nepochopitelný vztah ke střeleckému prostředí. Ale aspoň něčím se mohla utěšovat ve své nevědomosti. Oklamal dokonce i Mademoiselle.

"Zmínila jste se, že ta bytost je nepřátelská," zeptala se opatrně, aniž si byla jistá, zda chce znát další odpovědi, neboť mohly být natolik závažné, že by je nedokázala strávit.

"Ano." Mademoiselle zaváhala. "S ohaří jsem udělala chybu. Bylo to příliš neuvážené. Měla jsem si uvědomit, že Krádce slunce -"

"Krádce slunce?"

"Tak si říká náš černý pasažér."

To bylo divné. Odkud to jméno zná? Kuriová si letmo vzpomněla, že Voljovová se jí kdysi právě na tohle jméno ptala. Tehdy o něm nic nevěděla, ale nyní se jí zdálo, jako kdyby už je delší dobu slyšela ve snech. Kuriová chtěla něco říct, ale vtom Mademoiselle promluvila:

"Krádce slunce využij ohaře k úniku, Kuriová. Nebo přinejmenším jeho určitá část. Dostala se vám do hlavy."

Sylveste netušil, jak dlouho už pobývá ve svém novém vězení, neboť neměl podle čeho odhadnout čas. Byl si jistý pouze tím, že od jeho zajetí muselo uplynout mnoho dní. Měl podezření, že mu podali nějaké drogy, které ho uvrhly do bezesného spánku. Kdykoli snil, což bylo zřídka, znovu viděl, ale sen stejně pokaždé končil tím, že mu hrozila slepota, že pozbyl neocenitelný dar vidění. Když se probudil, měl před očima jen šedou mozaiku, avšak po několika dnech, jak odhadoval, ztratila geometrickou strukturu. Vzor byl vysílán do jeho mozku příliš dlouho, prostě ho vytěsnil. Zbylo pouze bezbarvé nekonečno, dokonce už ani ne šedé, ale prostě jakékoli barvy.

Dumal nad tím, o co přichází. Možná je okolí natolik monotónní, nezajímavé a spartánské, že by jeho mozek stejně dříve či později provedl totéž vytěsnění, i kdyby viděl. Cítil kolem sebe pouze malý prostor bez ozvěn, uzavřený ve skále, v megatunách skály. Neustále myslel na Pascale, ale čím dál obtížněji si vybavoval její tvář. Zdálo se mu, že šed' proniká také do jeho vzpomínek, roztahuje se před ním jako mokrá beton. Pak jednoho dne, sotva dojedl svůj příděl, uslyšel, jak se dveře odemykají a vzápětí se ozvaly dva hlasy.

První patřil Gillianě Slukové.

"Dělejte, co dokážete," přikázala chraplavě. "V rámci možností."

"Měl by být uspan, zatímco budu operovat," řekl druhý hlas, mužský, táhlý jako melasa. Sylveste poznal v jeho dechu pach zeli.

"Měl by, ale nebude." Sluková zaváhala, pak dodala: "Nečekám zázraky, Falkendere. Chci jen, aby mě ten darebák viděl."

"Dejte mi pár hodin." Falkender něco hřmotně položil na stůl. "Udělám, co půjde. Ale pokud je mi známo, nebyly tyhle oči nic mimořádného ani před tím, než jste ho oslepili."

"Máte jednu hodinu."

Při odchodu bouchla dveřmi. Ozvěna toho bouchnutí Sylvestovi doznívala uvnitř lebky. Příliš dlouho ho obklopovalo ticho, a on se příliš usilovně snažil zachytit nejjemnější šelesty, které by mu napověděly, co přijde, jaký osud ho čeká. Proto byl nadměrně citlivý na jakékoli zvuky.

Ucítil, že se k němu Falkender přiblížil. "Těší mě, že s vámi můžu pracovat, doktore Sylveste," řekl téměř rozpačitě.

"Nepochybně se mi podaří odčinit většinu způsobených poškození, budu-li mít dost času."

"Dala vám jednu hodinu," poznamenal Sylveste. Vlastní hlas mu zněl cize, už to bylo hodně dávno, co naposledy promluvil, pokud nepočítal nesouvislé mumlání ze spaní. "Co tak můžete za jednu hodinu zvládnout?"

Slyšel, jak Falkender prohrabuje nástroje.

"Alespoň vám trochu ulehčít." Podtrhoval svá slova kvokavými zvuky. "Práce mi samozřejmě půjde lépe od ruky, nebudete-li se bránit. Nemůžu vám však slíbit, že to pro vás bude příjemné."

"Neslibujte, Falkendere. Jsem na nepříjemnosti zvyklý."

Falkenderovy prsty mu přejížděly po očích, zlehka je zkoumaly.

"Víte, vždycky jsem obdivoval vašeho otce." Další kvoknutí Sylvestovi připomnělo Janequinovy slepice. "Je všeobecně známo, že pro vás vytvořil tyto oči."

"Vytvořila je jeho simulace úrovně beta," opravil ho Sylveste.

"Samozřejmě, samozřejmě." Představil si, jak Falkender mávnutím ruky přechází tento zanedbatelný rozdíl. "Dokonce ani ne alfa. Všichni víme, že už před lety zmizela."

"Daroval jsem ji Přetvářečům," řekl Sylveste bezvýrazně. Po tolika letech, co tohle tajemství držel v sobě, mu pravda sama vklouzla do úst jako malé hořké jádérko.

Falkender vydal zvláštní hrdelní zvuk, Sylveste usoudil, že by to mohl být smích. "Samozřejmě, samozřejmě. Jsem překvapen, že vás z toho dosud nikdo neobvinil. Ale patrně i vůči vám by to bylo příliš cynické."

Příšerné bzučení naplnilo celu, následovaly vibrace pronikající až do nervů.

"Myslím, že se můžete rozloučit s barvami," řekl Falkender. "Dokážu obnovit nanejvýš černobílé vidění."

Kuriová doufala, že bude mít čas na jakési duševní nadechnutí, během něhož by si mohla urovnat myšlenky a jen tiše naslouchat dechu nevídané osobnosti ve své hlavě. Ale Mademoiselle pořád mluvila.

"Domnívám se, že se o to Krádce slunce už jednou pokusil," řekla. "Pochopitelně mluvím o vašem předchůdci."

"O Nagorném? Černý pasažér se dostal i jemu do hlavy?"

"Přesně tak. Až na to, že v případě Nagorného nebyli žádní ohaří, na nichž by se svezl. Krádce slunce musel sáhnout k drastičtější metodě."

Kuriová vzpomínala, co se dozvěděla o celém incidentu od Voljovové. "K metodě natolik drsné, že Nagornyj zešílel?"

"Očividně ano," souhlasila její nechtěná společnice. "Krádce slunce se mu pravděpodobně snažil vnutit svou vůli."

Nemohl uniknout ze střeleckého prostředí, a tak se prostě pokusil udělat si z Nagorného loutku. Možná mu dával příkazy prostřednictvím podvědomé sugesce, zatímco byl na střeleckém stanovišti."

"Můžete upřesnit, jak velký je ten průšvih, do kterého jsem se dostala?"

"Prozatím malý. Ohaří nebylo dost na to, aby Krádce slunce mohl způsobit velké škody."

"Co se stalo se psy?"

"Když jsem je dekodovala a třídila kořist, otevřela jsem se Krádcí slunce. Jeho útok zdaleka nebyl jemný, ale psi ho nejspíš nějakým způsobem omezili. Naštěstí, protože jinak bych nemusela včas rozmístit obranu. Nebylo nijak zvlášť těžké ho porazit, jenže já jsem pochopitelně měla co dělat jen s jeho malou částí."

"Jsem tedy v bezpečí?"

"Ne tak docela. Vytlačila jsem ho, ale pouze z implantátu, v němž sídlím. Mé obrany se však nevztahují na vaše ostatní implantáty, včetně těch, které do vás vložila Voljovová."

"Mám ho pořád v hlavě?"

"Na to by ani nepotřeboval ohaře," řekla Mademoiselle. "Mohl vstoupit do střeleckého implantátu, jakmile vás Voljovová poprvé posadila do křesla střelce. Psi však pro něj představovali výhodu. Kdyby se mne nepokusil jejich prostřednictvím napadnout, ani bych nemusela jeho přítomnost ve vašich ostatních implantátech vycítit."

"Já si připadám pořád stejně."

"To je dobře. Znamená to, že má obrana je účinná. Vzpomínáte si, že jsem použila jistá opatření k neutralizaci procesu upevnění loajality, jemuž vás podrobila Voljovová?"

"Ano." Kuriová si však nebyla jistá, že ta opatření fungují opravdu tak skvěle, jak si Mademoiselle představuje.

"Tato jsou v podstatě stejná. Jediný rozdíl je v tom, že je směřuji proti místům ve vašem mozku, která zabral Krádce slunce. Během posledních dvou let jsme spolu vedli jakousi..." Zarazila se, jako by uviděla zjevení. "Myslím, že bych to mohla nazvat studenou válkou."

"Studená byla určitě."

"A pomalá," dodala Mademoiselle. "Chlad nás oloupil o energii na cokoli důraznějšího. A pochopitelně jsme museli být opatrní, abychom neublížili vám. Kdybychom vás zranili, neprospělo by to ani mně, ani Krádcí slunce."

Kuriová si připomněla, proč je v první řadě tato konverzace možná. "Ale teď jste teplotu zvýšila..."

"Dobře jste to pochopila. Naše válečné úsilí se také vystupňovalo. Myslím, že Voljovová by mohla dokonce získat nějaké podezření. Hlubkový skener čte váš mozek i teď. Mohl by zachytit neurální válku, kterou vedeme. Ustala bych s tím, ale okamžitě by toho využil, aby překonal mou obranu."

"Ale vy ho dokážete udržet na uzdě..."

"Věřím, že ano. Domnívala jsem se však, že byste měla vědět, co se děje, pro případ, že by se mi nepodařilo Krádce slunce zastavit."

To bylo rozumné. Bylo lepší vědět, že má v sobě černého pasažéra, než trpět falešnou představou, že je čistá.

"Také jsem vás chtěla varovat. Největší část Krádce slunce zůstala ve střeleckém prostředí. Nepochybuji o tom, že se do vás pokusí vstoupit naplno, nebo alespoň natolik, jak to bude možné, až k tomu najde příležitost."

"Chcete říct, až budu příště na střeleckém stanovišti?"

"Má jen skromné možnosti," řekla Mademoiselle, "ale myslím, že je nutné, abyste znala celou situaci."

Kuriová si pomyslela, že jí k pochopení celé situace chybí ještě dlouhá cesta. Ale Mademoiselle měla pravdu. Bylo lepší uvědomovat si nebezpečí, než je ingorovat.

"Víte, jestli je opravdu Sylveste zodpovědný za tu bytost, nebude mi dělat příliš velké problémy ho zabít."

"Výborně. Ale všechny zprávy nejsou jen špatné, to vás ujišťuji. Když jsem vyslala psy do střeleckého prostředí, poslala jsem s nimi také můj avatar. Ohaří mi potvrdili, že avatar nebyl Voljovovou objeven, alespoň ne tehdy. Je to už samozřejmě déle než dva roky, ale nemám důvod k podezření, že se od té doby něco změnilo."

"Za předpokladu, že ho nezničil Krádce slunce."

"Rozumný postřeh," připustila Mademoiselle. "Ale pokud je Krádce slunce tak inteligentní, jak se domnívám, neudělá nic, čím by k sobě přitáhl pozornost. Nemůže si být jistý, zda avatar nevyslala do systému Voljovová. Koneckonců, sama má dost pochyb."

"Proč jste to udělala?"

"Abych mohla převzít kontrolu nad střeleckým prostředím, pokud to bude nezbytné."

Kdyby měl Calvin hrob, myslel si Sylveste, pak by se v něm nad takovýmto hanobením svého díla obracel rychleji, než Kerberos krouží kolem neutronové hvězdy. Jenže Calvin byl dávno mrtvý, nebo alespoň neměl tělo dlouho před tím, než jeho simulace tyto oči vytvořila. Sylveste si však s touhle představou pohrával, aby aspoň částečně odpoutal myšlenky od bolesti. Po pravdě, od okamžiku, kdy byl zajat, nepoznal ani okamžik bez bolesti. Falkender si lichotil, pokud si představoval, že svým zásahem může jeho utrpení zmírnit.

Avšak postupně, jakoby zázrakem, bolest začala polevovat.

Připadalo mu, jako by se v jeho mozku otevíralo vzduchoprázdno, studená prázdná komora, která tam dřív nebyla. Jakmile bolest ustala, měl dojem, že ztratil jakousi vnitřní oporu. Cítil, jak se hroutí, celé bloky jeho psýché se drolily vlastní vahou. Stálo ho značné úsilí, než svou vnitřní rovnováhu znovu obnovil.

A náhle uviděl bezbarvé, prchavé duchy.

Vteřinu po vteřině se zhmotňovali do zřetelnějších tvarů. Stěny cely, stejně holé, jak si představoval, a postava s rouškou, jež se nad ním skláněla. Falkender měl na ruce jakousi lesklou rukavici. Nebyla zakončena prsty, ale vypadala jako račí klepeto, z něhož trčely drobné a nablýskané nástroje. Na jednom oku měl soustavu čoček propojenou s rukavicí pochromovaným článkovaným kabelem. Jeho kůže byla sinalá jako břicho ještěrky, nezastřeně oko, které Sylveste viděl, bylo šedivé. Na čele měl zaschlé kapky krve. Měly sice šedozelelou barvu, ale Sylveste dobře věděl, co to je.

Ve skutečnosti si teprve teď uvědomil, že vše je šedozelelé.

Rukavice se složila a Falkender si ji stáhl ze zápěstí. Ruka se mu leskla lubrikantem.

Začal balit nástroje. "No, žádné zázraky jsem vám nesliboval, tak jste ani neměl žádné očekávat."

Pohyboval se trhaně, Sylvestovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že jeho oči vnímají pouze tři obrazy ze čtyř. Celý svět mu připadal jako obrázky, které si děti nakreslí na kraj sešitu a pak je rozhýbou tím, že je pustí mezi palcem a ukazovákem. Každých pár sekund se nepříjemně převrátila hloubka obrazu, takže Falkender vypadal jako díra ve tvaru člověka vysekaná do zdi, a občas se část zorného pole zasekla a neměnila se deset či víc vteřin, přestože se mezitím už díval někam jinam.

Ale viděl, i když to byla jen ubohá náhražka vidění.

"Děkuji vám," řekl Sylveste. "Je to... lepší."

"Raději bychom měli jít," vyzval ho Falkender. "Už jsme o pět minut přetáhli limit."

Sylveste přikývl, a ten pohyb hlavy stačil, aby ho zachvátila pulzující bolest. Přesto to nebylo nic ve srovnání s tím, co vytrpěl před Falkenderovým zásahem.

Zvedl se z postele a nejistě vykročil. Připadalo mu, jako by se znovu učil chodit. Pomalu šel ke dveřím, které po tak dlouhé době viděl poprvé, jako by stoupal do strmého svahu. Potácel se, jako kdyby si jeho vnitřní rovnováha přivykla na slepotu a nyní byla návratem vidění zcela rozhozena. Závrať však pominula, jakmile se z chodby vynořili dva strážníci. Právě cesty a vzali ho za lokty.

Falkender se ploužil za nimi. "Buďte opatrný, můžou nastat poruchy vnímání..."

Sylveste sice jeho slova slyšel, ale nevěnoval jim pozornost. Teď už věděl, kde je, a to poznání ho na okamžik ohromilo. Byl zpátky doma, skoro po dvaceti letech vyhnanství.

Věznili ho ve Výspě, kterou neviděl - a stěží se k ní ve vzpomínkách vracel - od Girardieauova převratu.

10

Nedaleko Delt Pavonis, 2564

Voljovova byla v ohromné kouli velitelského můstku sama. Seděla pod hologramem soustavy Delt Pavonis. Křesla byla připevněna na teleskopických ramenech, takže se mohla nechat zvednout do libovolného místa. S rukou pod bradou studovala Obrodu a planety kroužící kolem slunce, celé hodiny hleděla na to planetárium jako dítě fascinované třípytivou hračkou.

Delta Pavonis trůnila uprostřed jako teple červený žeton, jedenáct větších planet soustavy bylo rozmístěno kolem na příslušných orbitách ve stávajících pozicích, šmouhy úlomků asteroidů a kusů komet plynuly po vlastních elipsách. Kuiperův oblak vypadal jako svatozář, mlhavé mračno zmrzlého odpadního materiálu protahovala do mírné asymetrie přítomnost neutronové hvězdy, temného dvojčete Delt Pavonis. Byla to simulace, nikoli zvětšená soustava, jež se nacházela před světlohoncem. Lodní detektory měly dostatečnou citlivost, aby shromažďovaly data i na tuto vzdálenost, ale obraz by jednak zdeformovaly relativistické účinky, jednak by byl několik let starý. Polohy planet by neodpovídaly současné situaci. Strategie přibližování Nostalgie rozhodujícím způsobem závisela na využití obřích planet jako gravitačních brzd či kvůli maskování, proto Voljovova potřebovala vědět, jak bude soustava vypadat, až jí budou prolétat, nikoli jak vypadala před pěti lety. A nejen kvůli tomu. Než tam světlohonec dorazí, kolem Obrody již proletí jeho neviditelní vyslanci; naprogramovat podle postavení planet jejich ideální dráhy bylo rovněž velice důležité. Když Voljovova konečně provedla dost simulací, aby byla spokojená, řekla: "Vyšli oblázky."

Nostalgie vypustila tisíc drobných sond, vystřelila je dopředu před brzdící loď. Voljovova si otevřela na sféře okno s obrazem snímaným vnější kamerou. Vějíř oblázků postupně mizel v dálce, jako by je shrabovala neviditelná ruka. Hejno se zmenšovalo, jak se víc a víc vzdalovalo od světlohonce, až viděla jen nezřetelný obláček, který se rychle ztratil.

Oblázky se pohybovaly téměř rychlostí světla, soustavy Delt Pavonis měly dosáhnout o několik měsíců dříve než loď. To už bude vějíř širší než oběžná dráha Obrody kolem Delt Pavonis. Jednotlivé sondy, schopné zaregistrovat jakékoli fotony celého elektromagnetického spektra, se přiblíží k planetě v různých časech a pod různými úhly. Získané údaje vyšlou zpět na loď úzkým laserovým impulzem. Jakmile Voljovova spojí dílčí informace dohromady, dostane jasný a detailní obraz Obrody. Nepoví jim sice, kde je Sylveste, ale budou mít představu o pravděpodobných mocenských centrech a jaké obrany je planeta schopna, což bylo ještě důležitější.

To byla jedna z mála věcí, na nichž se Sadžaki a Voljovova dokonale shodli. I když najdou Sylvesta, bude nepravděpodobné, že přijde na palubu dobrovolně.

"Nevíte, co udělali s Pascale?" zeptal se Sylveste.

"Je v bezpečí." Falkender vedl Sylvesta úzkými kamennými chodbami v hlubinách Výspy. "Tak jsem to aspoň slyšel," dodal, čímž zmenšil Sylvestův pocit úlevy. "Ale můžu se mýlit. Nemyslím, že by ji Sluková zabila bez pádného důvodu, ale mohla ji uložit do mrazáku."

"K čemu jí bude Pascale v mrazáku?"

"Ještě by jí mohla být užitečná. Jistě jste již pochopil, že Sluková myslí hodně dopředu."

Měl neustálé návaly slabosti, chvílemi hrozilo, že ho přemůžou. Oči ho bolely, ale pořád si připomínal, že zase vidí.

Aspoň nějaký pokrok. Bez zraku byl bezmocný, dokonce ani nebyl schopen účinného odepření poslušnosti. Nyní měl naději na útěk, a navíc byl ušetřen nedůstojného klopýtání slepce. Ovšem za takový zrak, jaký teď měl, by se styděli i nejnížší bezobratlí. Prostorové vidění bylo nespolehlivé a barvy mohl pouze odhadovat podle šedo-zelených odstínů.

Sylveste neviděl Výspu od té noci bezmála před dvaceti lety, kdy došlo k převratu. K prvnímu převratu, opravil se.

Když byl nyní Nils Girardieau svržen, pohlížel na své sesazení již jen jako na historickou událost. Girardieauv režim to tady okamžitě nezavřel, přestože výzkum Amarantů byl v rozporu s programem Vodonošů. Pět šest let po převratu

pracoviště ve Výspě pořád fungovalo, ale Sylvestovy nejlepší archeology přesouvali jednoho po druhém do Cuvieru a nahrazovali je ekoinženýry, botaniky a planetárními energetiky. Nakonec byla zdejší činnost zredukována na testovací stanici s malou osádkou, celé sekce byly zakonzervované nebo opuštěné. Mělo to tak zůstat, ale objevily se skupiny, které začaly dělat potíže. Celá léta se šušalo, že vůdci Právě cesty v Cuvieru či Obrodě, nebo jak teď vlastně město nazývali, jsou řízeni osobami zvenčí, klikou složenou z bývalých Nilsových stoupenců, kteří po prvním převratu upadli v nemilost. Pomocí biotechnologie, zakoupené od kapitána Remillioda, měli tito odbojáři údajně změnit své fyziologické pochody natolik, že se dokázali vyrovnat s prašnou atmosférou chudou na kyslík i mimo ochranné kupole či podzemní základny.

Takové historky se daly očekávat. Ale po několika útocích na odlehlé základny začaly vypadat pravděpodobněji. Sylveste věděl, že Výspa byla nakonec oficiálně opuštěna, což znamenalo, že její současní obyvatelé tady mohli být mnohem déle než od Nilsova zavraždění. Možná měsíce, možná roky.

Chovali se, jako by jim to tady patřilo.

Vstoupili do velké místnosti. Sylveste vytušil, že sem ho přivlekli po letu vznášedlem, že právě zde na něj Gillian Sluková promluvila, ať už to bylo jakkoli dávno. Nepoznával to tam však. Bylo docela možné, že to tady za časů, kdy žil a pracoval ve Výspě, docela dobře znal, nic mu však nebylo ani vzdáleně povědomé. Zařízení bylo naprosto vyměněno.

Sluková stála čelem ke stěně, ruce v rukavicích spojené za zády. Plášť z vroubkované tkaniny jí sahal až po kolena, na ramenou měla kožené nášivky. Sylvestovy oči tvrdily, že látka je tmavě olivová. Vlasy měla spletené do copu, který jí visel mezi lopatky. Nevysílala žádné optikomy. Vlevo a vpravo podél zdí byly ve stojanech, vytvářených jako štíhlé labutí krky, upevněny geografické glóby. Štěrbinami v kovových žaluziích dovnitř pronikalo něco denního světla, ale jeho oči je zbavily jakéhokoli tepla.

"Když jsme spolu nedávno mluvili," pravila hrdelním hlasem, "měla jsem dojem, že mě nedokážeš zařadit."

"Myslel jsem, že jsi mrtvá."

"Girardieuova klika si přála, aby sis to myslel. Lhali, když tvrdili, že transportér strhl sesuv půdy. Zaútočili na nás - pochopitelně předpokládali, že jedeš s námi."

"Proč mě nezabili, když mě našli na vykopávkách?"

"Nejspíš Girardieuvi mezitím došlo, že jsi užitečnější živý než mrtvý. Nebyl to žádný hlupák, dokázal tě využít."

"Kdybys zůstala na vykopávkách se mnou, nic by se ti nestalo. Jak jsi to vlastně přežila?"

"To bych taky ráda věděla. Pobrali jsme, co jsme unesli, a podařilo se nám vylézt z transportéru dřív, než ho Girardieuovi nohsledi obklíčili. Utekli jsme do kaňonu u Ptačího spáru a nafoukli stany. Nic jiného jsem pak celý rok neviděla, jen vnitřek stanu. Byla jsem vážně zraněná."

Sylveste přešel prsty po skvritém povrchu nejbližšího glóbu. Teprve teď si povšiml, že představují Obrodu v různých etapách terraformovacího programu Vodonošů. "Proč ses nepřidala k Nilsovi?"

"Byli jsme ve spojení, ale přerušil je. Nechal nás sice na pokoji, když se dozvěděl, že jsme naživu, protože by naším zlikvidováním nic nezískal, ale ani nás nemohl v Cuvieru přivítat s otevřenou náručí. Byl bezradný a nechtěl vzbudit zbytečnou pozornost." Odmlčela se. "Naštěstí jsme měli pár Remilliodových drobností. Nejužitečnější jsou čistící enzymy. Prach nám už tolik neškodí."

Prohlížel si glóby. Zřejmě znázorňovaly fáze přechodu k modrozelené planetě, ačkoli mohl barvy jen odhadovat. Z náhorní roviny se stala pevnina obklopená oceánem, pouště zaplavily lesy. Poslední glóby v řadě nejspíš ukazovaly budoucí tvář Obrody za pár století. Na jednom se na noční polokouli típyly ostrůvky měst, nad planetou kroužily drobounké habitaty, od rovníku se k orbitálním komplexům vzpínaly křehké mosty. Napadlo ho, jak tato krásná vize budoucnosti dopadne, pokud slunce znovu vybuchne jako před devíti sty devadesáti tisíci lety, zrovna když se amarantská civilizace blížíla současné lidské úrovni.

Moc slavně asi ne, odhadoval.

"Co všechno vám Remilliod prodal, kromě biotechnologie?" zeptal se. "Jistě máš radost, že jsem tak zvědavý."

Nevypadalo to, že by se Sluková chystala jeho zvědavost uspokojit. "Ani ses nezeptal na Cuvier. To mě překvapuje." Pak dodala: "Ani na svou ženu."

"Falkender mě informoval, že Pascale je živá a zdravá."

"To je. Možná vám později umožním setkání. Prozatím chci, abys veškerou pozornost věnoval mně... Celá Obroda je naše, ale hlavní město dosud drží Girardieuovi lidé."

"Nechali jste Cuvier na pokoji?"

"Ani ne." Pohlédla přes rameno na Falkendera. "Přiveďte Delaunaye. Ať nám přinese ukázat ten nejzajímavější Remilliodův dárek."

Falkender odešel, zůstali sami.

"Dozvěděla jsem se, žeš měl s Nilsem nějakou dohodu. Jenže pověsti, které jsem slyšela, jsou natolik protichůdné, že mi uniká smysl. Mohl bys mi v tom udělat jasno?"

"Nevím, kam chodíš na drby, ale žádná oficiální dohoda neexistovala."

"Prý neváhal využít vlastní dceru, aby tě vyličila v nelichotivém světle."

"Bylo to celkem pochopitelné," řekl Sylveste unaveně. "Pro členku rodiny, která mě držela ve vězení, to znamenalo jistou prestiž, když vytvořila můj životopis. Pascale byla mladá, ale ne zas tak mladá, aby se nemohla proslavit. Nikdo na tom neprodělal. Nemohla neuspět, ačkoli poctivě řečeno, zvládla ten úkol znamenitě."

Zachvěl se, když si vzpomněl, jak blízko se dostala k pravdě o Calvinově simulaci úrovně alfa. Byl přesvědčen, že uhodla, co s ní provedl, ale v biografii to schválně vynechala. Nyní však věděla, co se stalo u Lascailleova záhalu, že se smrt Carine Lefevrové neodehrála přesně tak, jak to vyličil po návratu na Žlutozem. Od své zpovědi však s Pascale

nemluvil.

"A Girardieu byl spokojený, že jeho dcera pracuje na skutečně důležitém projektu. Ani se nemusím zmiňovat o tom, že jsem se tím otevřel světu k bližšímu prozkoumání. Byl jsem nejceněnější motýl v jeho sbírce, ale až do té biografie pro něj nebylo snadné se mnou chlubit."

"Sestup do temnot jsem si vychutnala. Nejsem přesvědčená, že Girardieu dostal přesně to, co chtěl."

"Přesto slíbil, že dané slovo dodrží." Jeho vidění zakolísalo, Sluková na okamžik vypadala jako díra ve zdi, díra do nekonečna.

Nepříjemný okamžik pominul. "Chci se dostat k soustavě Kerberos-Hádes. Ke konci už byl Nils víceméně ochoten mi vyhovět, pokud bude mít kolonie dostatek prostředků."

"Předpokládáš, že tam něco je?"

"Je to logický závěr mé teorie, pokud jsi s ní seznámena."

"Připadá mi poutavá jako každá jiná pohádka."

Otevřely se dveře, vešel Falkender a muž, kterého Sylveste neznal. Usoudil, že je to zmíněný Delaunay. Byl podsaditý jako buldok, na tváři měl několikadenní strniště, na hlavě purpurový baret a na nohou okrové kožené boty. Kolem očí měl červené kruhy od ochranných brýlí, které mu visely na krku.

"Ukaž nám tu ošklivou hračku," řekla Sluková. Delaunay držel evidentně těžký černý válec. "Vezmi to," přikázala Sylvestovi.

Uchopil válec za pevné držadlo. Byl opravdu těžký. Opatrně ho postavil na stůl. Pod držadlem bylo na víku zelené tlačítko.

"Otevři to," poručila Sluková.

Stiskl tlačítko, protože bylo očividné, že k tomu slouží, a válec se otevřel jako matřička, vršek se zvedl na čtyřech ocelových táhlech. Uvnitř seděl o něco menší válec, který se otevřel podobně a odhalil další a ten zas další, až se objevilo šest nebo sedm pouzder.

V posledním byl tenký stříbrný váleček. V boku měl drobnou okénko a za ním osvětlenou dutinu. Předmět v dutině vypadal jako špendlík s velkou hlavičkou.

"Předpokládám, že jsi už pochopil, co to je," řekla Sluková.

"Na Obrodě to vyrobeno nebylo," poznamenal Sylveste, "a nevím o tom, že bychom něco podobného přivezli ze Žlutozemě. Takže zbývá skvělý dobrodinec Remilliod. Prodal vám tenhle zázrak?"

"Tenhle a devět dalších. Vlastně máme už jen osm dalších, protože jsme jeden použili proti Cuvieru."

"Je to zbraň?"

"Říká se tomu horký prach." Sluková pyšně dodala: "Antihmota. V hlavičce je pouze dvacetina gramu antilithia, ale pro naše účely to pohodlně stačí."

"Nevěděl jsem, že taková zbraň existuje. Tak neuvěřitelně malá."

"To je pochopitelné. Tahle technologie je postavena mimo zákon už tak dlouho, že si téměř nikdo nepamatuje výrobní postupy."

"Jakou to má sílu?"

"Asi dvě kilotuny. Dost na pořádnou díru do Cuvieru."

Sylveste si zkusil představit, co museli prožívat lidé v hlavním městě, když proti nim Pravá cesta horký prach použila. Muselo být hodně mrtvých a také oslepených. Když se vyrovnával tlak mezi kupolí a vnější atmosférou, prudký víchř zpusťoval úhledné město. Představil si stromy a rostliny v arboretu, vyvrácené z kořenů a rozmetané nelítostnou silou, mrtvé ptáky a zvířata zvednuté do vzduchu hurikánem. Netušil, kolik lidí útok a proražení kupole přežilo, ale museli zůstat ukrytí v domech, protože by se udusili. Atmosféra byla nepochybně mnohem dýchatelnější než před dvaceti lety, pořád však byla řídká. Bez náležité průpravy bylo téměř nemožné ji dýchat déle než několik minut. Většina obyvatel hlavního města nikdy neopustila. Usoudil, že na ulicích neměli příliš velkou šanci. "Proč?"

"Byla to..." Odmlčela se. "Chtěla jsem říct chybu, ale určitě bys namítl, že ve válce nejsou chyby, jen šťastné a méně šťastné události. Neměli jsme v úmyslu špendlík použít. Doufali jsme, že nám Girardieuovi nohsledi město vydají, jakmile jim oznámíme, že máme horký prach. Ale nevyšlo to. Girardieu o horkém prachu věděl, ale nikomu se o něm nezmínil. Neuvěřili, že špendlíky skutečně máme."

Zbytek mu ani nemusela říkat. Co se dělo dál, bylo jasné jako facka. Povstalce rozlítilo, že je v Cuvieru neberou vážně, a tak antihmotu použili. Hlavní město však dosud bylo obydlené, to Sluková jasně naznačila, stále je drželi Girardieuovi stoupenci. Představil si, jak řídí obranu z podzemních bunkerů, zatímco pod poškozenou kupolí řádí mezi kostrami zničených domů prašná bouře.

"Stará Girardieuova vláda se aspoň přesvědčila, že se nevyplácí nás podceňovat," prohlásila Sluková.

"K čemu použijete ty ostatní?"

"Tajně tam pronikneme. Špendlíky jsou dost malé, aby se daly schovat do zubu. Najít by je mohly pouze důkladné lékařské skeny."

"Tak si to plánuješ?" zeptal se hořce. "Vybereš devět dobrovolníků, zavrtáš jim prach do zubů a vypustíš je do Cuvieru? Tentokrát ti určitě uvěří."

"Až na to, že nepotřebujeme dobrovolníky," řekla Sluková. "Možná by byli vhodnější, ale není to nezbytné."

Navzdory tomu, co mu radil rozum, Sylveste poznamenal: "Gillian, myslím, že jsem tě měl raději před patnácti lety."

"Odvedte ho zpátky do cely," přikázala Falkenderovi. "Dnes už mě znudil dost."

Ucítil, jak ho chirurg táhne za rukáv.

"Můžu věnovat ještě trochu času jeho očím, Gillian? Za cenu přiměřených obtíží bych dokázal obnovit víc funkcí."

"Rozhodněte se sám, doktore Falkendere," zabručela Sluková, "ale nepovažujte to za svou povinnost. Když ho teď

konečně mám, musím přiznat, že mě trochu zklamal. Taky jsem ho měla raději v minulosti, než z něho Girardieau udělal mučedníka." Pokrčila rameny. "Beze všeho bych se ho zbavila, ale prozatím má pro nás značnou cenu. Pokud mě nenapadne, jak ho využít, dám ho zmrazit. Třeba na něco přijdu za rok nebo za pět let. Chci tím jen naznačit, abyste zbytečně neplýtvai časem pro někoho, kdo nás může brzo omrzet."

"Pro lékaře není jeho práce nikdy plýtvání časem," pravil chirurg.

"Vidím už docela dobře," ozval se Sylveste.

"Ale kdepak," oponoval mu Falkender. "Můžu pro vás udělat mnohem víc, doktore Sylveste. Mnohem, mnohem víc. Vždyť jsem teprve začal."

Voljovová byla na kapitánově palubě, když ji údržbová krysa informovala, že loď zachytila zprávy vyslané oblázky. Právě odebírala z okrajových výběžků kapitána Brannigana kousky kovu, neboť ji povzbudily nedávné úspěchy s jedním kmenem retrovirů. Upravila virus z vojenského kyberviru, který kdysi Nostalgii zasáhl; byl přiměřeně kompatibilní s tavomorem. Překvapilo ji, že opravdu účinkuje, přinejmenším proti malým vzorkům, na kterých ho zkoušela. Rozladilo ji, že ji vyrušují sondy, které vyslala před devíti měsíci a mezitím na ně téměř zapomněla. Na okamžik se jí nechtělo věřit, že uplynulo tolik času. Přesto byla zvědavá, co se dozví.

Jela výtahem nahoru. Ano, bylo to devět měsíců. Zdálo se to nemožné, ale to se jí při práci vždycky stávalo. Měla to čekat. Věděla sice, že uplynulo tolik času, ale doposud nad tím nijak zvlášť nepřemýšlela. Náznaky tu však byly po celou dobu. Loď teď letěla pouze čtvrtinou rychlosti světla. Asi za sto dní bude zapotřebí udělat závěrečné úpravy kurzu. A musí mít nějakou strategii, až se tam dostanou. Informace oblázků jim přijdou vhod.

Útržky dat o Obrodě a nejbližším okolí se shromažďovaly na můstku, hovořily o různých emisích elektromagnetického záření a exotických částic.

Byl to první aktuální pohled na možného nepřítele. Voljovová se snažila vrýt si všechna důležitá fakta do paměti, aby si je mohla v případě krize snadno vybavit. Oblázky prolétly kolem Obrody ze všech stran, takže měla údaje jak z denní, tak z noční polokoule, navíc mezi průletem první a poslední sondy uběhlo patnáct hodin, proto mohla vidět celý povrch Obrody jak za světla, tak za tmy. Sondy nad denní polokoulí snímaly Obrodu ze směru od Delty Pavonis a slídily po úniku neutrin z fúzních a antihmotových reaktorů. Oblázky nad noční stranou vyhledávaly známky úniku tepla z obydlených středisek a orbitálních zařízení. Další detektory zkoumaly atmosféru, měřily úroveň kyslíku, ozonu a dusíku a zjišťovaly, do jaké míry kolonisté upravili původní biosféru.

Vzhledem k tomu, že kolonisté žili na Obrodě déle než půl století, zarazilo ji, bez čeho všeho se dokázali obejít. Na orbitě nebyly žádné větší konstrukce, nenašla ani žádné stopy meziplanetárních letů v rámci slunečního systému. Kolem planety kroužilo jenom několik komunikačních satelitů, a protože na povrchu nebyl odhalen rozsáhlejší průmysl, bylo otázkou, zda by je lidé dokázali nahradit či opravit, kdyby se poškodily. Nebylo těžké družice zneškodnit nebo vyřadit, pokud by se to Voljovové hodilo do plánu, který se jí teprve rodil v hlavě.

Přesto kolonisté nezaháleli. Atmosféra vykazovala známky rozsáhlé modifikace, množství kyslíku bylo mnohem vyšší, než Voljovová čekala. Infračervené detektory odhalily v planetární kůře podél subdukujících kontinentálních desek únik tepla. Emise neutrin z polárních oblastí naznačovala, že tam jsou továrny s fúzními reaktory, které rozkládají vodu na kyslík a vodík. Kyslík vypouštějí do atmosféry nebo přečerpávají do zastřešených komunit, zatímco vodík se vrací zpátky do reaktorů. Voljovová našla asi padesát komunit, většinou natolik malých, že se nedaly srovnat s hlavní osadou. Předpokládala, že jsou tam i další, mnohem menší základny, rodinné stanice a usedlosti, ale oblázky je nedokázaly zachytit.

Takže co vlastně bude hlásit? Žádná obrana na orbitě, pravděpodobně žádné vesmírné lety, většina obyvatel se pořád tísni na jednom místě. Z hlediska rozložení sil by nemělo být těžké kolonisty přesvědčit, aby jim Sylvesta vydali.

Jenže tu bylo ještě něco. Delta Pavonis byla dvojhvězda. Životodárná hvězda, ozařující Obrodu, měla vyhaslé dvojče, jak Voljovová dobře věděla. Temným společníkem byla neutronová hvězda vzdálená deset světelných hodin od Delty, dost daleko na to, aby mohly kolem obou hvězd existovat planety na stabilních orbitách. Neutronová hvězda si skutečně zajala vlastní planetku. O její existenci věděla Voljovová z lodní databáze, odkud si vytáhla řádky a řádky odkazů a husté sloupce čísel. Asteroidy tohoto typu byly setrvalé chemicky nezajímavé, bez atmosféry a biologicky inertní, jakoby sterilizované zářením neutronové hvězdy, když ještě byla pulzarem. Je to jenom hrouda strusky, pomyslela si Voljovová, a stejně tak nezajímavá.

Sondy však hlásily, že se nedaleko planety nachází zdroj neutrin. Sice slabý, málem na hranici zjistitelnosti, ale nemohla ho ignorovat. Chvilí jí trvalo, než tuhle informaci přežvýkala a strávila, než získala jistotu. Takovou signaturu mohl vydávat pouze stroj.

A to jí dělalo starosti.

"Vy jste byla celou tu dobu opravdu vzhůru?" zeptala se Kuriová, když nedlouho po svém probuzení jela s Voljovovou za kapitánem.

"Pořád ne," řekla Voljovová. "Dokonce i moje tělo potřebuje tu a tam spát. Zkoušela jsem se s tím kdysi vyrovnat. Můžeš třeba užívat jisté léky. Nebo si nechat vložit implantát do ARAS." Ošila se. "To je ascendentní retikulární aktivační systém, který řídí rytmus spánku a bdění. Ale pořád je zapotřebí zbavit se únavových metabolitů."

Kuriové bylo jasné, že Voljovové připadá téma implantátů asi stejně příjemné jako bolest zubů. "Stalo se něco zajímavého?" zeptala se.

Voljovová zabafala z cigarety. "Nic, s čím by sis musela dělat starosti."

Kuriová předpokládala, že tím to skončilo, ale pak se na ni její instruktorka znepokojeně zahleděla.

"No, když ses o tom zmínila, něco by tu přece jen bylo. Vlastně dvě věci, ačkoli nevím, které mám přikládat větší

význam. Ta první se tě bezprostředně netýká. Ale ta druhá..."

Kuriová hledala v obličejí Voljovové nějakou známku sedmi let, o něž od jejich posledního setkání zestárla. Nenašla však nic, ani vrásku, což znamenalo, že roky vyrovnávala infuzemi léků proti stárnutí. Vypadala jinak, ale jen proto, že nosila delší vlasy. Pořád byly dost krátké, ale bohatší, což vyrovnávalo ostré linie její brady a lících kostí. Pomyslela si, že Voljovová vypadá spíš o sedm let mladší než starší. Nebylo to poprvé, co se snažila odhadnout její fyzický věk, ale každé beznadějně propadla.

"Oč jde?"

"Když jsi byla v mrazáku, objevilo se v tvé neuronové aktivitě něco neobvyklého. V prvé řadě žádná být neměla. A za druhé to, co jsem viděla, nevypadalo normální ani pro někoho, kdo je vzhůru. Vypadalo to, jako by v tvé hlavě probíhala malá válka."

Výtah dorazil na kapitánovu palubu.

"Zajímavé přirovnání." Kuriová vystoupila do ledové chodby.

"Pokud to je přirovnání. Pochybuju, že by sis byla něčeho vědoma."

"Nic si nepamatuju," řekla Kuriová.

Voljovová mlčela, až došly k třpytivému, jakoby houbovitému oblaku, který byl či býval kapitánem Branniganem. Nepřipomínal lidskou bytost, spíš anděla spadlého z nebe na betonovou plochu. Starodávná kryogenická jednotka byla rozlámaná a popraskaná. Pořád sice mrazila, ale jen tak tak, dávno nebyla schopna zadržet neúnavné rozšiřování moru. Kapitán zapustil do lodi desítky úponků podobných kořínkům. Voljovová je sice sledovala, ale nedokázala je zastavit. Mohla je přefíznout, ale jaký by to mělo účinek na kapitána? Pokud věděla, pouze tyto kořínky ho udržovaly naživu, pokud se ovšem jeho stav dal nazvat tímto slovem. Až kořínky proniknou celým světlohoncem, bude pošetilé dělat mezi lodí a kapitánem rozdíl. Vysvětlila Kuriové, že kdyby chtěla, docela jednoduše by mohla rozšiřování zastavit - stačilo tuto sekci odhodit, odříznout ji od zbytku lodě, jako to pradávni chirurgové dělali se zhoubnými nádory. Úsek, který Brannigan zabral, byl v podstatě malý, Nostalgie by vůbec nechyběl. Jeho transformace by pochopitelně pokračovala, pokud by mu nedošel výživovací materiál, pak by se nákaza obrátila sama proti sobě a začala by se požírat, dokud by entropie nevysála z toho, čím by se stal, veškerý život.

"Uvažujete, že to uděláte?" zeptala se Kuriová.

"Uvažuju, ale doufám, že k tomu nedojde. Testovala jsem už hromadu vzorků... Zdá se, že se konečně k něčemu dostávám. Našla jsem protilátku, retrovirus, který vypadá silnější než mor. Rozvrací soukolí nákazy rychleji než nákaza jeho. Jenže zatím jsem ho zkoušela jenom na malých kouscích. Víc opravdu udělat nemůžu, protože nemám lékařskou kvalifikaci, abych mohla začít retrovirus testovat na kapitánovi."

"To jistě," řekla Kuriová rychle, "ale když to nemůžete udělat vy, znamená to, že spoléháte na Sylvesta?"

"Neměla bys podceňovat jeho schopnosti. Nebo bych spíš měla říct, Calvinovy schopnosti."

"Opravdu vám pomůže? Prostě jen tak?"

"Poprvé nám taky nepomohl dobrovolně, a přesto jsme našli způsob."

"Způsob, jak ho přesvědčit?"

Voljovové chvíli trvalo, než upálila kousek z jednoho úponku těsně nad místem, kde se zavrtával do lodního potrubí.

"Sylveste je muž posedlý svou prací. A s takovými lidmi se dá manipulovat snáz, než tuší. Jsou tak zaujatí cílem, který mají před očima, že si většinou vůbec nevšimnou, když je někdo ohýbá podle své vůle."

"Třeba podle vaší."

Odebraný vzorek, tenký jako tříška, strčila do zkumavky. "Jen si vzpomeň, jak ti Sadžaki vyprávěl o jeho pobytu na Nostalgie během toho měsíce, co byl nezvěstný."

"Třicet dní na poušti."

"To je ale hloupé pojmenování." Voljovová zaťala zuby. "Museli to nazvat tak biblicky? Jako by už tak neměl dost velký mesiášský komplex. Ale máš pravdu. Stalo se to třicet let před tím, než jeho expedice opustila Žlutozem a odletěla na Obrodu, a to je právě zajímavé. Teď tě zavedu do tajemství. Než jsme se vrátili na Žlutozem a naverbovali tě, o té expedici jsme nevěděli. Předpokládali jsme, že Sylvesta najdeme v Kaldeře."

Kuriová věděla dost dobře z vlastní zkušenosti s Fazilem, jaké těžkosti musela posádka Nostalgie nekonečně překonávat, ale usoudila, že bude přesvědčivější, když si bude hrát na nevědomou. "To bylo lehkomyšlné, že jste si to předem neověřili."

"Ale vůbec ne. Ověřili jsme si to, jenže nejčerstvější informace, kterou jsme získali, byla už desítky let stará. A než jsme dorazili ke Žlutozemi, byla stará dvakrát tolik."

"Zas tak špatná spekulace to nebyla. Jeho rodina byla vždy spojená se Žlutozemí, a tak se dalo očekávat, že se ten bohatý spratek bude pořád potloukat po své planetě."

"Zmýlili jsme se. Jenže nejzajímavější na tom je, že jsme si tenhle omyl mohli ušetřit. Sylveste plánoval expedici na Obrodu už tenkrát, když jsme ho prvně přivedli na palubu. Kdybychom mu pořádně naslouchali, mohli jsme tam letět rovnou."

Cestou od kapitána na paseku použily řadu výtahů a prošly spoustou chodeb. Voljovová tiše mluvila do náramku, který ze zápěstí nikdy nesundávala. Kuriová věděla, že hovoří s některou z mnoha umělých osobností lodi, ale triumvir Voljovová ani nenaznačila, co má za lubem.

Po šerém chladu kapitánovy chodby byla jasná zeleň hotovou pastvou pro oči. Teplý vzduch voněl jako poupě a pestré barevné ptáci, kterým patřilo povětří této sekce, byli najednou až přespříliš křiklaví. Svěží prostředí Kuriovou na okamžik zahltilo, takže si ani nevšimla, že nejsou samy. Pak uviděla další tři osoby, seděly ve šťavnaté trávě kolem pařezu. Poznala Sadžakiho, ačkoli měl vyholenou hlavu a na temenu jenom malou čupřinu copánků. Vedle něj dřepěla Voljovová, krátké vlasy zdůrazňovaly hranatou lebku, takže vypadala starší než ta Voljovová, která stála vedle ní. Třetí

člověk byl sám Dan Sylveste.

"Poslechneme si je?" Voljovová zamířila po příkrých schůdkách na trávník.

Kuriová šla za ní. "Tohle je..." Zarazila se, vzpomínala, kdy Sylveste zmizel z Kaldery. "Někdy kolem 2460, nemám pravdu?"

"Přesně." Voljovová se otočila a pobaveně se podívala na Kuriovou. "Co jsi vlastně zač? Expert na život a dobu doktora Sylvesta? To nic. Důležité je, že jsme celou jeho návštěvu zaznamenali. Uklouzla mu poznámka, která je ve světle toho, co teď víme... Zkrátka je dost zvláštní."

"Nesmímně zajímavé."

Kuriová nadskočila, protože to nepromluvila ona. Hlas jako by přicházel zezadu. Teprve teď si uvědomila, že je tam také Mademoiselle, která se zastavila uprostřed schodiště.

"Mělo mě napadnout, že brzo uvidím tu vaši vlezlou tvář," řekla Kuriová. Ani se neobtěžovala promluvit v myšlenkách, neboť vytrvalé skřehotání ptáků přehlušilo její slova, takže je Voljovová, která už vykročila přes trávník, neslyšela.

"Jste jako falešný pětník."

"Alespoň jste se ujistila, že jsem stále tady," řekla Mademoiselle. "Kdybych nebyla, měla byste pádný důvod ke starostem. Znamenalo by to, že Krádce slunce zničil mou obranu. Potom by přišel na řadu váš zdravý rozum, a nechci ani pomyslet, jak by Voljovová ukončila váš plodný vztah."

"Raději bych si poslechla Sylvesta než vás."

"Jak je líbo," pravila Mademoiselle odměřeně, aniž by se pohnula ze svého výhodného místa.

Kuriová se připojila k Voljovové, která stála vedle trojice.

"Mohla jsem samozřejmě tuhle konverzaci přehrát kdekoli jinde," řekla Voljovová, "ale odehrála se tady, a tak jsem se rozhodla, že se tady odehraje znovu." Zatímco mluvila, sáhla do kapsy bundy, vytáhla kouřové zbarvené brýle a nasadila si je.

Kuriová si uvědomila, že Voljovová nemá implantáty, proto si musí vypomáhat přímou sítnicovou projekcí. Dokud si nevzala brýle, žádné postavy neviděla.

"Jistě chápete," říkal Sadžaki, "že je také ve vašem zájmu udělat to, co chceme. Již v minulosti jste Ultry potřeboval, například při výletu k Lascailleovu záhalu, a je velmi pravděpodobné, že je budete potřebovat i v budoucnosti."

Sylveste se loktem opřel o pařez. Kuriová si ho prohlížela. Viděla už řadu Sylvestových záznamů, ale tenhle vypadal skutečnější než všechny, s nimiž se setkala. Domnívala se, že je to tím, že Sylveste rozmlouvá s dvojicí lidí, které zná, nikoli s anonymními postavami z dějin Žlutozemě. Právě v tom byl podstatný rozdíl. Sylveste byl hezký, což se nesrovnávalo s její představou, ale pochybovala, že byl tenhle záznam upravován. Dlouhé vlasy mu splývaly kolem čela diktátora, oči měl pronikavě zelené. Kdyby mu do nich musela pohlédnout, než ho zabije - podle požadavků Mademoiselle to bylo pravděpodobné - byl by to zážitek, vidět tyhle oči ve skutečnosti.

"Buď špatně slyším, nebo se mě opravdu pokoušíte vydírat." Sylvestův hlas byl z těch tří nejtišší. "Musím vás zklamat. Tváříte se, jako by všichni Ultronauti táhli za jeden provaz. Někoho jiného by se vám možná podařilo oklamat, Sadžaki, ale mne rozhodně ne."

"Přesto se můžete dočkat překvapení, až se příště budete snažit získat pomoc Ultrů." Sadžaki si ledabyle pohrával s kouskem dřeva. "Povězme si to na rovinu. Jestli odmítnete, ujist'uji vás, že kromě bezprostředních důsledků, které tím na sebe přivoláte, navíc nikdy neopustíte domovskou planetu."

"A vy si myslíte, že by mi to vadilo?"

Voljovová kývla hlavou. "Ano, aspoň podle toho, co nám řekli naši agenti. Prý se snažíte sehnat prostředky na expedici do soustavy Delt Pavonis, doktore Sylveste."

"Na Obrodu?" Sylveste si odfrkl. "Máte špatné informace. Co bych tam, prosím vás, hledal?"

Skutečná Voljovová řekla: "Teď jasně lže. Dnes je to zřejmé, ačkoli tehdy jsem si jen pomyslela, že pověsti, které jsem slyšela, nebyly pravdivé."

Sadžaki mezitím Sylvestovi něco odpověděl, nyní znovu mluvil Sylveste, jako by se bránil: "Ale jděte, je mi úplně jedno, co jste slyšeli. Nechápu, jak tomu můžete věřit. To bych nesměl mít v hlavě ani ždíbec rozumu, abych se tam vypravil. Vždyť si to můžete snadno ověřit v databázi."

"A to je taky divné," řekla skutečná Voljovová. "Přesně to jsem udělala, a ať se propadnu, jestli neměl pravdu. Podle tehdejších záznamů nebyl absolutně žádný důvod zvažovat vyslání expedice na Obrodu."

"Ale právě jste řekla, že lhal..."

"Taky že lhal, samozřejmě - z dnešního pohledu je to dokonale prokázáno." Zavrtěla hlavou. "Nikdy jsem se nad tím do hloubky nezamýšlela, ale je to opravdu hodně podivné. Dokonce paradoxní. Třicet let po tomto setkání odletěla expedice na Obrodu, což znamená, že ty pověsti byly nakonec pravdivé." Kývla k Sylvestovi zaujatému vzrušenou diskusí s jejím sedícím obrazem. "Tehdy přece ještě nikdo o Amarantech nic nevěděl! Takže odkud, k čertu, vlastně dostal nápad letět na Obrodu?"

"Musel vědět, že tam něco najde."

"Ano, ale odkud tu informaci měl? Před jeho expedicí byly v soustavě pouze automatické sondy, ale neprováděly průzkum nijak zvlášť důkladně. Pokud vím, žádná neprozkoumala povrch planety natolik podrobně, aby našla důkaz, že na Obrodě kdysi existoval inteligentní život. Přesto to Sylveste věděl."

"Což ovšem nedává smysl."

"Já vím," povzddechla si Voljovová, "věř mi, že to dobře vím."

Přistoupila ke svému dvojčeti u pařezu a naklonila se tak blízko k projekci Sylvesta, že Kuriová viděla odraz jeho pronikavých zelených očí v kouřových sklech jejích brýlí.

"Co jste vlastně věděl?" zeptala se Voljovová. "A co víc, odkud jste to věděl?"

"Ten vám to nepoví," řekla Kuriová.

"Možná ne teď." Voljovová se usmála. "Ale zanedlouho tady bude sedět skutečný Sylveste, pak bychom mohli nějaké odpovědi získat."

Než to dořekla, začal její náramek hlasitě zvonit. Ten zvuk Kuriová neznala, ale zjevně znamenal poplach. Umělé denní světlo se náhle změnilo na krvavě rudé a začalo blikat ve stejném rytmu jako zvonění.

"Co je?" zeptala se Kuriová.

"Pohotovost." Voljovová si strhla projekční brýle a pozorně hleděla na malý displej vsazený do náramku. Také červeně blikal v dokonalém souladu s rudým světlem a zvoněním.

Kuriová viděla, jak přes displej běží slova, ale nedokázala je přečíst. "Jaká pohotovost?" Dávala si pozor, aby Voljovovou příliš nerušila. Přestože si nevšimla, kdy se to stalo, postavy bez hlesu zmizely, vrátily se zpět do lodní paměti, která je prve přivedla k životu.

Voljovová vzhledla, tvář měla náhle bledou. "Jde o jeden ze zbraňových kompletů."

"Ano?"

"Odjistil se."

11

Nedaleko Deltý Pavonis, 2565

Běžely klikatou chodbou od paseky k nejbližší příčné výtahové šachtě.

"Jak to?" hulákala Kuriová, aby ji bylo slyšet přes výstražné houkání. "Jak to, že se odjistil?"

Voljovová neplýtvala dechem na odpověď, dokud se nedostaly do čekající kabiny zdviže, pak přikázala lodi, aby je přepravila přímo do podélné výtahové šachty, aniž by dbala na obvyklé akcelerační omezení. Když se kabina pohnula, přetížení je obě přitisklo ke skleněné stěně, až jim málem vymáčklo vzduch z plic. Světla v kabině červeně blikala, Voljovová měla pocit, že i její srdce tepe ve stejném rytmu.

Přesto se jí podařilo promluvit: "Vím jen to, co jsem ti řekla. Všechny komplety jsou monitorovány. Ve zkázonosném jádru jednoho kompletu bylo zrovna zaznamenáno zvýšení energetického příkonu."

Už nedodala, že důvod, proč vlastně monitorovací systém nainstalovala, spočívá v tom, že se víceméně nedávno jeden ze zbraňových kompletů pohnul. Dřív to žádný neudělal. Držela se naděje, že si ten přesun jen představovala, že to třeba byla halucinace způsobená osamělostí. Nyní však věděla, že o nic takového nešlo.

"Jak se může komplet odjistit?"

Dokonale rozumná otázka a natolik přímá, že Voljovové došly vyhybavé odpovědi. "Jenom doufám, že závada je v monitorovacím systému," řekla, aby vůbec něco řekla, "nikoli ve zbraních."

"Proč by se měla sama odjistit?"

"Nevím! Nevšimla sis, že to neberu zrovna na lehkou váhu?"

Výtah prudce zabrzdil, zajel do svislé šachty řadou nepříjemných šubnutích. Pak rychle padaly, tak rychle, že jejich hmotnost jako by zmizela.

"Kam se tak ženeme?"

"Samozřejmě do depozitáře." Voljovová se zabodla pohledem do rekruta Kuriové. "Nevím, co se děje, ale ať je to cokoli, chci se o tom přesvědčit na vlastní oči. Chci vidět, co ta zatracená bestie doopravdy udělala."

"Odjistila se. Co ještě mohla udělat?"

"To právě nevím," řekla Voljovová tak klidně, jak jen bylo možné. "Zkusila jsem už všechny protokoly pro vyřazení z provozu - nic nezabralo. Takovou situaci jsem nepředvíдалa."

"Přece nemůže zaujmout bojové postavení? Přece si sama nemůže vybrat cíl a vypálit?"

Voljovová se zahledla na náramek. Možná je rozbitý, možná je závada opravdu v hlídacích psech. Doufala, že přesně tak to je, protože fakta, která teď náramek hlásil, byla opravdu hodně zlá.

Zbraňový komplet se dal do pohybu.

Falkender dodržel slovo. Ale nechat si od něj operovat oči opravdu nebylo nic příjemného, Sylveste chvílemi prožíval hotová muka. Chirurg zkoušel svou dovednost již celé dny, neboť slíbil, že obnoví základní funkce jako barevné vnímání, plynulý pohyb a schopnost vycítit hloubku, avšak Sylvesta zrovna nepřesvědčil, že na to má potřebné nástroje a zkušenosti. Sylvestovy oči nikdy nebyly dokonalé, Calvinovy možnosti byly tenkrát značně omezené, ale dal by přednost i nedokonalému vidění, jež mu Cal umožnil, před fádními barvami a trhanými pohyby. Den po dni však pochyboval, zda všechno to utrpení vyváží výsledek.

"Raději byste to měl vzdát, doktore."

"Vyléčil jsem Slukovou," chlubil se Falkender, který mu zrovna tančil před očima jako křiklavě zbarvená deska vzdáleně připomínající člověka. "Vaše oči pro mě nejsou žádný problém."

"A co z toho, i kdybyste mi je opravil. Nemůžu vidět mou ženu, protože Sluková nám nedovolí, abychom byli spolu. Stěny cely jsou pořád stěny cely, ať je vidím rozmazaně nebo zřetelně." Zmlkl, když mu vlna bolesti prošlehla za spánky. "Vlastně si nejsem jistý, jestli by mi nebylo líp, kdybych byl slepý. Tak by se mi alespoň skutečnost netlačila do hlavy prostřednictvím optických nervů pokaždé, kdykoli otevřu oči."

"Vy nemáte oči, doktore Sylveste." Falkender otočil šroubováčkem a Sylvestovi vykvetly v hlavě růžové rozety bolesti. "Tak se laskavě přestaňte litovat. Nehodí se to k vám. Navíc je pravděpodobné, že zanedlouho budete mít příležitost zírat na něco jiného než jen na tyhle holé stěny."

Sylveste ožil. "Snažíte se mi něco naznačit?"

"Jen to, že se události můžou dát do pohybu, pokud je aspoň zpolovice pravda, co jsem slyšel."

"Nemohl byste se snažit trochu podrobněji?"

"Slyšel jsem, že sem brzy dorazí návštěva." Falkender doplnil svou poznámku dalším bolestivým rýpnutím.

"Nebudte tak zatraceně tajemný. Tou návštěvou jistě nemáte na mysli tetu z třetího kolena."

"Zaslechl jsem jen nějaké zvěsti, doktore Sylveste. Sluková vám určitě všechno včas řekne sama."

"Na to bych nespolehal."

Sylveste si o svém významu pro Slukovou nedělal iluze. Dospěl již k nezvratnému přesvědčení, že si ho drží jen proto, aby ji poskytoval krátkodobé pobavení, že je cosi jako bájný netvor, neobvyklý a neokoukaný, ale naprosto neužitečný. Nebrala ho vážně, a pokud s ním hovořila, tak pouze ze dvou důvodů. Buď proto, že ji nebavilo mluvit do zdi, nebo že vymyslela nový způsob, jak ho verbálně mučit. Nejednou se zmínila, že ho uloží do mrazáku, dokud nevymyslí, co s ním.

"Udělála jsem dobře, když jsem tě nezabila, ale zajala," prohlašovala, "a netvrdím, že k ničemu nejsi, jenom momentálně nevím k čemu. Nelíbilo by se mi, kdyby z tebe měl mít prospěch někdo jiný."

Sylveste si brzy uvědomil, že Slukové pramálo záleží na tom, zda je živý nebo mrtvý. Dokud existovala možnost, že by se jí mohl hodit, až se rovnováha sil v kolonii změní, nechávala ho naživu. Kdyby se rozhodla, že ho zlikviduje, aby se nemohl obrátit proti ní nebo aby se prostě zbavila nepohodlné přítěže, nedělala by si s tím těžkou hlavu.

Návaly bolesti postupně ustávaly, světlo přestalo blikat a spatřil téměř hodnověrné barvy. Zvedl před oči ruku a pomalu ji otočil dlaní nahoru. Na kůži měl rýhy a jemné vrásky, na něž se už nepamatoval, přesto to nemohlo být víc než několik desítek dní, nejvýš pár týdnů, co byl v labyrintu Amarantů oslepen.

"Jako nové." Falkender rovnal nástroje do dřevěné bedýnky. Podivnou rukavici ukládal jako poslední. Když si ji stáhl z drobné, žensky útlé ruky, splaskla jako medúza vyplavená na břeh.

"Rozsviť světlo," přikázala Voljovová do náramku, sotva výtah zpomalil v depozitáři.

Kabina zastavila a halu s mohutnými zbraněmi ozářilo tak ostré světlo, až musely přivřít oči.

"Který to je?" zeptala se Kuriová.

"Počkej, musím se zorientovat."

"Nezdá se, že by se něco pohybovalo."

"Mně taky ne. Zatím."

Voljovová se přitiskla ke skleněné stěně kabiny a snažila se dohlédnout na největší zbraň. Zaklela a poručila výtahu, aby klesl dalších dvacet třicet metrů, pak si konečně vzpomněla na kód, kterým se vypínalo poplašné blikání a houkání.

"Podívejte," řekla Kuriová do relativního ticha, které nastalo. "Tam se něco hýbe!" Ukázala téměř svisle dolů.

Voljovová vyštěkla do náramku: "Zapnout všechny reflektory - depozitář zbraňových kompletů, kvadrant pět."

Kuriová oznámila: "Podíváme se, co má ten svinskýj něgodáj za lubem."

"Vy jste to celou dobu věděla, že?"

"A co?"

"Že chyba není v monitorovacím systému."

"Vlastně jo." Rozzářila se další světla. "Zatím jsem byla plná optimismu, Kuriová, ale už mi rychle dochází."

Zbraňový komplet patřil k ničitelům planet. Voljovová neměla konkrétní představu, jak funguje, a nebyla si jistá, čeho je schopen. Před lety ho otestovala na nejnižší výkon proti malému měsíci. Podle odhadu - a ona byla na odhady velmi dobrá - by zbraň měla bez problémů zlikvidovat velkou planetu na vzdálenost stovek astronomických jednotek.

Obsahovala jádro, které vykazovalo gravitační signaturu černé díry, přesto se naprosto nepochopitelně odmítalo vypařit. Naopak, jakýmsi záhadným způsobem vytvářelo soliton, stacionární vlnu v časoprostorové struktuře.

Právě tato zbraň nyní ožila, aniž by dostala příkaz. Pomalu se sunula halou po kolejnicích, které vedly do kosmu.

Vypadala jako mrakodrap na projíždce městem.

"Musíme něco udělat, triumvire!"

"Tebe snad něco napadlo? Ráda tě vyslechnu."

"No, neměla jsem moc času si to pořádně rozmyslet..."

"Tak už to vyklop, Kuriová."

"Co takhle komplet zablokovat?" Kuriová svažila čelo, jako by ke všemu zrovna teď dostala migrénu. "Máte přece v téhle plechovce nějaké čluny, ne?"

"Tolik, kolik chceš -"

"Zablokujte výpust. Nebo vám to připadá moc brutální?"

"Výraz brutální nemám právě teď ve slovníku." Voljovová pohlédla na náramek.

Zbraň se pohybovala podél stěny jako obrněný slimák po slizké stopě. V podlaze haly se právě otevíral obrovský irisový uzávěr. Koleje tam končily, aby pokračovaly o patro níž. Komplet se blížil k otvoru.

"Zkusím vyslat jeden člun, jenže bude dlouho trvat, než odstartuje. Mám strach, že se tam nedostane včas..."

"Udělejte to!" vykřikla Kuriová, každický sval v její tváři svědčil o tom, jaké prožívá napětí. "Jestli se s tím budete ještě chvíli párat, přijdeme i o tuhle možnost!"

Voljovová přikývla, ale podezřívavě mrkla na Kuriovou. Co o tom ví? Zdálo se, že ji to vyvedlo z míry mnohem míň, než mělo, přesto byla nervóznější, než by čekala. Ale nápad s člunem nebyl špatný, ačkoli pochybovala, že bude mít úspěch.

"Potřebujeme ještě něco." Voljovová začala vydávat příkazy nižší osobnosti ovládající čluny.

Zbraň již napůl klesla do spodní haly.

"Co ještě?"

"Pro případ, že by to nevyšlo. Problém bude ve střeleckém prostředí. Právě odtamtud bychom měly na zbraňový komplet zaútočit."

Kuriová zbledla. "To snad ne!"

"Chci tě mít v křesle."

Řítily se k palubě se střeleckým stanovištěm, až je zrychlení málem přimáčklo na strop. Kuriová měla pocit, že se jí žaludek obrátí naruby. Voljovová zadávala příkazy do náramku. Několik strašlivě dlouhých vteřin jí trvalo, než získala přístup k té správné podosobnosti, další vyplývala, než překonala bariéru bránící neoprávněnému dálkovému ovládní člunu.

Trvalo celou věčnost, než se zahřály motory, než se uvolnilo ukotvení a než člun vyletěl z hangáru do kosmu.

Voljovová klela, že ten zatracený krám ještě spí. Manévr byl dvojnásob složitý, neboť světlohonec stále zpomaloval.

"Pořád se snažím přijít na důvod, proč chce komplet ven," řekla Kuriová. "Má něco na dostřel?"

"Nejspíš Obrodu." Voljovová zvedla oči od náramku. "Ale v tom mu zabráníme."

Právě tuto chvíli si vybrala Mademoiselle, aby se objevila v kabině výťahu, záhadně se tam vešla, aniž by jí Kuriová či triumvir Voljovová překážely. "Mýlí se. Nezabrání. Ovládám mnohem víc než jednu zbraň."

"V tomhle máte prsty vy?"

"Proč bych to měla popírat?" Mademoiselle se hrdě usmála. "Vyslala jsem svůj avatar do střeleckého prostředí, nevzpomínáte si? Teď řídí zbraňový komplet. Jeho jednání nemohu nijak ovlivnit. Nemám s ním kontakt, stejně jako pravá Mademoiselle na Žlutozemí nemá kontakt se mnou."

Výťah brzdil, Voljovová studovala složité údaje na displeji náramku. Schematický hologram zobrazoval drobounký člun plující podél obrovského světlohonce, jako kdyby to byl štítovec, který si vybírá místo, kde se přisaje k boku žraloka.

"Ale vy jste mu dala příkaz," řekla Kuriová. "Víte zatraceně dobře, co má za lubem."

"Příkaz byl velmi prostý. Pokud můj avatar získá ve střeleckém prostředí jakékoli prostředky, jimiž by mohl uspíšit ukončení naší mise, jeho prvořadým úkolem je tyto prostředky použít."

Kuriová nevěřícně zavrtěla hlavou. "Sylvesta mám přece zlikvidovat já."

"Zbraňový komplet dosáhne stejného výsledku mnohem dříve, než jsem předpokládala."

"Ne," řekla Kuriová, když jí význam těch slov konečně došel. "Přece nezničíte celou planetu, abyste zabila jednoho chlapa?"

"Copak, zjistila jste, že máte svědomí?" Mademoiselle stiskla rty a zavrtěla hlavou. "Zabít Sylvesta vás do rozpaků neuvádělo. Proč by vás měla znepokojovat smrt dalších lidí? Nebo je to jen otázka počtu?"

"Je to zkrátka..." Kuriová zaváhala, protože věděla, že Mademoiselle je to úplně jedno. "Je to nelidské. Ale vlastně ani nečekám, že byste to pochopila."

Kabina zastavila, dveře se otevřely do přístupové chodby ke střeleckému stanovišti, na podlaze bylo po kolena vody. Kuriové chvíli trvalo, než se zorientovala. Ve výťahu, jehož pohyb se podobal spíš volnému pádu, trpěla strašnou bolestí hlavy, ale teď začala ustupovat. Raději ani nemyslela na to, co ji mohlo způsobit.

"Rychle." Voljovová se začala brodit vodou.

"To vy naprosto nechápete," prohlásila Mademoiselle, "proč se obtěžuji zničit kolonii, jen abych zabila jediného muže."

Kuriová spěchala za Voljovovou zaplavenou chodbou. "Zatraceně, v tom máte pravdu. Ale ať už to chápu nebo ne, pokusím se vás zastavit."

"Kdybyste znala všechna fakta, drahé děvče, nedělala byste to. Naopak byste mě ještě pobízela."

"Vaše chyba, že jste mi je neprozradila."

Protáhly se průchodem v lodní přepážce, na druhé straně se na hladině rozhoupaly chciplé údržbové krysy. Voda je vyplavila z potrubí, do něhož zalezly.

"Triumvire, kde je člun?" zavolala Kuriová.

"Parkuje venku před výpustí." Voljovová se otočila a podívala se Kuriové do očí. "Zbraň se ještě neobjevila."

"Znamená to, že jsme vyhrály?"

"Znamená to, že jsme ještě neprohrály. Přesto tě chci na střeleckém stanovišti."

Mademoiselle sice zmizela, ale její netělesný hlas bez ozvěny zněl chodbou. "Je to naprosto zbytečné. Není tam jediný obvod, který bych nedokázala ovládnout. Nebudete k ničemu, Kuriová."

"Tak proč se mi to tak usilovně snažíte rozmluvit?"

Mademoiselle neodpověděla.

Voljovová s Kuriovou běžely dál, voda šplouchala o stěny. Za dvojicí přepážek se konečně dostaly ke stropnímu poklopu na střelecké stanoviště. Když se hladina uklidnila, Voljovová se zamračila. "Slyšíš ten rachot?"

"Něco se tam děje."

Obě zvedly hlavy.

"Vychází to ze střeleckého stanoviště."

Vysoké svištění připomínalo řev přetíženého soukolí prastarého stroje.

"Co je to?"

"Nevím." Voljovová se odmlčela. "A pokud vím, doufám, že se mýlím. Podíváme se dovnitř."

Voljovová sáhla nahoru a trhla poklopem. Sprška lodního slizu jim pokropila ramena a dolů sjel litinový žebřík. Hluk zesílil. Ze střeleckého stanoviště vycházela jasná záře, ale chvěla se, jako by se uvnitř něco pohybovalo. A pohybovalo se to hodně rychle.

"Iljo, vůbec se mi to nelíbí."

"Vítej do klubu."

Světlohoncem projel mohutný otřes a současně náramek zazvonil. Obě spadly do vody, narazily na kluzké stěny. Kuriová se snažila dostat na nohy, když ji spláchla vlna kalu. Pořádně si toho svinstva lokla a vzpomněla si na blátivé zákopy na Skyově vítězství. Voljovová ji chytila za lokty a zvedla. Kuriová kašlala a plivala, ale té příšerné pachuti se nezbavila.

Náramek opět zazvonil.

"Zatraceně, co se zase -"

"Člun," řekla Voljovová. "Právě jsme o něj přišly."

"Komplet ho odstřelil?"

Voljovová zakašlala. Obličej měla mokrý. Sama se musela pořádně nalokat. "Pokud tomu rozumím, zbraňový komplet se k němu ani nedostal. Zvládl to obranný systém. Loď se obrátila proti člunu."

Ze střeleckého stanoviště nad nimi se pořád ozývaly děsivé zvuky.

"Opravdu tam mám jít?"

Voljovová přikývla. "Jediná možnost, která nám teď zůstala, je dostat tě do křesla. Ale nedělej si starosti. Jsem za tebou."

"Dobře ji poslouchajte," řekla zničehonic Mademoiselle. "Máte udělat něco, k čemu sama nemá odvahu."

"Nebo implantáty!" vykřikla Kuriová nahlas.

"Cos říkala?" zeptala se Voljovová.

"Ale nic." Kuriová položila nohu na nejnižší příčku. "Jen jsem poradila mému vnitřnímu hlasu, ať se jde vycpat." Noha jí sklouzla. Vytáhla se nahoru a nakoukla do krátkého průlezu na střelecké stanoviště.

"Nedostanete se tam," řekla Mademoiselle. "Ovládám křeslo. Jakmile do kabiny strčíte hlavu, přijdete o ni."

"Doufám, že zahlédnu, jak se při tom budete tvářit vy."

"Kuriová, copak jste to ještě nepochopila? Ztráta vaší hlavy by znamenala jen drobnou nesnáz."

Postoupila o další přechod už viděla na křeslo. V šílených výkyvech se zmítalo v kardanovém závěsu. Na takovou akrobacii nebylo zkonstruováno. Kabina páchla ozonem a rozpáleným olejem z kluzných ložisek.

"Iljo!" zavolala, aby překřičela rámus. "Když jste to postavila, určitě víte, jak tomuhle kolotoči odříznout energii."

"Samozřejmě že vím, ale nemůžu to vypnout, když potřebuju, aby ses napojila na střelecké prostředí."

"Stačí, když odříznete to zatracené křeslo." Voljovová se zamyslela, a Kuriová si představila, jak si vybavuje schéma rozvaděče střeleckého stanoviště, který nejspíš sestrojila před desítkami let subjektivního času. Od té doby zřejmě nebylo nutné přívod elektrické energie modernizovat. "No," řekla Voljovová po chvíli. "Myslím, že bych mohla přerušit hlavní přívod energie..."

Otočila se a kvapně se brodila chodbou. Znělo to prostě, přerušit přívod energie, ale Kuriová si pomyslela, že Voljovová nejspíš spěchá pro nějaký speciální nástroj. Určitě nezbyvalo mnoho času. Ale ne, vždyť triumvir u sebe má malý laser na odebírání vzorků z kapitána Brannigana.

Vteřiny mijely. Kuriová v duchu viděla, jak se zbraňový komplet vynořuje z lodního trupu a odlétá do kosmu, jak se zaměřuje na Obrodu a chystá se vyslat smrtící gravitační pulz. Rachot ustal, světlo se uklidnilo.

Křeslo nehybně spočívalo v kardanovém závěsu jako trůn uvězněný v elegantní kruhové kleci.

Voljovová vykřikla: "Je tady sekundární zdroj energie. Střelecká kabina se na něj napíchne, jakmile zaregistruje pokles příkonu z hlavního průřezem. Asi nemáš zrovna moc času, aby ses dostala do křesla..."

Kuriová se protáhla průřezem do kabiny. Hrany litinových kruhů jí náhle připadaly nějak ostřejší. Přeskočila elektrické kabely a prosnýkla se mezi závěsy kardanu. Křeslo se pořád nehýbalo, ale čím blíž byla, tím méně prostoru měla, pokud by se znovu roztočilo. Kdyby se to stalo teď, pomyslela si, stěny by byly na jeden ráz vymalovány lepkavou červení. Konečně seděla v křesle. Připoutala se, a sotva zacvakla sponu, křeslo zakvílelo a pohnulo se. Kruhy kardanu svištěly, měnily směr otáčení, házely křeslem dozadu, dopředu a do stran, až ztratila orientaci. Cítila, jak jí při každém dalším krkolomném zhoupnutí lezou oči z důlků, nicméně křeslo se určitě natrásalo méně divoce než prve.

Nechce mě zabít, ještě ne, pomyslela si Kuriová, jenom zastrašit.

"Nesnažte se připojit," pravila Mademoiselle.

"Protože by vám to mohlo pokazit váš roztomilý plán?"

"Ale to vůbec ne. Dovolte, abych vám připomněla, že tam na vás čeká Krádce slunce."

Křeslo dosud jančilo jako divoká klisna, ale ne natolik, aby Kuriově překáželo v myšlení. "Možná vůbec neexistuje," odpověděla v duchu. "Třeba jste si ho jen vymyslela, abyste měla na mě další páku."

"Tak do toho."

Kuriová si spustila na hlavu přilbu, vířící kabina zmizela. Položila dlaň na spínač rozhraní. Stačil by mírný stisk, aby se obvod uzavřel a její psýché bylo vtaženo do abstraktního světa vojenských manévřů, známého jako střelecké prostředí.

"Nedokážete to, že? Protože mi věříte. Jakmile navážete spojení, nebude cesty zpátky."

Zvýšila tlak a ucítila, jak se spínač pohnul, málem se sepnul. Potom, ať už to způsobil nevědomý vzruch v nervové tkáni, postsynaptické vybuzení svalů, nebo proto, že částí mysli věděla, že to musí udělat, zmáčkla spínač na doraz. Obklopilo ji střelecké prostředí, jak to už nejméně tisíckrát zažila při taktických simulacích. Nejprve přišly prostorové údaje - přestala vnímat své tělo, nahradilo je zobrazení světlohonce a jeho bezprostředního okolí, které následně překryla posloupnost takticko-strategických hodnot, jež se neustále aktualizovaly, opravovaly vlastní prognózy a v reálném čase bleskurychle extrapolovaly simulace.

Přízpůsobila se.

Zbraňový komplet zaujal postavení několik set metrů od trupu Nostalgie nekonečna. Hrot mířil ve směru letu, přímo na Obrodu. Kuriová věděla, že při klesající rychlosti světlohonce kalkuluje s nepatrným relativistickým ohybem paprsků.

Nedaleko výpusti, kterou komplet použil, si všimla poškozeného lodního pláště a tmavé šmouhy, která tam zbyla po zničeném člunu. Vnímala jemné mravenčení, když se zapojily samoopravovací systémy. Detektory zaregistrovaly gravitační vlny vyzařující ze zbraňového kompletu. Přes Kuriovou se začaly přelévat periodické, ale stále se zrychlující emise. Černé díry ve zbrani rotovaly čím dál zběsileji, až vznikl torus.

Cosí ji zvětřilo, nikoli zvenčí, ale přímo uvnitř střeleckého prostředí.

"Krádce slunce ví, že jste se připojila," řekla Mademoiselle.

"Nevadí." Kuriová zastrčila abstraktní ruce do kyberneticky znázorněných rukavic. "Vstupuju do lodní obrany.

Nepotřebuju víc než několik vteřin."

Ale něco nebylo v pořádku. Tentokrát vnímala zbraně jinak než při simulacích. Odmítaly ji poslouchat. Instinktivně pochopila, že se připojila k probíhající bitvě.

Mademoiselle, nebo spíš její avatar se snažil zablokovat obranu na trupu, aby se neobrátila proti zbraňovému kompletu. Komplet sám byl mimo dosah Kuriové, zahalený množstvím ohnivých stěn. Ale kdo klade Mademoiselle odpor a pokouší se tyto zbraně použít? Samozřejmě Krádce slunce.

Už ho dokázala vycítit. Ohromný, mocný, ale také neviditelný a prohnáný, pečlivě maskující své kroky jako rutinní přesuny dat. Po léta to fungovalo a Voljovová o jeho přítomnosti nevěděla. Jenže teď neměl na maskovací manévry čas, jako když vysoká vlna přinutí kraba, aby opustil skryš a rozběhl se do jině. Tato třetí osobnost ve střeleckém prostředí vůbec nebyla ani přibližně lidská, ani nebyla tak přízemní jako běžné simulované osobnosti. Kuriová měla pocit, že Krádce slunce je čistá myšlenka, jako by nikdy nebyl ničím jiným než existencí zakódovanou v datech a jako by se ani ničím jiným nemohl stát.

Byl jako absolutní nic, ale ta nicota naprosto nepochopitelným způsobem dosáhla děsivého stupně organizace.

Skutečně vážně uvažuje, že s ním spojí své síly?

Možná. Pokud to zastaví Mademoiselle.

"Ještě pořád můžete vycouvat," ozvala se Mademoiselle. "V této chvíli je zaměstnán, nemůže mrhat energií na to, aby vás napadl. Ale za okamžik už to může být jiné."

Teď měla Kuriová zaměřovači systémy alespoň pod kontrolou, přestože reagovaly pomalu. Uzavřela celou hmotu zbraňového kompletu potenciálním polem anihilace. Stačilo, aby se Mademoiselle vzdala ovládání zbraní, i kdyby jen na mikrosekundu, aby je mohla otočit, zamířit a vypálit.

Cítila, jak odpor Mademoiselle slábne. Zdálo se, že Kuriová - nebo spíš Krádce slunce - vyhrává.

"Nedělejte to," zašeptala Mademoiselle. "Nevíte, co je v sázce..."

"Tak mi to prozradte, vy potvoro. Prozradte mi, proč je to tak strašně důležité."

Zbraňový komplet se začal vzdalovat od lodi, Mademoiselle se nepochybně obávala o jeho bezpečí. Ale pulzy gravitačních vln se zrychlovaly, nyní už byly příliš rychlé na to, aby se daly od sebe odlišit.

Kuriová netušila, za jak dlouho může zbraňový komplet vypálit, ale předpokládala, že jde jenom o vteřiny.

"Poslouchejte, Kuriová," řekla Mademoiselle. "Chcete se dozvědět pravdu?"

"Zatraceně, to si pište, že chci."

"Tak se na ni raději připravte. Zanedlouho se všechno dozvíte."

A potom ucítila, jak jí něco vytahuje ze střeleckého prostředí někam úplně jinam. Zvláštní bylo, že to vypadalo, jako by se dostala do nějaké části své osobnosti, o níž až do této chvíle nevěděla.

Ocitla se za frontovou linií nedaleko bublin chameleoních stanů, v nichž byly lazarety a předsunuté velitelství.

Azurovou oblohou nad táborem pluly mraky, nad nimi se ve stratosféře rozplývaly kondenzační stopy jako sekret obrovské olivně. Po nebi se míhala proudová letadla s šípovými křídly. Pod nimi poletovaly výzvědné bezpilotní letouny a ještě níž kroužily nad bojištěm bachraté dopravní helikoptéry, které se občas snesly na zem a vyvrhly obrněná vozidla, pěší jednotky, ambulance nebo ozbrojené servuly. Na okraji tábora byla přistávací plocha porostlá žlutou trávou, na blocích parkovalo šest deltovitých samokřidel, letounů bez oken, jejichž povrch dokonale napodoboval sluncem sežehlou zem, ústrojí pro svislý start a přistání odkryté kvůli technické kontrole.

Kuriová zakopla a upadla do trávy. Měla na sobě chameleoní stejnokroj, který hned přijal skvrnitě maskovací zbarvení. Nesla lehkou pušku, slitina pažby se vytvarovala přesně podle její dlaně. Na plochem stínítku sklopeném z okraje přilby, kterou měla na hlavě, viděla aktuální termogram bojiště v nepravých barvách, přenášený z výzvědného letounu.

"Tudy, prosím."

Vojenský policista ukázal na jeden stan. Uvnitř jí pobočník odebral zbraň, dotkl se identičipu a odložil ji na polici k osmi dalším, které se lišily palebnou silou, od projektilové pušky, jako byla její, až po útočné automaty středního dosahu a AH zbraně natolik nebezpečné, že by si žádný voják nepřál, aby je nepřítel použil na stejném kontinentu, na němž se právě nachází. Údaje z výzvědných letounů zablikaly a zmizely, odříznuty ochranným štítem kolem stanu. Zvedla ruku, otočila stínítko nad okraj přilby a současně si odhrmula z očí pramen zpocených vlasů.

"Projděte stanem, Kuriová."

Vedli ji do odděleného zadního prostoru uličkou mezi skládacími lůžky se zraněnými vojáky, roboti-zdravotníci tiše bzučeli a natahovali se nad pacienty jako zelené mechanické labutě. Zvenčí uslyšela zavytí proudových motorů a pak řadu výbuchů, až se zem zatřásla, ale ve stanu jako by si toho nikdo ani nevšiml.

Nakonec se dostala do malého čtvercového oddělení vybaveného pouze psacím stolem. Stěny byly ověšeny vlajkami národů Severní koalice a na rohu stolu stál na bronzovém podstavci veliký fyzický glóbus Skyova vítězství. Glóbus znázorňoval pouze pevniny a typy terénu, nikoli zuřivě soupeřící strany a politické hranice. Ale Kuriová mu věnovala pouze zběžný pohled, protože veškerou její pozornost zaujal člověk za stolem, muž v nevýrazně šedé vojenské blůze plné knoflíků, se zlatými nárameníky a nápadnou řadou medailí SK na prsou, černé vlasy měl ulízané dozadu ve zřetelných pruzích. "Omlouvám se," řekl Fazil, "že se to muselo odehrát takhle. Ale teď jsi tady..." Gestem obsáhl

prostor. "Posaď se, musíme si promluvit. Vypadá to, že velmi naléhavě."

Kuriová si mlhavě vzpomněla na jiné místo. Vybavila si kovovou kabinu s křeslem, a přestože ji ta vzpomínka znervózňovala, jako by ji tlačil čas, připadala jí nereálná ve srovnání s tímhle stanem. Fazil vypadal přesně tak, jak si ho pamatovala (odkud si ho pamatuju? napadlo ji), ačkoli na líci měl jizvu, na kterou si nevzpomínala, a nechal si narůst knír nebo na něm něco změnil (nebyla si tím jistá), buď byl širší, nebo delší, ale rozhodně si nevybavovala ty frajerské špičky nad koutky rtů.

Poslechla a usedla na skládací židli.

"Mademoiselle se obávala, že by k tomu mohlo dojít," řekl Fazil, rty pod knírem se mu stěží pohybovaly. "A tak přijala jistá opatření. Ještě na Žlutozemí ti implantovala řadu uzavřených pamětí. Měly být aktivovány - zpřístupněny tvé vědomé mysli - pouze dojde-li k závěru, že to bude užitečné." Natáhl ruku a roztočil glóbus, po chvíli ho prudce zastavil. "Proces otevírání těchto pamětí začal již ve výtahu. Vzpomínáš si na ten záchvat migrény?"

Kuriová hledala nějaký záchytný bod, nějakou objektivní realitu, již by mohla věřit. "Co má tohle znamenat?"

"Čas navíc," řekl Fazil. "Tohle všechno vybrala Mademoiselle z tvých vzpomínek, například naše setkání. Nepřipadá ti to jako tenkrát, když jsme se viděli poprvé na Pahorku 78, zlato? Bylo to za tažení centrálních provincií před druhou ofenzívou na Poloostrov. Poslali tě ke mně, protože jsem potřeboval na infiltraci schopného vojáka, který zná nechráněné sektory na území SK. Byli jsme skvělý tým, ne? A to v nejednom ohledu." Přihladil si knír a poklepal na glóbus. "Samozřejmě jsem tě sem nepřivedl - nebo spíš Mademoiselle - jen kvůli vzpomínání. Již samotný fakt, že ti byla tato vzpomínka zpřístupněna, znamená, že se máš dozvědět jisté skutečnosti. Otázka zní - jsi na ně připravena?"

"Pochopitelně jsem." Kuriová se zarazila. Příliš Fazilovi nerozuměla, navíc ji pořád obtěžovala vzpomínka na jakési křeslo v kovové kabině. Měla pocit, že tam zůstalo něco nedořešeného, že je opustila během řešení. Cítila, že ať už ta kabina je kdekoliv, ona by měla být právě tam a měla by se zapojit do boje. Tušila, že mnoho času nezbývá, že tato situace je jen odvrácení pozornosti.

"S tím si nedělej starosti," řekl Fazil, jako by jí četl myšlenky. "Tohle se neodehrává v reálném čase, dokonce ani ne v urychleném čase střeleckého prostředí. Copak se ti ještě nestalo, že tě někdo prudce probudil ze sna, a přesto bylo to, co udělal, včleněno do tvého snu dlouho před tím, než ses doopravdy probudila? Víš, jak to myslím - tvůj pes ti olizuje obličej, aby tě probudil, ale ve snu spadneš z lodi do moře. A přesto jsi byla na té lodi během celého snu." Odmlčel se. "Vzpomínky, Anno, vzpomínky se vybavují okamžitě. Ten sen ti připadal skutečný, ale vytvořil se teprve v okamžiku, kdy ti pes začal olizovat obličej. Vznikl zpětně. Nikdy jsi ho doopravdy neprožila. Stejně je to i s těmito vzpomínkami." Díky Fazilově zmínce o střeleckém prostředí si uvědomila, co je to za kabinu. Naléhavě cítila, že by se tam měla vrátit. Detaily boje, který se tam odehrával, jí sice stále unikaly, ale věděla, že je velmi důležitý.

"Mademoiselle mohla vybrat kterékoli místo z tvé minulosti," pokračoval Fazil, "nebo vytvořit úplně nové. Ale měla pocit, že bude lepší, když se ocitneš v prostředí, kde se rozhovor o vojenských záležitostech bude zdát přirozený."

"O vojenských záležitostech?"

"Přesněji řečeno o válce." Usmál se, takže se špičky jeho kníru na okamžik pozvedly jako části konzolového zvedacího mostu. "Jenže o téhle válce jsi určitě nikdy ani nečetla. Na to se odehrála příliš dávno." Nečekaně vstal, urovňoval si blůzu a upravil si opasek. "Ale bude lepší, když podrobnosti odložíme, dokud se nepřesuneme do instruktážní místnosti."

12

Planeta Skyovo vítězství, soustava 61 Cygni A, 2483 (simulace)

V instruktážní místnosti, kam ji Fazil zavedl, se ocitla poprvé v životě. Byla tak velká, že se očividně nemohla vejít do stanu. Jišší měla asi dvacet metrů, podél stěny vedl ochoz s kovovým zábradlím. A přestože projekční aparáty nebyly pro Kuriovou nic nového, tenhle dokázal něco neuvěřitelného. Projekce pokrývala celou podlahu.

Byla to mapa Galaxie.

Ale žádné přístroje, které znala, by ji tak nedokázaly zobrazit. Nejenže viděla celou Galaxii, ale doslova vnímala každíčkou hvězdu, od nejchladnějšího černého trpaslíka, v němž už prakticky ustala nukleární reakce, až po nejjasnějšího, doběla rozžhaveného veleobra. Nezdálo se, že by se hvězdy objevovaly, teprve když se na ně podívala. Připadalo jí, jako by celou Galaxii obsáhla jediným pohledem, vnímala ji jako celek.

Počítala hvězdy.

Bylo jich čtyři sta šedesát šest miliard tři sta jedenáct milionů devět set dvacet dva tisíc osm set jedenáct. Zatímco je pozorovala, jeden z bílých obrů vzplál a proměnil se v supernovu, proto jednu hvězdu odečetla.

"Je to trik," řekl Fazil. "Racionalizace. V Galaxii je víc hvězd než buněk v lidském mozku, takže kdybys je měla znát všechny, zaměstnaly by nepřijatelně velkou oblast tvé paměti. Což neznamená, že se pocít vševědoudnosti nedá simulovat."

Zobrazení Galaxie bylo ve skutečnosti příliš podrobné, aby mohlo být označeno za galaktickou mapu. Nejenže každá hvězda věrně odpovídala svým astrofyzikálním veličinám, ať už šlo o barvu, magnitudu, svítivost, polohu, prostorovou rychlost a jednoduchý či dvojhvězdný systém, ale byly tam i sféry vznikajících hvězd, mračna jemně zářících kondenzujících plynů se žhnoucími uhlíky hvězdných zárodků. Byly tam také mladé hvězdy obklopené disky protoplanetárního materiálu a na místech, na něž se zahleděla, celé planetární soustavy kroužící kolem centrálních sluncí jako hodně zrychlená miniaturní planetária. Nechyběly ani velmi staré hvězdy, které odhodily slupky fotosfér a obohatily o další prvky řídkou mezihvězdnou látku - rezervoár příštích pokolení hvězd, planet a civilizací, které jednou vzniknou. Byly tam rovněž pravidelné i beztvaré zbytky supernov, expandující chladnoucí mlhoviny vyzařující energii do mezihvězdného prostoru. Občas v nitru těchto hvězdných zániků spatřila čerstvý pulzar vysílající rádiové impulzy, jejichž periody se vytrvale, leč naprosto přesně zpomalovaly jako hodiny v nějakém zapomenutém císařském paláci,

kteřé budou od posledního natažení tikat, dokud nezmlknou, a intervaly mezi tiknutími se budou prodlužovat až k mrazivé věčnosti. Jinde našla na místech vychladlých hvězd černé díry, a jednu zvlášť masivní (ačkoli momentálně dřímající) ve středu Galaxie, obklopenou houfem hvězd odsouzených k záhubě, které do ní budou po spirálovité dráze padat tak dlouho, až se jednoho dne zřítí pod kritický poloměr, a než budou zcela rozdrčeny, rozpoutají apokalyptický výtrysk paprsků X.

V tomto obrazu Galaxie však bylo víc zajímavých věcí než jen astrofyzika. Nové vzpomínky se naprosto tiše rozprostřely přes ty předchozí. Kuriová náhle věděla, že Galaxie je plná života, že miliony kultur jsou jakoby náhodně rozesety po celém obrovském, pomalu rotujícím disku.

Jenže to byla minulost, dávná, velmi dávná minulost.

"Tak to vypadalo přibližně před miliardou let," poznamenal Fazil. "Vzhledem k tomu, že vesmír je pouze patnáctkrát starší, je to docela pořádný kus času, zvláště podle galaktických časových souřadnic." Opíral se o zábradlí na ochozu vedle ní, jako by byli dvojice zahleděná na své odrazy na tmavé hladině kachního rybníčku poseté kousky chleba.

"Abych ti to trochu přiblížil, představ si, že před miliardou let lidstvo ještě neexistovalo. Vlastně ani dinosauři ne, vyvinuli se teprve před necelými dvěma sty miliony roky, což je asi pětina doby, o níž mluvíme. Kdepak, jsme hluboko v čase před kambriem. Na Zemi sice byl život, ale nic mnohobuněčného, nanejvýš nějaké houby." Fazil se znovu zahleděl na zobrazení Galaxie. "Ale tak tomu nebylo všude."

Zhruba milion kultur (ačkoli by dokázala zjistit naprosto přesné číslo, připadalo jí náhle dětinsky puntičkářské vůbec se o to pokoušet, jako by počítala Fazilův věk nikoli na roky, ale na měsíce) nepovstal ve stejný čas, ani neměly stejně dlouhé trvání. Podle Fazila (přestože i ona to na nějaké základní rozumové úrovni chápala) teprve před čtyřmi miliardami let dosáhla Galaxie potřebného stavu, v němž mohly vzniknout inteligentní civilizace. Jakmile byl tento stupeň minimální galaktické zralosti jednou dosažen, neobjevily se všechny kultury současně, ale inteligence se vynořovala postupně. Některé civilizace vznikly na světech, kde byla z nějakého důvodu rychlost evolučních změn pomalejší, než bylo běžné, nebo tam byly formy života vystaveny většímu počtu katastrofických zvrátů než jinde.

Avšak pozvolna, dvě tři miliardy let poté, co se na mateřských planetách objevil život, začaly některé civilizace létat vesmírem. Jakmile bylo dosaženo tohoto bodu, většina druhů se rychle šířila po Galaxii, přestože zde vždy existovalo několik kultur, které se raději držely doma a kolonizovaly pouze vlastní sluneční soustavu či bezprostřední okolí své planety. Převážně však byla expanze hodně prudká, něco mezi desetinou až setinou rychlosti světla. Možná se to zdá pomalé, ale ve skutečnosti to bylo závratné tempo, uvážíme-li, že Galaxie je miliardy let stará a pouze sto tisíc světelných let široká. Kdyby cestovatele nic neomezovalo, mohli by ji ovládnout v zanedbatelném čase několika desítek milionů let. A pokud by Galaxii ovládla jediná imperiální moc, možná by bylo všechno jinak.

Namísto toho se první civilizace rozpínala pomalu, a narazila na expanzní vlnu druhé, mladší kultury. Mladší civilizace na tom nebyla technicky hůř než ta první, ani nebyla o nic méně rozpínavá, když přišlo na věc. Došlo k něčemu, co lze z nedostatku lepších výrazů nazvat galaktickou válkou - dvě rozpínající se impéria o sebe škrtila jako obrovité setrvačnické, až to zajiskřilo. Postupně se do boje zapojilo na tisíce dalších kultur na vzestupu, které létaly kosmem. Kolik bylo mateřských jazyků bojovníků, tolik existovalo pro ten konflikt názvů. Některé ani nelze významově převést do lidské řeči, ale několik kultur ho pojmenovalo stejným jménem, které lze víceméně přesně přeložit, byť s ohledem na problémy mezidruhové komunikace, jako Soumračná válka.

Tato válka zahrnovala celou Galaxii (a dvě menší satelitní galaxie poblíž Mléčné dráhy) a stravovala nejen planety, ale kompletní sluneční a hvězdné soustavy, skupiny hvězd i celá spirální ramena. Kuriová si všimla, že pozůstatky této války jsou stále patrné, pokud člověk ví, kam se dívat. V některých oblastech Galaxie existovalo nezvyklé nahromadění mrtvých hvězd, jinde se nacházela dosud zářící slunce v nezvyklých seskupeních. Zbytky zbraní byly rozesety na světelné roky daleko. V rozsáhlých pustinách zbyla místo hvězd a planetárních systémů jen vychladlá drť. Soumračná válka trvala velmi dlouho, dokonce déle než vývoj nejžhavějších hvězd. Ale na časové ose Galaxie byla milosrdně krátká jako náhlá křeč.

Je pochopitelné, že z toho žádná kultura nevyšla nedotčena. Žádný soupeř, který se do Soumračné války zapojil, z ní nevyšel stejný, ať vítěz či poražený. Přestože válka byla podle galaktického měřítka krátká, pro jednotlivé druhy trvala příšerně dlouho. Byla dost dlouhá na to, aby se vyvinuly, upadly, spojily se nebo asimilovaly s jinými druhy, aby se přetvořily k nepoznání, nebo dokonce přeskočily z organického do strojového života. Některým se to podařilo i zpětně, staly se stroji a pak se vrátily k organické formě, když to vyhovovalo jejich záměrům. Jiné úplně zmizely z válečné scény. Další přetvořily svou podstatu na data a našly nesmrtelnost v pečlivě skrytých počítačových maticích. A některé se obětovaly.

Ale nakonec se objevila jedna civilizace silnější než ostatní. Možná to byl původně bezvýznamný druh, který měl jen štěstí a na troskách po tom velkém boji získal nadvládu. Nebo možná byl výsledkem koalice, sloučením několika druhů unavených bojem. Vlastně na tom ani nezáleží, sami nejspíš neměli přesné údaje o svém původu. V té době už to byl strojově chimérický druh s reziduálními znaky obratlovců. Ani se neobtěžoval dát si nějaké jméno.

"Přesto jméno získali," řekl Fazil, "ať se jim líbilo či ne." Kuriová pohlédla na svého manžela. Zatímco jí vyprávěl příběh o Soumračné válce, konečně vyrozuměla, kde vlastně je a jak je to všechno nereálné. Fazilova zmínka o Mademoiselle se jí konečně spojila se vzpomínkou na skutečnost. Zcela zřetelně si nyní vybavila střeleckou kabinu a pochopila, že tyto falešné útržky její minulosti jsou pouze krátkou přestávkou. Vedle ní nestál pravý Fazil, přestože byl tak skutečný jako manžel z jejích vzpomínek. "Jak se jim říkalo?" zeptala se.

Chvilu váhal, pak odpověděl téměř s teatrální vážností: "Zmarové. A to z důvodu, který ti bude zanedlouho jasný."

A potom jí řekl zbytek. Jakmile jí to došlo, jakmile vstřebala to obrovité poznání, mrazivé jako ledovec, věděla, že už to nikdy nezapomene. A věděla ještě něco, co mělo být hlavním cílem této odbočky, jak předpokládala. Pochopila, proč Sylveste musí zemřít.

A pokud při tom vezme za své i celá planeta, že je to rozumná cena.

Strážní vešli dovnitř, právě když Sylveste zadřímá, vyčerpán poslední operací.

"Probudte se, ospalče," řekl vyšší, rozložitý muž se svěšeným šedým knírem.

"Co chcete?"

"Přece vám nezkazíme překvapení," řekl druhý strážný s tváří lasičky, který držel pušku.

Vedli ho záměrně tak, aby ztratil orientaci, příliš často odbočovali, aby šlo o náhodu. Brzy uspěli. Sektor, kam dorazili, Sylveste neznal, Sluková buď dala starou Výspu zrenovovat, nebo vyhloubili úplně nové tunely. Napadlo ho, že jej stěhují do jiné cely, ale pak si uvědomil, že je to nepravděpodobné, protože v té staré měl čerstvě povlečenou postel a nechal tam všechny svršky. Ale Falkender mu prozradil, že se jeho postavení změní, neboť se blíží návštěva, takže už je možná tady.

Zanedlouho však zjistil, že jeho přesun nemá s návštěvníky nic společného.

Strážní otevřeli celu, která nebyla o nic méně spartánská než ta jeho, stěny měla stejně holé a ve dveřích podobný otvor na jídlo. Zaplavil ho tentýž zdrcující pocit, že zdi jsou nekonečně tlusté a sahají do hlubin stolové hory. Na okamžik se mu zdálo, že ho šálí smysly a že ho strážní oklikou zavedli do původního vězení. Alespoň se prošel... Sotva však vstoupil dovnitř, bylo jasné, že to není jeho cela. Na posteli seděla Pascale, a když vzhledla, pochopil, že je stejně překvapená jako on.

"Máte hodinu." Strážný s knírem rozverně plácl svého kolegu po zádech.

Pak se dveře zavřely a Sylveste přistoupil k Pascale.

Když ji viděl naposledy, měla na sobě svatební šaty, lesklé vlasy vyčesané vzhůru, kolem vířily optikomy jako armáda pohádkových bytostí. Mohl to být klidně i sen. Teď nosila šedivou beztvarou kombinézu stejně jako Sylveste. Černé vlasy měla zplhlé, oči zarudlé bezesnými nocemi nebo pláčem, možná obojím. Vypadala hubenější a menší, než si ji pamatoval, možná proto, že se choulila na posteli, bosé nohy zkřížené pod sebou, a bílá místnost kolem ní se zdála tak velká.

Nepamatoval si, že by působila tak křehce, a stěží dokázal uvěřit, že tato krásná žena je jeho manželka. Vzpomněl si na noc, kdy došlo k prvnímu převratu. Zůstala s ním na vykopávkách a dál zkoušela jeho trpělivost zvědavými otázkami, kterými později otevřela všechny jeho staré rány, takže si uvědomil, čeho všeho je vlastně schopen. Připadalo mu velmi zvláštní, že je okolnosti nakonec svedly dohromady v této pusté cele.

"Ubezpečili mě, že jsi naživu," řekl Sylveste, "ale bál jsem se, že lžou."

"Já se dozvěděla, že jsi zraněný." Pascalin hlas byl velmi tichý, jako by nechtěla roztržít sen tím, že by promluvila nahlas. "Odmítali mi prozradit, co se ti stalo, a já se stejně příliš nevyptávala, protože jsem se na rozdíl od tebe bála, že by mi mohli říct pravdu."

"Oslepili mě." Sylveste se dotkl tvrdého povrchu svých očí. Udělal to poprvé od operace. Místo výbuchu bolesti, na niž si zvykl, pocítil jen slabé bodnutí, které okamžitě zmizelo.

"Ale teď už zase vidíš?"

"Ano, jenže teprve při pohledu na tebe mě to těší."

Vstala z postele, vklouzla mu do náruče a ovinula svou nohu kolem jeho stehna. Cítil, jak je lehká a jemná, téměř se bál ji také obejmout, aby ji nerozdrtil. Přesto si ji přitiskl k sobě, vyšla mu vstříc, stejně nejistě, jako by měli oba strach, že se ten druhý rozplyne. Připadalo jim, že se objímají celé hodiny, ne proto, že by se čas vlekl, ale protože nebyl důležitý, zdálo se, že se zastavil, jako by ho dokázali zadržet svou vůlí. Sylveste se vpíjel pohledem do její tváře a ona nečekaně objevila cosi lidského i v jeho bezvýrazných umělých očích. Bývaly doby, kdy neměla odvahu podívat se mu do obličeje, natož přímo do očí, ale ty doby dávno minuly. Sylveste ji naopak často pozoroval, přestože si toho většinou nebyla vědoma. Nyní si však přál, aby pochopila, jak je pohledem na ni zmámen.

Políbili se a usedli na postel. Vmžiku se zbavili kombinéz, odhodili je na podlahu. Sylvesta napadlo, že jsou nejspíš sledováni. Bylo to pravděpodobné. Rozhodl se, že na to nebude myslet. Na celou jednu hodinu budou s Pascale naprosto sami, stěny cely budou skutečně nekonečné, tato místnost bude jediným reálným prostorem v celém vesmíru. Nemilovali se poprvé, ačkoli dřív měli jen zřídka dostatek soukromí. Nyní byli manželé, a tak by nemuseli vymýšlet žádné úskoky, a přesto měli pro sebe zase jen kratičkou chvíli. Snažili se jí využít.

Cítil se provinile a dlouho nemohl přijít na to, z čeho to pramení. Později, když leželi vedle sebe, hlavu měl položenou na jejích prsou, si uvědomil, čím to je. Museli si toho tolik sdělit, a místo toho plýtvali vzácným časem na horečné objevování svých těl. Ale nedokázal odolat.

"Škoda, že nemáme víc času." Snažil se odhadnout, kolik jim z té hodiny ještě zbylo.

"Během těch posledních chvil, které jsme strávili na svobodě, ses mi s něčím svěřil," řekla Pascale.

"Prozradil jsem ti, jak to bylo s Carine Lefevrovou. Teď to zní komicky, ale nechtěl jsem zemřít bez zpovědi. Musel jsem to po všech těch letech ze sebe dostat."

Pascalino chladné stehno se tisklo k jeho. Položila mu ruku na hrud' a začala ho hladit. "Ať už se tam stalo cokoli, nemohu tě já ani nikdo jiný soudit."

"Zachoval jsem se zbaběle."

"Ne, pouze jsi podlehl základnímu lidskému instinktu. Odehrálo se to na tom nejděsivějším místě ve vesmíru, Dane, na to nezapomínej. Philip Lascaille se tam vypravil bez přeměny Přetvařeči - a sám víš, co se s ním stalo. Zachoval sis zdravý rozum a to bylo vlastně hrdinství. Šílenství by pro tebe bylo mnohem snazší."

"Mohla žít. Ksaku, nechat ji zemřít tak, jak jsem to udělal já... Bylo by snesitelné, kdybych měl aspoň odvahu říct potom pravdu. Kdybych se přiznal, nic bych tím už nenapravil, ale bůh ví, že si nezasloužila, abych takhle lhal. Vlastně jsem ji zabil."

"Tys ji nezabil. To udělal Záhal."

"Potíž je v tom, že to nevím jistě."

"Cože?"

Lehl si na bok a chvíli si Pascale prohlížel. Dřív mohl zrakem zaznamenat její obraz pro pozdější chvíle. Ale tento program už nefungoval. "Nevím, zda tam zemřela. Lépe řečeno, zda zahynula hned na začátku. Já přežil, přestože jsem přišel o transformaci Přetvářečů. Carine měla větší šanci. Co když to přežila jako já? Co když zůstala naživu, ale neměla jak mi to sdělit? Mohla se dostat ze Záhalu dřív, než jsem přišel k sobě. Vůbec mě nenapadlo, abych ji hledal. Nedošlo mi, že by mohla být živá."

"A to z velmi pádného důvodu," řekla Pascale. "Protože nebyla. Dnes sice můžeš zpochybňovat to, cos tehdy udělal, ale intuice ti napověděla, že je mrtvá. Kdyby nezemřela, určitě by našla způsob, jak o sobě dát vědět během té dlouhé doby, cos opravoval světlohonec."

"Tím si právě nejsem jist."

"Tak se tím přestaň trápit. Jinak nikdy neunikneš minulosti."

"Poslyš," začal, protože si vzpomněl na Falkendera, "mluvila jsi s někým kromě strážných? Třeba se Slukovou -"

"Kde by se tady vzala Sluková?"

"Ty to nevíš? Právě Sluková nás vězní." Uvědomil si, že Pascale nic neřekla. "Nemáme dost času, vyličím ti to jenom v hrubých obrysech. Tvého otce zavraždili Vodonoši Pravé cesty nebo nějaká jiná frakce. Jsme ve Výspě."

"Že to není Cuvier, to jsem pochopila."

"Dozvěděl jsem se, že na Cuvier zaútočili." Zamřel jí, že město nad zemí je pravděpodobně neobyvatelné. Nemusela to vědět, alespoň ne hned, vždyť je to jediné místo, které dobře zná. "Nevím přesně, kdo teď městu vládne, zda lidé loajální tvému otci nebo opoziční skupina Pravé cesty. Když mě tvůj otec sesadil a ovládl Cuvier, nepřivítal Slukovou, jak mi naznačila, zrovna s otevřenou náručí. Zdá se, že svou nenávist mohla zhojit pouze jeho zavražděním."

"Tak dlouho v sobě držela tolik zášti?"

"Proto se domnívám, že slavná Gillian Sluková zrovna nepatří k nejvyrovnanějším osobám na této planetě. Zřejmě vůbec neplánovala, že nás dva zajme, a teď nevím, co si s námi počít. Potenciálně máme určitou cenu, takže se nás nezbaví alespoň prozatím..." Sylveste se odmlčel. "Ale pravděpodobně se naše situace brzy změní. Doktor, který mi opravoval oči, se zmínil, že zaslechl zvěsti o nějakých návštěvnících."

"Kdo by to mohl být?"

"Taky mě to zajímalo, jenže buď víc nevěděl nebo o tom nesměl mluvit."

"Je to pokušení k úvahám, že?"

"Pokud něco může naši situaci zásadně změnit tak přílet Ultrů."

"Na návrat Remillioda je příliš brzy."

Sylveste přikývl. "Jestli sem opravdu letí světlohonec, vsadím se, že jeho kapitánem není Remilliod."

"Kdo jiný by chtěl s Obrodou obchodovat?"

"Třeba sem neletí kvůli obchodu."

Možná to byla známka domýšlivosti, ale Voljovová nedokázala nechat někoho jiného, aby udělal všechnu práci, byť se třeba pustila do úkolu zdánlivě neproveditelného. Naprosto jí vyhovovalo, že Kuriová ve střeleckém křesle dělá, co umí, zejména pokud se jí podaří sestřelit zbraňový komplet. Rovněž byla ochotna připustit, že použít Kuriovou je jediná rozumná možnost. Neznamenal to však, že bude čekat se založenými rukama, jak to dopadne. Znala se příliš dobře, aby věděla, že nebude mít klid, dokud nenajde způsob, jak na problém zaútočit z jiné strany.

"Svinský negoděj," zaklela, protože ať se snažila sebevíc, nic kloudného ji nenapadalo.

Několikrát se již domnívala, že našla řešení, jak zbraňový komplet přelstít, ale jiná část její mysli pokaždé okamžitě zjistila, že ta myšlenka vede do slepé uličky. Jako by si její mozek vybral zrovna tuto chvíli na prověření vlastní rychlosti, logiky i praktické kontroly ve vztahu k realitě, protože kritizoval své závěry již v okamžiku, kdy je předložil k porozumění, někdy dokonce i o chlup dřív. Měla naprosto šílený pocit, že se její divergentní myšlení pokouší sabotovat samo sebe tím, že jí nedává žádnou naději na úspěch.

A navíc se musela vyrovnat s pomatením střeleckého prostředí.

Nazvala to pomatením, protože tohle slovo zahrnovalo jak vyvedení z rovnováhy a pozbytí soudnosti, tak zmatek a pochybnosti, které cítila, když v duchu nakousla tohle téma. Ústředním bodem tohoto tématu bylo, co se děje střelci v hlavě. A protože teď byla Kuriová mentálně ponořena do abstraktní krajiny střeleckého prostředí, pomatení nezbytně zahrnovalo i je. Nemluv o samotné Voljovové, neboť je vytvořila.

Sledovala situaci na svém náramku, po displeji přebíhaly neurální hodnoty Kuriové. Nepochybovala, že v hlavě střelce doslova běsní bouře. A ta bouře jako tornádo natahovala vířivé choboty do střeleckého prostředí.

Voljovová tušila, že všechno nějak souvisí, počínaje Nagorného šílenstvím a Krádcem slunce, přes samočinnou aktivaci zbraňového kompletu a konče potížemi se střeleckým prostředím. Zapadala do toho také bouře v hlavě Kuriové, to pomatení, i když neměla představu jak. Jenže poznání, že to vše tvoří jeden celek, jí ani trochu nepomohlo nalézt řešení.

Nejprotivnější na tom bylo, že část její mysli byla stále zaneprázdněna tímto problémem, takže se v podobných okamžicích, jaký teď nastal, nemohla zcela věnovat naléhavějším záležitostem. Měla pocit, že její mozek je třída plná předčasně vyspělých žáků, jednotlivě velice chytrých, kteří však nedávají pozor, zasněně civí z okna a ignorují ji namísto toho, aby se soustředili na její otázky, protože jim jejich vlastní myšlenky připadají intelektuálně mnohem atraktivnější než nudné učivo, které se jim snaží vysvětlit.

Pak se v jejím mozku pohnula myšlenka, vlastně vzpomínka na řadu systémů, které fungovaly jako jednosměrné stěny.

Nainstalovala je asi před čtyřiceti lety lodního času. Teoreticky se daly využít jako poslední obrana proti invazi zhoubných kybervirů, až nebude zbylí. Vůbec ji nenapadlo, že je bude někdy doopravdy potřebovat, určitě ne za takovýchto okolností.

Ale přesto si na ně vzpomněla.

"Voljovová," řekla váhavě do náramku a snažila se vydolovat z paměti potřebné příkazy. "Zpřístupnit kontrainvazní protokoly. Stupeň lambda plus, maximální bojová pohotovost prováděcích i kontrolních systémů, zrušit autonomní příkazy, otevřít nastavení pro kritický stav devět Armageddon, bezpečnostní okruh rudá-jedna-alfa, oprávnění triumvirátu uvolnit na všech úrovních, zrušit veškerá oprávnění nečlenů triumvirátu." Nabrala dech a doufala, že ten řetěz příkazů jí otevřel dostatek dveří, aby se dostala do nitra operační matice. "Teď aktivovat program pod kódem Parálýza."

Pro sebe zamumlala: "A udělej to sakra rychle!"

Parálýza se jmenoval program, který spouštěl neprodyšné uzavření stěn, jež nainstalovala. Napsala Parálýzu sama, ale bylo to tak dávno, že už si téměř nepamatovala, co všechno provádí, ani jak velkou část Nostalgie může zasáhnout. Byl to risk, chtěla dosáhnout takového ochromení, aby způsobila těžkosti zbraňovému kompletu, ale neměla v úmyslu klást překážky sama sobě při pokusech komplet zastavit.

"Svinskij, svinskij, svinskij něgodáj..."

Chybová hlášení se jí hrnula po náramku. Říkala jí, velmi ochotně, že různé systémy, k nimž se Parálýza pokusila dostat a vyřadit je, již nejsou Parálýze přístupné, že jsou mimo možnosti programu. Alespoň většina z nich, především hlubší systémy lodě. Kdyby Parálýza fungovala správně, měla by na loď stejný účinek jako úder do hlavy na člověka - okamžité zastavení provozu nedůležitých systémů a celkové zhroucení až do stadia ozdravné nehybnosti. Způsobila by vážné poškození, ale většinou jen na povrchových úrovních, která by Voljovová snadno opravila a zamaskovala, nebo by si aspoň vymyslela důvěryhodné lži pro posádku, až se probudí. Jenže Parálýza fungovala jinak. Kdyby se to mělo připodobnit lidskému traumatu, loď utrpěla pouze mírné znečistlivění epidermu. Vůbec to neodpovídalo plánům Voljovové. Ale uvědomila si, že znehybnila automatickou obranu trupu, která nebyla přímo ovládána střeleckým prostředím a která již zničila člun. Nyní se může aspoň pokusit ještě jednou o tentýž manévry. Komplet mezitím pochopitelně odletěl dál, nemohla mu jednoduše zatarasit cestu. Ale kdyby se jí podařilo dostat ven další člun, naskýtaly se jisté možnosti.

O vteřinu později se její optimismus roztříštil na tisíc žalostných kousků. Možná měla Parálýza fungovat právě takhle, nebo se během uplynulých čtyřiceti let systémy Nostalgie propletly a propojily, protože Parálýza uzavřela některé úseky, které Voljovová chtěla nechat přístupné. Ať už byl důvod jakýkoli, čluny byly znehybněny, uzavřeny stěnami. Zběžně vyzkoušela obvyklé příkazy na úrovni triumvirátu, ale žádný nezabral. Nebylo to nijak zvlášť překvapivé, neboť Parálýza vytvořila reálná přerušení v komunikační síti, hotové propasti, která nemohla přemostit prostřednictvím softwaru. Aby získala přístup ke člunům, musela by fyzicky resetovat všechna tato přerušení, jenže k tomu by musela mít plán instalací, který vytvořila před čtyřiceti lety, ale ten by musela napřed najít. V každém případě to znamenalo přinejmenším několikadenní práci.

Měla však pouze minuty.

Propadla malomyslnosti, stahovala ji dolů, jako by letěla bezednou gravitační studnou. Když však zapadla hluboko do jejího chřtánu - a uběhlo několik drahocenných minut - na něco si vzpomněla, na něco tak zřejmého, že na to měla pomyslet rovnou.

Voljovová se rozběhla.

Kuriová se náhle probrala ve střelecké kabině.

Rychle si na hodinách ověřila, že Fazil nelhal, neboť v reálném čase neminul ani okamžik. Měla však pocit, jako by v iluzorním stanu strávila skoro hodinu, ačkoli ve skutečnosti celý zážitek vstřebala ve zlomku vteřiny. Nic z toho doopravdy neprožila, přesto jí všechno připadalo opravdové. Nyní však nemohla odpočívat, události se zběsile řítily kupředu již před tím, než se v ní otevřely falešné vzpomínky. Situace neztratila nic na své naléhavosti.

Zbraňový komplet se chystal k palbě. Gravitační emise se nedaly lodními senzory zjistit, jako nelze slyšet hvizd, který přešel do ultrazvuku. Možná už je zbraň připravena k výstřelu. Zadržuje ji Mademoiselle? Je pro ni tak důležité, aby přešla na její stranu? Kdyby zbraň neuspěla, byla by Kuriová opět jejím jediným želižkem v ohni.

"Nechte toho," řekla Mademoiselle, "nechte toho, Kuriová. Už jste si musela uvědomit, že Krádce slunce je nepřítel. A vy mu pomáháte!"

Duševní vypětí, které bylo nutné pro odpověď v myšlenkách, jí v tomto okamžiku připadalo zvlášť vyčerpávající.

"Jistě, souhlasím s vámi. Je to nepřítel. Jenže je to váš nepřítel."

"Kuriová, nemáme čas."

"Kašlu na to. Musíme si to vyjasnit a tahle chvíle je stejně vhodná jako kterákoli jiná." Zatímco Kuriová v duchu mluvila, stála pořád na stejné straně probíhajícího zápasu, ačkoli část, ovlivněná falešnou vzpomínkou, ji nabádala, aby to vzdala a umožnila Mademoiselle plně ovládnout zbraňový komplet. "Snažte se mě přesvědčit, že Krádce slunce je bytost, kterou přitáhl Sylveste od Zahalených."

"Já vás o ničem nepřesvědčuji. Sama jste došla k tomuto logickému závěru, když jste byla seznámena s fakty."

"Ale houby." Kuriová našla novou sílu, ačkoli stále nestačila na to, aby zvrátila rovnováhu. "To vy mě neustále štvete proti Krádci slunce, a to tak okatě, až je to podezřelé. Třeba je opravdu pořádně zlý mizera, jenže vaše úsilí nutně vyvolává jednu otázku. Jak to můžete vědět? Nemůžete. Nemůžete, pokud nejste stejná jako on."

"Pro tuto chvíli předpokládejme, že tomu tak je..."

Náhle zaujala pozornost Kuriové nová okolnost. Přestože vedla tuhý boj, tento nový prvek byl natolik důležitý, že se

od zápasu na okamžik odpoutala, aby mohla vyhodnotit situaci.

Do bitvy se zapojil další účastník.

Nepohyboval se ve střeleckém prostředí, nebyla to další kybernetická bytost, ale hmotný objekt, který se dosud na bojišti nevyskytoval, nebo si ho alespoň nevšimla. V okamžiku, kdy ho zaznamenala, se nacházel velmi blízko světlohonce, podle jejích propočtů až nebezpečně blízko, takže to vypadalo, že je k němu přilepený jako parazit.

Nebyl delší než deset metrů, velikostí odpovídal malému vesmírnému plavidlu. Připomínal tlusté žebrované torpédo, z něhož trčelo osm pohyblivých noh. Kráčel po lodním plášti. Jakoby zázrakem ho neodstřelily stejné obranné systémy, které zničily člun.

"Iljo..." vydechla Kuriová. "Iljo, co to vyvádíš? Zatraceně! Jsi to ty?"

"Jaká pošetilost," poznamenala Mademoiselle.

Pavoučí modul se odpojil od trupu, všech osm noh se uvolnilo současně. Vzhledem k tomu, že loď pořád zpomalovala, zdálo se, jako by pavoučí modul padal stále rychleji dopředu. Běžně, tak jí to alespoň vysvětlila Voljovová, by modul v tomto okamžiku vystřelil úchyty a znovu získal kontakt s lodí. Voljovová je musela vyřadit, protože modul padal dál, pak se zažehly trysky. Kuriová sledovala celou scénu z mnoha rozličných vstupů, některé režimy mohla vnímat pouze prostřednictvím střeleckých implantátů. Jen malý úsek dostávala od vnějších lodních kamer jako optická data. Právě díky nim však viděla, jak trysky fialově zahořely, plameny vyrazily z otvorů kolem středu pavoučího modulu, kde byla připojena gondola, z níž trčely nohy, nyní volně visící v prostoru. Rychlé záblesky nohy krátce ozářily, když modul upravoval kurz, začal zpomalovat a přibližovat se k lodi. Ale Voljovová nechtěla modul znovu přichytit k trupu světlohonce. Po několika vteřinách váhání se modul otočil a zamířil ke zbraňovému kompletu.

"Iljo... Opravdu jsi přesvědčená -"

"Věř mi." Hlas triumviru Voljovové se ozval ve střeleckém prostředí, jako by přicházel odněkud z dalekého vesmíru, nikoli ze vzdálenosti několika kilometrů od Kuriové. "Vymyslela jsem něco, co bys mohla při troše shovívavosti nazvat plánem. Nebo alespoň chabým pokusem zasáhnout do boje."

"Ani trochu se mi to nelíbí."

"Mně taky ne, pokud tě zajímá můj názor." Voljovová se odmlčela. "Mimochodem, Kuriová, až tohle všechno skončí a jestli to obě přežijeme, což, přiznávám, v tomto kritickém okamžiku není zrovna zaručeno..., měly bychom si spolu sednout a trochu si poklábosit." Nejspíš mluvila jen proto, aby nemusela myslet na strach, který určitě cítila.

"Jasně, poklábosíme. Máš na mysli něco konkrétního?"

"Tuhle situaci. Problémy se střeleckým prostředím. Taky by ses mohla při té příležitosti zbavit některých... nepříjemných břemen, o která ses měla se mnou podělit mnohem dřív, jak bych ti bývala poradila."

"Například?"

"Pro začátek bys mi třeba mohla prozradit, kdo jsi."

Pavoučí modul rychle překonal vzdálenost ke zbrani, pak pomocí trysek zpomalil, udržoval si však stejnou polohu vůči lodi, která nadále brzdila při přetížení jedno gé. I kdyby modul roztáhl nohy, nebyl by větší než třetina zbraňového kompletu. Teď už ani nevypadal jako pavouk, spíš jako nešťastná oliheň, která zanedlouho zmizí v tlamě velryby.

"To bychom si na to klábosení měly vzít pořádně dlouhou dovolenou," řekla Kuriová trochu provinile, neboť pochopila, že již nemá smysl skrývat před Voljovovou pravou identitu.

"Výborně. Teď mě, prosím tě, na chvíli omluv, pokusím se o něco skoro nemožného."

"Chce říct sebevražedného," ozvala se Mademoiselle.

"Bavíte se, že?"

"Nesmírně. O to víc, že nemám žádný vliv na vývoj situace."

Voljovová zastavila pavoučí modul nedaleko špice zbraňového kompletu, přestože byla tak daleko, že se mechanické nohy nemohly zachytit na omšelém povrchu. Zbraň se nyní přesouvala, kývala se ze strany na stranu podle divokých záslehů trysek a snažila se vyhnout setkání s Voljovovou. Těžkopádnému kompletu však ztěžovaly situaci vlastní omezené možnosti pohybu, takže to vypadalo, jako kdyby tu obrovitou zbraň pekelné třídy vyděsil drobný pavouk. Kuriová uslyšela čtyři rány, téměř tak rychle za sebou, že se bezmála nedaly odlišit jedna od druhé, jako by někdo vyprázdnil zásobník palné zbraně.

Z těla pavoučího modulu vystřelila čtyři ukotvovací lana a bez sebemenšího zvuku dopadla na špici zbraňového kompletu. Průnikové kotvy byly sestrojeny tak, aby se zanořily několik desítek centimetrů do trupu plavidla, než se rozevrou, a jakmile se jednou zanoří, nelze je žádným způsobem odtrhnout. Chytrá lana, osvětlená tryskami, se napnula a pavoučí modul se začal přitahovat, přestože komplet i nadále pokračoval v nemotorném úniku.

"Skvělé," zabručela Kuriová. "Už jsem se chystala toho prevíta sestřelit, ale co mám dělat teď?"

"Vystřelíš, jakmile se naskytne příležitost," řekla Voljovová. "Jestli se dokážeš zaměřit co nejdál ode mne, zkusíme to risknout. Tenhle modul je líp obměněný, než si myslíš." Po chvíli ticha dodala: "Výborně, mám tě, ty proradný parchante."

Nohy pavoučího modulu se ovinuly kolem špice. Zdálo se, jako by se už komplet vzdal veškerých nadějí, že se uvolní, a možná k tomu měl dobrý důvod. Kuriovou napadlo, že Voljovová ničeho vlastně nedosáhla, navzdory tomuto statečnému pokusu. Pavoucí modul s největší pravděpodobností zbraňovému kompletu vůbec nepřekážel.

Boj o ovládnutí zbraní na trupu Nostalgie mezitím nabyl na vážnosti. Kuriová občas ucítila, jak se Mademoiselle trochu poddala tlaku a na okamžik začala prohrávat, ale tato mírná sklouznutí nikdy nestačila, aby stihla zaměřit a vypálit. A pokud jí Krádce slunce pomáhal, necítila to, ačkoli bylo možné, že nevěděla o jeho přítomnosti jen díky jeho neuvěřitelné prohnatosti. Kdyby tam Krádce slunce nebyl, možná by celý zápas dávno prohrála, a kdyby přestal Mademoiselle zaměstnávat, nejspíš by už uvolnila síly zbraňového kompletu. Ale právě teď jí takhle otázka vůbec nepřipadala důležitá. Ověřila si, co dělá Voljovová. Trysky pavoučího modulu žhnuly a překonávaly odpor větší, ale

nemotornější zbraně.

Voljovová táhla komplet na konec lodi k proudu modrobílého záření, jež chrлил nejbližší motor světlohonce. Chce toho zatraceného převít zneškodnit tím, že ho zavleče do toho nelítosného výtrysku částic z motoru Spojených, pomyslela si Kuriová.

"Iljo," řekla opatrně, "rozházela sis to?"

"Rozházela?" Tentokrát nebylo pochyb, že se Voljovová zasmála, přestože to znělo zkresleně. "Je to ten nejneuváženější čin, jakého jsem se kdy dopustila, Kuriová. Jenže právě teď nevidím jinou možnost. Pokud ovšem zatraceně rychle nezískáš vládu nad zbraněmi."

"Pracuju na tom."

"No, tak ještě chvilku popracuj a přestaň mě otravovat. Jestli sis nevšimla, mám zrovna trochu napilno."

"Umím si představit, jak se jí teď před očima odvíjí celý život."

"Ale ne, zase vy." Kuriová Mademoiselle ignorovala, neboť si uvědomila, že její poznámky vychytrale slouží pouze k tomu, aby odvedly její pozornost, takže ve skutečnosti zasahuje do průběhu boje a není jen pouhopouhý divák, jak se snaží předstírat.

Voljovové zbývalo nejméně pět set metrů, aby odtáhla zbraňový komplet před trysky motoru. Snažil se jí klást odpor i za cenu, že přetíží motory, jejichž tah byl nižší než výkon motorů pavoučího modulu. Kuriová si pomyslela, že to je pochopitelné. Když konstruktéři vymýšleli pomocné raketové systémy pro dopravu zbraní na bojovou pozici, určitě je nenapadlo, že se zúčastní soutěže v přetahování.

"Kuriová," řekla Voljovová, "asi za třicet vteřin uvolním toho svínského něgodaja. Jsou-li mé výpočty správné, žádnými dalšími korigující záslehy se už nevyhne proudu paprsků."

"To je dobře, ne?"

"V jistém ohledu ano, ale měla bych tě varovat..." Hlas Voljovové se ztišil a zkreslil, neboť vysílání teď narušovala žhnoucí energie paprsků z pohonu, k němuž se přiblížila na vzdálenost, která obvykle nebyla pro organické tvory považována za rozumnou. "Napadlo mě, že i kdyby se mi podařilo zbraňový komplet zničit, část exotických částic by se mohla odrazit a dostat do motorů." Nastala pauza, která byla určitě záměrná. "Jestli k tomu dojde, výsledek asi nebude zrovna... ideální."

"Tak díky," řekla Kuriová. "Oceňuju tuhle morální podporu."

"K čertu," zaklela Voljovová tiše a klidně. "Drobná chyba v plánu. Komplet musel zasáhnout pavouci modul obranným elektromagnetickým pulzem nebo záření z motoru ovlivnilo hardware." Následoval zvuk, jako by se někdo opakovaně pokoušel cvakat starožitnými kovovými spínači. "Zdá se, že se nedokážu uvolnit. Uvázla jsem na tom parchantovi."

"Tak vypni ten zatracený motor, to přece můžeš, nebo ne?"

"Samozřejmě. Jak si myslíš, že jsem zabila Nagorného?" Neznělo to však příliš optimisticky. "Nět, mám k motoru uzavřený přístup. Musel se zablokovat, když jsem spustila Paralyzu..." Ted' už vlastně mumlala. "Kuriová, začíná to být poněkud bezvýchodné... Jestli už máš ty zbraně..."

Mademoiselle pronesla patřičně samolibě: "Je mrtvá, Kuriová. Navíc máte špatný úhel. Kdybyste chtěla vypálit, polovina zbraní se vyřadí z činnosti, aby nedošlo k poškození lodi. Při troše štěstí se vám s těmi zbylými nanejvýš podaří ožehnout trup zbraňového kompletu."

Měla pravdu. Aniž by si toho Kuriová povšimla, celé bloky potenciálně dostupné palebné síly se zajistily, neboť se je snažila zaměřit nebezpečně blízko důležitých lodních sekcí. Zůstaly pouze nejlehčí zbraně, které rozhodně nedokázaly způsobit kompletu vážnější poškození.

Možná to někdo vycítil, a proto odpor povolil.

Náhle měla Kuriová zbraně pod kontrolou a současně si uvědomila, že omezená palebná síla dostupných systémů je vlastně výhodou. Změnila plán. Nyní potřebovala přesnost chirurga, nikoli brutální sílu.

V přestávce, než Mademoiselle znovu ovládne zbraně, zrušila předchozí zaměření a zadala nový cíl. Instrukce byly naprosto přesné. Zbraně se otáčely do příslušné polohy pomalu, jako kdyby uvízly v karamelu, ale zaujaly palebné postavení. Nemířily však na zbraňový komplet, ale na něco jiného...

"Kuriová," ozvala se Mademoiselle, "opravdu si myslím, že byste se ještě jednou měla důkladně zamyslet..."

Ale to už Kuriová stiskla spoušť.

Proud plazmy vystříkl ke zbraňovému kompletu a úhledně oddělil všech osm noh i čtyři ukotvovací lana pavoučího modulu. Modul odlétl od žhnoucího kopí motoru Spojených, nohy uříznuté přímo pod středními klouby.

Zbraňový komplet byl dál unášen do svazku paprsků jako můra přitahovaná rozzářenou lampou.

Následující události se odehrály v nelidsky rychlém sledu, takže Kuriová pochopila, co se stalo, teprve když bylo po všem. Plášť zbraňového kompletu se vypařil v jediné milisekundě, vyvřel ve výdechu převážně kovových par. Nedalo se odhadnout, zda to, co následovalo, bylo způsobeno dotekem proudu paprsků, nebo zda v okamžiku destrukce už byla zbraň připravena vypálit.

Ať to bylo jakkoli, stalo se něco, co konstruktéři kompletu nezamýšleli.

Současně nebo téměř současně to, co zbylo ze zbraňového kompletu pod zničeným pláštěm, vychrlilo dlouhou gravitační erupci, jakési říhnutí zhrouceného časoprostoru. Così děsivého se dělo se strukturou reality v bezprostřední blízkosti zbraně. Kolem odraženého plazmatu se zamihotala duha ohnutých paprsků hvězd. Na milisekundu byla ta duha kruhová a stabilní, ale pak se začala chvět a kolísat jako mýdlová bublina, než praskne. O zlomek milisekundy později se zhroutila a exponenciální rychlostí zmizela.

V následujícím okamžiku tam nebylo nic, dokonce ani žádné trosky, jen zcela běžné vesmírné pozadí tečkované hvězdami.

Pak se objevil záblesk ultrafialového světla. Záře se zvětšovala a zesilovala, rozrostla se do intenzivní zhoubné koule.

Expandující vlna plazmy zasáhla loď a zatřásla s ní tak prudce, že to Kuriová ucítila dokonce i přes kardanový závěs křesla. Proudila k ní data, která jí sdělovala, aniž by o to nějak zvlášť stála, že záblesk nepoškodil systémy na trupu lodi a že krátké zesílení doprovodného záření bylo v přijatelné normě. Gravimetry se prudce vrátily k normálu. Časoprostor byl protřzen, proražen na kvantové úrovni, uvolnil nepatrný záblesk Planckova záření. Nepatrný ve srovnání s běžnými energiemi časoprostorové pěny. Z této strany to vypadalo, jako kdyby za dveřmi vybuchla atomová bomba. Časoprostor se okamžitě zacelil, spojil se dřív, než mohlo dojít k vážnější škodě, a jako důkaz o tom, že se stalo něco neobvyklého, tady zanechal pouze několik nadbytečných výbojů, černých děr s nízkou hmotností a dalších nezvyklých exotických částic.

Zbraňový komplet selhal.

"Výborně," řekla Mademoiselle velmi zklamaně. "Doufám, že jste na to, co jste právě provedla, hrdá."

Ale pozornost Kuriové nyní zaujala prázdnota, která se řítla střeleckým prostředím a mířila k ní. Snažila se včas vycouvat, snažila se přerušit spojení, ale -
Nebyla dost rychlá.

13

Na orbitě kolem Obrody, 2566

"Křeslo," poručila si Voljovová, jakmile vstoupila na velitelský můstek.

Křeslo se k ní dychtivě natáhlo. Zapnula si pás a zvedla se nad kruhová patra můstku až k velké holografické projekci koule, která zabírala střed můstku.

Koule znázorňovala Obrodu, ačkoli člověk mohl snadno dojít k závěru, že je to vysušené oko prastaré mumie, oko dvěstěkrát zvětšené. Voljovová věděla, že hologram není záznam vytažený z lodní databáze. Byl to současný obraz planety zachycený kamerami na trupu světlohonce.

Obroda vůbec nebyla hezká planeta, ať už se na ni pohlíželo podle jakýchkoli měřítek. Kromě špinavě bílých polárních čepiček přerušovalo jednotvárnou šed' jen pár rezavých strupů starých kráterů a několik vzácných šedomodrých ostrůvků kolem rovníku. Většinu masy oceánu dosud pokrývala vrstva ledu a malé střípky odkryté hladiny byly určitě uměle ohřívány proti zámruzu buď termálními rošty, nebo pečlivě navrženými metabolickými procesy. Troposféře chyběla hustá oblačnost typická pro ovzduší obydlených planet, mlhavé chomáčky houstly pouze nad osídlením, kde vypouštěly páru továrny přeměňující polární led na vodu a tu na kyslík a vodík. Několik skvrnek vegetace se dalo rozeznat i pouhým okem, jinak nebyly bez přiblížení patrné žádné větší známky lidské přítomnosti, až na pár světél, když se každých devadesát minut dostali nad noční polokouli. Kromě hlavního města byla sídliště bez zvětšení zorného úhlu stěží rozeznatelná, neboť byla zbudována v podzemí.

Nad povrch většinou vystupovaly jen antény, přistávací plochy a zaprášené skleníky. Ale hlavní město...

Pohled na hlavní město Voljovovou znepokojil. "Kdy se otevře okno s triumvirem Sadžakim?" Rychle se podívala na ostatní členy posádky rozesazené kolem obrazu bledé planety.

"Za pět minut," odpověděl Hegazi. "Pět mučivých minut, než se dozvíme, o jaké radostné zážitky se s námi Sadžaki podělí, pokud jde o naše nové přátele kolonisty. Víš určitě, že ta muka čekání dokážeš vydržet?"

"Zkus hádat, svinský něgodáj."

"To by bylo příliš těžké." Hegazi se usmíval, přinejmenším se snažil úsměv napodobit, což bylo velmi odvážné, vzhledem k chimérickým doplňkům, které pokrývaly jeho obličej. "Je to směšné, ale kdybych tě tak dobře neznal, řekl bych, že vůbec nejsi touto situací fascinována."

"Jestli nenašel Sylvesta..."

Hegazi zvedl ruku v rukavici. "Sadžaki nám ještě nepodal zprávu. Nemá smysl házet flintu do žita..."

"Jsi tedy přesvědčen, že ho našel?"

"Ale ne, to jsem neřekl."

"Jestli něco skutečně nenávidím," Voljovová se ledově zahleděla na druhého triumvira, "tak je to bezmyšlenkovitý optimismus."

"Ale vzhop se, Iljo, už se staly horší věci." Ano, musela přiznat, že staly. A s nepříjemnou pravidelností se stávaly právě jí. Po nedávných zkušenostech došla k závěru, že její smůla narůstá s každou novou katastrofou. Dospěla tak daleko, že nostalgicky vzpomínala na mrzutosti s Nagorným, kdy to jediné, s čím se musela vypořádat, byl šílenec, který se ji pokoušel zabít. Ráda by věděla, ačkoli bez valného nadšení, jestli jednou přijde den, kdy se bude právě tak toužebně ohlížet na tohle období.

Problémy s Nagorným byly pochopitelně jen předehra. Dnes to bylo zřejmé, ale tehdy celou záležitost považovala za ojedinělý incident, i když se ve skutečnosti jednalo o první příznaky mnohem horších komplikací v budoucnosti, jako srdeční nedostatečnost je předzvěstí infarktu. Zabíla Nagorného, ale tím se nedostala o nic blíže k pochopení problému, který ho k šílenství přivedl. Pak naverbovala Kuriovou, jenže potíže se opakovaly jako hlavní téma ve druhé větě nějaké pochmurné symfonie. Kuriová zjevně nebyla šílená. Prozatím. Stala se však katalyzátorem pro mnohem horší a méně vymezené šílenství. V její hlavě se odehrávaly bouře, jaké dosud neviděla. A potom přišel incident se zbraňovým kompletem, během něhož Voljovová málem přišla o život, a nejen ona, protože docela dobře mohli přijít o život všichni na lodi, možná také značný počet obyvatel Obrody.

"Přišel čas na otázky," řekla Voljovová, ještě než byli ostatní oživeni.

"Na něco bych se opravdu potřebovala zeptat, triumvire."

"Přestaň si hrát na neviňátko. Na to jsem příliš unavená, a ujišťuju tě, že se dozvím pravdu tak nebo tak. Během krize se zbraňovým kompletem jsi toho na sebe moc prozradila. Jestli jsi doufala, že na jisté věci, které jsi řekla, zapomenou, tak

ses spletla."

"Vůbec si nepamatuju, že bych něco říkala." Byly v zadní sekci lodě, v zóně zamořené krysami. Voljovová předpokládala, že je stejně bezpečná před Sadžakiho odposlechem jako pavoučí modul.

Přimáčkla Kuriovou ke stěně natolik tvrdě, až jí vyrazila dech, aby pochopila, že nemůže podceňovat její sílu, ani příliš napínat její trpělivost. "Něco si teď vyjasníme, Kuriová. Zabila jsem Nagorného, tvého předchůdce, protože mě zradil. Velmi úspěšně se mi podařilo skrýt pravdu o jeho smrti před posádkou. Nedělej si žádné iluze, že neprovedu totéž s tebou, pokud mi poskytněš dostatečný důvod."

Kuriová se odstrčila od stěny a znovu nabyla trochu barvy. "Co přesně chceš vědět?"

"Můžeš začít tím, že mi prozradíš, kdo jsi. Ale o tom, že jsi tajný agent už vím."

"Jak bych mohla být tajný agent? Sama jsi mě naverbovala."

"Jistě," řekla Voljovová, neboť tohle si už promyslela. "Tak to mělo pochopitelně vypadat... Ale byl to podvod, že? Agentuře, která za tebou stojí, se podařilo zmanipulovat můj vyhledávací program tak, abych byla přesvědčená, že jsem tě sama vybrala, zatímco volba vůbec nebyla moje." Musela si přiznat, že nemá přímé důkazy, ale byla to nejlogičtější hypotéza, do níž zapadala další fakta. "Chceš to popřít?"

"Proč tě vůbec napadlo, že jsem agent?"

Voljovová si zapálila cigaretu, jednu z těch, které koupila od Žlutozemců na karuselu, kde naverbovala Kuriovou - lépe řečeno, kde se Kuriová objevila, aby se vetřela do posádky. "Protože víš příliš mnoho o střeleckém prostředí. Zdá se, že víš také něco o Krádcí slunce... A to mi dělá velké starosti."

"O Krádcí slunce ses zmínila sama nedlouho po tom, co jsi mě přivedla na palubu, nebo si už nevzpomínáš?"

"Jistě, ale tvé znalosti jsou natolik hluboké, že se to nedá vysvětlit pouhou zmínkou jeho jména. Chvillemi mám pocit, že víš o celé situaci mnohem víc než já." Odmlčela se. "A pak jsou tu další záhady. Neurální aktivita tvého mozku v mrazáku... Měla jsem líp prozkoumat implantáty, s nimiž ses nalodila. Je zřejmé, že nejsou tím, čím se zdají. Nechtěla bys mi tohle všechno vysvětlit?"

"Tak dobře..." Kuriová změnila tón, jako by se vzdala naděje, že se z toho dokáže vyhat. "Ale jedno si ujasněme hned, Iljo. Taky máš malá tajemství a určitě by tě nepotěšilo, kdyby se o nich dozvěděl Sadžaki a ostatní. Co se stalo s Nagorným, jsem uhodla už dávno. Ale ještě je tady ta drobnost se zbraňovým kompletem. Nepřeješ si, aby to vešlo ve známost, jinak by sis nedávala tolik práce, abys zahladila stopy."

Voljovová přikývla, neboť věděla, že by bylo zbytečné to popírat. Možná už Kuriová vytušila něco o jejím vztahu s kapitánem. "A co chceš za mlčení?"

"Mlčení. Ať už ti prozradím cokoli, zůstane to mezi námi. Není to rozumná cena?"

"Před chvilkou jsem tě upozornila, že tě klidně můžu zabít, Kuriová. Nejsi zrovna v takové pozici, abys mohla vyjednávat."

"Tak mě klidně zabij, ale navzdory tomu, co tvrdíš, pochybuju, že se ti podaří zakrýt mou vraždu stejně snadno jako u Nagorného. Ztratit jednoho střelce je smůla. Ale ztratit dva, to už je podezřelá nedbalost, nemyslíš?"

Kolem proběhla krysa a postříkala je lodním slizem. Voljovová po ní podrážděně cvrnkla nedopalek cigarety, ale krysa už zmizela v potrubí. "Domníváš se, že ostatním neřeknu ani to, že jsi agent?"

Kuriová pokrčila rameny. "Dělej, jak chceš. Ale jsem hrozně zvědavá, jak se bude tvářit Sadžaki. Či je to vina, že se agent vůbec dostal na palubu?"

Voljovová si dala s odpovědí na čas. "Už sis to všechno důkladně promyslela, že?"

"Čekala jsem, že mi dřív nebo později položíš pár otázek, triumvire."

"Tak začneme s tou nejjednodušší. Kdo jsi a pro koho pracuješ?"

Kuriová si povzddechla a odevzdaně odpověděla: "Všechno nebyla lež. Jsem opravdu Anna Kuriová a sloužila jsem jako voják na Skyově vítězství, jenže asi o dvacet let dřív, než si myslíš. A pokud jde o to ostatní..." Odmlčela se. "Teď bych si skutečně ráda dala kafe."

"Nemáme, tak si na to rychle zvykni."

"Tak dobře. Najala si mě jiná posádka. Neznám jména, nikdy jsme nebyli v přímém kontaktu, ale už nějakou dobu se snaží dostat ke zbraňovému kompletu."

Voljovová zavrtěla hlavou. "Nesmysl. Nikdo o nich neví."

"To si jenom myslíš. Přece jsi je už použila, ne? Někdo to musel přežít, svědek, o kterém nevíš. Postupně se rozneslo, že na lodi vozíte pořádně nebezpečné svinstvo. Možná si nesložili celý obraz, ale vědí dost na to, aby chtěli svůj díl tvého depozitáře."

Voljovová mlčela. Prohlášení Kuriové ji šokovalo, jako kdyby zjistila, že někdo zná její nejtajnější zlozvyky, ale musela připustit, že to není nemožné. K úniku informací mohlo dojít. Posádka koneckonců opouštěla loď, ne vždy dobrovolně, a přestože ti, co se už nevrátili, neměli mít přístup k citlivým informacím, rozhodně ne k těm, které se týkaly zbraňových kompletů, vždycky existovala možnost, že došlo k chybě. Nebo byl někdo opravdu svědkem zkoušky kompletu, jak tvrdila Kuriová, přežil to a předal informaci dál.

"Tahle další posádka - třeba neznáš jejich jména, ale víš, jak se jmenuje jejich loď?"

"Ne. To by přece byla stejná nedbalost, jako kdyby se mi rovnou představili."

"Tak co v tom případě víš? Jak nám chtěli komplety ukrást?"

"Na to je tady Krádcí slunce. Je to vojenský virus, který vám propašovali na palubu, když jste byli minule v soustavě Žlutozemě. Je to chytrý, adaptabilní infiltrační software. Vetře se do nepřátelského zařízení a vede psychologickou válku proti jeho uživatelům, přivede je k šílenství pomocí podprahových sugescí." Kuriová se odmlčela, aby dala Voljovové čas to strávit. "Ale vaše obrana je zatraceně dobrá. Krádcí slunce byl oslaben a ta jejich strategie nikdy doopravdy nefungovala. Proto čekali na vhodnou příležitost. Žádná se jim nenaskytla, dokud jste se bezmála za sto let

nevrátili na Žlutozem. Tehdy nastala druhá fáze útoku - dostat na palubu lidského agenta."

"Jak provedli ten původní virový útok?"

"Prostřednictvím Sylvesta. Věděli, že ho potřebujete, aby vám opravil kapitána. Vložili do něj ten software, aniž by to tušil. Jakmile se napojil na vaše lékařské zařízení, aby mohl kapitána spravit, nakazil lodní systémy."

Voljovová si pomyslela, že na tomhle příběhu je něco hluboce a znepokojivě hodnověrného. Byl to jen důkaz, že také jiná posádka dokáže jednat stejně bezohledně jako oni. Byla by vrcholná domýšlivost předpokládat, že jenom Sadžakiho triumvirát je schopen podobné lsti. "Jaký je tvůj úkol?"

"Posoudit rozsah poškození, které způsobil Krádce slunce vašim zbraňovým systémům. A získat kontrolu nad lodí, jestli to bude možné. Na to byla Obroda dobrý cíl - je dost stranou a nespadá do jurisdikce žádné planetární policie.

Kdyby se povedlo převzít loď, nikdo by si toho nevšiml, možná kromě několika kolonistů." Kuriová si povzdechla.

"Ale věř mi, ještě jsem neviděla tak špatně připravený plán. Program Krádce slunce je vadný, příliš nebezpečný a příliš adaptabilní. Přitáhl na sebe zbytečně mnoho pozornosti, když dohnal Nagorného k šílenství, ale na druhé straně se nemohl dostat k nikomu jinému. A tak si začal pohrávat se samotným kompletem..."

"Ta zdivočelá zbraň."

"Přesně. Mě to taky vyděsilo." Kuriová se zachvěla. "Krádce slunce je příliš silný i na mě. Nedokázala jsem ho ovládnout."

Během několika následujících dnů Voljovová položila Kuriové ještě další otázky a ověřovala různé aspekty jejího příběhu v souvislosti se známými fakty. Krádce slunce opravdu mohl být typ infiltračního softwaru, přestože byl mnohem rafinovanější, mnohem zákeřnější než všechny, o kterých se za léta svých zkušeností byl jen doslechla. Ale mohla to proto vyloučit? Ne, pochopitelně ne. O jeho existenci přece věděla. Vyprávění Kuriové bylo ve skutečnosti první rozumné vysvětlení, které tomu všemu dávalo aspoň trochu smysl. Vysvětlovalo, proč pokusy vyléčit Nagorného neuspěly. K šílenství ho nepřivedla kombinace účinků, které by měly původ ve střeleckých implantátech. Zkrátka a jasně ho k němu dohnal program vytvořený právě pro tento účel. Nebylo divu, že nedokázala najít příčinu Nagorného problémů. Zůstávala ještě pochopitelně nepříjemná otázka, proč se Nagorného šílenství projevovalo právě takovým vyhraněným způsobem - všechny ty horečné náčrty podivných ptáků a rytiny na rakvi - ale kdo může vědět, zda Krádce slunce prostě jen nezesílil již existující psychózu a neumožnil tak Nagorného podvědomí, aby se projevilo zobrazením, jaké mu vyhovovalo?

Tajuplnou další posádku rovněž nemohla snadno vyloučit. Lodní záznamy jí odhalily další světlohonce, Galateu, který parkoval u Žlutozemě v obou případech, kdy ji navštívili. Mohla by tohle být posádka, která k nim poslala Kuriovou? Prozatím to bylo stejně dobré vysvětlení jako každé jiné. A jedna věc byla naprosto jasná. Kuriová měla pravdu v tom, že se žádná z těchto informací nesmí dostat k oběma triumvirům. Sadžaki by skutečně z tohoto žalostného selhání bezpečnosti obvinil Voljovovou. Pochopitelně by potrestal Kuriovou, ale i Voljovová mohla čekat svůj díl. Jejich vztahy byly v poslední době tak napjaté, že by se jí Sadžaki možná pokusil dokonce zabít. A mohlo by se mu to podařit, byl nejméně tak silný jako Voljovová. Nelámal by si hlavu, že by ztratil hlavního zbrojmistra a jedinou osobu, která rozumí zbraňovým kompletům. Jeho argumentem by nepochybně bylo, že už dostatečně předvedla svou neschopnost. A ještě nad jednou věcí Voljovová rozhodně nemohla mávnout rukou. Bez ohledu na to, jak to skutečně bylo se zbraňovým kompletem, nemohla popřít, že jí Kuriová zachránila život.

Přestože jí to nebylo ani trochu příjemné, stala se dlužníkem agenta Kuriové.

Když celou situaci střízlivě uvážila, zjistila, že má pouze jednu možnost. Chovat se, jako by se nic nestalo. Kuriová už v žádném případě nemohla splnit úkol, pokus o převzetí lodi nadále nepadal v úvahu. Tajný důvod, proč pronikla na loď, nemůže nijak ohrozit jejich úsilí dostat opět na palubu Sylvesta, a v mnoha směrech budou Kuriovou potřebovat prostě jako člena posádky. Když teď Voljovová znala pravdu a když původní poslání Kuriové bylo zmařeno, bude se Kuriová určitě snažit, aby si zabezpečila postavení. Vůbec nezáleželo na tom, zda proces upevnění loajality funguje nebo ne, bude se muset chovat, jako kdyby fungoval, a postupně se předstíráni stane pravdou. Třeba ani nebude chtít opustit Nostalgiu, pokud se jí naskytne příležitost. Konečně, jsou přece horší místa. Během měsíců či let subjektivního času se stane opravdovým členem posádky a její bývalé pokrytectví zůstane tajemstvím, které bude sdílet s Voljovovou. Po nějaké době by na to Voljovová mohla v podstatě zapomenout.

Postupně sama sebe přesvědčila, že je celá záležitost s agentem vyřízena. Krádce slunce bude problém i nadále, ale nyní jí bude pomáhat Kuriová, aby to před Sadžakim udržely v tajnosti. Mimoto jsou tady jiné věci, které je zapotřebí před triumvirem utajit. Voljovová si dala za úkol vymazat každý ždíbec důkazů, že se incident se zbraňovým kompletem vůbec stal. Měla v úmyslu provést to dříve, než budou Sadžaki a ostatní oživeni, ale ukázalo se, že to nebude tak snadné. Prvním úkolem bylo zahladit škody na samotném světlohonci, opravit oblast trupu zasaženou výbuchem zbraně. Z větší části to spočívalo v jemném vedení samoopravovacích rutin, aby pracovaly rychleji, ale musela rovněž zajistit naprosté napodobení všech starých šrámů a nedokonalých oprav. Pak se musela nabourat do paměti samoopravovacích systémů a vymazat veškeré informace o tom, že nějaké opravy prováděly, aby nezbyla ani sebemenší stopa. Musela spravit pavoučí modul, přestože Sadžaki ani ostatní neměli o jeho existenci vědět. Ale bylo lepší to udělat, než potom honit bycha, a tohle byla jedna z těch snadnějších správ. Nakonec musela vymazat důkazy, že spustila Parálzu, což byla práce aspoň na týden.

Zatajit ztrátu člunu nebylo vůbec jednoduché. Chvilí zvažovala, že posbírá drobné kusy materiálu po celé lodi, aby mohla vyrobit nový. Musela by použít pouze devadesát tisícín celé lodní hmoty. Bylo to však příliš zdlouhavé a pracné, navíc pochybovala, že by se jí podařilo vytvořit autentické opotřebování člunu, aby vypadal starý. Místo toho zvolila snadnější řešení a upravila lodní databázi, jako by na palubě bylo odjakživa o jeden člun méně. Sadžaki si toho může všimnout, celá posádka si toho může všimnout, ale nebudou mít žádný důkaz. Nakonec samozřejmě vytvořila zbraňový komplet. Byla to jen fasáda, maketa, která měla pouze stát v depozitáři a vypadat nebezpečně, pokud Sadžaki

zase jednou navštíví její království. Dalších šest dnů horečné práce jí zabralo, než smazala vlastní stopy. Sedmého dne odpočívala a dávala se dohromady, aby nikdo neuhol, jakou dřinu má za sebou. Osmého dne se probudil Sadžaki a zajímal se, co dělala celé ty roky, co byl v mrazáku.

"Ale," řekla, "vlastně nic, o čem by stálo za to napsat domů." Sadžakiho přezíravou reakci si nedovedla vysvětlit, stejně jako nechápala jeho chování za celé poslední období. Pomyslela si, že i když se jí ho tentokrát podařilo oklamat, nemůže si už dovolit udělat další chybu. Navíc se nemilé události začínaly hromadit, a to ještě nedošlo ke kontaktu s kolonisty. Myšlenkami se vrátila ke zdroji neutrin, který zaznamenala nedaleko neutronové hvězdy, a k nepříjemnému pocitu, jenž ji od té doby neopouštěl. Zdroj tam pořád byl, a přestože byl stále slabý, zabývala se jím důkladněji. Zjistila, že neobíhá jen temnou hvězdu, ale také kamenitou planetku velikosti měsíce, která ke hvězdě patří. Před desítkami let, když byl systém mapován, tam po něčem takovém nebylo vidu ani slechu. Dospěla k závěru, že to má něco společného s Obrodou. Ale jak tam mohli kolonisté něco vyslat? Zdálo se, že nejsou schopni vzlétnout ani na orbitu, natož vypustit sondu na okraj soustavy. Chyběla dokonce i loď, kterou sem přiletěli, očekávala, že najde Lorean zaparkovaný u Obrody, ale nebylo po něm ani stopy. Takže nezávisle na důkazech si kdesi v koutku mysli ponechávala otevřenou možnost, že by ji kolonie mohla něčím překvapit. Bylo to další břemeno, které si naložila k narůstající hromadě starostí.

"Iljo," řekl Hegazi, "připrav se. Hlavní město se co nevidět vynoří na denní stranu."

Přikývla. Lodní kamery s vysokým rozlišením, rozeseté po trupu, se zaměří na konkrétní místo, které bylo určeno ještě před Sadžakiho odletem, několik kilometrů za hranicí města. Pokud ho nepotkalo neštěstí, bude nyní čekat na vrcholu stolové hory a dívat se přímo k vycházejícímu slunci. Přesné načasování bylo rozhodující, ale Voljovová nepochybovala, že Sadžaki bude na dohodnutém místě a včas.

"Máme ho," hlásil Hegazi. "Stabilizátory obrazu zapojeny..."

"Ukaž nám ho."

Na glóbu nedaleko hlavního města se otevřelo okno a rychle se zvětšovalo. Zpočátku byl záběr nejasný, jen rozmazaná skvrna, která mohla být člověkem stojícím na skále. Ale obraz se rychle zaostřoval, až jednoznačně poznali Sadžakiho. Namísto těžkého adaptivního skafandru, v němž ho Voljovová viděla naposledy, měl na sobě popelavý svrchník a dlouhé šosy se mu plácaly kolem nohou, což dokazovalo, že na vrcholku stolové hory vane vítr. Límeček měl vyhrnutý až na uši, ale obličej nezakrytý.

Tvář nebyla tak docela jeho. Než opustil loď, dal si Sadžaki mírně pozměnit rysy podle průměru odvozeného z genetického profilu původních členů expedice, kteří odletěli na Obrodu, aby i jeho obličej odrážel románsko-asiatské geny obyvatel Žlutozemě. Kdyby se procházel v pravé poledne po ulicích, pravděpodobně by si ho nikdo nevšiml. Příprava byla důkladná, nic nemohlo prozradit, že je cizinec, dokonce ani jeho akcent. Lingvistický software analyzoval asi desítku žlutozemských nářečí, jimiž hovořili členové expedice, a vytvořil lexikálněstatistický model, který slučoval všechny dialektické zvláštnosti do jediného jazyka, o němž se dalo předpokládat, že je užíván na celé Obrodě. Ať už se Sadžaki rozhodne hovořit s kýmkoli, jeho vzhled, krycí příběh i způsob řeči osadníky přesvědčí, že přichází z některého vzdálenějšího sídliště, nikoli z vesmíru.

Tak to alespoň měli v plánu.

Kromě podkožních implantátů s sebou neměl žádné přístroje, které by ho mohly prozradit. Kdyby byl z nějakého důvodu zadržen, těžko by vysvětlil, kde vzal a nač potřebuje komunikační zařízení povrch-orbita.

Sadžaki však už začal mluvit, opakoval stále dokola jednu větu, zatímco infračervené lodní detektory se zaměřily na proudění krve v okolí jeho úst a modelovaly pohyb svalů a čelisti. Loď porovná tyto pohyby s rozsáhlým archivem zaznamenaných hovorů a určí zvuky, které triumvir vydává. Nakonec začlení jeho obvyklé gramatické kategorie, syntaktické vztahy a sémantické struktury. Znělo to složitě a také to složitě bylo, ale Voljovová nezaznamenala mezi pohyby úst a syntetickým hlasem žádnou časovou prodlevu. Slyšela Sadžakiho naprosto jasně a zřetelně.

"Musím předpokládat, že mě slyšíte," řekl. "Pro záznam, tohle je mé první hlášení z povrchu Obrody po přistání. Jistě mi prominete, pokud tu a tam odbočím od hlavního tématu nebo se vyjádřím poněkud méně elegantně. Nenapsal jsem si hlášení předem, neboť by to znamenalo příliš velké bezpečnostní riziko, kdyby je u mě našli, když jsem opouštěl hlavní město. Všechno je komplikovanější, než jsme čekali."

To je pravda, pomyslela si Voljovová. Přinejmenším někteří kolonisté už vědí, že k Obrodě dorazil světlohonec. Tajně na loď zaměřili paprsek radiolokátoru, ale nepokusili se navázat spojení, podobně jako to neučinila ani Nostalgie. To jí dělalo stejné starosti jako záhadný zdroj neutrin. Svědčilo to o podezřívavosti a skrytých záměrech - a nejen o jejich. Ale donutila se na to teď nemyslet, protože Sadžaki pořád mluvil a ona nechtěla přijít o jediné slovo.

"Je toho hodně, co bych o kolonii mohl říct," pokračoval Sadžaki, "a toto okno je krátké. Tak začnu s novinkami, na které nepochybně čekáte. Vypátral jsem Sylvesta. Už jenom zbývá dostat ho do naší péče."

Sluková seděla u černého obdélníkového stolu a upíjela kávu. Pootevřenými žaluziemi se dovnitř prodíraly ranní paprsky Deltý Pavonis a kreslily jí na pokožku pruhy světla a stínu.

"Chtěla bych znát tvůj názor na jistý problém," řekla Sylvestovi.

"Návštěvníci se ukázali být problémem?"

"Jak rafinované." Pokynula ke křeslu a nalila mu šálek. Sylveste se posadil a svezl se na sedadle dolů tak, že měl hlavu níž než Gillian.

"Odpusť mi mou zvědavost, velevážený doktore Sylveste, ale mohl bys mi říct přesně, cos slyšel?"

"Neslyšel jsem nic."

"Aspoň ti to nezabere moc času."

Unaveně se pousmál. Té noci ho strážníci už podruhé probudili a ještě rozespaleho a popleteného vytáhli z postele.

Dosud cítil Pascalino teplo a její vůni, rád by věděl, zda ještě spí ve své cele kdesi na opačném konci Výspy. Připadal si osamělý, ale ten pocit byl poněkud zmírněn radostí, že je živá a zdravá. Přestože ho o tom Falkender a strážní ujišťovali, neměl důvod jim věřit. Koneckonců, jak mohla být Pascale Pravé cestě užitečná? Ještě míň než on. Mezitím už stačil pochopit, že Sluková zvažuje, zda má cenu nechat ho naživu.

Ale teď se zdálo, že se situace zásadně změnila. Umožnili mu pobýt chvíli s jeho ženou a věřil, že to nebyla jediná a poslední příležitost. Pramení snad tento vývoj z nějaké neznámé lidské stránky Slukové, nebo to naznačuje něco úplně jiného - že by je mohla potřebovat, a proto si je chce zavázat?

Sylveste do sebe nalil kávu, aby se zbavil zbytku ospalosti. "Slyšel jsem pouze to, že nás někdo navštíví, ale dospěl jsem k jistým závěrům."

"O které se teď se mnou podělíš, jak doufám."

"Možná bychom si mohli napřed promluvit o Pascale."

Chvilí na něj hleděla nad okrajem šálku, než přikývla, stroze jako mechanická hračka. "Co bys rád získal výměnou, jestliže mi ty závěry prozradíš? Volnější režim pro oba?"

"No vidíš, to se mi zdá docela rozumné."

"Dobrá, čím smysluplnější myšlenky, tím víc volnosti."

"Tebe zajímají mé myšlenky? Výborně, kterou oblastí mám začít?"

"Třeba tím, kdo by mohli být naši návštěvníci." Sluková pohlédla k vycházejícímu slunci za lištami žaluzií a přimhouřila oči proti rubínové záři. "Cením si tvého názoru, ačkoli jen pánbůh ví proč."

"Nejprve mi prozrad', co víš ty."

"K tomu se dostaneme." Sluková se ušklíbla. "Musím přiznat, že jsem proti tobě v jisté nevýhodě."

"Málem bys mě rozesmála. Jakou mám proti tobě výhodu?"

"Či je ta loď, když ne Remilliodova?"

Tato poznámka znamenala, že nejen jeho rozmluva s Pascale byla monitorována. Zaskočilo ho to méně, než by čekal. Vlastně si to myslel celou dobu, ale jednodušší bylo podobná podezření ignorovat.

"Výborně, Sluková, výborně. Nařídilas Falkenderovi, aby se přede mnou o návštěvnících nenápadně zmínil, že? To bylo docela chytré."

"Díky za poklonu. Kdo to tedy je? Remilliod už s Obrodou obchodoval. Není snad logické, že si chce zase přijít na své?"

"To by se vrátil příliš brzy, sotva by měl dost času naložit v jiné soustavě nové zboží a otočit to zpátky k Deltě Pavonis." Sylveste se zvedl z křesla, přistoupil k oknu a vyhlédl mezi železnými žaluziemi na svahy stolových hor, které oranžově zářily jako hromady knih krátce před tím, než vzplanou. Náhle si povšiml, že obloha již není čistě karmínová, ale má modřejší odstín. Buďto se ovzduší opravdu zbavilo megatun prachu a nahradila jej vodní pára, anebo to byla jen porucha jeho barevného vidění.

Dotkl se prsty skla a řekl: "Remilliod se nemohl vrátit tak rychle. Až na několik výjimek nebývají obchodníci tak zdatní."

"Kdo je to?"

"Právě ty výjimky mi dělají starosti."

Sluková přivolala pobočníka, aby odnesl šálky, a vyzvala Sylvesta, ať se znovu posadí. Potom vytiskla dokument, který vyjel přímo ze stolu, a podala mu ho.

"Informace, s nimiž se teď seznámíš, jsme získali před třemi týdny od naší spojky na sluneční observatoři ve Východním Nechbetu."

Sylveste přikývl. O slunečních observatořích věděl, sám se postaral, aby byly na Obrodě založeny stanice pro pozorování slunce, zda nedojde k abnormální emisi.

Čtení dokumentu mu připadalo spíš jako luštění amarantského písma, namáhavě se plazil od písmenka k písmenku, dokud se mu celé slovo nesložilo v mozku. Calvin dobře věděl, jak je čtení závislé na stavbě oka a přesném otáčení bulbu, aby se dal pohled udržet na řádku. Proto zabudoval Sylvestovi zrakové rutiny, které tuto schopnost zajišťovaly, jenže Falkender nedokázal obnovit úplně všechno.

Přesto vyrozuměl aspoň tohle:

Pracovníci observatoře ve Východním Nechbetu zaznamenali výron energie o mnoho jasnější, než jaký byl dosud pozorován. Na chvíli se zděsili možnosti, že se Delta Pavonis chystá zopakovat erupci, při níž žhavá sluneční hmota smetla Amaranty, mohutnou koronální ejekci známou jako Událost. Ale bližší průzkum ukázal, že k erupci nedošlo na slunci, nýbrž o několik světelných hodin dál na hranici planetární soustavy.

Spektrální analýza záblesku gama paprsků naznačovala, že tam dochází k nepatrnému, nicméně měřitelnému Dopplerovu posunu, který činil několik procent rychlosti světla. Závěr byl jednoznačný. Emise pochází z lodě v závěrečné fázi zpomalování mezihvězdné cestovní rychlosti.

"Porucha?" Sylveste se snažil nestranně zhodnotit situaci, zda opravdu došlo k zániku lodě. "Snad závada na motoru."

"Taky nás to napadlo. Jenže o několik dní později jsme usoudili, že muselo dojít k něčemu jinému." Sluková poklepala nehtem na papír. "Pořád tam totiž byla, nezřetelná, ale nezaměnitelná."

"Loď explozi vydržela?"

"Ano, ať už ji způsobilo cokoli. Zachytili jsme měřitelný modrý posun v plamenech motorů. Brzdění pokračovalo zcela normálně, jako kdyby k explozi nikdy nedošlo."

"Předpokládám, Gillian, že máš nějakou teorii." "Tak napůl. Domnívám se, že záblesk pocházel ze zbraně. Ale nemám tušení z jaké. Nic jiného nemohlo uvolnit tolik energie."

"Zbraň?" Sylveste se snažil, aby jeho hlas zněl dokonale klidně a objevila se v něm pouze přirozená zvědavost, nikoli pocity, které skutečně měl, jimiž byly různé variace na čistý děs.

"Zvláštní, doktore, nemyslíš?"

Sylveste se předklonil, po zádech mu přejel mráz. "Návštěvníci nejspíš pochopili, jaká je zde situace."

"Myslíš politická? Nepravděpodobné."

"Pokusili se o kontakt s Cuvierem?"

"Vůbec ne. I to je zvláštní. Ani pípnutí."

"Kdo o nich ví?" Jeho hlas bylo slyšet, sám si připadal, jako by mu někdo stál na krku.

"Asi dvacet zaměstnanců observatoří, deset lidí tady a zhruba tolik v hlavním městě."

"Remilliod to není zcela určitě."

Sluková zastrčila list do štěrbin ve stole, a stiskla tlačítko, aby ho zničila. "Napadá tě, kdo to může být?"

Sylveste doufal, že jeho smích nezničí příliš hystericky. "Jestli mám pravdu - a já se příliš často nemýlím - není to pohroma jen pro mě. Je to pohroma pro všechny."

"Pokračuj."

"To je dlouhá historie."

Pokrčila rameny. "Nikam nespěchám. Pokud je mi známo, ani ty ne."

"Prozatím."

"Cože?"

"Jen takové tušení."

"Přestaň si zahrávat, Sylveste."

Přikývl, neboť nemělo smysl dál mlčet. Už se podělil o své nejhlubší obavy s Pascale, takže jenom zaplní zbývající mezery, pokud si to Sluková nedomýšlela při odposlouchávání. Kdyby jí odporoval, našla by si způsob, jak se dozvědět, co chce, od něj nebo od Pascale, což by bylo horší.

"Stalo se to hodně, hodně dávno," začal. "Stalo se to nedlouho po tom, co jsem se vrátil od Zahalených na Žlutozem. Vzpomínáš si, že jsem tehdy zmizel?"

"Vždycky jsi popíral, že by se něco zvláštního přihodilo."

"Unesli mě Ultrové." A hned pokračoval: "Dopravili mě na palubu světlohonce, který kroužil kolem Žlutozemě. Jeden z členů posádky potřeboval... opravit, dá-li se to tak říct."

"Unesli tě, abys opravil člověka?"

"Kapitán byl extrémní chimerik."

Sluková se otřepala. Jako většina kolonistů znala radikálně pozměněné členy společenství Ultranautů pouze z kýčovitých holodramatů. Sylveste neviděl důvod, proč by ji měl zbytečně trápit, proto hned navázal:

"Nejednalo se o běžné Ultry. Příliš dlouho se potloukali vesmírem, příliš dlouho byli vytrženi ze způsobu života, který považujeme za normální lidskou existenci. Dokonce i podle měřítek Uhrů byli izolovaní, paranoidní, militarističtí..."

"Ale přesto..."

"Vím, co si myslíš. Přestože šlo o extravagantní výhonek jejich kultury, ještě to neznamenalo, že nutně museli být také zlí." Sylveste se pohrdavě usmál a zavrtěl hlavou. "Zpočátku jsem si myslel totéž. Brzy jsem se však o nich dozvěděl víc."

"Například o zbraních?"

"Například. Jejich zbraně by dokázaly zcela snadno odstranit celou tuhle planetu, kdyby si to uťmanuli."

"Ale přece by je nepoužili bezdůvodně."

Usmál se. "To zjistíme, až přiletí k Obrodě."

"Jistě..." Sluková to pronesla klesajícím hlasem. "Vlastně je už máme tady. K explozi došlo před třemi týdny, ale její - ehm - význam nám nebyl hned zřejmý. Za ty tři týdny loď zpomalila, takže teď jsou na orbitě kolem Obrody."

Sylvestovi chvíli trvalo, než zklidnil dech. Napadlo ho, jestli mu Sluková podává informace po kouskách záměrně. Zda se o tomto malém detailu skutečně jen opomněla zmínit, nebo zda mu fakta předkládá promyšleným způsobem, aby ho neustále mátl.

Pokud ano, tak se jí to skvěle povedlo.

"Tak moment. Právě jsi mi tvrdila, že o nich ví jen pár lidí. Přece nepřehlédneš světlohonce obíhající kolem planety?"

"Snadněji než si myslíš. Jejich loď je nejtmavší objekt v celé soustavě. Samozřejmě vyzařuje v infračerveném pásmu, to ani jinak nejde, ale zdá se, že jsou schopni své emise upravit natolik, že je zadrží pára v atmosféře, takže neproniknou na povrch. Kdybychom uplynulých dvacet let nepumpovali do ovzduší tolik vody..." Sluková skepticky zavrtěla hlavou.

"Na tom teď stejně nezáleží. Dneska obloha nikoho nezajímá. Mohli přiletět ověšení neony a stejně by si toho nikdo nevšiml."

"Navíc ani neohlásili svou přítomnost."

"Hůř než to. Udělali všechno možné, abychom nevěděli, že tady jsou. Nebýt toho zatraceného záblesku..." Odmlčela se a zahleděla se na okno, než obrátila pozornost zpět k Sylvestovi. "Jestli je to opravdu posádka, kterou znáš, musíš mít nějakou představu o tom, co chce."

"Tak to je prosté. Chce mě."

Voljovová pozorně naslouchala Sadžakiho hlášení z povrchu: "Jen málo zpráv z Obrody se dostalo na Žlutozem, a ještě méně po první vzpouře. Víme, že Sylveste vzpouře přežil, ale při převratu o deset let později, tedy před patnácti roky, byl zbaven moci. Byl uvězněn - musím dodat, že v jistém přepychu - novým režimem, který v něm spatřoval užitečný politický nástroj. Taková situace by se nám výtečně hodila. Jednak by nebylo těžké Sylvesta najít a jednak bychom měli výhodu pro další vyjednávání, pokud by se ho zdráhali vydat. Stávající poměry jsou však značně složitější."

Sadžaki zmlkl a Voljovová si všimla, že se trochu pohnul, takže se za ním objevilo nové pozadí. Zorný úhel se postupně

měnil, jak světlohonec přelétal nad triumvirem k jihu, avšak Sadžaki si toho byl vědom, proto se obracel tak, aby jeho tvář setrvávala v záběru lodních kamer. Náhodný pozorovatel na sousední stolové hoře by si řekl, že se chová jako tichý blázen - stojí tam, civí na oblohu, drmolí si nějaké modlitby a přesně jako hodinové ručičky se otáčí na podpatcích. Že se ve skutečnosti zabývá jednostrannou komunikací s vesmírným plavidlem na orbitě, by nikdo neuhol.

"Jak jsme zjistili již lodními skenery, hlavní město bylo poškozeno několika velkými explozemi. Ze stupně rekonstrukci jsme správně vydedukovali, že se to podle místního času stalo poměrně nedávno. Vypátral jsem, že druhý převrat, při němž byla zničena ochranná kupole, se odehrál asi před osmi měsíci. Tento převrat však nebyl tak úplně úspěšný. Stará vláda dosud drží to, co z Cuvieru zbylo, ačkoli její vůdce Nils Girardieau byl během nepokojů zabit. Vodonoši Právě cesty, kteří mají tyto útoky na svědomí, ovládají mnoho odlehklých osad, jenže nejsou jednotní, vypadá to, že se rozpadli na několik frakcí, které se mezi sebou hádají. Za ten týden, co jsem tady, devětkrát na město zaútočili a zřejmě došlo i k několika sabotážím, které mají na svědomí agenti Právě cesty."

Sadžaki jako by si srovnával myšlenky, a Voljovovou napadlo, zda si při zmínce o agentech neuvědomil nějakou souvislost. Jestli ano, na jeho výrazu to nebylo znát.

"Pokud jde o mé působení, mým prvním úkolem pochopitelně bylo odstranit skafandr. Byl jsem v pokušení použít ho na cestu do Cuvieru, ale riziko by bylo neúměrné. Cesta však proběhla bez potíží. Na předměstí jsem se svezl se skupinou montérů, kteří se vraceli ze severu, kde kontrolovali dálkové potrubí. Díky jejich společnosti jsem se dostal do Cuvieru. Zpočátku byli podezřívaví, ale vodka je brzy přesvědčila, aby mě vzali až do města. Řekl jsem jim, že ji destilujeme ve Fénixu, odkud pocházím. O tomhle sídlišti nikdy neslyšeli, ale vodku velice ochotně vypili."

Voljovová přikývla. Vodka a vše potřebné vyrobila loď krátce před tím, než Sadžaki odletěl.

"Kvůli neustálým bojům teď lidé většinou žijí v podzemí, v katakombách vykopaných před padesáti až šedesáti roky. Je sice poznat, že se pokoušejí atmosféru upravit, ale musím vás upozornit, že dýchání není nic jednoduchého a že člověk má neustále velice blízko k hypoxii. Námaha, kterou jsem vynaložil, abych se dostal na tuto stolovou horu, byla značná."

Voljovová se pousmála. Jestli Sadžaki něco takového přiznal, musel výstup na vrcholek představovat hotová muka.

"Říká se, že Pravá cesta má přístup k martánské biotechnologii," pokračoval triumvir, "která usnadňuje dýchání, ačkoli jsem nevěděl nic, co by to dokazovalo. Moji přátelé potrubí mi pomohli najít pokoj v ubytovně pro přespolní horníky, což se dokonale hodilo k mé krycí historce. Ubytování bych neoznačil jako zdraví prospěšné, ale dostatečně posloužilo mému záměru - sbírat informace. Během pátrání jsem narazil na mnoho rozporných údajů, nebo přinejmenším nejasných."

Sadžaki se mezitím otočil téměř z jedné strany na druhou. Slunce měl nyní za rameny, takže nebyl dobře vidět. Loď však jednoduše přepnula na infračervenou detekci a odečítala slova podle změn proudění krve v jeho tváři.

"Očití svědci tvrdí, že Sylveste a jeho manželka nepřišli o život, když byl spáchán atentát na Girardieaua, avšak již osm měsíců se neobjevili na veřejnosti. Tajné informační kanály, které se mi podařilo zachytit, mě přivedly k závěru, že Sylveste je opět ve vězení, ale tentokrát ho některá frakce Právě cesty drží mimo město."

Voljovová byla napjatá. Věděla, k čemu Sadžakiho informace směřují, a již dlouho tušila, že to bude nevyhnutelné.

Uvědomila si však, že pravou příčinou je Sadžaki, nikoli muž, kterého hledají.

"Podle mého soudu je zbytečné vyjednávat s oficiálními představiteli, ať už je to kdokoli," dodal Sadžaki. "Pochybuji, že by nám mohli Sylvesta vydat, i kdyby chtěli, což by samozřejmě nechtěli. Naneštěstí nás situace nutí k jedinému řešení."

Voljovová se naježila. Už to je tady.

"Musíme to zařadit tak, aby na vydání Sylvesta měla zájem celá kolonie." Sadžaki se znovu usmál, v jeho zastíněné tváři blýskly zuby. "Nemusím snad zdůrazňovat, že už jsem tady začal vytvářet podmínky." A pak oslovil přímo Voljovovou: "Iljo, proved' podle vlastního uvážení nezbytnou formální předehtu."

Jindy by ji potěšilo, že tak přesně uhodla jeho záměr. Tentokrát však cítila pouze plíživou, doutnající hrůzu, že po ní chce, aby to udělala znovu. A největší díl té hrůzy pramenil ze zjištění, že nejspíš poslechne.

"Pokračuj," řekla Voljovová, "nekousne tě."

"Znám skafandry, triumvire." Kuriová se odmlčela a vstoupila do bílého skladiště. "Jen mě nenapadlo, že ještě nějaký uvidím. Natož že ten krám budu mít skutečně na sobě."

Čtyři těžké ochranné obleky stály u stěny těsného skladiště šest set palub pod můstkem, hned vedle Haly 2, kde se odbyvaly tréninky.

"Jen si ji poslechněte," řekla jedna ze dvou dalších žen. "Mluví, jako kdyby měla udělat nějaký zázrak, a ne ho mít jen pár minut na sobě. Ty přece neletíš s námi dolů, prcku, tak si nenadělej do kalhot."

"Dík za radu, Sudžiková, určitě si ji budu pamatovat."

Sudžiková pokrčila rameny - úšklebek by byl pro ni příliš velký projev emocí, jak si Kuriová uvědomila - a zamířila ke skafandru, který byl určen pro ni, následovaná svou přítelkyní Sulou Kdžarvalovou. Adaptivní skafandry, připravené k uvítání svých uživatelů, připomínaly žáby zbavené krve, vykuchané, rozpitvané, natažené a připíchnuté na destičku. Byly nastaveny na lidskou postavu, měly vytvarované nohy a roztažené paže, jen na koncích nebyly prsty, vlastně ani žádné zjevné ruce, ale aerodynamické ploutve. Na přání uživatele se však mohly vysunout potřebné manipulátory nebo i prsty.

Kuriová skutečně skafandry znala, jak tvrdila. Na Skyově vítězství patřily mezi vzácný dovozní artikl, kupovali je od Ultrů, kteří se zastavili u planety zmítané válkou, ale neměli dostatek odborných znalostí, aby je dokázali okopírovat. Znamenalo to, že adaptivní skafandry byly pohádkově cenné - mocné totemy zhotovené bohy.

Skafoandr ji proskenoval, vyhodnotil rozměry jejího těla a pak přizpůsobil vnitřní prostor tak, aby přesně odpovídal její velikosti. Kuriová mu potom dovolila, aby vykročil dopředu a obklopil ji, zatímco se snažila potlačit záchvěv klaustrofobie. Během několika vteřin se skafoandr vzduchotěsně uzamkl a naplnil aerogelem, který umožňoval manévry, jež by jinak uživatele rozdrtily. Osobnost skafoandru položila Kuriové několik otázek, zda si nepřeje změnit drobné detaily, umožnila jí připravit zbraně a seřadit autonomní rutiny. V Hale 2 se sice budou používat pouze nejjednodušší zbraně, a přestože scénář boje bude kombinací skutečné akce a simulované střelby, důležitý bude výsledek. Celé cvičení musely brát nesmírně vážně, včetně nesčetných taktických modelů, jež skafoandry nabízely jako nejvhodnější způsoby usmrcení nepřítelů, který by měl tu smůlu, že by zabloudil do jejich dosahu.

Trénink vedla Voljovová a kromě Kuriové se ho měly zúčastnit Sudžiková a Kdžarvalová. S Kuriovou se však pro operaci na Obrodě nepočítalo. Z rozhovorů věděla, že se Ilja narodila ve vesmíru, ale při několika příležitostech navštívila planety a získala důležité, téměř instinktivní reflexy, které zvyšovaly šanci na přežití na povrchu planety. Nezanedbatelná byla pochopitelně znalost gravitačních zákonů.

Také Sudžiková se narodila na lodi či na habitatu, ale navštívila dostatek světů, aby si osvojila správné pohyby. Byla tenká jako stéblo, zdálo se, že na velké planetě neudělá jediný krok, aby si nepolámala všechny kosti, ale Kuriovou ani na okamžik neoklamala. Sudžiková byla jako budova navržená vynikajícím projektantem, který do svého díla zahrnul všechny požadavky na pevnost, pružnost a rovnováhu sil a tlaků a který si mohl odpustit jakékoli tolerance, protože nemusel brát zřetel na estetickou hodnotu stavby.

Kdžarvalová, ačkoli nerozlučná přítelkyně Sudžikové, byla úplně jiná. Přestože na ní nebyly vidět žádné významné chimérické znaky a na rozdíl od Sudžikové měla všechny čtyři údy vlastní, nepřipomínala žádnou lidskou modifikaci, kterou Kuriová znala. Úzký hladký obličej byl jakoby uzpůsobený pro blíže neurčené vodní prostředí. Oči měly kočičí tvar, ale červeným duhovkám chyběly zornice, nosní dírký připomínaly žaberní štěrby a její ústa, ačkoli se na nich usadil trvalý výraz mírné euforie, byla pouhá tenká puklina, která se při řeči sotva pohybovala. Zásadně nenosila šaty, dokonce ani v relativním chladu skladiště, přesto nevypadala doopravdy nahá, spíš jako nahá žena, kterou ponořili do pružného, rychleschnoucího polymeru. Jinými slovy, byla skutečný Ultronaut nejistého, pravděpodobně nedarwinovského původu. Kuriová slyšela pohádky o lidech vyklonovaných bioinženýry pod ledovými krami na Europě nebo o člověku adaptovaném pro život na totálně zaplavených vesmírných plavidlech. Sula jako by byla živoucím ztělesněním bizarních hybridů z těchto mýtů. Anebo taky mohla být něčím úplně jiným.

Možná si všechny úpravy nechala udělat jenom z rozmaru. Možná žádný účel neměly, nebo sloužily k zamaskování její pravé identity. Ať už to bylo jakkoli, znala planety, a na tom jediném v této chvíli záleželo.

Sadžaki samozřejmě také znal planety, ale ten už byl na Obrodě a nebylo jasné, jakou roli sehraje při získání Sylvesta, pokud k tomu vůbec někdy dojde. O triumviru Hegazim mnoho nevěděla, ale z náhodných poznámek zjistila, že se nikdy nedotkl nohou ničeho, co by nebylo uměle vyrobeno. Nebylo proto divu, že Sadžaki a Voljovová svěřili Hegazimu spíš administrativní záležitosti triumvirátu. Až nastane čas, letu na povrch Obrody se nezúčastní, což si pochopitelně ani nepřál.

Zbývala Kuriová. Na rozdíl od posádky se narodila a vyrostla na planetě, kde navíc prošla vojenským výcvikem a bojem, což bylo ještě důležitější. Ve válce na Skyově vítězství se nejspíš dostala do mnohem vážnějších situací, než jaké kdy posádka Nostalgie mimo loď zažila, a podle toho, co slyšela, neměla důvod o tom pochybovat. Ultrové podnikali výlety na planety kvůli obchodu nebo jako turisté, pro prchavě krátké životy planetanů měli jen pohrdání. Kuriová se ocitla v situacích, kdy nebylo příliš pravděpodobné, že přežije. Přestože byla velmi zkušený voják, měla také štěstí, takže vždycky vyvázla bez vážných zranění.

Nikdo na lodi její zkušenosti nezpochybňoval.

"Nejde o to, že bychom tě nechtěly vzít s sebou," řekla Voljovová nedlouho po incidentu se zbraňovým kompletem.

"To vůbec ne. Nepochybuju, že bys zvládla skafoandr stejně jako my a že by tě trocha střílení nevylekala."

"Tak mi to vysvětl!"

"Nemůžu riskovat, že bych zase ztratila střelce." Hovořily spolu v pavoučím modulu, ale Voljovová přesto mluvila tiše.

"Dole na Obrodě potřebuju pouze dva lidi, to znamená, že tě nemusím použít. Mimo mě dokážou řídit skafoandry Sudžiková a Kdžarvalová. Už jsme začaly trénovat."

"Přiber mě aspoň na cvičení."

Voljovová zvedla ruku, zjevně chtěla návrh odmítnout, ale vzápětí se nechala obměkčit. "Dobře, Kuriová. Budeš trénovat s námi. Ale nic jiného to neznamena, rozumíš?"

Jistěže rozuměla. Od chvíle, kdy Voljovové zalhala, že je agentem jiné posádky, všechno se mezi nimi změnilo.

Mademoiselle ji na takový rozhovor dávno připravila, zdálo se, že to dokonale vyšlo, včetně rafinovaného detailu, že se záměrně nezmínila o Galatei, která byla pochopitelně naprosto mimo hru. Voljovová si závěr musela udělat sama, čímž jí umožnilo pocítit vnitřní uspokojení. Byla to přirozeně falešná stopa, ale Voljovová uvěřila, stejně jako spolka povídačku o tom, že Krádce slunce je infiltrační software vytvořený konkurenční posádkou. Zdálo se, že její zvědavost je uspokojena. Teď si byly téměř rovny, obě měly před ostatními co skrývat, ačkoli se většina toho, co Voljovová věděla na Kuriovou, ani zdaleka neblížila pravdě.

"Rozumím," řekla Kuriová.

"Přesto je ti to trochu líto, že?" Voljovová se usmála. "Vždycky jsem měla dojem, že by ses ráda se Sylvestem setkala. Ještě budeš mít příležitost, až ho přivedeme na palubu..."

Kuriová se také usmála. "Takže mi stačí jenom počkat, ne?"

Velikostí byla Hale 2 dvojice depozitáře zbraňových kompletů. Na rozdíl od depozitáře zela prázdnotou, ale tlak vzduchu tam dosahoval jedné standardní atmosféry. Nebyla to jenom marnotratnost. Tato největší kapsa dýchatelného vzduchu sloužila jako rezervoár, z něhož se daly zásobovat sekce, kde bylo běžně vzduchoprázdno, pokud bylo

zapotřebí, aby do nich posádka vstoupila bez dýchacích přístrojů.

Obvykle by tah motorů Nostalgie vytvářel iluzorní gravitaci působící podél dlouhé lodní osy lodi, jež byla také osou válcovité haly. Jenže na orbitě kolem Obrody byly motory vypnuty, proto přetížení nahrazovala odstředivá síla radiálně narůstající směrem k plášti otáčejícího se válce. Uprostřed panoval téměř beztížný stav, předměty se tam mohly celé minuty volně vznášet, než je odstředivá síla začala nevyhnutelně unášet ke stěně, čím vyšší hustota rotujícího vzduchu a čím těžší těleso, tím rychleji. V hale nepadlo nic po přímce, přinejmenším ne z pohledu pozorovatele stojícího u stěny.

Vstoupily do haly pancéřovanými zasouvacími dveřmi v kruhové podstavě válce. Stěny byly poškozené střelami a ožehlými paprsky, kamkoli Kuriová pohlédla (skafandr poskytoval takové zvětšení, že mohla vidět libovolně daleko), nespátřila jediný čtvereční metr, aby nebyl odřený, poškrábaný, spálený, zprohýbaný, natavený nebo rozleptaný účinky nejrůznějších typů zbraní. Kdysi byl vnitřní plášť pravděpodobně stříbrný, dnes vypadal jako obrovská fialová modřina. Světlo nevycházelo z pevného zdroje, ale ze silných reflektorů na desítky poletujících sršňů. Ustavičně se přemísťovali sem a tam jako roj rozčilených světlušek. Protože žádný světelný kužel nezůstal na místě déle než sekundu, nedalo se ani déle hledět jedním směrem. Pokud chtěl člověk uspět, musel se vyhnout oslnění.

"Určitě to zvládneš?" zeptala se Sudžiková, sotva se za nimi dveře zavřely. "Hlavně bys neměla poškodit skafandr.

Když ho zničíš, zaplatíš nový, je to jasné?"

"Nerozptyluj se, abys nakonec nemusela platit ten svůj." Kuriová přepnula na soukromý kanál a oslovila přímo Sudžikovou. "Třeba se mi to jenom zdá, ale mám dojem, že mě nemáš zrovna v lásce."

"Tebe přece musí milovat každý, tak proč ne já?"

"Nejspíš to má něco společného s Nagorným." Kuriová zmlkla. Napadlo ji, že soukromé kanály třeba vůbec nejsou soukromé, ale pak si uvědomila, že se nechystá říct nic, co by nebylo jasné všem, kdo by naslouchali, zvláště Voljovové. "Nevím, co se s ním stalo, ale zaslechla jsem, že jste si byli blízcí."

"Blízcí není správné slovo, prcku."

"Tak tedy milenci. Nechtěla jsem se tě dotknout."

"Nedělej si starosti, že by ses mě dotkla, prcku. Na to už je příliš pozdě."

Přerušil je hlas Voljovové: "Dost řečí. Všechny tři ke stěně!"

Aby se odlepily od kruhové podstavky, zapnuly nakrátko trysky. Jak se blížily k zaoblenému plášti haly, postupně se stával podlahou, beztížný stav mizel a pocit tíhy narůstal. Změna byla malá, odstíněná aerogelem, ale stačila, aby získaly orientaci, kde je nahoře a kde dole.

"Chápu, proč mě nesnášíš," řekla Kuriová.

"To se vsadím, že jo."

"Zabrala jsem jeho místo. Plním jeho úkoly. Po jeho smrti ses musela vyrovnat s mou přítomností." Kuriová se snažila, mluvit klidně, jako by to nebrala osobně. "Na tvém místě bych asi cítila totéž. Vlastně určitě. Ale přesto to není v pořádku. Nejsem tvůj nepřítel, Sudžiková."

"Nedělej si iluze, prcku."

"O čem?"

"Že rozumíš jedné desetíně toho, o čem jde."

Skafandr Sudžikové popočetl ke Kuriové, bílé bezešvé brnění se jasně rýsovalo proti poškozené stěně. Kuriová si vybavila obrázky bílých kytovců, kteří žijí nebo žili, to nevěděla jistě, v arktických oceánech na Zemi. Nazývali se běluhy a teď si na ně vzpomněla.

"Zapamatuj si," řekla Sudžiková, "že nejsem takový prostáček, abych tě nenáviděla jenom proto, žeš vyplnila prostor po Borisovi. Neurážej mě, prcku."

"To bych nerada, věř mi."

"Jestli tě nenávidím, prcku, tak mám pro to pádný důvod. Patříš jí." Poslední slovo řekla s ryzím nepřátelstvím.

"Voljovové. Jsi její hračka. Nenávidím ji, a tak přirozeně nenávidím i její majetek. Zvláště ten, kterého si cení. Kdybych našla způsob, jak ublížit jejímu vlastnictví, nepochybuji, že bych to udělala."

"Nejsem ničím majetek," ohradila se Kuriová. "A Voljovové už vůbec ne." Okamžitě se začala nenávidět, že tak energicky protestuje, a pak začala nenávidět Sudžikovou, neboť ji donutila překročit hranici a bránit se. "Stejně ti po tom nic není. Chceš něco slyšet, Sudžiková?"

"Nemůžu se dočkat."

"Pokud vím, Nagornyj zrovna nepatřil mezi lidi se zdravým rozumem. Prý z něho neudělala cvoka Voljovová, jenom se pokusila využít jeho pomatenost k něčemu konstruktivnímu." Ucítila, jak skafandr zpomaluje a zlehka se snáší nohama napřed k pomačkané stěně. "Jenže to nevyšlo. To je toho. Nejspíš jste si jeden druhého zasloužili."

"Jo, možná jo."

"Aspoň v něčem se shodneme."

"Netvrdím, že se mi líbí všechno, cos právě řekla, prcku. Kdybychom neměly společnost a nebyly ve skafandrech, možná bych obětovala pár minut, abych ti předvedla, jak snadno ti dokážu zlomit vaz. Stejně bych to mohla v nejbližších dnech udělat. Ale jedno ti musím přiznat. Umíš se navztekat. Většina jejích mazlíčků to nesvede, pokud je rovnou neodpraví."

"Že bys mě špatně odhadla? Promiň, jestli to nezní dost nadšeně."

"Napadá mě, že možná nejsi taková hračka, jak si představuje." Sudžiková se zasmála. "To není poklona, prcku, jen konstatování. Nemuselo by se ti vyplatit, kdyby to jednou zjistila. Což ovšem neznamená, že jsem tě vyškrtla ze seznamu lidí, na které mám pífku."

Kuriová chtěla odpovédět, ale přerušila ji Voljovová, jež znovu promluvila do hlavního kanálu skafandrů z výhodného

postavení vysoko nad nimi, téměř uprostřed haly. "Tohle cvičení nemá žádný scénář. Aspoň ne takový, který byste měly znát. Vaši jedinou povinností je zůstat naživu až do konce. To je vše. Cvičení začne za deset vteřin. Během akce neodpovídám na otázky."

Kuriová ji vyslechla bez zvláštních obav. Na Vítězství zažila spoustu cvičení bez scénáře, a ještě víc na střeleckém stanovišti. Znamenalo to pouze, že hlubší smysl scénáře byl skrytý, nebo šlo jen o cvičení pro zvládnutí dezorientace, obvyklé při válečných akcích, které se nevyvíjejí zrovna dobře.

Začaly se zahřívacím cvičením. Voljovová je pozorovala z výšky, zatímco se pestrá paleta sršňů vynořovala z dosud skrytých padacích dveří ve stěně. Tyto terče nebyly příliš velkou výzvou, alespoň ne zpočátku. Skafoandry samy je dokázaly objevit a zareagovat dřív, než si jich uživatel vůbec všiml, stačilo pouze udělit souhlas ke zničení. Ale bylo to stále tvrdší. Terče přestaly pasivně kroužit a začaly střílet, většinou namátkou, palebná síla narůstala, takže i nepřesné výstřely znamenaly hrozbu.

Přilétaly stále menší a rychlejší terče, vyskakovaly z padacích dveří stále častěji. Současně s narůstajícím nebezpečím ze strany nepřitele skafoandry ztrácely jednotlivé funkce. Při šestém sedmém kole už byla většina autonomních okruhů narušena a síť snímačů, kterou byl každý skafoandr vybaven, se začala hroutit, takže uživatelé museli čím dál víc spoléhat pouze na to, co sami viděli. Přestože cvičení nabývalo na složitosti, Kuriová už prodělala tolik podobných scénářů, že neztrácela klid. Musela si jenom pamatovat, kolik funkcí skafoandru zůstalo. Dosud měla zbraň, energii a možnost létat.

Během úvodních cvičení spolu tři bojovnice nekomunikovaly, příliš se zaměstnávaly vybuzením mentální síly. Později však jako by nabraly druhý dech, dosáhly stavu vyrovnanosti, jímž překročily omezení, které zpočátku tvořilo hranice běžného výkonu. Dostat se do takového stavu skoro připomínalo trans. Znály všemožné cviky soustředění, mechanicky opakované mantry, které zprostředkovávaly přechod do požadovaného stavu. Nebylo možno do něj vstoupit tak, že by si to člověk prostě přál a už tam byl, spíš to vypadalo, jako by lezl po nebezpečné římse. Čím častěji to opakoval, tím se stával pohyb jistější a římse se nezdála tak vysoko, tak nedosažitelná. Bez značného duševního úsilí to zkrátka nešlo.

Kuriová se právě přenesla do tohoto stavu, když se jí zazdalo, že spatřila Mademoiselle.

Nebylo to ani letmé zahlédnutí, spíš jen mlhavý dojem, že na okamžik byl v hale další člověk a že to mohla být Mademoiselle. Ale ten pocit zmizel stejně rychle, jako se objevil.

Mohla to být ona?

Kuriová Mademoiselle neviděla ani neslyšela od incidentu na střeleckém stanovišti. Mademoisellino poslední prohlášení bylo dost příkré. Poté, co Kuriová pomohla Voljovové zničit zbraňový komplet, ji suše varovala, že svou přítomností ve střeleckém prostředí k sobě přitáhla Krádce slunce. A skutečně, v okamžiku, kdy se Kuriová pokusila opustit střelecké prostředí, ucítila, jak se k ní něco řítí. Blížilo se to jako prodlužující se stín, když ji však pohltil, nic necítila. Připadalo jí, jako by se v tom stínu otevřela díra a ona jí prošla nedotčená, ale pochybovala, že se to tak doopravdy stalo. Skutečnost byla určitě méně příjemná. Nemínila si připustit, že by stín mohl být Krádce slunce, ale ani nemohla tuto alternativu ignorovat. V tom případě ovšem musela uznat za možné, že se jí do lebky dostal pořádně velký kus Krádce slunce.

Už tak bylo dost zlé, že se v ní usídlila malá část, která se vrátila s ohaří, ale tu dokázala Mademoiselle udržet na uzdě. Po tom kolotoči v křesle se Mademoiselle neobjevila, až nyní. Každý normální člověk by si řekl, že si s ním jenom zahrává představivost, přičetl by to na vrub pohyblivým stínům a pustil by to z hlavy. Jenže tohle nemohla Kuriová udělat.

Jestliže to opravdu byla Mademoiselle, proč se ukázala po tak dlouhé době a právě teď?

První fáze cvičení skončila, některé funkce skafoandru se obnovily. Sice ne všechny, ale dost na to, aby si bojovnice uvědomily, že splnily první část plánu a že nyní přejdou k další, s jinými pravidly.

"Celkem by to šlo," ozvala se Voljovová. "Už jsem viděla horší."

"Beru to jako kompliment," řekla Kuriová v naději, že u svých společníků vyvolá aspoň trochu kamarádství. "Ale problém s Iljou je v tom, že to myslí doslova."

"Alespoň jedna z vás to pochopila," řekla Voljovová. "Ale ne aby ti to stouplo do hlavy, Kuriová. Zvlášť ne teď, kdy začneme doopravdy."

Na druhé straně haly se zvedl další poklop. Světla se neustále přesouvala, a tak Kuriová viděla to, co se děje, spíš jako sérii zmrzlých obrazů než jako skutečný pohyb. Dovnitř se hrnula spousta elipsovitých objektů, každý možná půl metru dlouhý, kovově lesklý, s různými výstupky, hlavními, manipulatory a šterbinami po celém povrchu. Bojovní sršni.

Znála je z Vítězství, kde se jim říkalo vlci, protože útočili divoce a ve smečkách. Přestože jejich hlavní vojenské využití spočívalo v demoralizaci nepřitele, Kuriová věděla, že před nimi není ani skafoandr zárukou bezpečí. Hlavním rysem vlků byla krutost, nikoli inteligence. Měli relativně lehké zbraně, ale nesli jich spousty, a co bylo horší, jednali ve shodě. Smečka vlků dokázala kolektivně zaměřit palbu proti jednomu člověku, pokud si jejich propojené procesory spočítaly, že taková akce bude strategicky užitečnější. Děsivá byla právě schopnost soustředit se na společný cíl.

Avšak z padacích dveří vylétaly také jiné objekty, větší, bílé, a ne tak symetrické jako vlci. Mezi smečkami vlků a v přerušovaných nesouvislých záblescích světla se nedaly snadno rozeznat, ale Kuriová se domnívala, že ví, co to je. Další skafoandry - a pravděpodobně nepřátelské.

Skafoandry a vlci se vzdalovali od středové osy a šikmo se snášeli na tři bojovnice. Možná uběhly dvě minuty, co se poklop otevřel, leč Kuriové se to zdálo mnohem déle, neboť její mysl byla přepojena na modus urychleného vědomí, který boj vyžadoval. Mnoho vyšších autonomních funkcí skafoandru bylo vyřazeno, ale zaměřovači rutiny byly stále použitelné. Prikázala skafoandru, aby se zaměřil na vlky a zatím nestřílel, pouze je držel na mušce. Věděla, že se skafoandry poradí a budou společně okamžik po okamžiku konzultovat strategii a rozdělovat si terče, tohoto procesu si však

uživatel téměř nebyl vědom.

Zatraceně, ale kde je Voljovová?

Mohla se přesunout z jednoho konce haly na druhý natolik rychle, aby se objevila ve vlčí smečce? Mohla, skafandr byl schopný tak rychlého pohybu, alespoň na krátkou vzdálenost, takže to vypadalo, jako by v jednom bodě zmizel a víceméně současně se objevil o několik set metrů dál. Jenže nepřátelské skafandry přiletěly jinými dveřmi, což znamenalo, že by Voljovová musela opustit halu a obejít ji lodními chodbami a průlezy. Nemohla by to však tak rychle zvládnout, ani kdyby měl skafandr předem naprogramovanou dráhu, aniž by se cestou roztekla. Pokud nezná nějakou zkratku, nějakou šachtu, kterou se může přemístit rychleji...

Zatraceně!

Kuriová se ocitla pod palbou.

Vlci po ní stříleli lehkými lasery, které se vysunuly jako dvojice zlovlných očí na horních částech elipsovitých pancířů. Chameleóni oplášťování se přizpůsobilo barvám stěny, takže vypadali jako fialové bonbony, které se jí každou chvíli ztrácely. Povrch skafandru Kuriové se změnil na dokonalé zrcadlo a odrážel většinu energie, ale první salva způsobila jednotce vážné poškození integrity. Ztratí kvůli tomu body, příliš se zaměstnávala úvahami o zmizení Voljovové a nedávala pozor na útok. Rozptýlení pozornosti Voljovová nejspíš provedla záměrně.

Kuriová se rozhlédla, aby si potvrdila, co hlásily displeje - Sudžiková i Kdžarvalová přežily. Jejich skafandry připomínaly kapky rtuti, ale byly nepoškozené a střílely.

Nastavila eskalační protokoly, takže jednotka automaticky volila o stupeň vyšší palebnou sílu než nepřítel. Z obou ramen se jí vysunuly nízkoeenergetické lasery na otáčivých kloubech. Paprsky se před ní sbíhaly v ostrém úhlu jako bodce, po každém záblesku zbyla jasně fialová stopa ionizovaného vzduchu. Bojovnice udeřily a purpuroví vlci se rozprskávali jako ohňostroj nebo padali na zem jako žhavé vločky. Setrvávat v Hale 2 bez skafandru by teď rozhodně nebylo moudré.

"Bylas pomalá," ozvala se Sudžiková na hlavním kanálu, přestože útok pokračoval. "Kdyby to bylo doopravdy, musely bychom tě umýt ze zdi."

"Kolikrát jsi zažila boj zblízka, Sudžiková?" Kdžarvalová, která dosud nepromluvila, se do toho vložila: "Všechny jsme se už zúčastnily boje, prcku."

"Opravdu? A dostala ses někdy tak blízko k nepříteli, abys slyšela, jak prosí o slitování?"

"Myslela jsem... Sakra!" Kdžarvalová právě dostala zásah. Její skafandr na okamžik zakolísal, procházel sérií nesprávných chameleoních programů - vesmírná čern, sněhově bílá, pak růžová a nakonec tropické listí, takže vypadal jako okno do džungle. Potom opět získal zrcadlový lesk.

"Dělají mi starosti ty další skafandry."

"Proto tady jsou. Aby ti dělaly starosti a abys to zvorala."

"Copak potřebujeme, aby nám to někdo pomáhal zvorat? To je pro mě novinka."

"Zmlkni, prcku. Prostě se jenom soustřed' na tu zatracenou válku."

Udělal to. Bylo to snadné.

Asi třetina útočících vlků byla sestřelena, poklop žádné nové ozbrojené automaty nevpustil. Vtom se tři nepřátelské skafandry, které dosud otálely uprostřed haly, začaly pomalu snášet dolů, korigovaly sestup opatrnými zášlehy trysek na patách a postupně se maskovaly barvami skvrnitě podlahy. Nedalo se odhadnout, zda v nich někdo je.

"Skafandry jsou součástí scénáře. Musejí mít nějaký význam."

"Řekla jsem, abys zmlkla, prcku."

Kuriová přesto pokračovala: "Máme bojový úkol, ne? Alespoň to musíme předstírat. Potřebujeme nějaký scénář, jinak nebudeme vědět, kdo je tu kruci nepřítel!"

"To je kruci dobrý nápad," řekla Sudžiková. "Svoláme schůzi a dáme hlasovat."

Mezitím už vlci i bojovnice sáhli po částicových zbraních. Lasery mohly být pravé, ale všechny silnější energetické výboje musely být simulované. Koneckonců by to nebyl příliš úspěšný konec cvičení, kdyby některá vypálila do stěny díru a vypustila všechny vzduch do vesmíru.

"Předpokládejme," řekla Kuriová, "že víme, na čí straně stojíme a proč jsme tady. Další otázka je - známe ty mizery v těch třech skafandrech?"

"Tvoje řeči na mě začínají být moc filozofické." Kdžarvalová uskočila bokem, aby se vyhnula palbě.

"Když už si o tom tak hezky povídáme," pokračovala tvrdošíjně Kuriová, aby přehlušila poznámky Sudžikové, "musíme si připustit, že nevíme, kdo to je. Prostě nepřítel. A to znamená, že musíme na ty neřády střílet jako první, než nám stačí udělat to, co mají v úmyslu."

"Ty umíš být kruci zábavná, prcku."

"Jo, jak jsi laskavě poznamenala, já nejsem ten, kdo poletí dolů."

"Amen."

"Teda, lidi..." Kdžarvalová si všimla něčeho, co vzápětí uviděly také Sudžiková a Kuriová. "Tohle se mi vůbec nelíbí."

Ze zápěstí tří nepřátelských skafandrů se začaly vysouvat dosud nezformované zbraně. Proces byl nepříjemně rychlý, jako by se jim před očima nafukovaly dětské balónky.

"Palte na ty mizery," řekla Kuriová tak klidně, až ji to samotnou málem vyděsilo. "Salva na skafandr vlevo, minimální AH impulzy, kuželový rozptyl, křížová palba."

"Odkdy nám velíš?"

"Krucí, prostě to udělej, Sudžiková!"

Kuriová a Kdžarvalová střílely, stály asi deset metrů od sebe a usměřovaly palbu svých jednotek proti nepříteli.

Impulzy urychlené antihmoty byly pochopitelně simulované, jinak by z haly nezbyl ani natolik velký kus, aby se na něj

mohly postavit.

Vtom se tak prudce zablýsklo, až měla Kuriová pocit, jakoby se jí do očí zasekly ostré drápy... Přišel náraz, příliš silný náraz, aby šlo o simulaci. Přestože byl třesk výbuchu ve srovnání s intenzitou záblesku tichý, tlaková vlna ji srazila zády na flekatou podlahu, ale nebylo to o nic horší, než svalit se na měkkou matraci v drahém hotelu. Skafoandr na okamžik vypadl. Když se jí rozptýlily mžítka před očima, zjistila, že údaje buď zmizely, nebo se změnilly na tajemnou, nesrozumitelnou zněť. Trvalo několik příšerných vteřin, než záložní mozek jednotky váhavě naskočil a propojil, co se dalo. Displej, který oživil, byl mnohem jednodušší, nicméně na něm bylo alespoň srozumitelně uvedeno, co je zničeno a co jí zůstalo. Většina těžkých zbraní nefungovala. Integrita skafoandru poklesla o padesát procent, osobnost začala sklouzávat ke strojovému autismu. Na třech místech došlo k významnému snížení servopodpory a pohonné agregáty byly vyřazeny přinejmenším na dvě hodiny, než autonomní opravovací funkce provedou přemostění.

A podle biokybernetické indikace chyběl skafoandru kus horní končetiny a Kuriové pravé předloktí.

Podánilo se jí posadit se, a přestože jí všechny instinkty radily, aby se co nejrychleji dostala do bezpečí a co nejdřív vyhodnotila situaci, neudělala nic, jenom zírala na odstřelenou ruku. Paže jí končila přesně tam, kde podle zdravotní indikace měla, končila jakousi zmuchlanou hmotou, sežehlou kostí obalenou masem smíchaným s kovem. O kousek výš na pahýlu měl ztuhnout aerogel, aby zabránil ztrátě krve, ale to mohla pouze předpokládat. Pochopitelně necítila žádnou bolest, což byla další stránka, v níž byla simulace naprosto realistická, neboť skafoandr by ji odstavil centra bolesti.

Vyhodnotit situaci, vyhodnotit situaci...

Při zásahu zcela ztratila orientaci. Rozhlédla se, ale otáčení přilby se zaseklo. Náhle bylo všude plno kouře, visel v chuchvalcích ve vzduchu a vycházel ze samotné haly. Neklidné osvětlení, které poskytovali kroužící sršní, nyní připomínalo stroboskopické efekty. O kus dál se povalovaly vraky dalších dvou skafoandrů, postihlo je všeobecné poškození, zřejmě je zasáhly spojené AH impulzy. Byly však natolik poničené, že se nedalo poznat, zda v nich jsou uživatelé. Třetí skafoandr příliš škody neutrpěl, asi byl jen ochromený jako ten její, zhroutil se nějakých patnáct metrů daleko v oblouku zjizvené stěny. Vci byli pryč, ale nedokázala ani odhadnout, zda odletěli nebo všechny rozstřílely.

"Sudžiková? Kdžarvalová?"

Ticho, ani svůj hlas pořádně neslyšela, a rozhodně se neozvalo nic, co by mohla považovat za odpověď. Komunikace mezi skafoandry byla přerušena, jenže tohoto detailu si na displeji povšimla teprve teď. Špatné, Kuriová, ztraceně špatné.

Stále netušila, kdo na ni zaútočil.

Zničená končetina jednotky se vteřinu po vteřině opravovala, ožehnuté kusy se olupovaly a padaly na zem, zatímco plášť se pomalu plížil po ruce, aby obalil pahýl. Kuriové se z toho trochu zvedal žaludek, přestože podobná zranění již mnohokrát viděla během simulací, které absolvovala na Vítězství. Opravdu zle jí však bývalo z vědomí, že zranění jejího těla nelze tak rychle opravit, že bude muset počkat, dokud ji sanitáři neodnesou z bitevní zóny.

Vstala. O patnáct metrů dál se začal hýbat ochromený skafoandr. Měl všechny údy a z různých štěrbin mu trčely zbraně, navíc zřejmě pořád funkční. Otáčely se ke Kuriové jako desítky zmijí připravených zaútočit.

"Kdo je to?" zeptala se, než si připomněla, že komunikace vypadla, pravděpodobně nadobro. Koutkem oka zahlédla, jak se jí po boku vynořují z malátého, jako uhel temného kouře další dvě jednotky. Kdo v nich dřepí? Patří k trojici nepřátel, kteří přiletěli s vlky, nebo to jsou její spolubojovníci?

Osamělý skafoandr s namířenými zbraněmi se pomalu a ostražitě přibližoval, jako kdyby Kuriová byla bomba, která může kdykoli vybuchnout. Zastavil se a pokusil se napodobit skvrnitou stěnu i závoje kouře současně, ale pouze s malým úspěchem. Ráda by věděla, co dělá její skafoandr. Má průzor neprůhledný nebo průhledný? Zevnitř to nebylo poznat a ta trocha údajů jí nic neřekla. Když protivník uvidí lidský obličej, vystřelí nebo palbu zastaví? Kuriová na něj zaměřila všechny dosud použitelné zbraně, ale netušila, zda míří na nepřitele či na oněmělou spolubojovnici.

Zvedla zdravou paži a ukázala si na předek přilby, čímž chtěla naznačit, aby protivník zprůhlednil průzor. Jenže druhý skafoandr vypálil.

Kuriová odletěla na stěnu, neviditelné beranidlo ji udeřilo do žaludku. Jednotka začala pištět, před očima jí běžely zmatené informace. Než dopadla na stěnu, ozvalo se zarachocení jejích zbylých zbraní.

Ztraceně, pomyslela si, to opravdu bolelo. A bolelo to natolik uvnitř, aby pochopila, že nejde o simulaci.

Sotva se vztyčila, útočník znovu vypálil, druhá dávka ji minula, ale třetí dostala do stehna. Začala se točit, obě paže sebou házely na okraji jejího zorného pole. Něco nebylo v pořádku s rukama, lépe řečeno, byly v pořádku, naprosto nedotčené, přestože neměly být. Ani stopa po tom, že pravá končetina byla před chvílí odstřelena.

"Ztraceně, co se to tady kruci děje?"

Útok pokračoval, každý výstřel ji zasáhl a odhodil.

"Mluví Voljovová!" Hlas, který se znenadání ozval, vůbec nezněl klidně a vyrovnaně. "Poslouchejte mě pozorně.

Všechny! Ve scénáři se něco zvtlo. Okamžitě přestaňte střílet!"

Kuriová znovu padla na podlahu, tentokrát tak prudce, že to ucítila i přes polštář aerogelu jako úder do zad. Věděla, že má zraněné stehno, ale skafoandr nedělal nic, aby její situaci zlepšil.

Tohle je doopravdy, pomyslela si.

Zbraně teď jsou skutečné, nebo alespoň ty, které má útočící skafoandr.

"Kdžarvalová!" zavolala Voljovová, "Kdžarvalová! Okamžitě přestaň střílet! Vždyť Kuriovou zabiješ!"

Ale Kdžarvalová, pokud tím útočníkem byla, neposlechla nebo nemohla poslechnout. Nebo nemohla přestat.

"Kdžarvalová," vykřikla triumvir Voljovová, "jestli nepřestaneš, budu tě muset odzbrojit!"

Kdžarvalová nepřestala, střílela dál. Kuriová cítila každý zásah jako úder bičem, plazila se pryč, zoufale se snažila uniknout mukám, pokoušela se dostat do útočiště za dveřmi.

A pak se Voljovová snesla ze středu válce, odkud zřejmě celý trénink sledovala, aniž by ji viděly. Při sestupu páčila na Kdžarvalovou lehkými zbraněmi, ale zvyšovala energii záření. Kdžarvalová odpověděla tím, že obrátila část zbraní proti triumviru. Zásahy nadělaly Voljovové na skafandru černé šmouhy, odštíply z pružného pláště drobné kousky a uřízly nové zbraně, které se jednotka snažila vysunout. Přesto si Voljovová udržovala převahu. Jednotka Kdžarvalová zakolísala a začala ztrácet integritu, zbraně přestávaly fungovat, mýjely cíl a střílely nazdařbůh po hale. Když Kdžarvalová padla na zem, neuplynula ještě ani minuta od chvíle, co se otočila proti Kuriové. Kde neměla skafandr sežehlý, tam se pokryl cákanci psychedelických barev a přeblikávajícími geometrickými vzory. Končetiny se začaly zmnít a vysouvaly a zase zatahovaly zpola zformované zbraně, různé manipulátory a špatně vytvarované prsty, jako by zešilely.

Kuriová se vyhrabala na nohy a potlačila zasténání, když její noha zaprotestovala. Skafandr na ní ztuhle visel jako mrtvá váha, ale nějak se jí podařilo jít či šourat k místu, kde ležela Kdžarvalová.

Voljovová a další jednotka - musela v ní být Sudžiková - se už skláněly nad tím, co ze skafandru zbylo, a snažily se něco vyčíst z indikátorů tělesného stavu.

"Je mrtvá," řekla Voljovová.

TRIFID

Alastair Reynolds

Odhalený vesmír

kniha první

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2003
jako svou 470. publikaci, v edici TRIFID svazek 33.
Vydání 1.

Z anglického originálu Revelation Space, vydaného
nakladatelstvím Victor Gollancz, London, v roce 2000,
přeložili Jana a Jan Jam Oščádalovi.

Ilustrace na obálce Jan Patrik Krásný.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Sazba Euroagency. Autorský medailon Martin Šust.

Odpovědný redaktor Helena Šebestová.

Vytiskl EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-345-8

www.triton-books.cz

1,- Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 199,- Kč

(členové SFK TRIFID 149,- Kč)